

СТИВЪН ЛЕДЪР ДВОЕН ИЗСТРЕЛ

Част 3 от „Майк Крамър“

Превод от английски: Венцислав Градинаров, 2000

chitanka.info

На Уанда

Тя беше най-богатото момиченце на света. С богатство отвъд най-алчните мечти, почти извън всякакви представи. Докато играеше на пясъка и се смееше и бягаше от вълните, облеченият в бяло сервитьор бавно бършеше една кристална чаша и се опитваше да си представи какво ли е да имаш толкова много пари. Само лихвата върху лихвата беше повече, отколкото той би изкарал за цял живот. За хиляда живота — може би. Лъскаше кристалната чаша прилежно и когато я вдигна към средиземноморското слънце, тя заискри като диамант. Носеше бели памучни ръкавици, за да не оставят пръстите му следи по безупречната повърхност. Постави я върху поднос от масивно сребро и посегна за друга чаша.

Момиченцето коленичи до водата и вдигна нещо, може би рак или пък красива мида, и изтича по плажа към своите попечители, които седяха заедно под огромен чадър. Мъжът беше дядо ѝ, също богат, но съвсем не колкото нея. Жената беше баба ѝ, суха като люспа и увита в черен шал въпреки жегата. Момиченцето им показва намереното и те се усмихнаха мило. Че го обичаха и имаха най-нежни чувства към него, беше несъмнено. Дори от поста си на тридесетина метра от чадъра сервитьорът го виждаше в очите им. Старецът разроши мокрите коси на детето, чийто смях звънна като стъклена камбанка. Старата жена се усмихна с беззъбата си уста и каза нещо на гръцки.

— Не, бабо — заплаши я момиченцето. — На английски. Днес трябва да говорим английски.

Сервитьорът вдигна втората чаша и я разгледа. Момиченцето учеше английски, испански и руски, освен собствения си език. Беше само осемгодишна, но вече я възпитаваха за живота, който я очакваше. Живот с богатство и власт, живот, какъвто малко други хора по света биха повярвали, че съществува. Какво ли би било да имаш толкова много, чудеше се сервитьорът. И все пак, мислеше той, детето е за съжаление, защото огромното богатство бе дошло на много висока цена. Момиченцето беше сираче — бащата и майката бяха загинали

при една катастрофа със скоростна моторница предишната година. Сега, докато се смееше и играеше, имаше за компания единствено старите си попечители и мъжете с черни очила.

Телохранителите бяха трима, едри мъже с широки рамене и яки мускули. Застанали близо до чадъра, те постоянно въртяха глави, въпреки че дори и на километър от тях нямаше непознати. Плажът беше частен, на частен остров, един от дузината домове по света, притежавани от нейния доверителен фонд, но телохранителите не си позволяваха никакво разконцентриране. Носеха шорти и ярко оцветени ризи, а по носовете си имаха бели петна от плажен крем, но никой не би ги сбъркал с почиващи. От време на време морският бриз надигаше свободно увисналите им ризи и разкриваше револвери или полуавтоматични пистолети в кобур. Освен тримата телохранители на плажа в къщата имаше други двама, а още десет спяха или си почиваха в бунгалата до плувния басейн. Момиченцето се намираше под охрана всяка минута всеки ден; дори и докато спеше, двама мъже стояха пред вратата на спалнята, а други двама — под прозореца. Беше най-богатото момиченце на света и най-добре пазеното.

Сервитьорът хлъзна чашата върху подноса и я покри с ослепително бяла салфетка, за да не напраши вятърът кристала с пясък. Той се потеше и се пребори с желанието си да обърше чело с ръкава на сакото си. Наблюдаваше стареца внимателно. Наближаваше обед и той скоро щеше да поиска своята първа чаша узо за деня.

Момиченцето се върна тичешком при морето, като подскачаше по горещия пясък, докато стигна до по-хладния пясък край водата. Клекна и разтвори пръсти с вдигнати нагоре длани, за да пусне ракообразното, което с такава гордост беше показало на възрастната двойка. Малкият рак тръгна бързо настрана, за да търси убежище в мокрия пясък. За няколко секунди се зарови в безопасност и момиченцето му махна за сбогом.

Далеч в морето някаква мощна моторница разбиваше вълните. Един от телохранителите вдигна бинокъл до очите си и я гледа няколко минути. Каза нещо на другите на иврит. Те бяха израелци, както и всички, които пазеха момичето. Сервитьорът знаеше, че това няма нищо общо с религията, а просто обучените в Израел телохранители са най-добрите в света. Ако трябва, биха загинали, за да защитят поверените им хора.

Старецът погледна към сервитьора и кимна. Сервитьорът извади кофичката с лед и бутилката узо от газовия хладилник и ги постави върху подноса. Хвана го с двете си ръце в ръкавици и тръгна предпазливо по парещия пясък, като го усещаше дори през кожените подметки на обувките си. В момента, в който излезе от сянката на огромния чадър над бара, усети слънцето в косите си и по врата му потече струйка пот. Тримата телохранители стояха на петнадесетина метра зад момиченцето и гледаха над главата му към моторницата, която правеше дъга през вълните и се отдалечаваше от плажа. Чуха се още думи на иврит, съпроводени с вдигане на рамене.

Кубчетата лед тракаха леко в кофичката, а сервитьорът още внимателно започна да избира къде да стъпи. Старецът беше навел глава към жената и слушаше внимателно. Сервитьорът си помисли, че тя сигурно го предупреждава да не пие прекалено много, и мислено се усмихна. Телохранителите стояха отстрани и все още гледаха към морето. Той вдигна дясната си ръка от подноса и пусна капака на кофичката за лед на пясъка, преди да бръкне за автоматичния пистолет със заглушител. Металът беше студен от леда и усещането през ръкавицата беше приятно, когато сервитьорът го насочи между лопатките на най-близко стоящия телохранител и стреля два пъти. Мъжът падна на пясъка, а сервитьорът изстреля още два куршума в гърба на телохранителя в средата. Пистолетът издаде шум не по-силен от детска кашлица и третият телохранител едва започваше да се обръща, когато сервитьорът вкара два куршума с живак в неговия гръб. С крайчеца на окото си сервитьорът видя как двамата възрастни опитват да станат, но знаеше, че не могат да направят нищо. Твърде стари бяха, твърде слаби и не можеха нищо, освен да гледат.

Сервитьорът прекрачи краката на единия от мъртвите мъже, пистолетът сега беше топъл на пипане. Детето клечеше в пясъка и търсеше рака. Вдигна поглед към него и се усмихна, защото на острова имаше само приятели — приятели и пазители. Намръщи се, като видя пистолета в ръката му. Сервитьорът се усмихна и я попита тихо:

— Страх ли те е?

Тя го погледна и се усмихна с надежда:

— Не — отговори, — не ме е страх.

Сервитьорът кимна и я простреля в главата, а след това в гърдите. Зад себе си чу печален вопъл, по-скоро вой, отколкото писък.

Не можеше да разбере дали това е старецът или жената. Моторницата в далечината се насочи към брега, двата ѝ двигателя ревяха. Сервитьорът затича към нея, а кръвта на най-богатото момиченце на света започна да попива в пясъка.

Майк Крамър избърса замъгленото стъкло на таксито и се загледа навън. Дъждът беше спрял, въпреки че чистачките на колата продължаваха да свистят напред-назад.

— Можете да ме оставите тук — каза на шофьора, мрачен и едър като канара мъж, който не беше казал и дума през целия път от терминала на ферибота.

— Както искаш — отговори той и натисна спирачката.

Крамър не помнеше да е казал нещо, с което да обиди човека. Може би наскоро е научил лоша новина. Крамър натика банкнота от двадесет лири в ръката на мъжа и му каза да задържи рестото, като си достави малко удоволствие от факта, че за първи път на лицето на шофьора се появи усмивка.

— Сигурен ли сте? — запита той, сякаш големият бакшиш беше предизвикал промяна в него. — Мястото, за което сте тръгнали, е нагоре по хълма, няма да ми е проблем.

— Искам да се разходя — отговори Крамър, като отвори вратата и метна сака на рамото си. Тръгна бавно нагоре по хълма, а вятърът го блъскаше в гърба. И сам не знаеше защо ходи, след като можеше да се вози до вратата. Имаше някаква символика в това, но той не би могъл да го обясни на никого. Искаше му се да пристигне на двата си крака, да ходи като мъж, а не да го возят дотук като инвалид, но и това беше прекалено опростенческо. Пъхна ръка в джоба на якето си и усети двата месингови ключа. Един за предната врата, беше казал адвокатът, и един за кухнята. Вратата на кухнята беше затворена с резе отвътре и затова трябваше да влезе отпред.

Пусна чантата на тротоара и се извърна, за да погледа отвъд пристанището. Вляво се поклащаха рибарските лодки на Хаут, здрави работни лодки, сгущени заедно, сякаш за да се пазят от щипещия студен вятър, но способни да преодолеят и най-лошото, което Ирландско море можеше да им изпрати. Вдясно яхтите за разходка от яхтклуба с пеещи на вятъра стоманени въжета и с девствено бели тела,

които се поклащаха леко върху вълните, завързани в правилни редове край дървените понтони, изглеждаха като войници на парад. Сградата на яхтклуба беше кремавожълта на цвят и съвременните ѝ очертания контрастираха с обруленото от вятъра рибарско селце. Зад клуба имаше паркинг, но само с два автомобила, като единия беше товарен камион. Моряци за хубаво време, помисли си Крамър, а днес времето не беше хубаво. Метна сака на рамо и изсумтя. Високо над главата му чайките се спускаха с виражи и крещяха за внимание. Крамър наведе глава назад и се загледа в тях. Напомняха му лешояди, събиращи се над умиращо животно. Това го накара да се усмихне вътрешно.

Къщата се намираше близо до върха на хълма и на тридесетина или повече метра от най-близкия съсед. Представляваше тумбеста гранитна кутийка с малки прозорци и стръмен покрив, построен да издържа на вилнеещите морски бури от североизток. Това беше здрав дом, надживял хората, които са го построили, и който щеше да види още много поколения. Пердетата бяха спуснати, а прозорците — мръсни. Къщата бе стояла необитавана над шест месеца по думите на адвоката. Пазарът на недвижимо имущество се намираше в спад и за повечето хора къщата беше твърде малка. Затова можа да я купи така евтино. Крамър знаеше, че има и друга причина. Малко хора искаха да се нанесат в къща, където е умрял човек. Но той не се притесняваше от това.

Пусна сака на каменното стъпало и вкара ключа в ръждясалата брава. Ключът изскърца и за момент Крамър помисли, че няма да се завърти, но в същия момент бравата щракна и той бутна дъбовата врата. Прекрачи прага, като влачеше сака след себе си. Вратата водеше в хола, с голяма тухлена камина вляво и тясно стълбище вдясно. До камината имаше доста продънен фотьойл. Крамър забеляза, че кожата по облегалките за лактите беше издраскана и че на облегалката има мазна кръпка, където предишният обитател беше седял с часове, загледан в пламъците. Той затвори вратата след себе си. Въздухът беше спарен и влажен и затова той отвори единствения прозорец, за да пропусне студения солен морски бриз. Дрипавите пердета, отдавна избелели и тук-там протрити, плющяха на вятъра като птици в капан. По скарата имаше пепел, а на пода до фотьойла се виждаше глинен пепелник с една—единствена цигара, загасена и пречупена на две. До него беше оставена нацърбена и напукана чаша с петна от чай.

Крамър се почувства като детектив на мястото на престъплението, макар че нямаше съмнение какво беше причинило смъртта на стареца, живял в тази къща — масиран инфаркт по време на сън, предизвикан от твърде много уиски, пържени храни и недостатъчно движение, както и от факта, че той беше надхвърлил определените му седемдесет години с десетилетие или повече.

Една врата от талашит водеше в кухничка със стар хладилник, покрита с кора от мръсотия печка и бюфет. Крамър отвори хладилника и лампичката се включи. Адвокатът беше обещал да свърже хранването и бе удържал на думата си. В хладилника до наполовина използвана бутилка кетчуп „Хайнц“, сякаш хвърлена от някой, който е бързал, се виждаше пакет отдавна забравено сирене, черно в найлоновия плик. Крамър затвори вратата. Стълбите водеха към спалнята и той усети на какво мирише в нея, още преди да отвори вратата. Стаята беше само три и половина на три метра, с едно легло и гардероб. Чаршафите бяха отхвърлени встрани, сякаш човекът е изскочил от леглото, но Крамър знаеше, че старецът е бил изнесен от санитарии, защото е лежал мъртъв цяла седмица, преди някой да почука на предната врата. Чаршафите бяха оцапани със стара урина и фекалии, а по пожълтялата възглавница се виждаше отдавна засъхнала кръв. Крамър отвори прозореца и пое дълбоко глътка свеж въздух.

Една врата в ъгъла на стаята водеше в малка баня с вана, толкова мъничка, че той трудно би седнал в нея, а за лягане и дума не можеше да става, а също и мивка и тоалетна. Белият пластмасов капак беше свален и Крамър пусна водата, без да го вдига.

Смъкна изцапаните чаршафи и калъфката на възглавницата от леглото и ги занесе на долния етаж. До хладилника имаше кашон със стари консервени кутии и няколко празни бутилки от уиски.

Крамър пусна чаршафите в кашона с боклука, а след това отвори вратата на кухнята и го изхвърли в малкия, ограден със стена двор. На стената беше облегал ръждив велосипед без седалка и със скъсана верига, като спомен за времето, когато старецът е можел да обикаля селото с него. Крамър затвори вратата. Въздухът беше по-свеж и можеше да диша, без да се бори с порива да повърне, но пък сега беше твърде студено, за да свали якето. В месингово кошче имаше въглища и на прозореца се виждаше вестник, с който той скоро запали огън.

Разтърка ръце, протегна ги, за да ги сгрее на пламъците, и седна в стола на стареца.

— От дома по-хубаво няма — промърмори.

Отвън чайките пицяха все по-пронизително и настойчиво.

Полковникът облегна лакти на коленете си и се приведе напред над шахматната дъска, с набраздено от дълбоки бръчки чело, докато изучаваше фигурите. Мислеше за възможностите си и тихо си тананикаше. Топът изглеждаше най-подходящ. Изправи се и протегна ръка, но я спря над дъската. Не, офицерът. Първо офицерът, а после топът. Премести офицера, като го натисна силно върху дъската, за да го регистрира компютърът.

Една малка червена лампичка отстрани на пластмасовата кутия светна, за да му покаже, че компютърът мисли. Полковникът беше започнал неистово да мрази мигащата лампичка. Имаше компютъра за шах от две седмици, но по-способен играч не бе срещал. На най-високото ниво компютърът го побеждаваше седемдесет и пет процента и упорито гонеше стоте. Телефонът избълбука и той вдигна слушалката, без да откъсва поглед от дъската. Вече се колебаеше. Може би щеше да е по-добре да помести топа, а след това да нападне с офицера.

— Да? — каза.

— Майк Крамър изплува — отговори глас, който полковникът позна мигновено.

— Къде? — запита и се облегна назад.

— Ирландия. Забелязахме го в Холихед, когато се качваше на ферибота за Дън Логегър.

— Сигурно ли е?

Човекът изсумтя:

— Напълно.

— Къде е сега?

— В Хаут, северно от Дъблин. Купил си е къща там.

— Какво?

Полковникът притвори очи сякаш от болка.

— Какво ли е намислил? — запита той.

Въпросът беше риторичен, но човекът все пак отговори:

— Надяваме се, че вие ще ни кажете.

Майк Крамър облече якето си и го закопча догоре, после затвори вратата зад себе си. Не си даде труд да я заключва. Пъхна ръце дълбоко в джобовете си и тръгна надолу по пътя. Една възрастта жена качена на стълба чистеше прозорците на съседната къща и когато мина край нея, Крамър ѝ пожела добро утро. Откри една бакалия до западния пристан и купи кафе, мляко, захар и вестник не защото в него имаше какво да чете, а за да разпалва огъня. Не беше гладен, но въпреки това сложи яйца, бекон и самун хляб в кошницата, преди да я подаде на младежа зад касата.

— На почивка ли сте тук? — попита момчето, докато изчисляваше покупките на Крамър и ги слагаше в найлонова торбичка.

— Не, тук живея — отговори Крамър, като подаде банкнота от двадесет лири.

Момчето се намръщи:

— В Хаут? Господи, аз правя всичко възможно да се махна. Тук няма нищо!

Подаде рестото.

— Има всичко, което ми трябва — каза Крамър. — До скоро.

Тръгна край морето към една кръчма, построена от същия камък като неговата къща. Трима рибари в яркооранжеви якета пиеха на бара и когато той влезе, се извърнаха към него като един. Изглеждаха като братя, оплешивяващи, с широки рамене, червени бузи и длани, възлести от прекалено много морска вода и студени ветрове. Крамър кимна за поздрав и отиде в далечния край на бара, където поръча двойно уиски „Феймъс граус“ на пълната барманка. Глътна го наведнъж и млясна одобрително.

— Добро ли е? — попита барманката.

— О, да — отговори Крамър.

— Още едно?

— Определено. Почерпете се и вие. И докато се занимаваме с тези неща, защо не почерпим и тия момчета по едно.

Барманката грейна и напълни чашата.

— Празнувате ли или какво?

— Или какво — отговори Крамър. Вдигна чашата и поздрави рибарите.

Момчето седеше пред телевизора и гледаше как ракетата се носи в небето. Един равен, лишен от емоции глас повтаряше числа, но момчето не знаеше какво значат. Пък и не го интересувахе. Зяпаше с отворена уста, докато ракетата с тримата астронавти летеше към Луната. Луната. Те наистина отиваха там. Точно както в комиксите. Момчето се облегна назад и опря длани на пода, като гледаше екрана. Опита да си представи какво е в космическата капсула, да пие вода през тръбичка и да иде до тоалетна в космически костюм. Момчето искаше да иде до тоалетната, но не му се щеше да пропусне нито миг от старта. Стискаше крака и блокираше всякакви мисли за пълния си пикочен мехур. Чу как го повикаха по име, но не отговори, а се приближи още до екрана, докато стъпалата му се озоваха почти под телевизора. Нещо падна от долната част на ракетата и за момент то помисли, че излитането се е объркало. Но след това чу как гласът съобщи за успеха на отделянето и разбра, че всичко е наред.

Майка му отново го повика, но момчето се наведе напред и усили звука. Ракетата представляваше малка точка в небето с дебел бял пламък след нея. Момчето се чудеше в кой момент ракетата ще се окаже в космоса, а не в небето и дали там горе има линия, която ги дели.

Чу удари от спалнята на майка си, звук от бастун, блъскащ върху протрития килим. Момчето бавно се изправи. Ударите се повториха, този път по-бързо. Момчето отиде в антрето и погледна нагоре по стълбите. Краката му сякаш бяха от олово. Майка му отново го повика по име и то постави ръка на парапета. Сложи крак на първото стъпало. От все сърце искаше баща му да е тук, но той беше на работа и трябваше да минат още няколко часа, преди да се върне. От шестото стъпало виждаше вратата на спалнята на родителите си, боядисана в бледозелено, както и всички врати в къщата. Момчето беше живяло тук през целия си живот и не помнеше някога да са били в друг цвят. Изкачваше се стъпало след стъпало, като правеше пауза между всяка стъпка, а погледът му беше прикован във вратата.

— Къде си? — извика майка му, а след това то я чу да кашля.

— Идвам — отговори и изтича по оставащите няколко стъпала. Хвана дръжката и бутна вратата. Майка му беше на

леглото на ръце и колене, а тялото ѝ се тресеше от кашлица. Косата ѝ — с миши цвят — беше рошава и сплъстена, очите ѝ — червени и отекли, а по предницата на синята нощница се виждаха петна. Тя вдигна очи и погледна момчето, което застана до леглото.

Очите му се наляха със сълзи.

— Какво искаш, мамо?

Майка му седна и скръсти ръце върху корема си.

— Искам да се излекувам — проплака тя.

— И аз — каза момчето. — И аз искам така.

Тя протегна ръце и то се покачи на леглото и се гушна в нея. Тя го погали по тила с ръце и започна да го успокоява.

— Трябва да бъдеш силен — прошепна. — Ще ми трябва помощта ти.

Момчето зарови лице в нощницата и в нейния мирис на болест.

Мъжът в инвалидната количка спря, за да разгледа една стойка с ярко оцветени вратовръзки, като галеше коприната през ръкавиците си. Един продавач в безупречен тъмносин костюм вдигна вежда, но мъжът в количката поклати глава. Просто разглежда. Сложи ръце на колелата и тласна стола напред. Хората, с които се разминаваше, старателно отклоняваха очи от неговите, сякаш засрамени от недъга му.

Бавно продължи към секцията за костюми. Краката му бяха завити в дебело синьо вълнено одеяло и той усещаше как по бедрата му се стича пот. Един млад помощник-продавач вземаше мярка на възрастен мъж, чиято много по-млада съпруга с кожено палто го чакаше очевидно отегчена. Двама японски туриста сваляха костюми от стойката, разглеждаха ги и разговаряха оживено. Мъжът в количката се усмихна наум. В сравнение с Токио цените в „Хародс“ вероятно бяха много изгодни. Той никога не плащаше за дрехи от „Хародс“, никога не носеше нищо с етикет, който може да бъде разпознат.

Арабинът сви в сектора за мъжко облекло, заобиколен от двама от директорите на магазина и трио охранители. Те бяха едри мъже в черни костюми и тъмни очила и имаха еднакви дебели мустаци. Двойници на Саддам Хюсеин. Очите им се местеха напред-назад като прожектори, но човекът в инвалидната количка установи с известно задоволство, че дори не го забелязаха. Сакатите винаги са

незабележими. Арабинът беше облечен в дрехи като за пустинята и приличаше на герой от филм за Лорънс Арабски, съвсем не на място сред редиците костюми. Зад него вървяха три жени в черни дрехи, виждаха се само очите им. Определено едната беше майката на арабина — ниска и набита, и се движеше с подскоци като шамандура в бурно море. Другите две бяха съпругите му. Мъжът в инвалидната количка се придвижи напред.

Една от жените беше саудитска принцеса и се говореше, че имала фигура на руски щангист. Другата, втората му жена, беше от Юта — бивша избраница за плаката в средата на списание „Плейбой“, която възнамерявала да започне филмова кариера, но избрала шейха с неговите милиони. В черните дрехи двете жени не можеха да бъдат различени. Мъжът пхна ръка под одеялото.

Управителят на сектора не спираше да дърдори каква чест е за него да види отново този ценен клиент, триеше длани и се кланяше раболепно. Един от телохранителите се приближи към инвалидната количка, за да огледа някакъв човек, застанал до пробните. Мъжът в количката се усмихна на телохранителя, но остана незабелязан. Автоматичният пистолет със заглушител издаде два подобни на кашлица звука и телохранителят падна по гръб, а по бялата му риза потече кръв от две големи черни дупки.

Мъжът в количката стана, като се измъкна под одеялото като змия, която сменя кожата си. Направи три крачки напред и простреля два пъти втория телохранител в гърдите. Той умря още преди коленете му да се огънат. Третият телохранител посягаше за пистолета си, когато получи куршум в гръдната кост. Докато падаше напред, стиснал гърди, сякаш бе получил инфаркт, мъжът го простреля в главата, като пръсна кръв и мозък по вратовръзките.

Клиентите в магазина се развикаха и затичаха към изходите, но мъжът приличаше на оазис от спокойствие сред паниката. Насочи пистолета към арабина. Той разтвори ужасен очи, но после видимо се отпусна. Старата жена отстъпваше назад, вдигнала длани пред лицето си, и с отворена уста издаваше силни хъркащи звуци.

Двете съпруги стояха неподвижни, смразени от ужас. Отблизо мъжът видя, че едната е тъмна, с кафяви очи и сипаничава кожа. Очевидно не беше жената от страниците на „Плейбой“.

Обърна се към другата жена, насочи пистолета между големите ѝ сини очи и стреля, а после пристъпи напред и я застреля още веднъж в гърдите, докато тя падаше.

Мъжът се завъртя на пети и тръгна бързо по стълбите, като държеше пистолета отстрани. Хората бягаха от него и му освобождаваха пътя. Зад себе си чува викове и писъци, но продължи да върви с приведена глава. Стигна стълбището и продължи надолу към приземния етаж, като продължаваше да притиска пистолета до себе си. Отиде до „Египетската зала“ и взе ескалатора за следващото ниво на приземния етаж. Писъците и виковете бяха затихнали и когато слезе от ескалатора, никой не му обръщаше внимание. Свърна наляво и бързо тръгна през отдела за канцеларски материали, сякаш нямаше нищо по-наложително от това да закупи луксозен комплект за писане.

Вратата към склада за канцеларски материали не беше заключена — точно както трябваше да бъде. Мъжът пхна пистолета в колана си и закопча сакото отгоре му, докато преминаваше през склада, за да стигне до началото на един тунел. По тавана на тунела минаваха отоплителни тръбопроводи, той подскочи и измъкна кафявата престилка на работник от склада, която беше скрил тук по-рано. Тунелът правеше завой надясно и мъжът виждаше, че е сам. Изтупа престилката от прахта и я облече, без да спира да върви между кашоните със стока, които чакаха да бъдат внесени в магазина. Тунелът беше основният снабдителен маршрут за магазина и причината улиците на Нйтсбридж отгоре рядко да бъдат блокирани от товарни камиони.

Като погледна едно кръгло огледало, поставено на завоя на тунела, видя няколко работници, тръгнали към него, и продължи да се движи с приведена глава. Никой не го спря, както и преди, на сухата тренировка преди два дни.

Край него преминаха няколко електрокара, отрупани високо с още кашони, но шофьорите не му обрънаха внимание. Тунелът беше дълъг сто и петдесетина метра и водеше към два асансьора, които се качваха до основните складове на магазина. Човекът подмина асансьорите и затича по стълбите към единствената врата, която извеждаше на „Тревър Скуеър“. Един човек от охраната с лице на неопитен новак и с притиснат до ухото си телефон, гледаше към него с отворена от изненада уста, и мъжът извади пистолета си и го

простреля в гърлото, без дори да забави крачка. Охранителят все още умираше, когато мъжът затвори вратата на изхода и излезе на слънце. След десет минути се намираше в метрото на път за станция „Виктория“.

Майк Крамър държеше полупразната бутилка уиски в ръка, като разклащаше течността в нея и гледаше в огъня. Направил си беше сандвич с бекон, но той стоеше недокоснат на чиния до стола. Усещаше как уискито изгаря лигавицата на празния му стомах и знаеше, че трябва да хапне нещо, но нямаше апетит. От комина се посипаха сажди като дъжд и го стреснаха. Вероятно не бе чистен от години, въпреки че огънят гореше достатъчно добре.

Погледна часовника си, повече по навик, отколкото за да разбере колко е часът. Не че имаше къде да иде. Почти полунощ беше. Седеше облегал в стария фотьойл. Беше удобен и сякаш се настройваше по тялото му като живо същество. Преместил го беше така, че да вижда предната врата и прозореца и да е с гръб към стената, но достатъчно близо до огъня, за да усеща топлината му. Крамър раздвижи глава настрани. Усещаше врата си схванат, защото мускулите му бяха напрегнати и корави. Прозя се и челюстта му изтрака — още един белег на напрежението, под което се намираше. Стана на крака и се изкачи по стълбите.

Не беше успял да купи нови чаршафи или калъфка в селото и затова се наложи да търпи грубите одеяла и оцапаната възглавница. Нощувал беше и в по-лоши места и не се притесняваше да спи в леглото на мъртвец. Крамър отдавна не вярваше в духове. Усмихна се на себе си. Единственият дух, в който вярваше напоследък, беше този на уискито. Сложи бутилката на пода до леглото и след това извади автоматичния деветмилиметров „Браунинг хай пауър“ от раменния си кобур и го сложи под възглавницата. Това беше петата му нощ в къщата. Не вярваше, че трябва да чака още много.

Томас Маккормак доизмайсторяваше яркочервената муха за лов на пъстърва по негов собствен модел, когато телефонът на работната маса иззвъня. Той въздъхна и спря заниманието си. Обаждаше се

Айдан Туоми, стар приятел и колега, но като не чу почти никакви любезности, Маккормак разбра, че обаждането не е просто така.

— Тук има един англичанин, Томас — прошепна Туоми, сякаш се боеше да не го чуят. — На мен ми изглежда като някой от специалните части. Живее в къщата на стареца Рафърти.

Маккормак направи гримаса, докато разглеждаше незавършената муха.

— Сигурен ли си, че не е роднина?

Туоми изгрухтя в телефона.

— Рафърти роднина на човек от специалните? Ще го накараш да се обърне в гроба, Томас. Не, Рафърти нямаше никакви роднини зад водата. Той беше последен от рода им. Без деца, а и жена му умря преди няколко години. Един местен адвокат продаде къщата му с всичко в нея. И дойде англичанинът.

— И според теб е от специалните части?

— Бих заложил живота си за това, Томас. Определено е военен, сигурно е. Достатъчно такива копелета съм виждал по мое време, знаеш го. Беше в кръчмата сам, пиеше. И се разхожда дълго, сякаш чака нещо.

— Значи май не се прикрива, а? — нетърпеливо запитва Маккормак. Чудеше се защо Туоми го притеснява с нещо толкова тривиално. Ако специалните части провеждат тайна операция в Хаут, онзи едва ли щеше да пие в местната кръчма.

— Питам се дали момчетата не правят нещо в Хаут. Нещо, което предпочитат да не ни казват.

— Не, Айдан, нищо. Имаш думата ми.

— Да, добре, добре. Но оня така се държи. Сякаш чака нещо да се случи.

Маккормак цъкна нетърпеливо с език. Инициативата беше хубаво нещо, но той не обичаше да му губят времето.

— Е, благодаря за информацията, Айдан. Ще я имам предвид.

— Крамър — каза Туоми. — Майк Крамър. Така се казва.

Долната челюст на Маккормак увисна.

— Какво?

— Майк Крамър. Така се казва. Така рекъл на Падриг в кръчмата. Проверих и при адвоката и точно това е името върху нотариалния акт за къщата.

— Крамър? Опиши ми го.

Маккормак седеше превит над телефона и си записваше на лист хартия, забравил за мухата.

— Над метър и осемдесет, но изглежда като човек, който може да се грижи за себе си, знаеш. Дълбоки очи, носът му е малко гърбав и, изглежда, е чупен. Кестенява коса, въздълга. Акцентът му е неясен, но определено не е ирландец. Рекъл на Падриг, че по произход е шотландец.

— Споменал ли му е какво търси в Хаут?

— Казал само, че се наслаждава на морския въздух. Какво мислиш, Томас? Добре ли направих, като се обадох?

— О, да — отговори Маккормак. — Исусе, Мария и Йосифе, правилно постъпи и още как. Сега слушай, Айдан, добре ме чуй. Стой, където си. Ще изпратя човек там възможно най-бързо. Направи необходимото никой да не иде при него. Не искам никой да го пита за нищо. Не искам да се изплаши, ясно?

— Ясно. Но не мисля, че твоят човек е тръгнал за някъде. Той се е настанил в къщата.

Маккормак затвори телефона и седна, загледан в отражението си в огледалото на стената. Крамър, човекът от специалните части, отново в Ирландия, седнал в кръчма, сякаш не го е грижа за нищо на този свят. В това нямаше логика. Никаква логика.

Младежът намали скоростта на синия ситроен почти до човешки ход, като разглеждаше номерата на къщите.

— Ето — каза на спътника си. — Номер шестнадесет.

— Как се казва той? — попита спътникът, червенокос юноша, с бледа кожа и воднистосини очи.

— Туоми. Айдан Туоми.

— Не съм чувал за него.

Шофьорът спря колата и се извърна, за да погледне спътника си.

— Е, навярно и той не е чувал за теб, Поли. Разликата е, че Айдан Туоми изкара десет години в „Кеш“ за каузата и Маккормак се вслушва в думите му, така че бих внимавал какво говоря, чуваш ли?

Поли вдигна ръце в знак на примирение.

— Чувам, Дейви. Господи, колко си докачлив днес.

Дейви сви рамене. Беше с две години по-голям от Поли и след смъртта на баща им привикна да е мъжът в семейството. Прокара длан през гъстата си пясъчноруса коса.

— Това е важно, Поли. Не бива да се оплескаме.

— Няма — каза Поли. Отвори жабката, извади един револвер и провери дали е пълен. Револверът беше стар, някога принадлежеше на баща им, но никога не бе използван в пристъп на гняв. През последните години седеше под дъските на пода на таванското помещение, завит в намаслен парцал.

— Какво правиш с това, по дяволите? — изсъска Дейви.

— Може да ни потрябва.

— Маккормак каза да наблюдаваме и да докладваме за оня човек, докато дойдат момчетата.

— Е?

— Е, каза да гледаме, а не стреляме. Няма да ни е необходимо оръжие, Поли.

Той го взе от брат си и го пъкна под предната седалка.

— Маккормак би ти откъснал топките, ако ни заловят с това.

— Кой ще ни залови? Това не е Северът.

Дейви го изглежда.

— Прави каквото ти казват, ако обичаш! Гледаме, чакаме и толкова.

— И момчетата от Белфаст обират цялата слава?

— Така е. Не се притеснявай, ще дойде и нашият ред.

Излезе от колата и тръгна по пътеката към предната врата на красивото бунгало с изглед към морето по-долу. Градината беше добре подредена, тревата старателно подстригана, а в центъра на полянката се виждаше бетонна вана за птици. Поли го последва със сърдито изражение.

Дейви натисна звънеца и вратата се отвори незабавно. Туоми присви очи към двамата посетители, сякаш се нуждаеше от очила.

— Здравейте, момчета. Баща ви е в колата, така ли?

— Не, ние сме... — започна Поли, но Дейви го смълча със зъл поглед.

— Томас ни изпрати — каза Дейви.

— О, значи Томас, а не Маккормак, а? — запита Туоми. Усмихна се дяволито. — Будалкам се, момчета. Влизайте.

Введе ги в хола и им наля доста уиски, без да ги пита. Подаде им преливащите чаши и седна на щампования с цветя диван.

— Значи сте само вие двамата, така ли?

— Четирима пристигат от Белфаст — отговори Дейви.

— Знаете ли как се казват?

Дейви поклати глава. Усети как се изчервява, като осъзна, че това е признак на ниското му място в организацията.

— Томас искаше да наглеждаме човека от специалните части, докато те пристигнат.

Туоми пресуши чашата си.

— В такъв случай да ви покажа къде е. Ще идем с моята кола. Ще си взема якето, май ще вали.

Майк Крамър стоеше на вълнолома с гръб към пристанището. Лицето му беше мокро и когато облиза устни, усети вкус на сол. През ситния като мъгла дъжд виждаше огромната подобна на гърбица скала, наречена Окото на Ирландия, изправена в кипящото море като айсберг. Дъждът удряше лицето му, но представляваше фин спрей, а не мокрец до костите порой. Без студения вятър би бил освежаващ.

Вълноломът обикаляше пристанището, като пазеше яхтите от бурните води, а в далечния му край се намираще един фар, чийто лъч вече мигаше към морето, за да води рибарските лодки към дома. Един черен лабрадор с блестяща мокра козина се приближи и помириса

ботушите на Крамър, като махаше опашка. Крамър го потупа разсеяно по главата. Обърна се и тръгна обратно по вълнолома към пристанището. При яхтклуба се виждаше паркирана самотна кола. В нея седяха трима души, един възрастен и двама други, по всяка вероятност юноши.

— Започна се — каза той на кучето.

То изръмжа, сякаш разбираше, и Крамър се усмихна. Възрастен с две хлапета. Би трябвало да дойдат още, гарантирано.

Униформеният полицай бутна назад дървения си стол и изопна дългите си крака. Прозя се и се извърна, за да види как една красива чернокожа сестра върви по коридора. Бедрата ѝ се полюляваха сексапилно и когато зави зад ъгъла, погледна назад през рамо и се усмихна. Полицаят също се усмихна в отговор. До стола му в съседство със следобедното издание на „Балтимор сун“ се намираше недокоснатата чаша студено кафе.

Полицаят стана и изви гръб. Не обичаше да седи дълго време, особено в коридора на претъпкана болница. Мразеше болниците. Когато дойдеше и неговият ред да умира, се надяваше, че ще е на улицата или между чаршафите с някоя гореща блондинка, а не в някаква стерилна бяла стая с тръбички във вените и смрадливо цукало на пода. Потръпна неволно. Моментът не беше подходящ да мисли за смъртта.

Вратите на асансьора в края на коридора се отвориха със съскане и от тях излезе млад лекар с бяла престилка. Беше висок, с черен перчем, който непрекъснато падаше над очите му, докато крачеше към униформения полицай. Носеше малък поднос от неръждаема стомана, покрит с бяла кърпа. Полицаят кимна за поздрав, а лекарят опита да мине край него. Полицаят вдигна ръка да го спре.

— Е, какво има, партньоре?

Докторът се намръщи. Носеше очила с бели рамки и присви очи, сякаш не беше свикнал с тях.

— Трябва да взема кръвна проба — отговори нетърпеливо. Полицаят разгледа покритата с найлон лична карта, закачена върху горния джоб на бялата престилка на лекаря. Малката цветна снимка отговаряше на лицето на човека. Джон Теоболд, лекар, отделение „Сърдечносъдови болести“.

— Не съм ви виждал преди — каза полицаят.

— Това не е мой проблем, нали така? — отговори лекарят. — А сега ще ме пуснете ли при пациента или не?

— Той не е ваш пациент, нали? — запита полицаят. Почука с пръст по папката в ръката си. — Вашето име не е в списъка на упълномощените медицински служители.

Чевръсто вдигна кърпата и погледна под нея. На подноса лежаха спринцовка за еднократно ползване, две топчета памук и малка бутилка антисептична течност.

— Бях ваканция — обясни лекарят. — Сега ми е първи ден на работа.

— Днес е вторник — каза полицаят, като пушна кърпата върху подноса.

— Какво искате да кажете? — с раздразнение запита лекарят.

— Искам да кажа, не е ли нормално понеделник да е първият работен ден?

— Изпуснах си самолета. Но какво е всичко това? Какво става тук? — Гласът му прозвуча гневно.

Полицаят вдигна ръка, сякаш спира кола.

— Докторе, само си върша работата. Човекът вътре е много важен свидетел по едно федерално дело...

— Този човек е пациент — пациент, който току-що е излязъл от сърдечна операция и трябва да направя определени тестове, за да проверя дали операцията е протекла добре — прекъсна го лекарят. — А сега се махнете от пътя ми, по дяволите. Ако толкова се притеснявате, влезте с мен.

Полицаят устоя на погледа на лекаря няколко секунди, а след това кимна бавно. Отвори вратата и последва лекаря вътре. Един монитор за сърдечната дейност пиукаше тихо. Единственият друг звук в стаята беше накъсаното дишане на пациента. Полицаят държеше ръка на кобура си, докато лекарят поставяше подноса на масичката до леглото. Лекарят си сложи чифт гумени ръкавици, отметна одеялото и намаза антисептичен препарат по лявата ръка на пациента, а после бързо изтегли кръвна проба и сложи малка лепенка върху дупчицата.

— Доволен ли сте? — запита лекарят, като постави пълната с кръв спринцовка върху подноса и я понесе към вратата. Полицаят се отмести от пътя му и задържа вратата отворена.

— Докторе, просто си гледам работата.

— Да — отговори лекарят. — Също като Гестапо.

Изглежда, искаше да каже още нещо, но поклати глава и отмина.

Полицаят оголи зъби към гърба на излизания лекар и бавно затвори вратата. Отиде до леглото и погледна пациента. Той примигна и отвори очи, сякаш осъзнаваше, че го наблюдават. Електронното пиукане се ускори.

— Ще се оправи ли? — запита пациентът със стържещ глас.

— Супер ще бъдеш — отговори полицаят, като извади пистолета от лъскавия черен кобур. Измъкна от вътрешния си джоб тумбест заглушител и внимателно го нави на цевта.

— Просто супер.

Насочи пистолета в лицето на пациента и стреля веднъж, а след това, когато тялото се сви в спазъм, изстреля втори куршум в наскоро поправеното сърце.

Айдан Туоми правеше чай, когато на вратата се позвъни. Върна чайника на печката и тръгна през антрето. Различи четири фигури през вълнистото стъкло на предната врата. Отвори я и направи крачка назад.

— Господи, лице от миналото — каза той.

Широкоплещестият мъж начело на групата се усмихваше широко. Беше към петдесетгодишен, с десет години по-млад от Туоми, с черна, къдрава коса и рошава брада.

— Айдан, стари разбойнико. Как си? — запита посетителят. Двамата се прегърнаха. Айдан Туоми и Дермот Линч бяха излежавали присъди в килиите на Лонг Кеш — Туоми за притежание на пушка „Армалайт“, а Линч за нападение над войник на пропускателен пункт — и през времето в затвора Туоми беше показал на Линч как да прави идеалния чай. В замяна по-младият научи Туоми да майстори експлозивни от изкуствен тор и моторно масло.

— Мислех, че си се пенсионирал, а ето, ти ни водиш човек от специалните части — засмя се Линч. Представи тримата си спътници, хора със сурови лица и здрави тела. Носеха спортни сакове, като футболисти, отиващи на мач. Встрани от пътя имаше две големи коли, които с нищо не биеха на очи.

Туоми ги въведе в хола и извади чайника. Линч поклати глава изумен:

— Винаги си имал почти идеално чувство за момента.

Туоми кимна към шкафа до прозореца.

— Извади чашите, ако обичаш, Дермот. Там има и бутилка „Джеймсънс“.

— Кой наблюдава твоя човек? — запита Линч, като наливаше щедри дози уиски.

— Две момченца. Дейви и Поли Куин.

— А, познавах баща им — каза Линч. — Какво ще излезе от тях?
— Цял ден наблюдават къщата и единият се обажда по телефона през час.

Линч посочи един от саковете, които внесоха мъжете:

— Тук имаме мобилни телефони. Няма нужда да звъни повече.

— Господи, надявам се, че не носите само това — каза Туоми.

Линч се засмя сърдечно.

— Я не учи баба си да гледа деца!

Наведе се и отвори чантата до себе си. Вътре имаше автомат „Калашников“ със сгъваем метален приклад, разглобен на части. Бързо го сглоби и вкара извития пълнител. Усмихна се.

— Покажи ми сега човека от специалните части.

Телефонът иззвъня. Туоми отиде при него, за да отговори.

— Дейви е — каза, като затисна слушалката с длан. — Искаш ли да му се обадиш?

Линч поклати глава.

— Къде е Крамър? — запита.

Туоми повтори въпроса на Дейви.

— Пак е на вълнолома — предаде Туоми на Линч, като закри с ръка слушалката.

— Какво прави?

— Просто стои. Винаги прави така. Ходи и стои загледан в морето.

— Дали чака нещо?

Туоми сви рамене:

— Може би.

Линч кимна.

— Кажу ми на Дейви, че ще се срещнем пред черквата „Света Мария“.

Туоми седеше на седалката до Линч, докато пътуваха към руините на черквата, от която се виждаше пристанището, и мислеше за старите дни. Все още валеше и чистачките се мятаха натам-насам, докато колата изкачваше хълма към черквата. Намериха Дейви, който беше скръстил ръце на гърдите си и подскачаше, за да се топли. Линч му махна да се качи на задната седалка до Пат О’Риордан, набит

фермер от Балимена, причинил смъртта на трима английски войници. Дейви разпозна О'Риордан и очите му се разшириха, като разбра какви хора са дошли от Белфаст. Намираше се в живописна компания.

— Къде е колата ти? — попита Линч, като се извъртя в седалката.

— Брат ми е с нея — отговори треперещият Дейви. — Паркирал е на западния пристан срещу оня от специалните части.

От косата му капеше вода върху пуловера. Той отметна мокрия перчем от очите си.

Туоми подаде на Линч мощен бинокъл.

— Ето го твоят човек долу, на вълнолома.

Линч фокусира бинокъла, като използваше волана за опора.

— Той е.

— Познавате ли го? — избърбори Дейви и млькна, засрамен от себе си.

— Да, момче. Срещал съм се със сержант Крамър.

— Какво да правим, Дермот? — попита Туоми.

— Ще чакаме — отговори той, без да отделя бинокъла от очите си. — Ще чакаме и ще наблюдаваме.

— Смяташ, че е капан, така ли?

— Погледни го, Айдан. Стои нахално. Като капан с примамка, а ние сме плъховете. Няма да правим нищо, докато не се уверим, че е сам.

Подаде бинокъла на Туоми и се извърна към Дейви.

— Какво прави той?

Дейви потри ръце.

— Ходи по плажа, по вълнолома. Момчето в магазина казва, че купува храна: хляб, мляко, основните неща. Изглежда, не яде много, но пие. „Феймъс граус“. Купува по една бутилка дневно от кръчмата.

— В къщата има ли телефон?

Дейви поклати глава.

— Говорил ли е с някого, с някой непознат?

Ново поклатяне на глава.

— Посетители?

— Не, според съседите. Не е общителен, но е достатъчно приятелски настроен към местните хора. Не крие кой е.

— Браво, момче, добре се справяш.

Дейви се усмихна гордо, когато Линч завъртя ключа на запалването.

— Хайде да се поразходим до къщата му, докато той е там — каза Линч. — Показвайте ми пътя.

Томас Маккормак гледаше вълните по повърхността на реката.

— Как мислиш, Джо? Ще клъвне ли?

Джоузеф Конъли се усмихна.

— Всичко е в китката, Томас. Опитай.

Маккормак замахна назад и хвърли мухата, която описа дъга през въздуха. Падна във водата, но пъстървата упорито отказваше да клъвне. Конъли се усмихна.

— Прав си, лукава стара мръсница е тази риба.

Маккормак нави влакното. Двамата мъже стояха в бързата вода до над коленете вече тридесет минути, без никой да хване нищо, и още по-малко огромната пъстърва, за която се говореше, че обитава сенчестото място под бука до реката.

— Хайде, да видим ти какво можеш — каза Маккормак. Премести роговите очила нагоре по носа си. Очилата и сивеещата коса му придаваха вид почти като на училищен директор и съвсем не подсказваха за ролята му във Военния съвет на ИРА, роля на човек, който редовно взема решения за нечий живот или смърт. Именно една негова безстрастна реч беше довела до избухването на огромна колабомба, причинила щети за милиони лири на лондонския финансов център, пак негова беше идеята да се доведе американският снайперист с мощната пушка, който уби половин дузина членове на силите за сигурност с изстрели от невероятно разстояние.

Конъли беше сред хардлайнерите във Военния съвет и един от най-силните критици на прекратяването на огъня през 1994 г. и на последвалия мирен процес. Неговото недоверие към правителството на Великобритания граничеше с параноя и доста се наложи да го убеждават, преди да се съгласи да подкрепи мирната инициатива на Джери Адамс.

Маккормак гледаше как Конъли хвърля мухата с плавно, спокойно движение, на което не можеше да не се възхити. Конъли ловеше риба с муха повече от половин век, а в сравнение с него

Маккормак беше новак, но дори и още сто години да можеше да лови риба, не смяташе, че би станал така добър, както стария.

— Хайде, гадино мръсна, не е ли това най-хубавата, най-вкусната муха, която си виждала? — прошепна Конъли на невидимата си жертва. Маккормак затаи дъх, уверен, че този път рибата ще клъвне, но лъскавата синя муха остана недокосната на повърхността.

— Определено не ми е ден — изръмжа Конъли, докато навиваше влакното.

Маккормак извади плоско оловно шише от вътрешния джоб на памучното си яке, разви капачката и го предложи на другия. Осеяната с кафяви петънца ръка на Конъли трепереше леко, когато пое бутилката, но Маккормак се престори, че не забелязва това. Конъли беше станал на седемдесет съвсем наскоро и макар мисълта му да оставаше остра като бръснач, се говореше, че развил паркинсонова болест. Това не беше като да е инвалид, а и Маккормак забеляза, че ръцете на Конъли не трепереха, когато се концентрираше върху риболова. Маккормак се надяваше, че слуховете са неверни и треперенето е само симптом на възрастта, както оредяващата бяла коса, кафявите петънца и слуховия апарат, затъкнат зад дясното ухо. Старецът отпи от шишето, върна го и започна да връзва друга муха на влакното.

— Този Крамър? — каза, без да вдига поглед. — Какво мислиш?

Маккормак се усмихна. Хитрият старик беше прочел мислите му.

— Не е капан — каза бавно. — Сам е. Каквото и да е намислил, вече не е към специалните части.

— Може да е с тайните служби.

— Не. Британското разузнаване не би се доближило до него. Крамър приключи преди време. Твърде добре го познават тук, а и от него не би имало никаква полза другаде. Освен това, ако тайните служби го ползваха, защо ще го пускат в Хаут?

Конъли сви рамене, като се концентрира върху възела.

— Ти ми кажи, Томас. Ти си оня, който мъти водата.

Маккормак долови укор в гласа на стареца и разбра, че трябва да стъпва внимателно.

— Той е куче-убиец, което трябва да бъде премахнато, Джо. Независимо от мирния процес.

— Няма спор за това — отговори Конъли, като се изправи и го погледна в очите. — Само не искам да пострадаш.

Замълча.

— Няма съмнение, че е Крамър, нали?

— Никакво. Дермот го е виждал преди пет години отблизо.

— Отблизо? Колко отблизо?

— Държахме Крамър в една ферма с друг като него, който действаше под прикритие. Партньорът на Крамър умря, докато го разпитваха. Крамър извади късмет да се измъкне. Дермот беше част от екипа, който го охраняваше.

— Крамър познава ли Дермот? — запита Конъли.

— Дермот казва, че не. Крамър е бил с качулка или с вързани очи повечето време.

Конъли се втренчи в Маккормак.

— Дермот е лично заинтересован, така ли?

Маккормак кимна.

— Да. Но не това е работата.

— И Крамър е съвсем сам?

— Несъмнено. Дермот го наблюдава непрекъснато от три дни. Никой не е приближавал до него, нито пък той се е обаждал по телефона, а и в селото няма непознати.

— Смяташ ли, че може да се е побъркал? Да е преживял някакъв срыв?

— Възможно е. Определено не действа рационално.

— Защо да не го приберем? — попита Конъли.

— Защото не ни е нужно нищо от него. Освен като пример за това какво правим с враговете си.

Някакво пляскане в далечния край на реката привлече вниманието на Конъли. Закри очи с длан, но не видя нищо.

— Да, този мръсник заслужава куршум — каза.

— Значи имам позволенията на Военния съвет?

Конъли се усмихна тънко.

— Да кажем само, че няма да се проливат сълзи. Но няма да поемаме отговорността, не и официално. От политическа гледна точка нещата са доста сложни, знаеш какво е положението в момента. Но Крамър е причинил смъртта на твърде много от нашите хора, за да го оставим. — Конъли облиза устни. — Кога?

Маккормак пресуши шишето и го пъкна обратно в джоба си.

— Утре сутринта. Рано.

Конъли сложи ръка на рамото му.

— Внимавай, Томас. Ако нещо се обърка...

Не завърши каквото искаше да каже и Маккормак кимна. Разбираше. Не се позволяваха никакви грешки.

Дермот Линч се хранеше с кренвирши и пържени картофи в безупречната кухня на Айдан Туоми, когато телефонът звънна. Туоми отговори в хола и след няколко секунди се появи на кухненската врата.

— Томас е — каза той.

Линч кимна и остави ножа и вилицата.

— Това ще е разрешението — заяви. Отпи глътка чай и избърса уста с опакото на ръката си. Вдигна слушалката.

— Да, Томас?

— Готово — обади се Маккормак. — Утре сутринта.

— Чудесно — отговори Линч.

— Сигурен ли си, че е сам?

— Напълно.

— И не подозира нищо?

— Даже не поглежда през рамо.

— Къде ще го направите?

— На вълнолома. Всяка сутрин се разхожда по него. Стои до фара и зяпа към морето като рибарска жена.

— Бъди предпазлив, Дермот.

— Той е като неподвижна мишена.

— Просто имай предвид това, което ти казвам. Не искам никой да пострада.

Линч се засмя меко.

— Освен Крамър, нали?

Все още се смееше, когато се върна в кухнята. Туоми допълваше чашите с чай, от който се вдигаше пара.

— Ще действаме — заяви Линч, като седна на масата и взе ножа и вилицата си.

— Какъв е планът ти? — запита Туоми.

— Ще го оправим на вълнолома. Няма къде да избяга.

— Може да ви забележат.

Линч изсумтя презрително.

— Може и да ни видят, но се съмнявам, че ще има свидетели.

— Да, правилно — заяви Туоми, като сръбна от чая. Остави чашата си. — Бих искал да ми направиш една услуга, Дермот.

Линч присви очи и вилицата му застина по средата между чинията и устата.

— Не става дума за мен, както се досещаш, а за момчетата на Куин. Тормозят ме...

Линч се усмихна с разбиране.

— Искат да участват в лова?

Туоми кимна.

— Няма проблем. Време е да видят кръв.

Майк Крамър се събуди от писъците на чайките. Стана от леглото и се изми на мивката, преди да облече дрехите, които беше носил цяла седмица.

Преди да слезе, извади пистолета изпод омазаната възглавница и го пъкна отзад в колана на панталона си.

Направи си кафе и седна да го изпие в стола на стареца. В кухнята имаше пакети с хляб и салам, но не бяха отворени. Бутилката уиски седеше наполовина празна върху камината и той посегна и отля малко в чашата си. Не съвсем като ирландско кафе, помисли си той, но почти. Пистолетът го притискаше на кръста и затова го извади и го постави на коленете си. Белгийският „Браунинг“ с тринадесет патрона в пълнителя беше добро оръжие за бой срещу многоброен враг. По правило Крамър никога не би се поставил в положение да трябва да стреля по повече от две цели, но знаеше, че предстоящата ситуация е изключението, което доказва правилото. Еднократен случай. Разглоби пистолета и провери спусъка, а после го сглоби с добре отработени движения, преди да допие чашата си. Друга причина да избере този пистолет беше голямата му надеждност и фактът, че рядко засичаше. През всичките му години в специалните части никога не беше имал засечки. Изправи се и изохка.

Раменният кобур висеше на външната врата и меката му кожа блестеше на слънцето, което се процеждаше през мръсните прозорци.

Нахлузи го бавно, пъкна в него пистолета и навлече якето си. Имаше силно предчувствие, че днес е денят. Чакането свърши.

От мястото си сред руините на черквата „Света Мария“ Поли Куин наблюдаваше как Крамър се разхожда бавно по пътя към пристанището с ръце в джобовете. Ходеше с наведена глава, сякаш дълбоко замислен. Поли се чудеше за какво ли мисли този човек и дали знаеше, че днес е последният му ден на земята. Поли приближи телефона до устата си.

— Тръгна.

— Виждам го — каза Линч, който седеше заедно с Пат О’Риордан в колата в паркинга на яхтклуба.

Поли върна телефона в джоба си и притисна бинокъла към очите си. Не искаше да пропусне нито секунда. Съжаляваше само, че няма да е по-близо. Предпочиташе да е долу на пътя с брат си, но Линч беше казал, че трябва някой да е горе, на високото място, и той беше най-младият. Един ден, помисли Поли горчиво, един ден той няма да е най-младият. Тогава ще им покаже.

Крамър забеляза проблясъка с крайчеца на окото си, светлинка, блеснала от старата черква. Сърцето му започна да бие ускорено и той няколко пъти пое дълбоко дъх. Потисна желанието си да обърне глава и да погледне нагоре по хълма, когато зави по пътя и пред погледа му се разстла пристанището.

Две рибарски лодки отплаваха от западния пристан, като оставяха облачета мръсносив дим след себе си. На плажа по-надолу двама души хвърляха една пръчка на черен лабрадор. Вървяха бавно по пясъчната ивица към яхтите. Кучето тичаше напред-назад, а вятърът отнасяше лая му, преди той да достигне до ушите на Крамър. Той позна кучето, но не и хората. До сградата на яхтклуба имаше паркирани няколко коли. В една от тях седяха неподвижно двама мъже. Крамър завъртя глава в опит да разхлаби мускулите на врата си. Започваше да се напруга, а сега не беше моментът да се схваща.

— Добре, хайде да се захващаме с копелето — каза Линч, като пхна телефона в жабката. Отвори вратата и обиколи отзад до багажника. Наведе се над синия си сак и извади своя „Калашников“, а О’Риордан стоеше до него, за да го прикрива откъм пътя. Линч носеше дълъг разкопчан шлифер и притисна автомата под него близо до тялото си.

— Добре — каза и отстъпи от колата, а О'Риордан извади един пистолет от сака и го пхна в джоба на коженото си яке.

Тръгнаха през паркинга, а вятърът рошеше косите им и вдигаше вълнички в локвите в краката им. Пред тях Крамър беше се качил на вълнолома и вървеше към фара.

Дейви Куин седеше на дървена пейка пред обществените тоалетни, с вестник на колене. Изправи се, като стисна сгънатия вестник така силно, че пръстите му побеляха, кимна към Линч и тръгна по пътя.

Крамър застана на далечния край на вълнолома, загледан към морето. Бавно завъртя глава наляво и видя, че двамата са по-близо. На около километър. Кучето тичаше в кръгове около тях, но те бяха спрели да играят с него. Двамата едри мъже бяха излезли от колата и се приближаваха през паркинга. А и момчето, и то крачеше по пътя, като държеше зле прикрит пистолет, сякаш се страхуваше, че ще го счупи, ако го изпусне. Петима, помисли той. Петима плюс един на хълма, значи шестима.

Избърса лицето си с длани и се прозя. Знаеше, че не се прозява от умора. От напрежение. Извади пакет дъвка от джоба си и разви една. Вятърът отнесе зелената хартийка от пръстите му, докато пяхаше дъвката в устата си, и той се обърна, за да види как се премята във въздуха. Намръщи се, като забеляза самотната фигура на вълнолома в мястото, където той се срещаше с пътя. Как беше пропуснал един?

— Откъде се появи този, мамицата му? — просъска Линч. Сложи ръка на рамото на О'Риордан, за да го спре. — Задръж малко, Пат. Да видим какво иска този.

Линч погледна към момчето на Куин, застанало на тротоара и не съвсем сигурно какво трябва да направи. После му кимна да се връща към пейката.

— Може да е излязъл на разходка — колебливо каза О'Риордан.

— Да, може.

Мъжът беше към петдесетгодишен, може би и по-стар, със зелено яке, кепе и зелени ботуши. Ходеше с бастун, макар Линч да смяташе, че това е за ефект, а не защото мъжът се нуждае от него. Вървеше бързо по вълнолома и размахваше бастуна като военен.

От мястото си Линч не виждаше Фицпатрик и Маквий на плажа. Надяваше се, че те ще се досетят да изчакат.

Крамър не се извърна, когато човекът с дългото яке дойде при него в края на вълнолома.

— Хубав ден за такова нещо — каза той дружелюбно.

Горната устна на Крамър трепна, но въпреки това той не се обърна с лице към него.

— Хубав ден за какво?

— За каквото правиш.

Човекът потупа с бастуна по земята.

— И какво, по дяволите, правиш, сержант Крамър?

— Вие сте единственият със звание сега, полковник.

Полковникът отново удари с бастуна си. Обърна се с гръб към морето.

— Преброявам петима — каза той. — Според теб достатъчно ли ще бъдат петима?

— Шестима — отговори Крамър. — Горے на хълма има един.

Полковникът призна поправката с едва забележима усмивка.

— Май истински те мразят, за да го правят, а? После ще кажат, че това е нарушение на споразумението за прекратяване на огъня.

— Може би — отговори Крамър.

— Освен ако не възнамеряваш да отстраниш всички улики. Ако няма тяло, предполагам, никога не може да се каже, че нещо се е случило. Пък и нали вече не си в полка. Май няма да липсваш на някого, а?

— Благодаря, полковник — горчиво промълви Крамър.

— Знаеш ли кои са?

Крамър сви рамене.

— Няма значение.

Едва сега забележа, че полковникът носи синя вратовръзка с изрисувани малки крилати кинжали. Крамър се усмихна. Единствено полковникът би излязъл срещу група убийци на ИРА с униформената вратовръзка на специалните части.

— Дермот Линч води представлението. С него е Пат О'Риордан. Долу на плажа са Джери Фицпатрик и Фъргюс Маквий. Не знаем кой е младият.

— Линч е добър.

— О, да, добър е. И, разбира се, има лично отношение към тебе. Бихме искали да пипнем и О'Риордан. Но останалите са просто „Б“ група.

Полковникът погледна часовника си, а после отново се обърна с лице към морето.

— Какво искаш, полковник?

— Да си поговорим. Имаш време за приказки, нали?

Крамър сви рамене с безразличие.

— Предпочитам да съм сам, ако нямате нищо против.

— Но ти не си сам, нали така, сержант Крамър? Към теб се придвижва въоръжена до зъби бойна група от ИРА.

— В такъв случай е най-добре да си тръгнете, а?

Полковникът поклати тъжно глава.

— Не е това начинът да го направиш, Джокер.

Прякорът накара Крамър да се усмихне. Отдавна не беше чувал някой да го използва.

— Какво да направя?

— Знаеш какво.

Крамър въздъхна и сви рамене.

— Не знаете какво говорите — каза с равен глас.

— Знам, че умираш.

За първи път Крамър погледна полковника.

— Всички умираме — отговори злъчно.

— Колко време? — запита полковникът. — Колко време ти дава докторът?

— Щом си тук, значи вече знаеш.

— Два месеца, най-много три. През последните няколко седмици ще изпитваш нетърпими болки. Ще трябва да си на системи, но и това няма да помогне.

— Е, значи знаете защо съм тук.

— Защото се боиш да умреш в болнично легло и да крещиш в агония. Без приятели. Сам.

Крамър сбърчи нос при представата за тази картина.

— Благодаря за подслаждането, полковник.

— Ракът на пикочния мехур не е приятен начин да умре човек.

— Вие го казвате.

— И затова си решил да не се дадеш без бой. Като войник, в битка.

Крамър се усмихна и разтвори якето си, за да може полковникът да види пистолета в кобура. Погледна през рамо. Мъжете на плажа продължаваха да вървят към тях. Линч и О'Риордан стояха на паркинга и си приказваха.

— Трябва да си вървите, полковник. Тук ще стане опасно.

— Чуй ме, Джокер. Не е това начинът.

Крамър го изглежда неприязнено.

— При всичкото дължимо уважение, полковник, трябва да ви кажа, че изобщо не знаете какво говорите, по дяволите.

Полковникът издаде квадратната си брадичка напред. Челюстта и широкият му нос, чупен няколко пъти, му придаваха измамно обикновена външност, но Крамър знаеше, че той има коефициент на интелигентност около 150 и че е сред дванадесетте най-добри шахматисти в Обединеното кралство.

— Мога да ти предложа по-добър начин.

— Да бе. И какво искате да направя? Да налапам пистолета? Опитвах, полковник. Не мога.

Полковникът поклати глава.

— Не предлагам това. Предлагам ти възможност през последните няколко седмици от живота си да направиш нещо, което си заслужава.

Крамър се намръщи, а после отклони поглед.

— Слушам.

— През последните две години са извършени редица поръчкови убийства по света. Бизнесмени, политици, криминални престъпници — всички убити от един и същи човек. Професионален убиец, който би застрелял всеки, ако цената е добра. Не са го хващали и нямаме представа кой е.

— Ние? Ние като специалните части?

— ФБР, Интерпол, Шестицата^[1], руснаците, Мосад.

— Всички от добрите, а?

Полковникът не обърна внимание на казаното.

— Този убиец обича да се приближава съвсем близо. Винаги използва пистолет. Имаме дузина очевидци, но не знаем как изглежда.

Крамър се намръщи.

— Това не ми се струва логично.

— О, имаме и дузина описания. Нисък е. Висок е. Слаб е, с наднормено тегло е, оплешивява, има брада, сини очи, кафяви очи, с бяла кожа, с тен. Сигурни сме само, че е бял и от мъжки пол.

— Майстор на дегизирането — каза Крамър и се усмихна на това клише.

Полковникът сви рамене.

— Използва контактни лещи, пуска си брада и мустаци както и когато си поиска. Напълнява, отслабва. Може би дори се подлага на пластична операция. Всичко би направил, за да успее.

Крамър се извърна бавно. Мъжете от колата бяха тръгнали отново. Скоро щяха да стигнат до вълнолома. Погледна тревожно към полковника, който, изглежда, никак не се притесняваше от приближаващите убийци.

— Какво искате от мен?

— Знаеш ли какво е жертвен козел?

Крамър поклати глава.

— Да кажем, че опитваш да уловиш тигър. Можеш да обикаляш из джунглата колкото си искаш и да не видиш дори косъмче от него. Ти си на негова територия. Губиш си времето в опити да го намериш. И затова вземаш младо козле и го завързваш на открито. След това седиш и чакаш. Тигърът търси блеещото козле и БУМ! Ето ти един мъртъв тигър.

— Жертвен козел? — повтори Крамър. — На мен ми звучи повече като примамка. Това ли ми предлагате? Възможността да бъда примамка?

— Предлагам ти възможността да се изправиш срещу най-успешния убиец на света, Джокер. Доколкото ни е известно, той никога не се е провалял. Никога не са го хващали и винаги успява. Не е ли това по-голямо предизвикателство за теб? Онези копелета там може да се наричат бойна група на ИРА, но двамата с теб знаем какви са, нали? Те са психопати побойници с пушки и нищо повече. Да, ще умреш с пистолет в ръка и кръвта ще тупти във вените ти, но няма чест в това да те убият като бясно куче. Единственото им предимство е, че са повече. Просто ще стрелят, докато те убият. Ще събориш двама, може би повече, но виж в каква компания ще умреш. Да го вземат шибаните дяволи, Джокер, не можеш да ги гледаш, а искаш да умреш с тях?

Поли Куин завъртя бинокъла настрани, за да потърси Фицпатрик и Маквий. Мярнаха му се и той върна бинокъла бавно, докато не попаднаха в обхвата му. Спрели бяха на плажа и наблюдаваха Крамър и новодошлия. Маквий се почеса по главата, а Фицпатрик сви рамене. Маквий каза нещо, Фицпатрик кимна и пак тръгнаха, като извадиха

пистолетите си изпод якетата. Поли насочи бинокъла към Линч и О'Риордан, които крачеха към вълнолома. О'Риордан се обърна и махна с ръка на Дейви да ги следва.

Поли потърси брат си и го видя да крачи бързо по пътя, стиснал вестник. Поли се усмихна. Брат му изглеждаше напрегнат, но изпълняваше точно каквото му бяха казали, като следваше Линч и О'Риордан, за да отреже пътя за бягство на Крамър, ако опита да ги заобиколи. Поли се чудеше дали Дейви ще има възможност да стреля по онзи. Господи, колко силно искаше да е така. Питаше се кой ли е мъжът в дългото яке и защо така разгорещено разговаря с Крамър. Който и да е той, вече беше мъртъв. Очевидно Линч беше решил да очисти и него.

Крамър не каза нищо. Загледан към хоризонта, няколко пъти си пое дълбоко дъх. Полковникът го чакаше да заговори.

— Защо поема рискове? — запита най-после Крамър. — Защо винаги го прави отблизо? Има по-лесни начини да убиваш. Побезопасни.

Полковникът кимна.

— ФБР смятат, че го прави, защото така му е приятно. Иска да гледа жертвите си, докато умират. Той е сериен убиец, но сериен убиец, който получава пари за работата си. Въпросът не е дали ще убива още, а кога. Ще убива, докато не го спрем, защото не го прави за парите. Прави го заради наградата.

— И искате той да опита да убие мен?

Полковникът се извърна, за да погледне Крамър. Бавно поклати глава.

— Не — отговори тихо, а гласът му едва се чуваше над шума на вълните, които се разбиваха във вълнолома. — Напълно сме сигурни, че ще успее.

Крамър не отговори.

— Никога не е оставял следи — продължи полковникът. — Никакви отпечатъци, кръв или тъкани. Нищо. Недостатъчно е да го хванем близо до теб с пистолет в ръка. Това не е дори опит за убийство, а притежаване на оръжие, а нищо чудно да има и разрешително за него. Даже и да насочи пистолет към теб, какво е

това? Заплашително поведение? Може би опит за убийство. Ако имаме късмет, ще го вкарат за пет години. Не, той трябва да дръпне спусъка. Направи ли го, значи сме го пипнали.

Крамър кимна, най-после разбираше за какво става дума.

— И ако дръпне спусъка, аз умирам, така ли?

Полковникът кимна утвърдително.

— Но ще имаш шанс. Ще бъдеш въоръжен; ако го видиш да се приближава, ще можеш да стреляш първи. Шансът е по-добър от този на жертвената коза.

— Той ще ме убие — каза Крамър с равен глас.

— Но ще умреш с чест. В бой. Срещу истински професионалист. Не е ли това по-добрият начин? По-добър, отколкото да те застрелят тези побойници?

Крамър отново се загледа към морето.

— Вие така ли бихте искали да умрете, полковник?

— Ако имах възможност, да. — Гласът на полковника беше равен и спокоен. — Ти решавай, Джокер. Ако искаш да умреш сега, аз просто ще си ида.

Полковникът погледна към мъжете на плажа. Намираха се на около четвърт миля от тях и продължаваха да се приближават. Другите двама бяха стигнали края на вълнолома, а младежът вървеше по пътя зад тях, стиснал вестника с две ръце.

— Нямах много време — каза полковникът. Тупна с бастуна по бетона и звукът му наподобиха изстрел.

Крамър се изсмя студено.

— Да — каза и замълча. — Откъде знаете, че ще дойде да ме убие?

— Знаем една от бъдещите му жертви. Ще ти обясня по-късно, но търсим някой да заеме мястото му.

След кратка пауза запита:

— Е?

Крамър потърка брадата си и въздъхна.

— Добре.

— Сигурен ли си?

Крамър присви очи и погледна полковника.

— Какво? Сега се опитвате да ме накарате да се откажа ли? Казах, че ще го направя и ще го направя.

Полковникът постави ръка на рамото му и го стисна.

— Благодаря.

Крамър поклати глава.

— Не го правя заради вас, полковник. Правя го заради себе си. Но първо трябва да се погрижим за тези.

Кимна към вълнолома, където двамата от ИРА крачеха забързано към тях. Единият с шлифера притискаше ръце към тялото си, очевидно хванал нещо. Оръжие, вероятно автомат. Мъжете на плажа вече тичаха с готови за стрелба пистолети.

Полковникът извади малък приемо-предавател от джоба си, натисна бутона и бързо каза нещо. Крамър не разбра думите му, но след няколко секунди чу рева на две мощни турбини и един огромен червен хеликоптер „Уестланд Сий Кинг“ се появи иззад Окото на Ирландия. Предният му ротор се наведе напред и хеликоптерът се понесе във въздуха към тях.

— Дявол да ви вземе, полковник — извика Крамър, за да надвие шума на турбините. — Знаели сте, че ще приема, нали?

Полковникът не отговори, докато хеликоптерът се завъртя и после се спусна на около метър над вълнолома, а роторът му заравняваше водата отдолу. Подкани с бастуна си Крамър да се качва първи. Крамър погледна през рамо за последен път, оглушен от рева на турбините. Брадатият мъж беше извадил автомат „Калашников“ изпод шлифера си и го държеше, очевидно несигурен дали да стреля или не. За момент очите им се срещнаха и Крамър усети омразата, която бликаше от него, а после една ръка се протегна от утробата на хеликоптера и го дръпна, или по-скоро го вмъкна вътре.

Линч вдигна автомата нагоре с приклада и го мушна под шлифера си, когато огромният хеликоптер се вдигна и рязко зави наляво.

— Какво беше това, по дяволите? — запита О’Риордан.

— Да ме таковат, ако знам — отговори Линч. Гледаше към отдалечаващия се хеликоптер, а черната му къдрава коса се вееше на вятъра. Фицпатрик и Маквий дотичаха задъхани при тях.

— Приберете оръжието, момчета — каза Линч. — Не сме тук, за да стреляме по хеликоптери.

Двамата пъгнаха пистолетите в джобовете на якетата си.

— Какво става, Дермот? — запита Маквий.

Линч не му обърна внимание. Извърна се и огледа пътя към пристанището, като почти очакваше да види взвод въоръжени войници, тръгнали към тях. Но нямаше никой. Това не беше капан, за което само можеше да бъде благодарен, но пък внезапното отлитане на човека от специалните части ставаше по-объркващо.

Радиостанцията на Фицпатрик изпраця и чува нетърпеливия глас на Поли Куин.

— Какво става? Къде отиде оня?

— Изключи го — излая Линч и тръгна към колата.

Майк Крамър седеше, скръстил ръце на гърдите си, в големия хеликоптер, който летеше ниско и бързо над вълните. Един човек от екипажа му подаде подплатени антифони и Крамър си ги сложи, благодарен за това облекчение от оглушителния рев на двигателите. Главата му беше пълна с въпроси, но не каза нищо. Полковникът, седнал на мястото до него пред прозореца на аварийния изход, протегна ръка. Крамър предаде пистолета си.

Огледа кабината. Такъв „Сий Кинг“ не беше виждал. Пълен с електронно оборудване, каквото донякъде той познаваше. Имаше и редица радарни екрани, много повече, отколкото би очаквал в хеликоптер за търсене и спасяване, както и компютър „Маркони“ LAPADS за преработка на данни. Човекът, който му беше дал антифона, седеше пред стелаж с локационна и радарна апаратура. Имаше и доста оборудване, каквото Крамър не беше виждал досега, без име на производителя или обозначения.

Хеликоптерът зави надясно, като летеше ниско. През прозореца зад полковника Крамър забеляза малка яхта, която прорязваше вълните. Плаваха на изток. Крамър се усмихна вътрешно при мисълта за убийците от ИРА на вълнолома. Само милувки и никакъв оргазъм, въоръжени до зъби, но без да има по какво да стрелят.

Зачуди се дали постъпи правилно, като така лесно се съгласи да иде с полковника. Не му дължеше нищо. Крамър беше напуснал полка преди повече от седем години. Оттогава бе работил с него само веднъж и тогава за малко не завърши със сълзи. Крамър затвори очи и се

облегна на металната преграда. Полковникът и тогава го беше използвал като примамка, като го изпрати в Щатите по следите на Мери Хенеси, терористката от ИРА, която беше измъчвала и убила приятеля на Крамър. Е, сега поне знаеше с какво се захваща. Знаеше какви са шансовете да оцелее.

Какво беше казал полковникът? Убиец, който обича да действа отблизо? Убиец, който не е залавян. Убиец, който е толкова добър, че единственият начин да го спрат, е да използват жертвена коза за примамка. Може би това наистина е по-добрият начин да се умре. Крамър беше виждал много мъже и жени да умират и знаеше, че има добри и лоши начини и че повечето хора нямаха възможност да избират. Отново отвори очи. Полковникът развиваше капачката на термос от неръждаема стомана. Наля черно кафе в пластмасова чашка и я предложи на Крамър. Той поклати глава отрицателно.

Полковникът винаги го беше чел като книга. Знаеше, че ще приеме мисията и беше се разпоредил за всичко необходимо. Крамър се чудеше дали е предвидил заместник, друг за същата работа, ако Крамър откажеше. Чудеше се също дали друг някой не е отказал.

След като се отдалечи доста от сушата, хеликоптерът започна да набира височина и скоро се издигнаха на повече от километър над водата. Крамър беше сметнал в началото, че ще кацат на кораб, но бързо осъзна, че ще летят до Англия. Отпусна се назад. Сега можеше само да чака.

Дермот Линч и Пат О'Риордан пристигнаха в Дъблин по пътя от Хаут. Линч гневно гледаше през прозореца, стиснал устни в тънка линия. Първоначалният план беше да хвърлят оръжието и да се върнат от север, но изчезването на Крамър промени всичко.

Минаха край колежа „Тринити“ и Линч намръщен изгледа яркосиния часовник на върха на сивата каменна сграда. Едва минаваше десет сутринта.

— Забрави за това, Дермот — обади се О'Риордан.

— Какво търсеше там? — запита Линч. — Сякаш чакаше нас. След това изчезна. Няма логика.

— Не трябва непременно да има логика. Замина и толкова.

Линч почеса брадата си.

— Британците са намислили нещо, Пат. Будалкат се с нас и искам да знам защо. Може би Маккормак знае.

— Искаш ли да те чакам?

Линч поклати глава.

— Няма нужда. Върни се във фермата си. Аз ще говоря с Маккормак, а довечера ще се прибера с влака.

О'Риордан рязко натисна спирачката, за да избегне един автобус. Линч не си беше сложил колана и отхвъркна напред.

— Извинявай — каза О'Риордан. — Не съм свикнал да карам в града.

— Мисли за тях като за крави — каза Линч.

— Добре, Дермот, така ще правя — отговори О'Риордан с усмивка. Колите пъплеха към улица „Дейм“ и О'Риордан натискаше спирачката на колата, сякаш се намираще в трактор.

— Братята Куин се справиха добре — каза.

— Да — съгласи се Линч. — Дейви има потенциал. Поли е още млад.

— И двамата са навити.

— Да, но това невинаги е предимство, Пат, знаеш го. Не съм сигурен, че бих искал някога да доверя живота си на хора като Поли Куин.

Линч прокара ръка по брадата си и се втренчи в колите, сякаш можеше да ги накара да изчезнат само със силата на волята си.

— Ще слеза тук — каза.

— Да, може би е най-добре.

Линч се извърна и вдигна сака от задната седалка. В него се намираща автоматът и пистолетите, които носеха в Хаут. Линч не се притесняваше да носи оръжие по улиците на Дъблин. Сбогува се с О'Риордан, излезе от колата и тръгна по тротоара. Група френски ученици с раници в червено и черно препречи пътя му и той тръгна през тях с усмивка. Едно красиво момиче с дълги руси коси се удари в сака и изохка. Потри крак и с укор изгледа Линч.

— Извинявай, мила — каза той.

Хеликоптерът започна да снишава и Майк Крамър преглътна, за да оправи налягането в ушите си. Право под него се пенеха синьо-сиви

вълни, вляво имаше широк плаж, а отвъд дългата ивица пясък се виждаха гора и изорани ниви. Погледна часовника си и направи бърза сметка: ако се приеме, че са летели с нормалната за „Сий Кинг“ скорост от 140 възела, вероятно се намираха някъде над Уелс. Забеляза в далечината три хълма с дървета в долната си част, но голи по върховете като оплешивяващи мъже. Върху един от тях имаше антена на микровълнова радиостанция, но Крамър не познаваше района достатъчно добре, за да може да го разпознае. Хеликоптерът сви надясно и под тях се откри голям полуостров, стърчащ в посока към Ирландия. Хеликоптерът продължаваше да се спуска и Крамър започна да различава пищни зелени поля, осеяни с овце, малки горички и разпръснати фермички, а след това прелетяха над остатъците от една крепост в посока към голяма къща с обширен парцел земя. Хеликоптерът направи кръг над нея, преди да кацне.

Ушите на Крамър го наболяваха от турбините на хеликоптера, а подплатените антифони бяха мокри от пот. Той мразеше хеликоптерите, въпреки че един беше му спасил живота преди седем години, като го закара в една болница в Белфаст с разпран корем. Несъмнено, в линейка би умрял: само хеликоптерът можеше да стигне навреме до болницата в Белфаст. Но това не означаваше, че му беше приятно да пътува в тези машини. Не можеше да се пребори с мисълта, че всичко зависи от една гайка, която държи въртящите се перки на място. Откачеше ли се тя, значи довиждане и лека ноц. И все пак имаше по-лоши начини да умре човек. Много по-лоши.

Стомахът на Крамър се обърна, когато хеликоптерът спря да снишава и се насочи напред, за да кацне, и той усети горчивата стомашна киселина в гърлото си. Преглътна, изкашля се, пак преглътна и в този момент хеликоптерът кацна и перките забавиха ход. Човекът от екипажа стана и отвори вратата. Крамър слезе след полковника. Вървеше с приведена глава, макар да знаеше, че до перките има доста място. Изтичаха пред хеликоптера, далеч от перките, полковникът направи на пилота знак с вдигнат палец и машината се вдигна към небето, а струята от перките ѝ мачкаше тревата около тях и дърпаше дрехите им подобно на хиляди малки ръчички.

Крамър гледеше отдалечаващия се на запад хеликоптер.

— Насам — каза полковникът, като го поведе към сградата, която той видя отгоре. Направена беше от червени тухли, на три етажа и с покрив от плоски камъни вместо керемиди. От двете страни на главния вход имаше крила, които заобикаляха пресъхнал каменен фонтан. Къщата изглеждаше занемарена, сякаш не е била обитавана от известно време.

Халикптерът ги беше спуснал от вътрешната страна на каменния зид около къщата и няколкото акра поляни. Крамър забеляза двама души от двете страни на голяма порта от ковано желязо, едри мъже с кожени якета, джинси и маратонки.

— Допреди няколко месеца къщата е била подготвително училище за момичета — обясни полковникът. — Нощем става малко студено, но няма да ни безпокоят.

На входа стоеше друг пазач. Поздрави полковника със стегнато кимване и леко се усмихна на Крамър. Влязоха в огромно антре, което достигаше до тавана на сградата. Широко каменно стълбище се виеше нагоре край дълъг, тънък покрит с прах полилей. Коридорът се разклоняваше наляво и надясно и Крамър забеляза няколко бели врати, до една затворени.

— Натам са класните стаи — каза полковникът, като посочи наляво. — Ние ще се храним в столовата, надясно. Аз ще използвам офиса там. Определил съм ти спалня на втория етаж.

— Колко време ще бъда тук? — запита Крамър.

— Седмица. Може и малко повече. Първо, искам да прочетеш всички папки и да се запознаеш с едни хора.

Полковникът тръгна нагоре по стълбището, като потропваше по каменните стъпала. Заведе Крамър на втория етаж и по коридора до голяма стая с легло, изтърбушен фотьойл и дъбов гардероб с тоалетна масичка от същия материал. Под прозореца, чиито крила се отваряха вертикално, се намираше маса, отрупана с папки. Полковникът махна с бастуна си към тях.

— Това са копия на досиетата на различни служби, които са разследвали убийствата. От европейските съм включил само Интерпол. Езиците не бяха най-силната ти страна, доколкото си спомням.

— Mais oui, mon colonel^[2] — сухо отговори Крамър, с нарочно ужасен акцент. Отиде до масата и прокара ръка върху папките. От

прозореца се виждаше задната страна на училището и голям паркинг с дузина коли в единия му край, а вдясно — редица едноетажни постройки с големи метални комини. През техните прозорци различни огромни фурни, готварско оборудване и редици шкафове и рафтове от неръждаема стомана, затова реши, че това е кухнята на бившето училище.

— Ще накарам да ти донесат храна. Чети днес колкото искаш, а утре ще започнем сериозната работа — каза полковникът. Спря на вратата. — Имаш ли въпроси?

Крамър поклати глава.

— Сигурно ще имам въпроси, след като прочета всичко това. Само още нещо.

Полковникът се усмихна.

— „Феймъс граус“?

Крамър се изненада.

— Толкова прозрачен ли съм?

— Не мисля, че уискито е полезно за стомаха ти.

Крамър сви рамене.

— Този съвет може да е бил полезен преди няколко години. Сега е малко късно.

— Човекът, чието място заемаш, пие червено вино. Не докосва уиски.

— Значи, когато му заема мястото, ще пия вино.

— Казвам ти просто да знаеш.

— Чувам ви, полковник.

Общоприетата практика в специалните части беше бойците и сержантите да се обръщат към своите офицери с „шефе“, но Крамър никога не бе имал смелостта да използва този по-неформален израз за полковника.

Полковникът почука с бастуна по дъските на пода.

— Ще ти осигуря уиски за тази вечер.

После затвори вратата зад себе си. Половин час по-късно, докато Крамър още четеше първата папка, на вратата се почука.

— Влез — каза той, без да вдига поглед. Една жена на средна възраст, пълна, с приятно лице и навита отзад коса, отвори вратата с лакът и внесе поднос с чиния сандвичи и чаша мляко. Представи се като госпожа Елиът, като наблегна на госпожа, и остави подноса на

тоалетната масичка. Крамър реши, че е най-добре да не я пита за уискито. Тя не му приличаше много на човек, който си пада по пиенето.

Кучетата изскочиха от вратите с пълна скорост, а лапите им вдигаха облачета пясък по пистата. Тълпата крещеше и виеше, докато хрътките бягаха след механичния заек, но Томас Маккормак изглеждаше по-заинтересован от програмата, която държеше.

— Следващото надбягване, номер шест — каза той с ъгъла на устата си.

— Така ли? — запита Дермот Линч. — Някое от твоите ли е?

Маккормак отправи към Линч лукав кос поглед.

— Не, но ще победи.

Линч се зачете във формуляра на кучето, когато хрътките завиха на първия завой. Не беше се класирало на последните три надбягвания, но той знаеше, че не трябва да оспорва съветите на Маккормак. Той притежаваше кучета и най-малко две вечери в седмицата можеше да бъде открит на дъблинската писта за кучешки надбягвания „Шелбърн“.

Линч вдигна поглед, когато фаворитът пресече финала и изчезна в обятията на някакво момиче. Тя беше хубава, с дълга до раменете коса с цвят на мед и с фигура, която дори синият комбинезон не можеше да скрие. Всеки друг ден Линч би се изкушил да я заприказва, но сега се намираше тук не за да си приказва. Маккормак го беше повикал.

Линч вдигна поглед към таблото с резултатите в далечния край на стадиона. Малката разлика в наддаванията означаваше, че никой няма да забогатее от това надбягване, но кучето, за което му беше казал Маккормак, щеше да бяга в един без дванадесет минути. Двамата мъже се върнаха в залата за залагания и се наредиха на една опашка, за да направят своите залози.

Маккормак даде на касиера шепа банкноти и поиска да бъдат заложени за номер шест, за победа. Линч извади своя портфейл. Поколеба се секунда-две и после измъкна всички банкноти в него. Помисли да заложи пари за печалба и за загуба, но Маккормак стоеше до рамото му и гледаше как Линч подава всички пари.

— Номер шест, за победа — каза.

Маккормак се усмихна и кимна.

Излязоха, за да гледат как се разхождат кучетата. Номер шести изглеждаше добре, с лъскава козина, със здрави и добре развити задни крака, вдигнал глава високо, сякаш знаеше, че му предстои победа.

— Има ли някое твое в това надбягване? — запита Линч.

Маккормак кимна към едно кафяво куче в далечния край на стартовата линия, което безгрижно душеше обувките на своя треньор.

— Започва да се справя добре, но ще минат още няколко месеца, преди да стигне върха си.

Излязоха от демонстрационната зала и се отправиха към пистата.

— Е, Дермот, какво стана?

— Един хеликоптер се появи отнякъде. От нищото, дяволите да го вземат. Взе го и отлетя с него.

— Армейски?

— Не. Не беше армейски. Беше червен, с бяло и синьо. Не се виждаха никакви войници. Цяла мистерия, а точно това не мога да понасям.

Маккормак свали роговите си очила и ги лъсна с кърпичката си.

— Според теб какво е правил?

— Не знам. Каквото и да е било, според мен са променили плана. Не мисля, че очакваше хеликоптера. Или пък мъжа, който се появи на вълнолома.

— А този мъж, имаш ли представа кой е?

Линч поклати глава.

— Според мен е военен. Ходеше като войник. Носеше бастун.

— Въръжен ли беше?

— Не можех да разбера.

— Ами хеликоптерът? Екипажът имаше ли оръжие?

Маккормак си сложи очилата и погледна над тях.

Линч помисли секунда, а после поклати глава.

— Не. Видях един от тях, който изтегли Крамър, но не беше въръжен, сигурен съм.

Маккормак потупа програмата в крака си, както ходеше, навел глава в размисъл.

— Мисля, че трябва да оставим тази работа, Дермот.

— Искам го това копеле — каза Линч със свирепа нотка.

— Знаеш, Конъли не беше особено щастлив, че изобщо тръгнахме за Крамър. Каза, да оставим злото да спи под камък. Доста се наложи да го убеждавам.

— Така ли?

Линч почеса брадата си, сякаш го сърбеше.

— Да. Трябваше да поема сам отговорността за всичко. Ако нещо се беше объркало, аз щях да обяснявам на Военния съвет. А нещата за малко наистина не се объркаха. Късмет извадихме, че не беше капан, нали така?

— Не бих казал, Томас. Доста добре бяхме огледали Хаут. Ако имаше хора от специалните части, щяхме да го знаем.

— Може би. Но каквото и да е правил там Крамър, сега е минало.

— Искам го — каза Линч.

— Знам. Но интересът ти е личен, Дермот, да не забравяме.

— Позволи ми да тръгна след него. Моля те. Като приятел.

Маккормак изсумтя меко.

— Не можеш да ме молиш за това като приятел и го знаеш. Такава молба можеш да отправиш до мен само като член на Военния съвет.

Следващото надбягване трябваше да започне и зрителите взеха да излизат от залата за залагания и да се събират на групички около пистата. Букмейкърите с отчаяна бързина записваха новите наддавания. Линч виждаше, че курсът на залаганията за шести номер намалява.

— И ако те помоля като член на Военния съвет?

— Ще трябва да ти откажа. Ако настояваш, мога да го представя на съвета, но знам какво ще отговорят. Ти също. Твърде голяма е печалбата от мирния процес и няма да го изложат на опасност заради един човек.

— Дори и заради човек като Крамър?

— Дори и заради Крамър. Виж, Дермот, ако зависеше от мен, щях да кажа да. По дяволите, дори бих помогнал, като дръпна спусъка. Но знаеш какво ни казаха през 1994 г. Никакви своеволия. Никакви отцепнически групи. Говорим и действаме в един глас.

Треньорите поведоха кучетата към стартовата врата.

— Толкова близо бяхме, по дяволите — просъска Линч. — Една минута по-рано и щеше да бъде наш.

— Но не е — меко се обади Маккормак. — Затова сега всичко е свършило.

Линч искаше да спори, но знаеше, че е напразно.

— Както кажеш, Томас.

— Браво.

Надбягването щеше да започне всеки момент, но Маккормак вече четеше програмата, сякаш изходът беше предварително известен.

— Втори номер в следващото надбягване. Гарантирано.

Вдигна очи и се усмихна.

— Ще можеш да използваш парите, спечелени от това надбягване.

— Благодаря. Благодаря за съвета.

— Кога се връщаш в Белфаст?

— Утре сутринта. Ще взема първия влак.

— Добре. Има една дребна работа, която искам да свършиш, като се върнеш.

— Дадено, Томас.

Маккормак се зачете в програмата, когато вратите се отвориха рязко и хрътките излетяха като оръдейни снаряди.

Майк Крамър лежеше по гръб и слушаше косовете — приятен контраст с дивашките писъци на чайките, с които беше се събудил последния път. Отвори очи и косо погледна часовника си. Той показваше малко преди пет, макар отвън вече да просветляваше. Майк се изтърколи от единичното легло, премина по голите дъски на пода до прозореца и отмести тънките завеси. В средата на полянката стоеше набит мъж в сиво спортно яке и с долепена до устните си радиостанция. Погледна към Крамър и му махна с ръка. Крамър махна в отговор.

Вдясно, отвъд полянката, но не отвъд стената, която ограждаше имота, се намираха три тенискорта, подредени един до друг като три карти за игра, а зад тях се виждаше игрище за крокет, обръчите все още стояха на мястото си. Крамър прокара ръце през косата си. Усети миризмата под мишниците си и сбърчи нос. Спешно се нуждаеше от

душ. До леглото стоеше почти празна бутилка уиски. Полковникът го беше донесъл след стъмване и седя на леглото, за да му прави компания, докато Крамър пиеше от уискито и вдигаше тостове за старото време, когато още не беше прострелян и измъчван и преди ракът да бе започнал да расте. Крамър разви капачката от бутилката, отпи и започна да жабурка уискито, сякаш беше препарат за почистване на устната кухина, а после го погълна и направи гримаса от усещането в гърлото си.

Захвърли бутилката на леглото и отиде в банята, облицована с плочки от пода до тавана. Фугите между плочките бяха черни и зацапани, а от ваната миришеше на плесен. Главата на душа, която представляваше и кранчето, беше голяма като чиния и Крамър я завъртя. За негова изненада водата потече и вдигна пара почти веднага.

На лавицата над мивката стоеше флакон ментолова пяна за бръснене, пакет самобръсначки за еднократна употреба, неразопакована четка за бръснене и туба паста за зъби „Колгейт“ с добавка за отстраняване на налепи по зъбите. Крамър взе пастата и се усмихна, питайки се кой ли е пазарувал и защо ли е избрал точно такава паста. Изми зъбите си и се обръсна, а след това стъпи във ваната и застана под душа. Нямаше завеса и водата отскачаше от тялото му и падаше по плочките на пода. В сапунерка с формата на мида намери нов сапун и го използва, за да се измие целият. Не беше осъзнавал колко отдавна не се бе чувствал истински чист.

Уви се в чиста хавлия, седна на леглото и се зачете в поредната папка, докато съхне. Убийството беше извършено в Америка; жертвата бе адвокат от Чикаго. Някои от клиентите му били хора от мафията и чикагските вестници предполагаха, че убийството е поредното от типа зъб за зъб, око за око, тъй като две престъпни семейства воюваха за контрол на доходоносни договори за бетон. Но досието не беше приключено и най-новата прибавка от полицията в Марсилия — отговор на официално запитване от чикагската полиция — съобщаваше, че вдовицата на адвоката се е омъжила отново през същата година и че заедно с новия си съпруг живее в Южна Франция. Новият мъж в живота ѝ беше с двадесет години по-млад и доста победен от предишния ѝ съпруг. В папката имаше и снимка на двамата, тя с прекалено опнати бузи и малко ококорени очи, които показваха операция за изопване на кожата, той — с гръден кош на щангист,

пригладена с гел коса и външен вид на кинозвезда. Няколко пъти бяха я разпитвали, но нямаше улики за връзката ѝ с убиеца. Случаят приличаше на идеалното престъпление, но Крамър не се интересуваше от човека, финансираше убийството, а от убиеца.

Нямаше съмнение, че стрелецът и в двете убийства е един и същ. Два изстрела, един в лицето, втори в гърдите: изглежда, това беше запазената марка на убиеца. Когато Крамър се обучаваше в стрелбището на специалните части в Херефорд, също го тренираха на двойна стрелба — два изстрела, произведени в бърза последователност. Но инструкторите от специалните части бяха изтъквали колко важно е да се прицелваш в торса, за да се намали вероятността от пропуск — изстрелите в главата се смятаха за прекалено рисковани.

Убиецът влязъл в кантората на адвоката и го убил пред секретарката. Нейното описание на убиеца беше подробно, но не и полезно: кафява коса, кафяви очи, малко под метър и осемдесет на ръст, с лек тен. Крамър знаеше, че всяка от тези особености можеше да се променя. Боя за коса, контактни лещи, обувки с дебели подметки, солариум или кремове за добиване на тен. Имаше и скица, направена от художник въз основа на описанието на секретарката, както и фотопортрет от компютър, и макар да си приличаха, нямаха много общо със снимките в другите досиета, които Крамър вече беше чел.

Всички досиета за убийства в Америка имаха листи от ФБР с фактологична информация за разпознаване, попълнени от следователите преди изработването на фотопортретите. Съдържаха списък на черти на лицата и от свидетелите се искаше да отбелязват съответните карета. Крамър извади листовите от различните досиета и ги сравни. И те се отличаваха също както снимките от фотомонтажите. Главата можеше да бъде овална, кръгла, триъгълна, продълговата или правоъгълна. Всички карета бяха отбелязвани най-малко от един свидетел. Устата можеше да бъде средно голяма, с две дебели устни, с две тънки устни, с неравномерни устни, голяма или малка. Повечето свидетели посочваха устните като средно пълни, но всяка от другите категории беше отбелязана от поне един свидетел. Изглежда, имаше съгласие, че веждите на човека са средно големи, ушите му са средно големи, брадата му е средно голяма, носът — също, но без последователност. Двама свидетели казваха, че човекът е имал двойна

брадичка, един твърдеше, че веждите му се срещат по средата, а друг — че ушите му стърчат. Крамър започваше да разбира какво искаше да каже полковникът с това, че имат много описания, но никаква представа за външния вид на убиеца.

Изсуши се и се огледа за чисти дрехи. Нямахше такива, шкафовете и гардеробите бяха празни. Крамър сви рамене и се облече в дрехите, с които беше дошъл. Изглежда, полковникът не беше помислил за всичко.

Докато слизаше по стълбите, долови миризмата на бекон и когато влезе в столовата, видя, че полковникът е вече там и се храни на една от дългите маси. Полковникът вдигна чашата си за кафе и кимна към подносите от неръждаема ламарина, подредени на маса до вратата.

— Заповядай. Ако искаш още нещо, госпожа Елиът ще го стотви. Голям майстор е.

Крамър тръгна покрай редицата подноси. Имаше пържени яйца, бъркани яйца, хрупкав бекон, кренвирши, домати, пържен хляб, дори риба, достатъчно за цял батальон. Крамър не беше гладен, но знаеше, че трябва да яде. Загреба малко бъркани яйца на чинията и седна срещу полковника. Госпожа Елиът излезе от кухнята с две кани, от които се вдигаше пара.

— Кафе или чай? — запита тя. Сбърчи нос и Крамър остана с впечатлението, че е усетила уискито в дъха му.

Крамър поиска чай. Полковникът изчака тя да се прибере в кухнята, преди да го попита дали е спал добре. Крамър сви рамене.

— Както обикновено.

Нямаше нужда полковникът да посочва торбичките под очите му, защото Крамър ги беше видял в огледалото, когато се бръснеше.

— Успя ли да прочетеш някое от досиетата?

— Шест, подробно.

Полковникът сложи своята чаша на масата.

— Какво мислиш?

Крамър сви рамене и разбърка яйцата с вилицата.

— Половината удари са в Щатите, нали? Това предполага, че убиецът е американец.

— Може би. Но може и да е просто желанието на американците да наемат професионалисти за своите убийства.

Крамър кимна.

— Не мога да разбера защо първо ги застрелва в лицето. Знаеш как е. Два изстрела в гърдите, след това един в главата, за по-сигурно, ако имаш време. Но само ако имаш време. В стрелбището стреляхме само два пъти в гърдите и минавахме на другата мишена. Нямахме лукса да стреляме и в главите.

— Което означава какво?

— Което според мен означава, че не е обучаван в нашите специални части — отговори Крамър. — Всъщност не знам да има специални сили, които да обучават хората си да стрелят в главата.

— Може би не му е харесвало как го обучават — каза полковникът, докато Крамър пхна вилицата в устата си и преглътна яйцата, без да дъвче. — Не забравяй, че винаги е много близо до целта. Три метра, често пъти и по-близо. От такова разстояние вероятността да не улучиш главата е по-малка.

Крамър сви рамене и отново разбърка яйцата. Хубави бъркани яйца, гъсти и маслени, с лек дъх на сирене, но той нямаше апетит.

— Все пак това е въпрос на обучение — каза. — Ако ти е набито в главата да убиваш по определен начин, е адски трудно да го правиш по друг начин.

— Можем да поговорим за това със специалиста по анализите, когато пристигне — обади се полковникът, като сложи ножа и вилицата си в чинията. Сякаш извикана с магия, госпожа Елиът се появи и я отнесе.

— Специалист по анализите? За какво става дума?

Полковникът обгърна с длани димящата си чаша. Столовата беше голяма и газовата отоплителна система не осигуряваше много уют.

— Човекът, когото търсим, е професионален убиец, няма съмнение. Така вижда нещата полицията. А психиатърът може да има различен поглед. Той може да гледа на него като на убиец, който продължава да убива. Сериен убиец. А серийните убийци си създават модели. Като анализираме тези модели, може и да успеем да разберем какво мисли. ФБР имат екип специалисти в Куантико, които анализират серийни убийци за полицията в цялата страна.

— И един от тях работи по нашия убиец?

— Първоначалните анализи бяха проведени от ФБР, но сега ни помага един човек, който преди е работил там — отговори

полковникът. — Казва се Джакман. Бил е един от най-добрите им експерти, а сега има частна агенция за анализи в Бостън.

Крамър погълна друга хапка яйца, без да дъвче.

— Частен аналитик за серийни убийци?

— Предлага консултации на фирмите при наемане на служители, не позволява да наемат неподходящи хора. Викат го да помага на кинозвезди с проблемни почитатели, с хора, които ги дебнат, и други такива. Освен това е помогнал за разрешаването на няколко случая на отвлечане, където не са викали полиция. Използват го и някои от най-големите застрахователни фирми.

Крамър се намръщи. Прокара яйцата с малко чай.

— Не разбирам, полковник. Защо не ни помага Бюрото?

— ФБР имат само десетина аналитици на щат и един ръководител, а и са зле с бюджета. Провеждат общо осемстотин анализа годишно, но и отказват най-малко двеста. Общият бюджет на ФБР за анализи е малко над милион долара годишно въпреки разгласата, която се дава на Бюрото. Дори нямат време да подготвят анализите в писмен вид за много от случаите — предлагат съвети по телефона на правоохранителните служби в цяла Америка. Джакман може да ни отдели всичкото необходимо време. Има достъп до всички досиета от изтеклите три месеца. Иска да се срещнете, преди да те изпратим на позиция.

Крамър остави вилницата. Повечето от яйцата в чинията бяха недокоснати.

— Той какво ще може да ми каже?

— Може да ти изгради представа за убицеца, да ти даде негов профил, за да го познаеш, когато тръгне към теб.

Крамър се усмихна тънко.

— Тръгне към мен? Искаш да кажеш, да се опита да ме убие.

— Да де. Това ще ти даде известно предимство.

— Приемам съвети — отговори Крамър. Потри корема си.

Полковникът се наведе напред, загрижен.

— Добре ли си?

— Малко боли, но съвсем не е това, което ще бъде след няколко седмици.

— По-късно ще дойде лекар. Ще те прегледа.

— Преглеждали са ме специалисти, полковник. Получил съм всички необходими мнения.

— И все пак искам той да те види. Може да ти предпише нещо за болката.

Крамър поклати глава.

— Не мисля. Болкоуспокояващите само ме забавят. Освен това болката ме кара да се чувствам още жив.

Отмести чинията си и пресуши чашата.

И двамата погледнаха към вратата, когато дочуха стъпки в антрето. В столовата влезе нисък, набит мъж с голям куфар, като ходеше бързо, сякаш закъснява. Носеше тъмносин блейзър и черен свободен панталон, а обувките му светеха, сякаш току-що лъснати. Полковникът стана.

— Това лекарят ли е? — запита Крамър.

— Шивачът.

— Шивач? За какво, по дяволите, ми трябва шивач?

— Оня, чието място ще заемеш, не би седял дори и мъртъв в дрехи като твоите, Джокер.

Човекът постави куфара на масата, отвори го и извади шивашки метър и малък бележник.

— Станете, станете — каза на Крамър, като говореше бързо, както и ходеше. Крамър се изправи и вдигна ръце встрани. Полковникът се усмихна, докато шивачът се суетеше около Крамър, вземаше мерки и ги записваше в бележника си.

— Три костюма, казахме?

— Точно така — обади се полковникът. — Все тъмни, на ситно райе, двуредни и никакви маншети. Дузина ризи, бели, с маншети. Чорапи, бельо и също няколко неофициални ризи и панталони. Консервативен стил.

— Разбира се, разбира се — отговори шивачът, като клекна пред Крамър и ловко измери крачола.

— И палто — каза полковникът. — Кашмирено.

Крамър вдигна вежди.

— Качественото се познава — обясни полковникът. — Особено когато се доближиш.

Шивачът премери ръцете на Крамър, обиколката на кръста и гърдите.

— От коя страна ще го носите? — попита шивачът.

— Ще го нося ли? — повтори Крамър объркан.

— Презраменният кобур — каза шивачът.

— От лявата.

— Хубаво, хубаво.

Шивачът се обърна към полковника.

— Ами аксесоари. Колани, връзки, копчета за ръкавели?

— Оставям това на вас — отговори полковникът. — Донесете да си изберем.

— Определено — отговори шивачът. — Определено.

— Обувки можете ли да доставите?

— Разбира се, разбира се.

Шивачът вдигна очакващ поглед към Крамър.

— Четиридесет и пети номер — отговори той.

Шивачът си записа, стана, вдигна куфара си и излезе.

— Истински тайфун — каза Крамър, като все още стоеше с вдигнати настрани ръце.

— Направо засрамва онези от Хонконг — обади се полковникът.

— Ще бъде готов до четиридесет и осем часа.

— И за мен ли ще останат, когато всичко свърши?

Полковникът понечи да отговори, но долови сарказма. Поклати глава, почти с тъга.

— Забравил бях, защо ти казват Джокер.

Крамър сви рамене и отново седна.

— Е, кога ще бъде събитието?

— След няколко дни. Трябва да направим още някои приготовления.

— Само не протакайте много — предупреди Крамър.

[1] МІ6, английското разузнаване. — Б.пр. ↑

[2] Ами да, полковник (фр.). — Б.пр. ↑

Най-горният рафт в килера беше прекалено висок за момчето и то трябваше да се качи на един стол, за да достигне кутията със задушено говеждо. Отвори я, изпразнил в тиган и я разбърка внимателно на газовата печка. Когато ястието започна да вдига мехури и да пръска, той го изля в чиния и го занесе на горния етаж заедно с чаша мляко. Майка му седеше, облегла гръб на възглавниците. Бастунът лежеше на покривката до купчина стари списания.

— Направих обяда — каза момчето.

Майката се усмихна.

— Ти си добро момче.

Момчето занесе чинията и чашата на масичката до леглото и ги разположи до една кутия салфетки. Подаде на майка си вилица.

— Говеждо задушено — каза.

— Любимото ми.

— Не ти е любимо. Винаги казваш, че любимото ти е печено пиле. Но аз не мога да сготвя печено пиле.

— Това ми е любимо днес.

Жената взе вилицата и момчето вдигна чинията към нея, докато тя си взе късче месо. Сдъвка го бавно, а после кимна:

— Превъзходно.

— Наистина ли? Сигурна ли си?

— Разбира се. — Тя протегна ръка и разроши косата му. — Как мина училището днес?

— Добре.

Стоеше и я гледаше, чакаше я да вземе втора хапка, но тя върна вилицата в чинията и легна, като изохка от движението.

— Вземи си още — подкани я момчето. — Хубаво е.

— Може би по-късно.

Говореше уморено. Винаги говори уморено, мислеше си момчето. Сякаш е останала без никаква надежда.

— Не съм ли го сготвил добре? — запита и сбърчи чело.

Тя се усмихна.

— Сготвил си го отлично. Просто съм уморена.

Момчето остави чинията върху масата до леглото и подаде чашата.

— Млякото е полезно.

Майката отпи. Млякото остави линия от бяла пяна по горната ѝ устна. То посегна и избърса млякото от устната ѝ с ръка.

— Кога ще се излекуваш, мамо?

— Не знам.

— Скоро ли?

— Може би скоро.

Тя потупа ръба на леглото и момчето се покатери и седна до нея.

— Знаеш ли къде държи тате моето лекарство? — запита тя.

Момчето кимна.

— Мисля, че ми трябва още — каза жената. — Можеш ли да ми го донесеш?

Момчето прехапа устната си отвътре.

— Нали можеш да направиш това за мен?

Момчето вдигна рамене.

— Иди и ми го донеси.

— Тате казва... — Детето спря, без да може да завърши казаното.

Майка му протегна ръка и го потупа по крака.

— Какво казва тате?

Момчето въздъхна дълбоко.

— Тате казва, че само той може да ти дава лекарството. Каза, че не трябва да ти го давам.

Майката поклати глава, сякаш разбира.

— Сигурна съм, че ако тате знаеше колко много ми трябва лекарството, щеше да ми го даде.

Момчето извърна глава и погледна към вратата.

— Тате каза да не го давам.

Майката започна да кашля. Момчето вдигна кутията и извади една салфетка. Тя я взе и я притисна към устата си, а гърдите ѝ се повдигаха нагоре–надолу. Детето гледаше тревожно, докато спазъмът отмина. Когато жената сне салфетката от устата си, тя беше изцапана с кръв. Майката я смачка, сякаш за да скрие доказателството за болестта си.

— Ще трябва да ми помогнеш — каза тя.

Дермот Линч караше бавно своя „Форд Гренада“ по изровения път, а кормилото сякаш искаше да се отскубне от дланите му в шофьорски ръкавици. Той разбра, че колата е с автоматични скорости едва когато я взе и не можеше да свикне да не използва левия си крак. Не че беше имал възможност да избира — колата бе задигната за него от двама тийнейджъри, действащи по заповед на ИРА, и оставена на един паркинг близо до железопътната гара в Белфаст, а ключовете за нея — в ауспуха. Колата принадлежеше на двойка възрастни хора, които живееха в покрайнините на Белфаст и не биха я обявили за открадната до следващия ден, ако знаеха кое е добре за тях.

Дейви Куин седеше на предната седалка и подсмърчаше, сякаш започваше да настива. Брат му Поли седеше отзад. От случайните погледи в огледалото за задно виждане Линч виждаше, че по-младият от братята Куин е нервен. Бузите му червенееха и по челото му блестеше пот.

— Добре ли си, Поли? — запита Линч.

Младежът подскочи като убоден.

— Какво? О, да, добре съм.

— Хубаво — каза Линч, като се усмихна вътрешно. Томас Маккормак беше настоял момчетата на Куин да бъдат включени в задачата. Двамата се бяха държали добре в Хаут, но там нямаше изстрели, както и пострадали. Важно беше да се разбере как ще реагират под напрежение. Погледна към Дейви. Той беше далеч по-самоуверен от брат си и обещавахе да се превърне в идеалния доброволец. Имаше пъргав ум, но си мълчеше, когато е необходимо. Линч знаеше много добре как много операции се проваляха от някой младок, който под влияние на алкохола се перчи пред приятелите или пред гаджето си. Прекратяването на огъня означаваше, че сега е по-важно от всякога доброволците в организацията да се държат добре. ИРА не беше разпусната, а просто влизаше в още по-дълбока нелегалност в очакване на призива към ново насилие, ако политическият процес не даде необходимите резултати. Дисциплината трябваше да се поддържа, да се обучават доброволци, а бойните групи продължаваха да събират данни за евентуални цели в Ирландия и Великобритания.

Ако Дейви се държи добре, Линч би го препоръчал за специализирано обучение с оглед изпращането му във Великобритания

като член на нелегална бойна група. Нямаше съмнение за неговата отдаденост на каузата. Баща му беше убит в една кръчма на „Фолс Роуд“ от трима ълстърски доброволци^[1] със скиорски маски просто защото е католик. На погребението на Пади Куин нямаше военни почести, изстрели с пистолет или покриване на ковчега с триколяра, заради отказа му да има нещо общо с ИРА. Но синовете му бяха друго нещо. Включиха се в организацията седмица след погребението на баща си въпреки протестите на тяхната майка.

Пътят зави наляво и фермата на О’Риордан се появи пред тях, порутена сбирщина от овехтели сгради, сива метална кошара и блестящ бял силос. Линч паркира пред силоза и нареди на братята Куин да стоят в колата.

О’Риордан вече беше отворил вратата на кошарата, преди Линч да стигне до нея, протегнал напред ръка. Двата стиснаха длани и Линч усети твърдите мазоли на О’Риордан. Фермата беше малка и дори и със субсидиите от Европейската общност не докарваше достатъчно доходи, за да може О’Риордан да наеме повече от двама работници, и затова трябваше сам да върши голяма част от тежката работа.

От една от крайните сгради долетя остър мирис на свинска тор и Линч направи гримаса. Предпочиташе свинете на тънки парченца, цвърчащи в тигана. О’Риордан се изсмя и го тупна по гърба.

— Никога не си можел да търпиш провинцията, нали?

Линч прочисти гърлото си и се изплю на тревата.

— Предполагам, че между градовете трябва да има все нещо — изръмжа. — Готов ли си?

— Да. Нещата са в конюшната.

О’Риордан пъкна ръце в кафявия си панталон и тръгна с Линч към схлупената конюшня. Отвори вратата, която водеше към празните ясли, и я задържа, докато Линч влезе.

— Господи, Пат. Как можеш да живееш с тази смрад? — запита Линч, като се държеше за носа.

О’Риордан влезе в конюшната и затвори вратата. Пое дъх и се ухили.

— Няма нищо лошо в конските лайна. Страхотни са за розите.

Взе една лопата, облеганата на варосаната стена, и отмести с нея сламата от единия ъгъл. Вмъкна ръба на лопатата в процепа между две

каменни плочи и повдигна едната. Под нея се виждаха три гюма от неръждаема ламарина.

— Помогни малко — помоли О'Риордан, като остави лопатата на пода. Заедно издърпаха гюмовете. О'Риордан разви капациите и извади един след друг повече от дузина увити в найлон пакети.

— Избирай си оръжие.

Линч се вгледа в пакетите.

— Какво имаш?

— Пушка с рязана цев, източногермански „Калашников“, автомат 58V чешки модел, две „Узи“...

— Не отиваме на война — прекъсна го Линч.

О'Риордан не му обърна внимание и продължи да изброява:

— ... половин дузина чешки М-1970, като „Валтер“-РРК са, един румънски ТТ-33, китайски „Токаръов“, два браунинга, деветмилиметров „Берета“... — Побутна пакетите с крак. — А, да, един стар „Колт“-45, но с него не е стреляно повече от десет години и вероятно ще ти откъсне ръката.

Изправи се и сложи ръце на кръста си.

— Какво ти се иска?

Линч сви устни и се почеса по брадата.

— Италианско — каза след малко. — Иска ми се нещо италианско.

О'Риордан се наведе и вдигна един от пакетите. Линч разви найлона. Вътре се намираше пистолет „Берета“, опакован в намастен парцал с два пълнителя. Провери механизма и кимна одобрително.

— Използвал ли си го? — запита Линч.

— Да, но е чист. А за момчетата?

— Браунинги. Но провери да не са им свалени предпазителите.

О'Риордан се усмихна.

— А аз ще взема рязаната. Просто за всеки случай.

— Просто за всеки случай ли?

— Да. Ако се наложи да минем към тежката артилерия.

— Няма — каза Линч.

— Ще видим.

О'Риордан прибра останалите оръжия в гюмовете и Линч му помогна да ги върнат обратно в земята.

— Истински арсенал — каза Линч, като нагласи камъка на мястото му и нарича слама върху него.

— Не е зле човек да има малко спестявания за черни дни.

Под палтото си О'Риордан носеше специално изработена презрамка от изкуствена материя и пъкна рязаната пушка в нея, а след това излезе навън. Докато Линч отнесе пистолетите в колата, О'Риордан поведе една кафява кобила с бели петна от съседната конюшня към тази със скритите оръжия. Линч подаде през прозореца все още опакованите пистолети на Дейви.

— Провери ги, а след това ги скрий под седалката.

Пъкна своята „Берета“ отзад на панталона си и мушна резервния пълнител във вътрешния джоб на коженото си яке, преди да се върне при О'Риордан, който затваряше вратата на конюшната. Кобилата вътре изпръхтя, сякаш в протест срещу това, че заключват. Линч знаеше как се чувства тя. Прекарал беше три години под звука на вратите на килиите, затварящи се с трясък, и не мечтаеше да изживее отново такова нещо.

О'Риордан му намигна.

— Готов ли си?

— Да.

Погледна часовника си. Искаше да свърши работата преди пет, преди човекът в къщата да се върне.

— Къде е дрелката?

— Зарежда се.

— Зарежда се? — намръщи се Линч.

— Заредена е — поправи се О'Риордан. — Включих я снощи. Жената мисли, че смятам да правя нещо в къщата. Ще остане разочарована, нали? Отивам да я взема.

О'Риордан изчезна в къщата и след около минута се върна с акумулаторна дрелка „Блек енд Декер“. Насочи я към Линч, натисна бутона и патронникът се завъртя.

— Добре, да тръгваме — каза, като постави дрелката в бял сак.

Дейви Куин се премести на задната седалка на форда, без да го подсецат. О'Риордан седна отпред и кимна за поздрав към двамата братя, но не каза нищо.

Четиримата пътуваха до западната част на Белфаст, без да разговарят. Като влязоха в града, се разминаха с конвой от джипове

„Ланд ровър“ на Кралската полиция на Ълстър, чиито стъкла бяха защитени със стоманени мрежи.

— Гадове — изсъска О’Риордан.

Линч се усмихна.

— Бъди благодарен, че не карат към нас.

Зави по един страничен път и паркира колата пред някаква кръчма. Както на джиповете, така и нейните прозорци бяха защитени със стоманена мрежа. Пред входа стояха двама младежи в анораци и дънки и пушеха. По-високият от двамата кимна на Линч.

Линч не си направи труда да заключва колата и четиримата тръгнаха целеустремено по пътя, като Линч и О’Риордан водеха, а братята Куин ги следваха отблизо. Разминаха се с една жена в евтино палто, която буташе количка с две разплакани бебета. На бордюра седяха две момчета с мръсни лица и изранени колене, с крака в канавката, и извърнаха глави, за да гледат мъжете, които минаха покрай тях. Линч не се притесняваше за очевидци, защото бяха на католическа територия.

Къщата, която търсеха, се намираше в средата на тухлена тераса, един от стотиците почти еднакви домове, различаващи се единствено по цвета на лющещата се боя по дограмите. Линч натисна звънеца на вратата, а О’Риордан направи знак на момчетата да застанат отстрани, за да не се виждат. Чуха стъпки, след това вратата отвори пълна жена с посивяла коса, облечена в рокля на цветя и раздърпана зелена жилетка. Преди да успее да каже нещо, Линч я блъсна назад в антрето и измъкна пистолета си. Жената се разтрепери и отвори уста, за да изпищи. Линч я изгледа.

— Тихо — изсъска и постави длан върху устата ѝ. О’Риордан се промъкна край него и застана в подножието на стълбището.

— Къде е момчето — прошепна Линч.

Очите на жената я издадоха, защото се отклониха към стълбището. Дейви Куин затвори вратата и я заключи. От кухнята Линч чуваше тенекиения звук на транзистор.

— Има ли и друг в къщата?

Жената направи опит да каже нещо и Линч дръпна ръка от устата ѝ.

— Дъщеря ми — каза жената. — Тя е само на дванадесет години.

— Къде е?

— Моля те, сине, не ни причинявай болка. Ние сме добри католици. Момчето не би наранило и муха.

— Къде е тя? — повтори Линч, като вдигна пистолета пред лицето ѝ.

— В кухнята. Има някаква грешка, синко, не може...

Линч направи знак на Поли и тийнейджърът смълча жената с ръка. Поли и Дейви бяха извадили пистолетите си. Поли се потеше, но брат му изглеждаше спокоен. И двамата гледаха Линч и чакаха инструкции.

— Заведи я в предната стая — прошепна Линч на Поли.

Докато той я избута в стаята, Линч отиде през антрето в кухнята заедно с Дейви. Едно момиче с коса с миши цвят, завързана на опашка, седеше на малка масичка и четеше някакво списание. Погледна през рамо към Линч, който се появи зад нея, и очите ѝ се разшириха от ужас.

— Дошли сте за Гер, така ли? — запита тя, а гласът ѝ трепереше като уплашено зайче. — Казвах му. Казвах му, че един ден ще дойдете. Казвах му, ега ти.

Линч не отговори на въпроса. Взе една кърпа и я метна към Дейви, а след това стисна момичето за яката и го изправи на крака. Помъкна я, или по-скоро я отнесе в предната стая.

Жената седеше прегърбена на протъркано канапе и държеше броеница. Линч пусна момичето до майка му.

— Моля те, синко, не причинявай болка на сина ми — проплака тя. Прегърна момичето с ръка и го притегли към себе си.

— Твоето момче продава наркотици на децата — каза Линч с равен глас.

— О, не, сине, грешиш. Моят Гер е добро момче. Малко палав е, но има добро сърце... — Жената тихо заплака.

На стената над главата ѝ висеше портрет на папата, а до него — снимка на Джон Кенеди в черна рамка. Жената вдигна поглед към снимките, сякаш се молеше за подкрепа от тях. Линч не изпита никакво съчувствие към нея. Знаеше, че вече я бяха предупредили за това, че синът ѝ продава наркотици. Ако тя не беше готова да стегне семейството си, организацията имаше готовност да го стори вместо нея. С всички необходими средства.

— Дръж ги тук — каза той на Поли. Клекна пред жената и сложи ръка на броеницата. — Няма да убиваме момчето ти, но ако кажеш на някого, на когото и да е, ще се върнем. Разбираш ли?

— Не му причинявайте болка — подсмръкна тя. — Моля ви, не му причинявайте болка.

— Разбираш ли? — повтори Линч. — Само да кажеш нещо, и ще се върнем. И този път не само за момчето.

Жената кимна. Извърна очи и започна да мърмори „Отче наш“, докато опипваше полираните зърна на броеницата. Линч се изправи и кимна на Дейви да го следва. Присъединиха се към О’Риордан при стълбите. Той беше извадил пушката с рязана цев изпод палтото си. Кимна към Линч и тръгнаха тихо нагоре по стълбите, а Дейви вървеше след тях.

На горната площадка имаше четири врати. Само две бяха затворени. Линч сложи ухо до едната, но не чу нищо. Леко я отвори. Оказа се баня, евтина, в жълто и със зелена плетена покривка върху тоалетната чиния и подобна върху резервна ролка тоалетна хартия. Той затвори вратата.

Дейви пухтеше като локомотив, с разширени ноздри. Държеше кърпата в лявата си ръка, а пистолета в другата и Линч с удоволствие забеляза, че е свалил предпазителя и цевта сочи право нагоре. Държеше пръста си извън скобата на спусъка, точно както му бяха казали. Дейви преглътна нервно, когато Линч мина край него и застана до втората врата. Линч хвана дръжката, кимна на О’Риордан и рязко отвори.

Момчето стоеше по средата на спалнята с гръб към тях. Слушаше уокмен „Сони“ и се преструваше, че свири на китара, като отмяташе рязко дългата си червена коса напред-назад в такт с музиката. Тримата мъже се изнизаха в стаята и Дейви затвори вратата зад тях. Типична стая на тийнейджър: афиши на рок певци по стените, куп мръсни дрехи в ъгъла, евтина лавица, пълна с книги с меки корици, и легло с разхвърляни чаршафи. Стаята миришеше на стари чорапи и пот и беше неприятна почти колкото конюшната, където О’Риордан съхраняваше оръжието си.

Момчето се извърна бързо и замръзна на място, като видя посетителите си. Устата му се отвори, но след това той внезапно се раздвижи, като се хвърли през леглото и се хвана за прозореца.

О'Риордан пусна сака на пода, пристъпи напред и улови момчето за единия крак, дръпна го рязко и го повали по корем на леглото. То се разкрещя, когато О'Риордан седна на гърба му и го притисна към леглото. Момчето започна да удря с ръце, но О'Риордан се намести на гърба му и го затисна с коляно.

— Вървете на майната си, копелета! — изкрещя момчето, като се мяташе и извиваше дори и под тежестта на О'Риордан.

— Дейви, хайде — настоя О'Риордан. — Действай.

Дейви се втурна и запуши с кърпата устата на борецото се момче, а после отиде от другата страна на леглото и го хвана за глезените. О'Риордан наведе глава до лицето на момчето. Кърпата заглушаваше виковете му. Бузите му бяха надупчени от отминало акне, а червената му коса беше сплъстена и мръсна, осеяна с пърхот. О'Риордан стисна шепа коса и рязко дръпна главата му назад.

— Чуй ме, Гер. И да се бориш, пак ще ти се случи каквото трябва, чуваш ли ме?

Момчето не отговори, но продължи да прави опити да се измъкне. О'Риордан натисна цевта на пистолета си в слепоочието му и го почука достатъчно силно, за да заболи.

— Ако не се съпротивляваш, ще могат да те закърпят и ще си отново на крака за няколко месеца. Продължавай да пречиш, и никога няма да ходиш отново. От теб зависи. Разбираш ли ме, Гер?

Момчето внезапно застина.

— Сега е по-добре — каза О'Риордан. — Понеси си наказанието като мъж, за да можем всички да вървим по пътя си.

Той се изправи, като продължаваше да натиска с коляно гърба на момчето.

Линч бръкна под корема на момчето, разкопча кожата му колан и смъкна дънките до глезените му.

— Седни на прасците му, за да не може да рита — нареди той на Дейви и младежът се подчини. Момчето се заплака, сълзите му мокреха възглавницата.

Линч беше ветеран с над дузина пробивания на капачки на колене и знаеше колко важно е да овладееш положението още отначало, за да няма възможност жертвата да се съпротивлява. Пробиването на колената беше особено брутална форма на наказание, но вършеше работа, защото служеше като постоянен спомен на

жертвата и на другите. Колкото и добри да бяха хирурзите — а тези в Белфаст бяха най-добрите в света по поправянето и подмяната на строшени стави, — коляното никога нямаше да бъде както преди. Дори и след прекратяването на огъня, ИРА използваше пробиването на колене като наказание за наркопласъори, изнасилвачи и крадци на коли и хората като Линч бяха станали специалисти по тази процедура. О’Риордан не беше излъгал, като каза на момчето, че това може да бъде направено лесно или по болезнения начин. Според използването на пистолета или дрелката капачката на коляното можеше да бъде само повредена или целият крак унищожен. Пробиването отстрани беше достатъчно болезнено, но пробиването отзад би разбило капачката на парченца.

Линч извади дрелката от сака и я включи. Натисна копчето и главата се завъртя с жужене. Тялото на момчето изпадна в спазъм и Линч го натисна с две ръце. Възглавницата и кърпата в устата заглушаваха повечето от шума.

— Готов ли си? — запита О’Риордан.

— Да — отговори Линч.

Погледна през рамо и видя, че Дейви Куин е затворил очи. Линч се усмихна. Първият път винаги беше най-труден. Постава въртящото се свредло отстрани на лявото коляно на момчето с прецизност и внимание, подобаващи на хирург. Когато дрелката разкъса плътта, потече съвсем малко кръв, а след това звукът от машината се промени от висок вой на глухо стържене, когато започна да разбива сухожилията. Дрелката заподскача в ръката на Линч, когато достигна костта, и той с усилие я задържаше неподвижна.

Дейви отвори очи, но бързо ги затвори, като видя свредлото да се показва от другата страна на коляното, покрито с кръв, плът и парченца хрущял. Момчето се смрази върху леглото, а лицето му преbledня като на смъртник. Обикновено припадаха, но Линч знаеше, че го правеха повече от страх, отколкото от болка. Ако наистина искаха да накарат жертвата да страда, го свестяваха, преди да започнат второто коляно, но момчето трябваше да послужи по-скоро за предупреждение на други, а не да бъде наказано да изпитва болка. Линч остави свредлото да се върти, като го изтегли от нараненото коляно, за да не се задръсти вътре, после обърса челото си с длан и се зае с второто коляно, като го проби също толкова лесно, колкото

първото. Когато свърши, изтегли свредлото, изключи дрелката и я върна в сака. О'Риордан се вдигна от припадналото момче и развърза кърпата от устата му. По възглавницата потече слюнка.

Линч провери раните. Имаше кръвотечение, но съвсем не застрашаващо живота му. Взе един чаршаф и го обви около краката на момчето.

— Ще се оправи — каза той. — Можеш да го пуснеш, Дейви.

Тримата мъже слязоха в дневната, където Поли стоеше до майката и нейната дъщеря, стиснал пистолета с две ръце.

— Изчакайте пет минути, а след това извикайте линейка — каза О'Риордан на жената. — Накарайте ги да го закарат в „Роял Виктория“ и ако можете, потърсете господин Палмър. Той е най-добрият по коленете, разбрахте ли?

Жената кимна и целуна броеницата.

— Благодаря ти, сине — прошепна.

Момчето избухна в сълзи и зарови глава в скута на майка си.

Линч откара братята Куин до „Фолс Роуд“ и ги остави да се поразходят до дома си, а после пое към шосе М2 за Балимена.

— Казвал ли съм ти за първото пробиване на колене в живота ми? — запита Линч.

О'Риордан поклати глава.

— Онзи правил снимки на малки момчета, голи. Не ги докосвал, но вървеше натам и затова трябваше да му дадем урок. Знаеш ли Пади Макена? Сега е в затвора „Кеш“.

— Да, чувал съм за него.

— Е, значи взехме го онзи, бяхме четирима, и го заведохме в Килбрайд, за да свършим там работата. Пада носеше дрелката. И на него му беше за първи път. Значи натиснали сме го оня в полето и казваме на Пада да действа. Той започва да се оглежда. „Какво се мотаеш, мамка му“, питаме. А той вика: „Къде е свредлото, мамицата му? Къде е свредлото?“

О'Риордан се засмя гръмко.

— Стават такива грешка — каза, като бършеше очи.

Едва когато излязоха на пътя към фермата на О'Риордан, той повдигна въпроса за Майк Крамър.

— Какво каза Маккормак?

— Да оставим злото да спи под камък. Това каза.

О'Риордан изсумтя меко.

— Шибана работа.

— Да. Но какво можем да направим? Как да проследя хеликоптер? Може да са отишли навсякъде.

О'Риордан поклати глава.

— Не навсякъде, Дермот. Ако нещо се вдигне нагоре, трябва да слезе. И въздушната контролна служба трябва да ги е следила. Защо не ги питаш?

— О, да. Ще им звънна по телефона и ще питам дали не са виждали един хеликоптер да взема в Хаут човек от специалните части. Представям си какво ще отговорят.

— Хеликоптерът беше „Сий Кинг“, нали така? На такъв ми приличаше.

— Предполагам, че е такъв. Голям беше, със сигурност, не от обикновените военни хеликоптери. Не бях виждал такъв, боядисан в червено, бяло и синьо. Обикновено са сиви или зелени.

— Ами самолетът на кралицата? — запита О'Риордан.

— Да бе, самият херцог на Единбург е дошъл да прибере нашия човек. Имаш ли представа колко разстояние минават такива хеликоптери?

О'Риордан сви рамене.

— Може би няколко стотици километри. Летяха на изток, но това не значи нищо. Може да са направили кръг и да са заминали на север.

— В Белфаст? Да, възможно е. Имаме ли познат в службата за въздушния трафик?

— Ще разпитам. Но ти внимавай. Маккормак няма да се зарадва, ако реши, че действаш зад гърба му.

— Да, да, да.

— Сериозно говоря, Дермот. Маккормак е твърде опасен, за да го ядосваш.

— Знам. Просто ще поразпитам и толкова.

[1] Ълстърски доброволчески сили — протестантска военизирана групировка, която се противопоставя на католическата ИРА. — Б.пр. ↑

Майк Крамър вървеше, дълбоко замислен, към моравата за крокет, когато дочу полковника да го вика от френските прозорци в задната част на основната сграда. Вдигна поглед. Полковникът махаше бастуна си като човек, който вика обратно отклонило се гонче. Крамър се усмихна при тази мисъл. Ротвайлерът би бил по-удачен като сравнение. През последните му години в специалните части полковникът беше го използвал за операции, при които качествата на добре обучено куче-нападател бяха по-важни, отколкото способността му да донесе мъртва птица.

Крамър тръгна през тревата. От лявата му страна до редицата високи иглолистни дървета, които отделяха тенис кортовете от моравата, стоеше широкоплещест мъж в тъмносиньо палто от подобна на брезент материя, единият от няколкото дежурни бойци от специалните части. Вятърът надигна палтото му и Крамър забеляза автоматичен пистолет в раменния кобур на мъжа.

Полковникът беше влязъл вътре, когато Крамър достигна прозореца. Той водеше в голяма, просторна стая, която, изглежда, е била кабинет на директорката. Полковникът седеше зад огромно дъбово бюро. Стените бяха голи, но по избелелите тапети се виждаха продълговати белези на местата, където в продължение на поколения бяха висели обрамчени снимки на отбори по нет бол и лакрос. Щом влезе в стаята, Крамър забеляза и друг човек, застанал до празната етажерка за книги.

— Крамър, това е доктор Грийн — представи го полковникът.

Докторът пристъпи напред и се ръкува с Крамър. Беше малко под метър и деветдесет, около петдесетгодишен с пригладена назад коса и очила със златни рамки с двуфокусни стъкла. Носеше кафява жилетка с кожени кръпки на лактите и малка лекарска чанта.

— Съблечете се до кръста — каза лекарят.

— Отгоре или отдолу?

Лекарят изгледа Крамър над очилата си с весела усмивка.

— Както предпочитате, сержант.

Крамър сне якето си и разкопча ризата. Полковникът, изглежда, нямаше намерение да излезе. Разбра изражението по лицето на Крамър.

— Нямаш нищо против да остана, нали? — запита той и сержантът кимна.

Лекарят подсвирна тихо, когато Крамър остави ризата си на бюрото. Отиде до него и леко докосна дебелия изпъкнал белег, който вървеше по корема му.

— Настрани и нагоре. Сякаш са искали да те изкормят.

— Така стана всъщност. Загубих някой и друг метър тръбопровода и се наложи да нося торба за изпразнения почти година, но май всичко свърши добре.

— А това? — Лекарят докосна дясната гръд на Крамър. На мястото на зърното имаше голям белег.

Крамър сви рамене.

— Лозарска ножица.

Лекарят обиколи около Крамър, като отбелязваше белезите по тялото му. Докосна леко лявото му рамо.

— Четиридесет и пет калибър?

— Според мен 0,357. Куршумът ме прониза и така и не го намериха.

— А това? — Лекарят натисна малка рана на другото рамо.

— Нож за белене на плодове.

— Ами тази тънка линия около стомаха ти?

— Пак нож.

Лекарят поклати глава удивен.

— Изглежда, имате много врагове, сержант Крамър.

— Само един.

— Един мъж ли ви стори всичко това?

— Жена беше. Тя нанесе повечето от щетите.

— Жена? — подсвирна лекарят през зъби. — Не бих искал да я срещна в тъмна нощ.

— Мери Хенеси, така се казва. Беше терорист от ИРА. Сега е мъртва.

Лекарят застана отново пред него и огледа дебелия белег през корема.

— Това трябва да е направило доста поразии отвътре.

— И още как. Ако не бяха ме закарали в болницата, щях да съм умрял.

— Онази те е измъчвала, така ли?

— Измъчваше мой приятел. Той умря малко преди да ме спасят. Това на корема ми го направи, когато вече бягаше. Предполагам,

искала е да умра бавно, в силни болки. Желанието ѝ почти се сбъдна. Останалото ми го направи две години по-късно.

Лекарят накара Крамър да отвори уста и извади малко фенерче от джоба на жилетката си. Надникна в гърлото му, а после натисна врата му отстрани, сякаш търсеше отоци.

— Изглежда добре — промърмори, а после натисна стомаха на Крамър с плоската част на дланта си. Крамър изохка. Лекарят натисна отново, този път по-надолу и сержантът изгрухтя.

— Боли ли? — запита лекарят.

— Малко.

— Лекарите в Мадрид смятаха ли, че този рак може да е причинен от травма?

Крамър кимна.

— Да, и стрес. И пиенето.

Лекарят кимна.

— Болката силна ли е по принцип?

— По принцип е добре. От време на време ме стяга. Боли най-силно, когато ям.

— А как си с апетита?

— Почти изчезна. Отчасти защото боли, но най-вече, защото повечето време не съм гладен.

— Кървене?

— Да. Затова и отидох в болницата. Лайната ми бяха черни.

— И губеше тегло?

— От осемдесет и три слязох на седемдесет и седем килограма. Мислех си, че е, защото не се хранех.

— Още ли слабееш?

Крамър кимна.

— Колко време ти даваха лекарите в Испания?

— Три месеца максимум.

Лекарят изсумтя.

— Видях снимките от рентгена и скенера. Според мен са оптимисти.

Изправи се и отиде до чантата си.

— Ще ти инжектирам витамини и ще ти дам таблетки.

— Без болкоуспокояващи. Не искам.

— Само витамини ще ти дам. Но не след дълго ще ти трябват болкоуспокояващи.

— Да, ще ги вземам, когато се наложи.

— Аз ще ти оставя нещо. Вземай го, ако и когато се наложи. И към края ще ти трябва нещо значително по-силно. Ще ти уредя морфин и ще можеш да си го вземаш сам.

— Няма да се стигне дотам.

— Сега мислиш така, но като стигнеш към края...

— Няма да се стигне дотам — настоя Крамър.

Лекарят го изгледа няколко секунди, а после кимна в знак на съгласие. Отвори чантата си и извади опакована в целофан спринцовка и ампула с безцветна течност. Инжектира витамините и даде на Крамър шишенце с таблетки.

— Това са само витамини — обясни той. — Те ще компенсират онова, което не получавате от храната си. На ваше място бих пил мляко и сигурно бих ял яйца, ако мога да не ги повръщам. Добре ще ви се отразят плодовете, но в малки количества. По-добре е да ядете малко, но често, отколкото да се насилвате с големи порции.

Погледна през рамо към полковника.

— В обикновена ситуация бих му дал съвет да живее спокойно, но в случая май това не е възможно, нали?

— Сержант Крамър ще работи, вярно е.

— Е, Бог да му е на помощ. Само това мога да кажа.

— Едва ли ще помогне, но благодаря за съчувствието — язвително отговори Крамър.

Докторът му подаде друго шишенце със зелени капсули.

— За болката — обясни. — Не ги вземай на празен стомах. Не повече от една всеки път. И не повече от шест за двадесет и четири часа.

— Благодаря, докторе — отговори Крамър.

— И като ти казах, че ще ти уредя морфин, говоря сериозно.

— И аз като казах, че няма да се стигне дотам, също говорех сериозно — отвърна Крамър, докато си обличаше ризата.

Дермот Линч седеше вдигнал крака на масичката за кафе и гледаше „Новините в девет“ на Би Би Си, когато телефонът иззвъня.

Остави телефонния му секретар да отговори, докато гледаше как кореспондентът на Би Би Си по въпросите на промишлеността разяснява най-новите мрачни цифри в търговията. Отвори кутия изстудена бира „Гинес“ и си наля ловко във висока чаша, когато гласът от секретаря каза, че той не може да се обади. Но щом чу гласа на Пат О’Риордан остави чашата и вдигна слушалката.

— Да, Пат, тук съм.

— Прослушваме обажданията, а? — обади се О’Риордан.

— Просто си почивам. Мислех си, че го заслужавам. Как са нещата?

— Предполагам, няма да ми предложиш помощта си да почистим прасетата, а?

— Напълно си прав.

— Какво ще кажеш за по една напитка?

Линч погледна бирата в чашата с дебел, гъст слой пяна отгоре.

— Четеш ми мислите.

Госпожа Елиът сервира пилешко задушено, билков кейк, пресен чеснов хляб и разбито като масло картофено пюре. Полковникът и Крамър се хранеха сами в огромната столова до газовата печка. Полковникът беше намерил бутилка червено вино, но Крамър отказа. Вместо вино пи чаша мляко. С голяма доза уиски в нея.

Крамър си поигра с храната, като поемаше малки хапки и дъвчеше старателно, преди да преглътне. Полковникът го наблюдаваше как яде.

— Не е ли вкусно? — запита той.

— Храната си е добре — отговори Крамър, като остави вилицата си на масата. — Аз и като бях здрав, нямах кой знае какъв апетит.

Взе папката, която беше чел преди вечерята.

— Чели ли сте тази папка? — запита той. — За убийството в „Хародс“?

— Втората жена на външния министър на Саудитска Арабия ли? Ан-Мари Уилкинсън. Според полицията първата жена е платила за убийството.

— По-евтино е от развода, мисля.

— Саудитците май не си правят труд да се развеждат, а? — отговори полковникът. — Според мен си вземат колкото жени си искат.

Крамър сви рамене и отпи дълга глътка мляко, след което добави дълга глътка уиски.

— Както и да е, първата жена е имала парите — продължи полковникът. — Тя е роднина на саудитското кралско семейство и, изглежда, не е харесвала вниманието, което е получавала Ан-Мари.

Крамър вдигна фотокопие от написан на машина доклад.

— Била е бременна.

Полковникът кимна.

— Знам. Смята се, че това е още една причина за убийството. Имал е три деца от първата жена и може би тя не е искала конкуренция. Ти какво мислиш?

— Убил е бременна жена. Не смяташ ли, че е нужен не какъв да е убиец, за да посегне на бременна жена?

Полковникът сложи ножа и вилицата на масата.

— Познавам мнозина, които биха го сторили, без да се замислят.

— Професионалисти? За такива ли ги смяташ?

Полковникът се наведе над чинията си.

— Ти си убивал жени, сержант Крамър. За кралицата и страната. И за войнишката заплата.

— Убивал съм терористи, които бяха жени, полковник. Има разлика. А убийството в Киприано? Момиченцето. Осемгодишно. Убил е осемгодишно момиченце.

Полковникът разлюля леко виното в чашата си и се загледа в него.

— Плащат му добре за работата. Половин милион долара на удар е онова, което знаем. Може би парите улесняват нещата.

— Не мисля.

— Казваш, че ако ти предложат половин милион долара, не би го сторил?

Крамър вдигна рязко очи.

— Дете? Не, не бих го сторил. А вие?

— Разбира се, че не. За никаква сума. Но не говорим за мен, а за някой, който е готов да убива за пари. Ти си обучаван да убиваш. И си убивал по простата причина, че така ти е заповядвало. Е, има неща,

които не би направил, но не всеки е способен на такива морални преценки.

Крамър кимна, без да се ангажира с мнение, но очите му се присвиха, докато изучаваше лицето на полковника.

— Ами ако е в интереса на националната сигурност, полковник? Бихте ли го направили тогава?

Полковникът няколко секунди се взира в Крамър, макар на него да му се струваше, че тишината се проточва цяла вечност. Полковникът спря да поклаща виното и пресуши чашата си. Тъкмо възнамеряваше да отговори, когато се появи госпожа Елиът. Полковникът остави чашата си, докато тя събере чиниите, намръщена при вида на количеството оставена от Крамър храна. Когато се върна в кухнята, полковникът се изправи и се извини, като каза, че иска да си легне рано. Неполучилият отговор въпрос, остана да витае във въздуха подобно на черен дъждовен облак.

Кръчмата се намираше малко встрани от „Фолс Роуд“, постройка от червени тухли с метални щори на прозорците и флаг в оранжево, бяло и зелено над входната врата. До вратата стоеше набит мъж с кафяв шлифер, с ръце, заровени дълбоко в джобовете, и с внимателни очи.

— Добър вечер, Дани — поздрави Линч.

— Как си, Дермот? — запита мъжът.

— Оправям се. Има ли хора тази вечер?

— Да, доста.

Мъжът отвори металната врата и Линч дочу звуците на цигулка, на която свиреха с повече ентузиазъм, отколкото умение.

Той направи гримаса.

— Е, това би трябвало скоро да ги разкара — промърмори той и човекът на вратата се засмя.

Няколко души извърнаха глава, когато Линч си проправи път към бара. В далечния ъгъл цигуларят, брадат мъж на около шестдесет години с карирана риза и увиснал панталон, свиреше на цигулката си с увлечение. Зад него се виждаше слабо, почти достигнало състояние на анорексия русокосо момиче с акордеон и мъж на средна възраст с тънка свирка, но те седяха, поставили инструментите си в скута и гледаха изпълнението на стареца.

Двама мъже в сиви якета се отместиха, за да направят място на Линч на бара. Барманът дойде веднага и го поздрави по име. Не бяха много баровете в района на Фолс, където не го познаваха и уважаваха. Поръча си бира „Гинес“ и се огледа за познати лица, докато чакаше да му я наляят. Един сивокос старец с яке от овча кожа и уморено на вид рунтаво куче мелез до краката си кимна в мълчалив поздрав и Линч също отговори с кимане. Група тийнейджъри се смълчаха, когато погледът на Линч премина през тях. Той забеляза един, който беше наглеждал колата, докато пробиваше коленете на онова момче, но не даде знак да го е познал.

Цигуларят седна, съпроводен от вяли аплодисменти, и русото момиче започна да свири с акордеона, като клатеше глава напред-назад съсредоточено върху мелодията и стиснало устни. Барманът постави бирата пред Линч и взе парите. Линч отпи дълго и избърса уста с опакото на дланта си. Пат О’Риордан се появи до лакътя му.

— Това май ти хареса, Дермот.

Линч се усмихна и намигна на О'Риордан.

— Ти ще пиеш ли една бира?

О'Риордан погледна русото момиче с акордеона.

— Хубаво маце, а?

— Малко ми е кльоцава — отговори Линч, като привлече погледа на бармана и посочи чашата си, за да покаже, че иска друга бира за събеседника си.

О'Риордан беше женен с четири малки деца и Линч знаеше, че е отдаден на семейството си, но обича да се преструва на женкар. Бирата пристигна и О'Риордан отпи с удоволствие. Цигуларят и онзи със свирката се присъединиха към момичето в една въстаническа песен, която накара част от публиката да тропаша с крака и да припява. Двамата мъже слушаха мелодията известно време, доволни от атмосферата в кръчмата и от чувството да знаеш, че си сред приятели. Линч пресуши чашата си и поръча още две бири. Докато ги чакаха да се утаят, О'Риордан даде на Линч лист хартия.

— Това е твоят човек — каза той. — Работи на летището в Дъблин. Брат му е в затвора „Кеш“ за пет години. Предупреден е да очаква посещение от теб.

На листчето имаше два телефонни номера, домашен и служебен.

— Утре сутринта ще ида дотам — каза Линч.

Въстаническата песен завърши с бурни аплодисменти и тропане на крака.

— Не, няма да е утре — каза О'Риордан. — Маккормак иска да свършиш една дреболия.

Линч въздъхна.

— Друго пробиване на колене?

О'Риордан поклати глава.

— По-голямо, Дермот. Много по-голямо.

Майк Крамър седеше на леглото с гръб до стената. На коленете му лежеше папката с първото убийство, приписано на убиеца. То беше извършено в Маями, почти преди точно две години. Един колумбийски наркобарон седял в нощен клуб с две седемнадесетгодишни приятелки, смъркал кокаин и пиел шампанско. На съседна маса седели трима бодигардове. Папката съдържаеше снимки от събитията след

това: тримата бодигардове проснати на тъмночервения килим с пистолети все още в кобурите, наркобаронът все още изправен, с трето око посред челото и с кръв по цялата риза.

В нотния клуб имало над сто души и съществуваха почти толкова версии за случилото се. Дори блондинките на наркобарона не бяха единодушни за цвета на хавайската риза на убиеца и за типа на пистолета му. Едно от момичетата смяташе, че е автоматичен, другото твърдеше, че е „Магнум“ калибър 357. Крамър реши, че описанията им не струват нищо. Съмняваше се дали момичетата изобщо знаят нещо за пистолетите, а и в тъмния нощен клуб, сред крясъците и всеобщата паника точното описание на пистолета не беше вероятно.

Убиецът бил на дансинга, танцувал сам, отишъл до бара, където изчакал, докато стигне до масата на бодигардовете, преди да извади пистолета. Без да вярва на момичетата, Крамър смяташе, че пистолетът е бил малък, нещо лесно за криене. Според доклада на лекаря пистолетът бил деветмилиметров, но това само намаляваше броя на възможностите, без изобщо да идентифицира оръжието.

Имаше смисъл да се използва деветмилиметров пистолет за такова нещо, той беше стандартното оръжие за антитерористичните групи по света. Основният му недостатък беше, че куршумът пронизва целта. Не като калибър 22, който се завърта и търкаля, и разкъсва вътрешните органи и кръвоносни съдове. Деветмилиметровият куршум пронизва тялото, ако не спре в някоя кост, и така би могъл да създаде някои проблеми в ситуации със заложници. Специалните части използваха разрушаващи се куршуми, изработени от смес от полимери и безоловен метал, които гарантирано се разтрошаваха при удар, но бяха в състояние преди това да преминат през повърхностния слой. Убиецът беше използвал куршуми с пластмасова сърцевина, които при допир се завъртат, като имитират действието и масивните увреждания на калибър 22. Крамър не знаеше защо убиецът си беше правил труда за това — видът на куршума не беше от голямо значение при директен изстрел в лицето.

Убиецът изстрелял общо девет куршума. По един за всеки от тримата бодигардове, два за наркотрафиканта, а после още два в гърдите на единия бодигард, който опитвал да извади пистолета си, въпреки че бил прострелян в гърлото. На излизане убиецът бил спрял

от един от облечените във фракове портиери и той го прострелял два пъти. Девет куршума. Определено не е револвер.

Много деветмилиметрови пистолети имаха осем или девет патрона в пълнителя, но Крамър се съмняваше, че убиецът би влязъл в претъпкан нощен клуб и би изстрелял всичките си патрони. Сигурно би искал да се подсигури с повече. Възможно беше да е имал и втори пълнител, но смяната отнема време, през което той би бил уязвим. Крамър би избрал „Браунинг хай пауър“, ефективен до тринадесет метра и с тринадесет патрона в пълнителя, но предполагаше, че убиецът е използвал нещо като „Зиг-Зауер“-P226, който побираше петнадесет патрона. Всичко това бяха предположения, защото той знаеше, че съществуваша поне още дузина други възможности. Германците от „Хеклер и Кох“ произвеждаха деветмилиметров пистолет с тринадесет патрона P7A13; французите имаха МАВ P15 с пълнител за петнадесет патрона; италианците имаха „Берета“ от серията 92 с пълнители от осем до петнадесет патрона; чехите правеха деветмилиметровия CZ модел 92 с петнадесет патрона; австрийците произвеждаха „Глок“, направен от лек полимер и предлаган с пълнители за петнадесет, седемнадесет и деветнадесет патрона. Повечето европейски страни имаха заводи, от които излизаха мощни деветмилиметрови пистолети, десетки хиляди от които си проправяха път до Щатите, законно или не.

Крамър разтърка нос и премигна. Дори убиецът да е имал любимо оръжие и дори и да разбере какво е, това нямаше да му помогне. Когато Крамър погледне в цевта на пистолета, какъвто и да е той, ще бъде твърде късно. Бум. Един куршум в лицето. Бум. Вторият в сърцето. И после — мрак.

На вратата на спалнята се почука.

— Влезте, госпожо Елиът — каза той, като затвори папката и я пусна на леглото. Позна я по почукването — два пъти в бърза последователност, както двойните изстрели в стрелбището.

Госпожа Елиът внесе поднос в стаята и го постави на стола до леглото.

— Закуска за вас, господин Крамър. Горещо мляко и сандвичи.

— Благодаря, госпожо Елиът. Не е трябвало да се притеснявате.

Повечето от донасяната от нея храна отиваше в тоалетната, макар той обикновено да изпиваше млякото. Погледът ѝ премина бързо

през бутилката уиски, но Крамър усети нейното неодобрение.

— Това не е притеснение, господин Крамър — каза тя и изчезна през вратата, а роклята ѝ изплющя като корабно платно на вятъра.

Крамър наля двойна доза уиски в млякото и сръбна, като отново взе папката. Запита се колко ли е важен фактът, че убийството в Маями е първото. Всички убийства в папките, които беше прочел, имаха като общо само пистолета и двата изстрела. Убийството в Маями беше извършено бързо и ефективно, сякаш убиецът е знаел точно какво прави. Крамър се запита дали всъщност е убивал и преди това, но с друг метод, та убийствата да не бъдат включени в разследването. Убийството изглеждаше прекалено професионално, за да е било първо. Дали е убивал по всевъзможни начини, преди да се спре на предпочитания метод?

Задаваше си и въпроса как е нает убиецът. Да станеш наемен убиец не беше като да си лекар или счетоводител — не можеш просто да отвориш офис и да си сложиш табелка на вратата. Наемните убийци трябва да имат опит, да докажат, че могат да убиват, без да ги хванат, и че може да им се има доверие. Крамър беше чувал за бивши войници, станали наемни убийци, но по принцип такива се обучаваха от мафията, криминални престъпници с доста стаж, преди да се превърнат в самостоятелни изпълнители. Убийците не изникваха просто така, от нищото. Трябваше да се учат, да овладяват техники. Крамър го знаеше, защото той беше убиец, и то обучаван от най-добрите.

Пусна папката на пода и взе следващата. Тя беше няколко пъти по-дебела от тази от Маями и като я запрелиства, Крамър бързо откри причината. Жертвата беше британски член на парламента, шотландец, определен за министерски пост и близък приятел на министър-председателя. Крамър си спомняше смътно, че беше чел нещо за това убийство, но тогава се интересуваше повече от болката в корема си и от мрачните лица на испанските лекари. Зачете се в полицейските досиета. Убиецът бил облечен като полицай с мотоциклет и спрял служебния „Ровър“ на депутатата, който отивал към открит наскоро завод за полупроводници. Убиецът спокойно изчакал шофьорът да свали стъклото, след това прострелял телохранителя в рамото и убил народния представител с два изстрела — един в лицето, един в сърцето. Описанията на ранения телохранител и на шофьора бяха

повече от безполезни — убиецът бил с шлем, със спуснат затъмнен визьор и носел черни кожени ръкавици. Среден ръст, средно телосложение.

Полицията в Стратклайд започнала предварително следствие, но от лондонската полиция изпратили екип от специалния отдел, който да поеме нещата. Независимо от присъствието на експерти „тежка категория“, следствието не стигнало доникъде. Няколко дни по-късно открили изгорял мотоциклет в една нива край Карлайл, но от него не била извлечена никаква информация за следствието.

Крамър прочете една справка от Специалния отдел на службата за сигурност с молба за разясняване на възможните мотиви на убиеца и отговорът, изпратен два дни по-късно, не се ангажираше да е изчерпателен. Депутатът бил женен, с две деца в юношеска възраст, нямал сексуална връзка извън семейството, бил юрист по образование и нямал конфликт на интереси в деловата сфера.

Службата за сигурност обаче изтъкваше, че депутатът е помогнал при организирането на кампания за спиране разработването на две огромни морски нефтени находища на Иран от една американска нефтодобивна компания. Фирмата тъкмо щяла да подпише договор за милиарди долари, когато депутатът повдигнал въпроса в Камарата на общините. Англичаните тъкмо притискали руското правителство да не доставя на иранците ядрени реактори и народният представител направил вълнуващо изказване, че не е честно да се иска от руснаците да спрат да търгуват с Иран в момент, когато американците са готови да помогнат на тази страна да разработи нефтените си ресурси. Държавният департамент се намесил и сделката била спряна.

„Възможно е — завършваше справката — убийството да е отмъщение за спряния договор.“

Крамър се усмихна. Справката не казваше дали иранците или нефтодобивната фирма са заплатили за удара. Ако се съди от начина на работа на големите съвременни фирми, и двете биха могли да са платили.

Имаше топче кореспонденция между Специалния отдел и ФБР, които си обменяха информация за наемните убийци, готови да убият цел на такова ниво, но следствието определено буксуваше. Едно сведение от Специалния отдел до министър-председателя три месеца

след убийството намекваше за това. Министър-председателят не беше отговорил на информацията, а бе написал писмо от седем думи до полковника: „Необходими са незабавни действия. Докладвайте ми направо.“

Неподписаният документ обясняваше нещо, което бе притеснявало Крамър още откакто започна да се занимава с купчината папки. Питаше се защо полковникът и специалните части трябва да водят лова за платения убиец, особено след като, изглежда, е най-активен в Съединените щати. Сега отговорът се изясняваше: не ставаше дума просто за предотвратяване на убийства. Министър-председателят беше възприел нещата лично. Искаше отмъщение за свой убит приятел.

Мъглата се спускаше от хълмовете около Кросмаглен, студена и влажна, и Линч мръзнеше до костите. Потрепери и погледна към О’Риордан.

— Хубав ден за такава работа.

— Предполагам, че градско момченце като теб не става често преди зората — отговори О’Риордан. Той носеше зелено непромокаемо яке, дебела шапка с увиснала периферия и зелени гумени ботуши. Ако не беше автоматът „Калашников“ в ръцете му, щеше да прилича напълно на обикновен фермер.

— Прогнозата беше за слънце — каза Линч, като триеше ръце, за да се стопли.

О’Риордан направи гримаса.

— Тук времето е непредсказуемо. Мени се всяка минута. Трябваше да си вземеш непромокаемо яке.

— Да, навреме ми казваш.

Линч носеше черно кожено яке с яка от овча кожа, която вече беше напълно мокра, и сини дънки, които попиваха влагата като сунгер. По брадата и мустаците му се виждаха капки роса, а по врата му се процеждаше вода на ручейчета.

Двамата мъже стояха до ланд ровъра на О’Риордан, паркиран под един кестен, който не им служеше много добре като заслон, защото влагата ги обгръщаше отвсякъде като плащ. Линч погледна часовника

си. Малко преди пет. О'Риордан имаше право — рядко ставаше преди десет и мразеше сутрините.

Дейви и Поли Куин скочиха от каросерията на опръскан с кал камион наблизко, а после посегнаха и извадиха от там големи лопати.

— Да им помогнем ли? — запита О'Риордан.

Линч се ухили.

— Работата ще им се отрази добре.

— Ти не им ли заръча да си донесат ръкавици? Преди да са свършили, ще имат мазоли колкото топка за голф.

— Не се сетих — отговори Линч. Седна на капака на ланд ровъра и изохка. — Господи, как мразя сутрините.

Дейви се приближи, метнал лопатата на рамо.

— Е? — каза весело той.

О'Риордан застана с гръб до едно дърво и отброи двадесет крачки. С петата си надраска влажната пръст.

— Тук е съкровището, момчета — изръмжа.

— Колко дълбоко е? — запита Поли, застанал до брат си.

— Метър и осемдесет, може би малко повече. Хайде, момчета. Нямаме цял ден.

Когато братята започнаха да копаят, О'Риордан се върна при Линч. Той отново погледна часовника си.

— Ще се справим — каза О'Риордан. — Половин час, след това петнадесет минути да натоварим и петнадесет да запълним дупката. Ще се махнем след един час.

— Просто не ми харесва да съм така на открито.

Линч вдигна очи към розовеещото небе. Разни птици вече започваха да поздравяват приближаващата зора.

О'Риордан облегна автомата на колата и вкара глава през прозореца на шофьорската врата. Извади термос.

— Кафе?

Майк Крамър лежеше по гръб, загледан в тавана. Мислеше за смъртта. Собствената си смърт. Не се боеше да умре. Обикновено самият акт беше по-малко болезнен и стресиращ, отколкото онова, което водеше до него. Често пъти смъртта беше желано освобождение, бягство от болката, изход. Дясната му ръка галеше изпъкналия белег на

корема и си спомни колко сигурен беше, че умира, когато лежеше на пода на хеликоптера с подгизнали от кръв панталони и хванал червата си в ръце.

Хеликоптерът беше стигнал до болницата в Белфаст за двадесет минути и той остана в съзнание всяка секунда от това време. Двама бойци опитваха да спрат кръвта, но не знаеха какво да правят с червата, освен да покрият раната с марля. Болката беше изненадващо слаба и затова Крамър си бе помислил, че умира.

Затвори очи и потрепери, като си припомни смъртта на Мик Нюмарч. Смъртта при него дойде трудно, но пък Мери Хенеси беше искала точно това. Отряза пръстите му с клещи за тел и спря кръвотечението с нагорещено до червено желязо, за да не умре от загубата на кръв. Мъчи го с часове, както котка играе с мишка, а след това го кастрира и наблюдава как умира от обезкървяване. След това бе дошъл неговият ред да бъде завързан за разпит на кухненската маса в къщата, заобиколена от въоръжени хора на ИРА. Спомни си как тя се намръщи, когато чу хората ѝ да казват, че трябва да тръгват, че специалните части идвали, и си спомни усмивката ѝ, когато му показа ножа, проблеснал на флуоресцентната светлина, преди да го прободде в стомаха и да го разпори.

— Умри, гад! — беше просъскала при вида на течащата му кръв, а после излезе, без да се обърне назад. Но Крамър не умря. Бойците го натъпкаха в хеликоптера и стояха с него, като го караха да остане в съзнание над града, а после лекарите го бяха оправили и закърпили възможно най-добре. Шест месеца по-късно напусна полка. Напиване в клуба „Полдрин“ — барът на 22-ри полк от специалните въздушнодесантни части в казармата в Херефорд, — два абзаца в „Марс и Минерва“, списанието на полка, и живот на цивилен човек. Човекът с отминалата слава.

Не, смъртта изобщо не плашеше Майк Крамър. Не и сега. Гледал я беше в очите и имаше готовност да я посрещне с отворени обятия. Сега го интересуваше единствено начинът, по който щеше да дойде тя. И полковникът му даде начин — да умре с чест в боя.

Сет Рийд пъхна последното късче кървавица в устата си и започна да дъвче с удоволствие. Деветгодишният му син сбърчи лице в гримаса.

— Тате, как можеш? Това е свинска кръв!

Рийд се облегна на стола и потупа шкембето си.

— Да, и е пре-е-възходно.

— Ъх!

Момчето все още не беше преполовило закуската си и Рийд му посочи бекона и половината кренвирш, останал в чинията.

— А според теб какво е това?

— Бекон.

— Свинско. Ето какво е.

— Да, но не е свинска кръв.

Лъжицата на Кимбърли Рийд спря по средата между чинията с корнфлейкс и устата и тя изгледа съпруга си и сина си.

— Хей, я спрете, ако обичате.

— Той започна — каза Рийд и посочи към Марк.

— Не е вярно.

— Вярно е.

Кимбърли въздъхна и поклати глава.

— Вие двамата сте невъзможни. Не знам кой от вас е по-лош.

Рийд и синът му се посочиха взаимно.

— Той — казаха едновременно.

Хазяйката, висока и слаба като вейка жена с побеляваща коса, се появи на вратата, стиснала кана с кафе в ръка.

— Всичко наред ли е? — запита тя.

— Отлично, госпожо Макгрегър — отговори Кимбърли.

— Още кафе?

Кимбърли отвърна с момичешката си усмивка.

— Имате ли без кофеин?

Госпожа Макгрегър поклати глава.

— Боя се, че не, мила. Какво ще кажете за чаша хубав чай?

— Без кофеин ли е?

Госпожа Макгрегър отново поклати глава, като отново напълни чашата на Рийд.

— Боя се, че тук не се търси много.

— Няма проблем. Портокалов сок в такъв случай.

Госпожа Макгрегър напълни чашите с кафе на семейството на съседната маса и излезе от столовата.

— Готови ли сме да вървим? — запита Кимбърли.

Рийд пресуши чашата си и млясна с уста. Синът му довърши портокаловия си сок и повтори движенията на баща си.

— Да — отговори Рийд. — Уреди сметката, докато аз взема чантите.

Във входа имаше звънец и Кимбърли го натисна, докато съпругът ѝ се качваше нагоре. Госпожа Макгрегър излезе от кухнята, като си бършеше ръцете. Кимбърли ѝ даде парите за нощувката и закуската и те изчезнаха под престилката на жената като заек в дупката си.

— Къде ще ходите, скъпа? — запита тя.

— В Уотърфорд, на юг — отговори Кимбърли. — Ще разгледаме фабриката за кристал. Искам да купя чаши за шампанско.

— Това е хубаво, но карайте внимателно.

— О, Сет ще кара, госпожо Макгрегър. Не можахме да наемем кола с автоматични скорости, а аз не мога да боравя с ръчни. Не и с лявата си ръка.

Рийд слезе с усилие по стълбите, хванал по един куфар във всяка ръка и окачил на рамото си раница. Кимбърли го изгледа тревожно. Предишната година беше претърпял лек инфаркт и въпреки че от болницата бяха казали, че няма проблем, тя все още се притесняваше, ако той се натовари. Закуската с пържено и с високо съдържание на холестерин също не би се отразила добре на артериите му, а и той пиеше прекалено много кафе. Протегна ръка, за да вземе единия куфар, но той поклати глава:

— Мила, ще се справя.

Семейството се сбогува с жената и Кимбърли и Марк последваха Рийд по пътеката към паркираната кола. Той натовари куфарите в багажника и пет минути по-късно тръгнаха по шосе А29 в южна посока. До Уотърфорд пътят беше почти 250 километра, но не бързаха и Рийд реши да кара по малко използвани пътища, за да се насладят на пищната природа — много различна от Финикс, Аризона, където живееха.

Пътували бяха по-малко от половин час, когато Марк обяви, че иска да ходи до тоалетната.

— Тоалетна ли? — запита Кимбърли, като погледна през рамо.

— Това е Ирландия, миличък, не някое междуцатско шосе. Тук няма крайпътни тоалетни.

— Мамо... — изскимтя Марк.

— Щом трябва, значи трябва — обади се Рийд.

— Не можеш ли да почакаш малко, миличък? — запита Кимбърли. Марк заподскача по седалката, стиснал двата си крака.

— Май не можеш — промърмори Кимбърли. Взе една сгъната карта от таблото. — Дъндалк е най-близкият град, Сет. Можем ли да се отбием?

— Мамо... — обади се Марк от задната седалка.

— Миличък, моля те — каза Кимбърли. — Можеш ли да почакаш още съвсем мъничко?

Марк поклати глава и Кимбърли въздъхна. Върна картата на таблото и потупа съпруга си по бедрото.

— Ще трябва да спрем.

— Тук?

— Където и да е.

— Как е, момчета? — извика Линч. Виждаше само главите на Поли и Дейви Куин, които изхвърляха с лопати пръстта от дупката.

Дейви Куин вдигна глава и обърса челото си с ръкав.

— Всичко е наред — въздъхна той.

Поли нападаше пръстта с лопатата, като си помагаше с крак, за да я забива по-дълбоко.

— Поли, по-леко — каза Линч.

— Нищо ми няма — изръмжа младежът, като изхвърли лопата пръст.

— Да, може да е така, но аз се тревожа за семтекса.

Поли спря да копае. Вгледа се в почвата под краката си, а после в Линч.

— Семтекс ли?

— Да — отговори лаконично Линч. — Знаеш, онова, дето прави бум.

Поли погледна към брат си.

— Ти не каза нищо за семтекс.

— Не знаех — отговори брат му. — Но това не прави нещата по-различни, нали?

Поли се намръщи.

— Така е — каза и енергично потупа земята с лопатата.

— Всичко ще бъде наред, момчета — каза Линч, който не желаше да прекалява с шегата. Искаше да се махне от това поле възможно най-бързо. — Ако беше опасно, аз нямаше да стоя тук, нали така?

Дейви се усмихна и отново заби лопатата. Поли последва примера му, но сега действаше с далеч по-малко енергия. Линч наблюдаваше. О'Риордан се приближи зад него, като все още държеше в ръце автомата.

Лопатата на Дейви удари в някакъв найлон. Поли се присви, сякаш някой го удари, и Линч му се усмихна.

— Подайте ми лопатите, момчета — каза. — После изгребете пръстта с ръце.

Братята се подчиниха. Започнаха да копаят с ръце като кучета, които търсят кокал. След няколко минути ровене разкриха голяма кофа за боклук, опакована в найлон. Линч погледна към О'Риордан.

— Това са муниции — каза. — Бронебойни патрони за автомат М-60.

Линч кимна.

— Добре, момчета. Подайте кофата.

Братята вдигнаха кофата нагоре и Линч и О'Риордан я изтеглиха от дупката.

Момчетата продължиха да копаят. Извадиха още два пакета, дълги и тънки, опаковани в дебел полиетилен.

— Това са автоматите — каза О'Риордан.

— И тях — отговори Линч.

Линч и О'Риордан занесоха трите обемисти пакета при камиона и ги натовариха отзад, докато Дейви и Поли продължаваха да копаят.

— Имаш ли представа какво смята да прави Маккормак с тези неща? — запита Линч.

— Ще ги зарови на някое друго място, мисля — отговори О'Риордан. — Исква да задържи хубавите неща, а старите да предаде на армията.

Линч избърса ръце в джинсите си.

— За да изглежда, че се разоръжаваме, а ние просто си изхвърляме боклука.

— Връзки с обществеността, Дермот, знаеш го. Така Дъблин и Лондон изглеждат добри, армията има възможност да блесне, а ние се отърваваме от неща, които вероятно биха гръмнали в лицата ни. Изглежда адски добра сделка за всички. И Извънредните^[1] го правят.

Върнаха се при дупката. Дейви и Поли бяха открили още две пластмасови кофи и опакован в найлон сандък. О'Риордан посочи сандъка.

— Това е семтексът.

— Откога е тук? — запита Линч.

— Три години — отговори О'Риордан. — Но доста е местен и отдавна е минал срокът на годност. Тук дойде през 1985 г., но преди това е седял в един склад в Триполи, бог знае колко време. Маккормак иска да го махнем. — Посочи една от кофите. — Това са пистолети и патрони и няколко ръчни гранати. Остават.

Посочи другата кофа.

— Това са белгийски минохвъргачки за еднократно ползване. Най-модерни са, но Маккормак иска и те да останат тук. Ще бъдат

трофей за армията, освен това ще изглежда, сякаш се отнасяме сериозно към прекратяването на огъня.

О'Риордан погледна в дупката.

— Трябва да има още един пакет.

Дейви клекна и започна да рови с ръце. След няколко минути се изправи назад, седнал върху петите си.

— Намерих го — каза с триумф в гласа.

— Ето това — каза О'Риордан, като сочеше увития в найлон пакет — е нещо истински специално. Шестдесет и шест милиметрова М47 А2.

Линч въздъхна отегчено.

— Обичам да ми говориш мръсни неща. Какво, по дяволите, е това, Пат?

— Базука — ухили се О'Риордан. — От Щатите. За еднократно ползване, преносима от един човек, с еднокилограмова ракета, която може да разцепи танк.

— Исусе — каза Линч. — Колко такива имаме?

— Знам само за една. Изпратиха ни я като мостра малко преди прекратяването на огъня през 1994 г. Щяхме да купим още, но тогава ФБР хвана нашия доставчик. — О'Риордан се наведе над дупката. — Подай я, Дейви. И внимателно.

Дейви подаде опакования в найлон пакет на О'Риордан, който го пое нежно в ръцете си.

Линч протегна ръка към Дейви и го изтегли от дупката. Двамата помогнаха на Поли.

— Добре, момчета. Сега я запълнете.

Братята бяха изтощени, но се захванаха с желание да връщат с лопатите мократа пръст. Линч се върна при камиона, където О'Риордан поставяше базуката при другото оръжие.

— Ще се справиш ли от тук нататък? — запита Линч.

О'Риордан вдигна вежди.

— Какво искаш да кажеш?

— Искам да ида до Дъблин, за да видя твоя човек. Излиза от работа по обед.

— Така ли? И после? — запита О'Риордан. Метна един брезент върху оръжието.

— Зависи какво ще ми каже. Ако открия хеликоптера, искам да намеря Крамър.

О'Риордан присви очи и цъкна с език.

— Не забравяй какво ти казах. Първо ще трябва да ти позволят.

— Знам.

— Как ще стигнеш до Дъблин?

Линч се ухили.

— Надявах се, че ще мога да заема твоя джип. Ти ще бъдеш в камиона, нали?

О'Риордан се засмя.

— Какво ли не правиш, за да изклинчиш от работата, а?

— Стига, Пат, от тук нататък всичко е лесно. Трупната работа свърши. Не е като в старото време — границата не е с бариера. Със затворени очи ще се справиш. А и братята могат да носят вместо теб.

О'Риордан се качи в каросерията на камиона.

— Добре, върви, мекушаво копеле.

От джипа Линч видя как Дейви и Поли хвърлят последната пръст в дупката. Поли метна лопатата на земята и показа на брат си ръцете си, очевидно за да се оплаче от мазолите.

Шивачът пристигна точно когато Крамър и полковникът приключваха закуската си, и влетя в стаята, сякаш е закъснял.

— Добро утро, добро утро — каза той. Носеше два големи куфара „Самсонайт“ и изпъшка, като ги качи на другия край на масата, пред която седяха двамата мъже.

— Voila!^[2] — каза и отвори куфарите със замах.

— Voila! — повтори Крамър, развеселен от ентузиазма на внушителния мъж.

Шивачът не му обърна внимание и започна да реди по масата пакети в кафява хартия.

— Ризи, бели, двоен маншет. Ризи, поло. Бельо, боксерки, различни цветове. Чорапи, черни. Вратовръзки, цяла селекция и, разбира се, от коприна.

— Разбира се — повтори Крамър.

— Свободен панталон, кафяв. Свободен панталон, цвят каки. Свободен панталон, сив.

Вдигна една хартиена чанта като фокусник, извадил заек от цилиндъра си.

— Аксесоари. Колани, копчета за ръкавели. Позволих си да включа и няколко игли за вратовръзка.

Шивачът погледна полковника.

— Бих предпочел да направя някои корекции на костюмите и палтото, ако имаме време — каза той. — Мога да ги донеса тук утре сутринта. Не е от съществено значение, но... — Той сви рамене.

Полковникът кимна.

— Утре е добре.

— Отлично, отлично — каза шивачът. Измъкна един костюм и го подаде на Крамър.

Крамър кимна.

— Изглежда превъзходно.

Шивачът цъкна нетърпеливо с език.

— Пробвайте го, моля.

Крамър се подчини, след това застана напълно неподвижен, докато шивачът се суетеше около него, бележеше по плата с парче креда и записваше нещо в бележника си. Крамър пробва три костюма, а после кашмиреното палто и шивачът бързо ги скри в куфарите.

— Е, ще се видим утре по същото време — каза той на полковника. Изчезна от столовата така бързо, както беше влязъл.

— Той ли прави вашите костюми? — запита Крамър.

— Не бих могъл да си позволя неговите цени — отговори полковникът с лека усмивка.

Крамър си доля чай от големия калаен чайник. Госпожа Елиът го правеше по военния начин, истински горещ и силен, и може би с доза бром за всеки случай.

— Човекът, когото замествам — каза той. — Кога ще разбере какъв е? Аз дори не знам кой е той.

— Стъпка по стъпка, Джокер. Първо искам да разбереш срещу какво стоиш.

— Смятам, че имам нелоша представа.

— Може би, но искам да прочетеш всички папки, преди да минем нататък. Има и още няколко прегледи.

— Медицински?

— Не. Ще доведе един инструктор от звеното за обучение.

— Познавам ли го?

Полковникът се подсмихна.

— Съмнявам се. Нямаше те дълго време.

Сет Рийд спря рязко колата до една пролука в живия плет. Извърна се и кимна на сина си.

— Ето.

— На полето? — запита Марк с изкривено от отвращение лице.

— Дават ли ти, вземай — отговори Рийд. — Или искаш да чакаш до Къндалк?

— Не мога да чакам. — Марк посегна към дръжката на вратата.

— Внимавай за плъхове — предупреди го Рийд.

Ръката на Марк застина във въздуха.

— Плъхове ли?

— Големи са като котки. Госпожа Макгрегър ни каза.

Марк погледна майка си.

— Баща ти се шегува — каза Кимбърли. — Това е неговото болно чувство за хумор.

Марк отвори вратата на колата и погледна гъстата трева край живия плет.

— Хайде, хлапе. Шегувах се.

— Наистина ли? — запита Марк все още несигурно.

— Заклевам се.

Марк излезе от колата, пъргаво изтича по влажната трева през отвора в живия плет и излезе на полето.

— Ти защо не идеш с него? — запита Кимбърли.

— Какво? При условие че там има плъхове като котки?

— Помислих си...

— Мила, това е Ирландия. Намираме се сред пустошта. Едва ли ще го нападне някой в полето, нали?

Кимбърли се нацупи. Рийд изчака цели пет секунди, преди да отвори вратата и да последва сина си. Знаеше от опит, че цупенето е само първото оръжие във впечатляващия арсенал на жена му. Винаги беше по-малко болезнено да се предаде в началото.

— Благодаря ти, мили — извика тя след него.

Дейви Куин включи камиона на скорост и той изръмжа и се понесе с подскоци по изровения път. Пат О'Риордан се опря с ръка на таблото, за да се задържи.

— Спокойно, Дейви — каза. — Карай бавно. Не бързае. Не забравяй какво возим отзад.

— Добре. Извинявай.

Лицето му почервения.

— Бъди благодарен, че не возим експлозива — обади се О'Риордан и се засмя. — Ти добре ли си отзад, Поли?

Дейви караше камиона по пътеката, а после се качи на тесен път, който вървеше между нивите. О'Риордан погледна часовника си.

— Закъсняваме ли? — обади се Дейви, явно разтревожен.

О'Риордан се усмихна на момчешкия му ентусиазъм. Толкова се стараеше да се хареса, че направо беше болезнено.

— Малко, но съвсем не е за притеснение.

О'Риордан изобщо не се притесняваше, че трябва да прекосят границата с Юга. След прекратяването на огъня всички пътища между републиката и Северна Ирландия бяха отворени и граничните пунктове демонтирани. Вече нямаше войници, които да проверяват колите, и човек можеше да пресича границата така лесно, както минава от Лондон за Манчестър.

— Какво ще стане с нещата, които оставихме? — запита Дейви.

— Ще ги потърсят след няколко дни. Ще оставим малко време да се заличат следите. Организацията се готви да предаде на властите дузина оръжейни скривалища като знак на добра воля.

— Но си запазваме хубавите неща, така ли?

О'Риордан намигна.

— Точно така.

Сет Рийд застана до живия плет, докато чакаше сина си да свърши с ходенето по нужда. Гледката тук, в Южен Армаг, спираше дъха: ниски хълмове с всичките четиридесет оттенъка на зеленото, които туристическият агент беше обещал, та дори и лепкавата мъгла имаше онова особено нещо, което омекотява цветовете, и човек имаше чувството, че гледа набързо нарисован акварел. Не беше лесно да

повярваш, че доскоро районът беше сред най-опасните на света и британските войници е трябвало да се движат с хеликоптери, защото посмеят ли да ходят пеша, рискуват да загинат.

Когато жена му за първи път предложи да прекарат ваканцията в Ирландия, той не пожела. Семейството ѝ беше от Ирландската република и тя искаше да се върне при корените си и да почувства страната, напусната от предците ѝ почти преди един век, но Рийд смяташе, че е твърде рано, че мирът все още трябва да се докаже. Тя се беше нацупила и бе накарала туристическия агент да му се обади лично. Той беше говорил убедително и дори се пошегува, че Рийд би се намирал в по-голяма безопасност в Ирландия, отколкото практически навсякъде в Щатите и че най-голямата опасност пред тях би била главоболието от бира „Гинес“. Двамата заедно, Кимбърли и агентът, придумаха Рийд и след седмица в страната той вече се радваше, че са дошли: нямаше много туристи, пътищата бяха цяло удоволствие, а хората — приятелски настроени и сърдечни без изключения. Когато се върне в Щатите, със сигурност щеше да препоръча на приятелите си да посетят Изумрудения остров.

Няколко капки дъжд тупнаха върху якето му и когато погледна нагоре, по лицето му паднаха още.

— Хайде, Марк — извика той. — Вали.

Марк се появи иззад един храст, като бършеше ръце в коленете си.

— Готов ли си? — запита Рийд.

— Да — отговори Марк и двамата отидоха заедно до колата.

— Мога ли да седя отпред, тате?

— Питай майка си.

Кимбърли се съгласи. Излезе от колата и седна на задната седалка, докато Рийд палеше двигателя. Единственото, което не харесваше до момента в това пътуване, беше колата, наета от туристическия агент. Тя имаше четири врати, но нямаше автоматични скорости и нито една от екстрите, които американците считат за нормални, като въздушни възглавници и климатик.

Марк се качи на освободеното от майка му място. Рийд опита да включи чистачките, но натисна друг лост и се включи мигачът за ляв завой. Изключи мигача и започна да се занимава с лоста за чистачките, като същевременно ускори.

— Коланът, скъпи — укори го Кимбърли от задната седалка. — Това се отнася и за теб, Марк.

Рийд стисна волана с дясната си ръка, докато търсеше катарамата на колана. Внезапно дъждът се усили и скри всичко отпред. Явно беше включил чистачките на интервал.

— Миличък, караш от другата страна на пътя — каза Кимбърли.

Рийд се наруга тихо. Все забравяше, че ирландците караха като англичаните, в другото платно. Остави колана и посегна към лоста за чистачките, като в същото време зави надясно. Чистачките се включиха и започнаха да избърсват водата от стъклото. Едва тогава видя камиона срещу себе си. Отзад Кимбърли изпищя.

О'Риордан не забеляза широката кола почти докато не връхлетяха върху нея — тя се носеше по пътя, сякаш шофьорът беше загубил контрол. Дейви Куин натисна клаксона и рязко настъпи спирачката, но О'Риордан усети как големият камион се хлъзга по мокрия асфалт. Посегна към волана.

— Държа го, държа го! — извика Дейви.

Въпреки протестите на Дейви, О'Риордан виждаше, че камионът отива към колата. Дръпна по-силно волана в опит да завие наляво и да избегне сблъсъка. Пътят беше тесен; мястото едва стигаше да се разминат две коли дори ако караха по съвсем права линия. Но с колата по средата на пътя ударът не можеше да се избегне.

О'Риордан видя шофьора — мъж на средна възраст със сивееща коса, който опитва да овладее волана. Забеляза едно дете на предната седалка, отворило ужасено уста. След това се чу глухо стържене и колата се извъртя надясно, а предното ѝ стъкло се пръсна.

В момента, когато външните колела излязоха от асфалта, Дейви изкрещя, но О'Риордан не разбра какво. По предното стъкло удариха мокри клони и камионът се наклони рязко наляво. Половината от него стърчеше на пътя, а колелата върху тревата до пътя имаха по-добро сцепление, така че колкото повече Дейви натискаше спирачката, толкова повече камионът се отклоняваше наляво. Кормилото изскочи от ръцете му. О'Риордан усети как коланът се впира в гърдите му, а камионът подскочи и се вряза в живия плет. О'Риордан бе изхвърлен

напред, удари с коленете си таблото, а ръцете му отскочиха при удара. Изведнъж всичко притихна.

О'Риордан раздвижи глава. Коланът притискаше врата му, не му позволяваше да диша, и той потърси катарамата. Намери я и се разкопча и едва си пое дъх, когато лентата се разхлаби. Потри гърлото си и погледна към Дейви, който се беше привел над кормилото. О'Риордан го разтърси за рамото.

— Дейви?

Младежът се извърна бавно. Погледът му беше замъглен и О'Риордан разбра, че е в шок, но изглежда, не беше наранен. О'Риордан се извърна в седалката.

— Поли? Добре ли си?

— Мисля, че да — обади се Поли от каросерията. — Какво стана?

О'Риордан не се въздържа и се усмихна на баналния въпрос. Опита да отвори вратата, но тя беше блокирала.

— Дейви, ще трябва да изляза от твоята страна.

От двигателя се чу съскане и някакво чукане, сякаш още не беше спрял да работи. Дейви напипа дръжката и отвори вратата. Камионът стоеше наклонен на четиридесет и пет градуса и се наложи да скочат от отворената врата на земята. Поли, застанал на ръце и крака, опитваше да слезе от каросерията. Дейви отиде да помогне на брат си, докато О'Риордан огледа щетите. Колелата от другата страна стояха в канавката, а камионът лежеше върху храстите. Предният мост беше счупен, едната гума бе пронизана от строшен клон, а предницата на камиона — цялата разкривена. Нямаше да може да се движи дори да успееш някак да го върнат на пътя.

Дейви помогна на Поли да се изправи. Камионът изхърка като умиращ и подскочи по-наляво, а колелата потънаха още повече в канавката. О'Риордан се почеса по брадата, замислен какво, по дяволите, да правят.

Ударената от тях кола беше отлетяла през пътя и сега стоеше, забила предницата си в канавката от другата страна на пътя. Капакът на багажника ѝ се беше отворил и О'Риордан видя, че е пълен с куфари. На земята до колата лежеше малък вързоп дрехи, но като се вгледа по-внимателно, О'Риордан разбра, че е дете. Момче. Тръгна натам, за да види може ли да се направи нещо, но преди още да

приблужи, забележа от кръвта и от тъгла, под който стоеше вратът на момчето, че е мъртво. Очевидно при удара бе излетяло през предното стъкло.

Дейви се приближи зад О'Риордан.

— Пат, какво ще... — Гласът му затихна, като видя тялото.

— О, Исусе. Той не е ли...

— Да — каза О'Риордан. — Върни се при камиона. Оглеждай се за други коли.

О'Риордан обиколи тялото на момчето и надникна в колата. Шофьорът лежеше наполовина изхвъркнал през счупеното предно стъкло, с разкъсано гърло и с долна челюст, превърната в кървава каша. Дъждът отмиваше кръвта му върху капака във вид на червена струйка по белия метал. На задната седалка имаше жена в безсъзнание, но задържана от колана на мястото си. О'Риордан избърса челото си с ръкав. Постави длан над очите си и се вгледа в колата. Жената, изглежда, не кървеше. Навярно е съпругата на мъртвия мъж и майка на детето. Туристи, ако се съди по куфарите.

— Господи, каква бъркотия — измърмори си О'Риордан.

Върна се при братята Куин. Знаеше, че трябва да вземе решение, и то бързо. Районът, в който се намираха, не беше силно населен, но нямаше да мине много време, преди да се появи друга кола. Можеха да чакат с надежда, че ще мине камион или фургон, който да отвлечат и да закарат пратката, но ако полицията се появи, ще закъсат много. Ех, ако Линч не беше взел джипа. Братята Куин го наблюдаваха нервно и чакаха да вземе решение. Поли гледаше с широко отворени очи в тялото на момчето на земята. Дейви беше сложил ръка на рамото му, сякаш да го възпре. Дъждът се засилваше и капките тракаха по кабината на камиона. Лошото време означаваше поне, че няма да ги забележат от някой прелитащ хеликоптер. О'Риордан стоеше с ръце на кръста и гледаше негодния камион. Можеха да пренесат оръжието, но не много далече. Ако го заровят някъде наблизко, полицията със сигурност ще го намери.

О'Риордан се обърна към братята.

— Тръгвайте, момчета. Направо през полето и да не ви видят. Махнете се колкото може по-далеч от тук. Нека минат няколко часа, а после се приберете на стоп. Разбирате ли?

Дейви кимна, но Поли продължаваше да се взира в малкото тяло.

— Поли, нищо не можем да направим — каза О’Риордан. — Стана случайно.

— Всичко е наред — обади се Дейви. — Аз ще се погрижа за него.

Дръпна брат си към една порта в оградата и му помогна да се прехвърли. Изгубиха се в дъжда.

О’Риордан се качи в каросерията и смъкна найлона от базуката за еднократно ползване. Той беше един от шестимата доброволци, присъствали на курс за обучение по използването на М-72. Един бивш човек от зелените барети беше дошъл от Щатите, за да демонстрира как се стреля с това оръжие, като използваше модел.

О’Риордан тръгна по пътя и се отдалечи на петдесетина метра от камиона, а после клекна в канавката. Отвори телескопичната тръба за изстрелване и вдигна предния и задния мерник. Базуката от този модел беше изненадващо лека, малко над два килограма и половина. Той я зареди и я сложи на рамо, като я стисна здраво в очакване на откатния удар.

— Господи, каква загуба — прошепна. Стреля и в същия миг се чу свистене от подскочилата в ръцете му тръба. Ракетата се стрелна към камиона, като остави следа от бял дим след себе си. Удари камиона точно зад шофьорската кабина и избухна в кълбо жълт огън. О’Риордан се наведе в канавката, защото около него полетяха отломки. Чуха се стотици по-малки гърмежи от избухващите патрони. О’Риордан остана ниско приведен в канавката, докато спрат експлозиите. Някакво парче метал се удари в рамото му, но не достатъчно силно, за да му навреди. Падна в мократа трева до крака му. Не беше куршум, а по-скоро изглеждаше като парче от шасито на камиона.

Когато отново вдигна очи, видя камиона обвит в гъсти кълба дим, който се издигаше спираловидно в оловното небе. О’Риордан се приближи, доколкото можа, и хвърли тръбата в огъня. Камионът пламтеше силно въпреки дъжда и О’Риордан се съмняваше, че от него би останало много, когато догори. Изтича до портата, прехвърли се над нея и побягна по наскоро изораното поле.

Дермот Линч беше изпил към половин бира „Гинес“ в една кръчма в района Темпъл Бар на Дъблин, когато видя новините. Барманът засили говора на телевизора, поставен на стената до входа за мъжката тоалетна, и се загледа в него, скръстил ръце на гърдите си. Говорителят четеше от лист хартия. Мъж и дете били убити. Една жена в болница. Отначало Линч помисли, че става дума за пътно произшествие, но после картината се смени с образа на скелета на изгорял камион, килнат в канавка.

Линч остави бирата си на масата. По гръбнака му премина студена вълна. Какво се е объркало, по дяволите? Ще трябва да обяснява защо е оставил О’Риордан и братята Куин и макар и да смяташе, че не е сбъркал, се съмняваше, че Маккормак ще бъде на същото мнение. Полицията нямаше да се спре пред нищо, за да разбере какво е станало, а щеше да има и политически проблеми. Протестантските милитаристично настроени групи нямаше да се поколебаят да нарекат това нарушаване на прекратяването на огъня. Линч знаеше, че ще трябва да се обади на Маккормак, но искаше първо да говори с човека от въздушния контрол. Маккормак щеше да поиска незабавна среща. Линч беше сигурен в това. И щеше да настоява Линч да се покрие, дори може би да остане в Дъблин, докато всичко това отmine.

Говорителят от новините се смени с американска сапунена опера и барманът намали говора. Линч гледаше в екрана с невиждащи очи. Чудеше се къде ли е Пат и дали е добре. Трябва да се е измъкнал с момчетата, но това не обясняваше състоянието на камиона. Може би е запалил камиона, за да унищожи уликите. Това поне беше логично. Линч кимна, за да проясни мисълта си. Станалото — станало. Отпи от бирата и избърса пяната от брадата си с длан.

На масата пред себе си Линч имаше вестник „Дейли телеграф“ не защото редовно четеше английския вестник, а защото той щеше да бъде ясен сигнал за човека, с когото имаше среща. В задименото мрачно помещение влезе приведена фигура, която се огледа наляво и надясно. Линч разбра още преди да осъществят визуален контакт, че това е човекът. Казваше се Люк Макдъно. Не беше член на ИРА, но симпатизираше на каузата и макар и никога да не би участвал в терористична операция, с удоволствие беше готов да даде информация.

Макдъно се приближи до масата на Линч и погледна вестника. Линч се изправи и се ръкува с него. Кожата на Макдъно беше бяла и нездрава, сякаш не излизаше много на слънце, а ноктите на пръстите му бяха изгризани до живеца. Линч се питаше дали това е заради силно стресиращата му работа, или просто той беше нервен. Попита го какво иска да пие.

— Портокалов сок — отговори мъжът с почти виновен тон и седна, докато Линч отиде да купи сока. Когато той се върна на масата, Макдъно прелистваше вестника. Сложи го на масата и взе напитката си, като я вдигна за тост, преди да отпие.

— Утре сутринта съм първа смяна — обясни той.

— Да, обзалагам се, че във вашата работа се иска ясна глава — съгласи се съчувствено Линч.

— И още как! — Макдъно постави чашата на масата, опря брада на пръстите на ръцете си, събрани като кула, и се вгледа в Линч, сякаш изучаваше екрана на радар. Отстрани на бледосивите му очи имаше бръчки, сякаш прекарва доста време с присвити очи.

— Твоят човек ме пита за хеликоптер, дошъл и излетял от Хаут преди няколко дни. „Сий Кинг“.

Линч кимна.

— Да, той заобиколи около Окото на Ирландия, взе двама души и отлетя на изток. Видя ли го на екрана си?

— Не лично, не. Аз работех наземен контрол. Но проверих регистрите и сме имали контакт с него. Това не ме изненадва. Дъблинският радар хваща до около десет метра над морското ниво там. Не би могъл да остане незабелязан на по-малко от двадесет мили от Хаут.

— Откъде е дошъл?

Макдъно започна да хапе кожичката в ъгъла на единия си нокът като хамстер. Зъбите му бяха жълти и наподобяваха тези на плъх. Той се огледа потайно, сякаш се боеше да не го укорят за навика му.

— Не може да се каже — отговори. — Не бяха подали план за полета. Пристигнаха от курс 280 градуса, но това не означава нищо.

Макдъно спря да гризе ноктите си.

— Твоят човек каза, че хеликоптерът бил в червено, бяло и синьо. Червена опашка, бял корпус и синьо дъно.

— Точно така — отговори Линч.

Очите на Макдъно светнаха. Той стисна дланите си и ги спусна под масата, сякаш ги крие.

— Предполагам, че може да е бил някой „Уестланд“ на снабдителната служба на Министерството на отбраната.

— Армията?

Макдъно поклати глава.

— Не, те ги използват за радарни изпитания и експерименти. Тайна е какво е правил в Хаут, дори не би трябвало да се намира в ирландското въздушно пространство.

— Добре, да допуснем, че е бил армейски хеликоптер — каза Линч. — Къде може да е отишъл?

— Със сигурност не са кацнали в Дъблин, пък и където и да са отишли, са заобиколили летището доста отдалеч. Проверих в Белфаст, и те също не са регистрирали кацане на „Сий Кинг“ през времето, за което говориш. Имало е голям брой армейски „Линкс“ и „Пума“, и два „Чинук“, но не и „Сий Кинг“.

— Но те са можели да кацнат навсякъде, далеч от летище.

— О, да. В поле, а дори и на кораб в морето. Според мен са отишли в Англия.

— Така ли? Защо? — Линч се приведе напред, внезапно заинтересуван.

— Ами защо иначе да използват „Сий Кинг“? Той има огромен полетен диапазон, над 750 мили със стандартното количество гориво. А би могъл лесно да има и допълнителни резервоари, ако е на снабдителната служба. Би могъл да отиде направо в Лондон. Един „Линкс“ би прелетял по-малко от 400 мили, а и в Ирландия ги има много повече, отколкото „Сий Кинг“. Дори и онези „Уестланд Уесекс“ на 72-а ескадрила на север прелитат само 350 мили със стандартните резервоари, може би 500 с допълнително гориво. Не, ако са си правили труда да използват „Сий Кинг“, трябва да е имало защо, а единственото, за което се сещам, е полетният му диапазон. Ако бяха в Ирландия или ако кацаха в морето, щяха определено да дойдат с „Линкс“ или „Уесекс“.

Линч кимна развълнуван.

— Добре, ако приемем, че са пресекли Ирландско море, как мога да разбера къде са кацнали?

— Ще трябва да говориш с някой като мен в Англия. Най-напред в Уелс. Там би се регистрирал пилотът. Но не познавам никого там, не и ирландец. Обаче мога да опитам.

— Колко време ще трябва — запита Линч.

— Зависи. — Макдъно прокара пръст по ръба на чашата, а после го облиза. — Много са причините, заради които дъблинската служба за въздушен контрол може да поиска информация за даден полет до Англия. Ако срещна съпротива, ще се отдръпна веднага, но не мисля, че ще има проблеми. Не исках да опитвам, преди да говоря с теб.

— Браво — каза Линч. — Ще ти се обадя утре, за да видя как се справяш.

Пресуши чашата си и стана. Стисна крепко ръката на Макдъно.

— Задръж вестника. Малко прекалено надясно клони за моя вкус.

Линч излезе от кръчмата и се огледа за телефон. Един тийнейджър в дънков гащеризон свиреше на саксофон, превит почти на две в кръста, като влагаше сърце и душа в музиката си, чиито печални нотки ехтяха в тясната улица, където той стоеше с отворен пред себе си куфар. Линч пусна две монети и отмина, но момчето беше затворило очи и не отреагира. Изглежда, всяка втора сграда на улицата се обновяваше от предприемачи, привлечени от данъчните облекчения на градския съвет. До неотдавна тук, южно от река Лифи, беше свърталището на наркомени, обирджии и проститутки, но постепенно се превръщаше в развлекателен център подобно на лондонския Ковънт гардън с ресторанти, барове и специализирани магазини.

Намери телефонна будка и Маккормак отговори на третото позвъняване.

— Томас? Аз съм.

Линч не желаше да използва имена по открита линия южно от границата също толкова, колкото и когато се намираще в Белфаст.

— Къде си, мамка му?

Линч се намръщи. Не беше в стила на Маккормак да използва вулгаризми, дори и в състояние на стрес.

— Тук съм, в Дъблин.

— Чу ли какво стана?

— Да.

— Трябва да се срещнем. Веднага.

— Да, знам.

— Къде си?

— Темпъл Бар.

— Ще те взема след тридесет минути. Моравата пред Ирландска банка.

— Ще бъда там.

Линията изпраця в ухото му. Линч почука слушалката в ухото си. Маккормак беше недоволен. Много недоволен.

Полковникът се облегна на стола и сложи бастуна си на масата. Крамър стоеше до френските прозорци и гледаше към моравата край портала, където двама души с дънки и спортни якета стояха с гръб към сградата. През изминалите няколко дни Крамър беше видял най-малко дванадесет различни часови, все хора от полка. Имаше ирония в това, че когато щеше да се нуждае най-много от защита, когато излезе в реалния свят и заеме мястото на жертвата, щеше да бъде сам. Жертвен козел. Примамка. В очакване убиецът да нанесе своя удар.

Гласът на полковника го извади рязко от унеса.

— Прочете ли всички папки подробно?

Крамър се обърна с лице към него.

— Да, всичките.

— Значи знаеш срещу какво ще се изправиш? Той не се е провалял досега. Не е хващан. Не вади пистолет, докато не се приближи. Според теб какви шансове имаш, Джокер?

Крамър наклони глава настрани.

— В дългосрочен план, нула.

Полковникът прочисти гърлото си, сякаш нещо го дразнеше.

— Имах предвид шансовете да го елиминираш.

Крамър сви рамене. Носеше дънкова риза и черни дънки „Левис“. Костюмите, макар да бяха направени по мярка, винаги го караха да се чувства ограничен и се възползваше от всяка възможност да не ги носи.

— Ако го видя, мисля, че имам добър шанс. — Той скръсти ръце на гърдите си. — Проблемът е, че не мога да извадя пистолета, докато не съм сигурен, че това е той. А няма да съм сигурен, докато не насочи своя пистолет към мен.

Полковникът изгледа Крамър с кафявите си очи, без да мига.

— И как се чувстваш?

— Стига де, полковник, и двамата знаем защо го правя. Не е от голямо значение кой ще стреля първи, нали?

— Аз те пращам на самоубийствена мисия, Джокер.

Крамър отговори на погледа му.

— О, няма?

Двамата мъже се гледаха мълчаливо. Полковникът проговори първи:

— И ти си готов да тръгнеш?

— Затова съм тук.

Полковникът почука с пръсти по бюрото.

— Следващият етап е да ти направим снимки, които ще изпратим на ФБР в Маями заедно с подробности за движението на целта. От там ще бъдат изпратени в Цюрих. Направи ли се договорът в Цюрих, няма връщане. Разбираш това, нали, Джокер? Убиецът работи така, че с него няма връзка, след като бъде сключен договорът.

— Правете каквото трябва, полковник.

Полковникът кимна бавно.

— Да.

— И кога ще тръгна от тук?

Крамър седна и кръстоса глезените си.

— Имаме още малко работа.

— Все още не сте обяснили какво точно ще правя. И какво става с човека, когото замествам.

— Искях първо да бъда сигурен, че си напълно съгласен с операцията.

Полковникът взе една тънка синя папка и я подаде над бюрото.

— Ето я целта. Андрю Вандермайер. Мултимиллионер, сам е направил парите си.

Крамър отвори папката. В нея имаше само два листа хартия.

— Това ли е?

— Да. Съвсем малко се знае за него в публичното пространство. И няма снимки. Това е в наша полза. Колкото и да проучва убиецът, няма да получи повече от това, което държиш ти.

— А кой иска да го убият?

— Бивш бизнес партньор, юрист на име Франк Диценза.

Крамър се намръщи.

— Италианец? Защо не е наел мафията?

Полковникът се усмихна.

— Не всички италианци са свързани с мафията, Джокер. А и мафията може да бъде нож с две остриета. Ако направят нещо за теб, в един момент ще дойдат да искат отплата. Нашият човек работи само за пари.

— А вие как разбрахте, че този Диценза иска да убие Вандермайер?

— Данъчните служби на САЩ и ФБР предприели съвместно наблюдение на Диценза по-рано през годината и с подслушване на телефони се натъкнали на връзката в Цюрих. Диценза бил предпазлив, но един от агентите на ФБР дочул достатъчно, за да разбере какво става.

— На кого се е обаждал Диценза?

— На един банкер в Цюрих. Много малка банка, само с частни клиенти, просто една месингова плоча на вратата и два телефона. Банкерът е само посредник, проводник. Клиентът се обажда, банкерът обяснява какъв е хонорарът и предава данните. Направо идеална система.

— И Диценза сътрудничи?

— Няма избор. ФБР са го арестували за заговор за убийство, данъчните са го натиснали за опит за укриване на големи данъци. Изправен е пред дълга присъда и по двете обвинения, така че, да, сътрудничи.

Крамър се намръщи.

— Но какво точно трябва да правя?

— Ще живееш живота на Вандермайер. Ще ходиш в неговите домове, ще пътуваш в личния му самолет.

Крамър поклати глава.

— Да живея неговия живот ли? Но как ще знам какво да правя? Къде да ида?

— Ще ти помогнат. Той има лична сътрудничка, която пътува с него навсякъде, и тя ще бъде с теб през всяка минута. Вандермайер ще бъде на яхтата си и ще си движи бизнеса, но ще се преструва, че е там, където си ти. Ако си в лондонския апартамент, ще казва, че се обажда от Лондон, и така нататък.

Крамър разгледа страниците.

— Търговец на оръжие? Той е търговец на оръжие?

— По-скоро посредник. При него не се ходи за два автомата „Калашников“ например. Но ако искаш да оборудваш своите военновъздушни сили с най-новите ракети въздух-въздух и страната ти е в черния списък на ООН, той е човекът за теб.

— Аз не знам нищо за търговията с оръжие.

— Не е необходимо — каза полковникът. — Няма да те въвличат в никакви делови срещи. Сътрудничката му ще се занимава с всички възникнали дреболии.

Втората страница в папката съдържаше списък с данни и места.

— Това ли е графикът ми? — запита Крамър.

Полковникът кимна.

— Ще обикалям из Лондон, Ню Йорк, Хонконг, Париж, Петроград?

— Такъв живот живее Вандермайер.

Крамър вдигна очи от разписанието.

— Това е за следващите две седмици.

— Ние не знаем колко време ще мине, преди убиецът да нападне. Надяваме се да е по-рано.

— Надяваме се — тихо повтори Крамър. Дясната му ръка се премести към корема, сякаш имаше собствено мнение, и Крамър я овладя. Вместо по корема, се почеса по ухото. Фактът, че рактът постепенно го разяжда, изобщо не напускаше мислите му, дори когато болката се притъпеше до леко усещане. Четири седмици. Дълго време, когато чакаш да умреш.

— Така добре ли е? — запита полковникът.

— Да.

Полковникът отвори едно чекмедже и извади син американски паспорт. Подаде го.

— Това ще ти трябва, когато излезеш от страната.

Крамър пое паспорта. Снимката беше негова, но с името Андрю Вандермайер.

— Истински е. Няма да имаш проблеми с него — каза полковникът. — Държавният департамент на САЩ ни оказва пълно сътрудничество.

Той подхвърли още три други паспорти с различни цветове: единият беше британски, другият уругвайски, а третият израелски.

Крамър присви очи.

— Евреин ли е?

Полковникът поклати глава.

— Не, но е работил често с Израел. Доста услуги им е правил.

Крамър разлисти паспортите. Всичките съдържаха неговата снимка, но данните бяха на Вандермайер.

— Той пътува с който паспорт е най-удобно. Сътрудничката му ще се погрижи за всички въпроси по пътуванията, както го прави за него. Тя ще ти казва кой да използваш.

Крамър кимна и постави паспорта на бюрото.

— Това момиче. Сътрудничката. Тя колко знае?

— Знае, че Вандермайер е под заплаха и че ще заемеш мястото му за известно време.

— Знае ли, че и тя е изложена на риск?

— По нищо не може да се съди, че е изложена на риск. Убиецът се заема с телохранителите и целта.

— Убил е пазача в „Хародс“.

— Но без невинни хора. Подбира много внимателно.

— Надявам се за нейно добро, че сте прав. Кога ще се срещна с нея?

— Утре. Идва от Щатите.

— А Вандермайер?

— Най-добре е да не знаеш къде е.

Крамър се загледа в двата отпечатани листа в папката, като бавно кимаше.

— Значи убиецът идва за Вандермайер, а намира мен. И как ще го хванете? Ако приемем, че елиминира охраната, която ми дадете, и ме очисти, тогава какво?

— Ще има други хора, които постоянно ще те следят. Няма да се измъкне, имаш думата ми.

Крамър затвори папката.

— Преди се е измъквал.

— Тогава не бяхме ангажирани с него.

— Но ако вашите хора се приближат прекалено много, може да го прогонят.

— Няма да са прекалено близо — категорично каза полковникът. Крамър плъзна папката върху бюрото.

— Ще използвате снайперисти, нали? Нямате намерение да го залавяте. Просто ще го очистите.

Полковникът вдигна вежди.

— Да, ще има случаи, в които наоколо ще бъдат разполагали снайперисти. Но ти няма да се намираш на открито толкова често, а снайперистът не може да те защитава, когато си на закрито. Когато си под покрив, ще разполагам хора, но те няма да могат да те защитават от нападение. Ако са достатъчно близо за такова нещо, значи ще се виждат. Те са там, за да заловят убиеца, а не да спрат опита му. Ясно е, нали?

— Като кристал, полковник. Значи съм прав, а? Нямате намерение да го залавяте. Целта е не да го хванете, а да го очистите, така ли?

Полковникът въздъхна през нос, стиснал устни в тънка линия, докато изучаваше Крамър.

— Това проблем ли е за теб?

Крамър поклати глава.

— Трябва да се направи каквото трябва, полковник.

— Добре.

Полковникът отвори едно чекмедже и извади друга папка, този път с над 400 листа, поставена в прозрачна пластмасова кутия.

— Чудех се дали да ти показвам това. То е докладът от аналитика, Бърнард Джакман.

— Специалистът от ФБР, за когото ми говорехте?

— Бивш специалист от ФБР — поправи го полковникът.

— Мисля, казахте, че ще се срещнем.

— Да. Очакваме го вдругиден. Но той ми даде този доклад. Представлява профил на човека, когото търсим. — Полковникът почука папката с дебелите си къси пръсти. — Проблемът е, че ако се доверим на този профил и ако Джакман е сбъркал, вероятно няма да разпознаеш истинския убиец.

Крамър кимна.

— Добре, но това поне ще ми даде някакви сведения за човека.

Полковникът метна прозрачната пластмасова кутия над бюрото и тя падна върху папката на Вандермайер.

— Не забравяй, че това не е точна наука. Има някои случаи, при които аналитиците грешат. Понякога с плачевни последствия. Чети внимателно.

Крамър взе двете папки. Внезапна болка проряза стомаха му и той изохка. Изведнъж му се зави свят и той си пое дъх в опит да се овладее.

— Добре ли ти е? — запита полковникът, очевидно загрижен.

Крамър се насили да се усмихне.

— Ще се оправя.

От оловното небе ръмеше слаб дъжд, когато Маккормак пристигна пред Ирландската банка в черно БМВ с гюрук. Линч за първи път виждаше колата на Маккормак и се изненада. Маккормак трябваше да натисне клаксона два пъти, преди Линч да разбере, че това е той. Очакваше да го види на волана на някакво комби или комфортна лимузина, а не в мощна спортна кола.

Линч седна на предната седалка. Маккормак не се ръкува, но Линч не можеше да разбере дали защото е ядосан, или просто защото иска да тръгват. Имаше много коли и Маккормак включи на скорост и се отдели от бордюра, като внимателно се намести пред един автобус. Линч погледна платнения покрив на колата и се зачуди какво ли е накарало Маккормак да си купи кабриолет. Той караше много внимателно, като постоянно се взираше в огледалата за обратно виждане и се извърташе, за да провери точките на слаба видимост. С религиозно усърдие пускаше мигачите където трябва, рядко включваше друга предавка, освен втора и оставяше толкова място между своята и предната кола, че постоянно го надминаваха. Линч не знаеше дали Маккормак винаги кара така внимателно, или го прави просто защото е с колата на жена си.

Маккормак изчака да влязат във Феникс парк, преди да проговори:

— Е, какво се обърка?

Линч вдигна рамене и погледна през страничното стъкло. В далечината се извисяваше големият кръст, отбелязал мястото, където папа Йоан Павел II беше говорил пред стотици хиляди католици при посещението си през 1979 г.

— Да ме таковат, ако знам, Томас. Ти говори ли с Пат?

Маккормак поклати глава.

— Не. И няма и помен от братята Куин. Голяма каша, Дермот.

— Знам само онова, което видях по телевизията. Вероятно е катастрофа.

— Катастрофа ли? — рязко се обади Маккормак. — Това е провал.

Минаха край внушителната резиденция на американския посланик.

— Това ще създаде всевъзможни проблеми в Щатите.

— Да — съгласи се Линч. — По телевизията казаха, че са туристи.

— Деветгодишно момче — каза Маккормак. — Убили сме деветгодишно момче.

Линч се възхити на това, че другият каза „ние“, сякаш включваше и себе си във фиаското, вместо да се дистанцира.

— Ти за какво дойде в Дъблин, Дермот? — запита Маккормак.

— Искан да се видя с един човек.

— Би ли ми казал кой е той?

Въпросът беше подхвърлен небрежно, но Линч знаеше, че го разпитва специалист и няма смисъл да лъже.

— Един, който работи в дъблинското летище. Люк Макдъно. Пат ми даде името му.

— И защо трябваше да разговаряш с този Макдъно?

Маккормак се взря през предното стъкло, после даде мигач и зави наляво, където мина край малко езеро, хванал волана, сякаш е от порцелан.

— Работи за въздушния контрол — отговори Линч. — Опитвах се да разбера какво е станало с хеликоптера, който прибра Крамър.

Маккормак стисна устни така силно, че те почти се заличиха. Линч потрепери, сякаш температурата в колата беше спаднала с десет градуса.

— Смятах, че съм пояснил мнението си по този въпрос — обади се най-после Маккормак.

— Просто исках да разбера къде е отишъл хеликоптерът.

— И после.

— После щях да ти кажа, че знам къде е Крамър и щях да искам позволенията ти да ида при него.

Маккормак погледна към Линч над рамките на роговите си очила като загрижен чичо. Линч знаеше, че външният вид лъже. В Маккормак нямаше чувства като роднинска обич.

— И тъй като ти искаше да дойдеш в Дъблин, О’Риордан е останал само с една кола. Камионът.

— Да, така е.

Маккормак включи на трета скорост, но само за втори път, откакто Линч беше седнал в колата. Линч облиза устни. Не каза нищо. Нямаше какво да каже.

— Значи, тъй като си решил да не обърнеш внимание на думите ми за Крамър, загубихме висококачествени муниции, загинали са двама невинни, случайно оказали се там, ще загубим бог знае колко пари от Щатите и вестниците от север и юг на границата ще искат кръвта ни. Добре ли резюмирах ситуацията?

Думите му бяха студени и без чувство, сякаш четеше списък с неща за пазаруване. Линч не беше сигурен дали трябва да се извини. Знаеше, че извинението не би значело нищо.

— Вината е моя — тихо каза той. — Ще поема отговорността. Аз помолих Пат да свърши работата, докато ида в Дъблин. Той не остана много доволен.

— Поне един от вас се е държал като професионалист — каза Маккормак, като включи отново на втора скорост и плавно натисна спирачката. Колата се движеше с не повече от четиридесет километра. — Военният съвет се събира довечера, Дермот. Ще направя каквото мога.

— Според теб какво ще стане?

— Ако извадиш късмет, устно предупреждение. Удар по кокалчетата. Ти си добър доброволец, правил си повече от дължимото. Всеки има право на една грешка.

Маккормак увеличи скоростта на чистачките, независимо че дъждът сякаш намаляваше.

— Но ще трябва да скрия причината ти да дойдеш в Дъблин. Не искаме всички да знаят, че не си се подчинил на заповедта, нали така?

— Благодаря, Томас. Оценявам това.

Линч тихо потупа с пръсти таблото, когато Маккормак включи мигача и спря. Намираха се отново пред коринтските колони и йонийските портали на Ирландската банка.

— И умната в Белфаст, Дермот — каза Маккормак. — Забрави за Крамър, ясно?

Линч отвори вратата и излезе в дъжда.

— Разбира се, Томас. Още веднъж благодаря.

Затвори вратата и се загледа след колата, която бавно се включи в движението с пуснат мигач. Линч вдигна яката на якето си, присви рамене и се отправи към своята кола. По никакъв начин не би могъл да забрави Крамър. Не и преди да умре, да бъде погребан и Линч да потанцува на гроба му.

[1] Фракция в ИРА, противник на мирния процес. — Б.пр. ↑

[2] Ето (фр.). — Б.пр. ↑

Момчето се въртеше в тясното си легло, без да може да заспи. Отметна завивките и стана. Притисна ухо до стената, като сбърчи лице, докато слушаше. Майка му плачеше, плачеше също както на тъжен филм. Внезапно започна да пищи. От болка. От мъка. Момчето прехапа долната си устна, достатъчно, че да си пусне кръв. Чуваше как баща му опитва да я успокоява, но тя му крещеше, викаше, че ѝ е омръзнало, че иска да умре. Момчето се хвърли на леглото и зарови глава под възглавницата в опит да заглуши писъците. Въпреки възглавницата пак я чуваше. Започна да си припява, за да може собственият му глас да заглуши звуците от нейното страдание.

Крамър вървеше по коридора към гимнастическия салон и стъпките му отекваха в облицованите със зелени плочки стени. На всеки десетина стъпки минаваше край зелени стоманени радиатори, студени и неизползвани сега, когато училището беше празно. Полковникът беше обяснил, че тази институция е паднала жертва на рецесията и все по-голямото нежелание на родителите да изпращат децата си на пансион. Имало разрешително за преустройство на сградата в център за конференции, но междувреме била реквизирана от Министерството на отбраната.

В края на коридора имаше двойни врати. Крамър ги отвори и стъпи върху дървения под на салона. Той беше достатъчно голям за две игрища за баскетбол и отстрани имаше шведски стени. В единия край от тавана на десетина метра над него висяха въжета, а до стената бяха подредени различни покрити с прах гимнастически уреди: кон за прескачане, трамплин, дървени пейки, кутия с топки. В далечния край стоеше един мъж в сива блуза и дънки. Той беше широкоплещест, с къса тъмноруса коса и подреждаше патрони в един пълнител. Вдигна поглед и кимна.

— Сержант Крамър?

Беше по-висок от него, към метър и деветдесет, с тяло на боксьор и голяма брада, която издаде напред в очакване на отговора на Крамър.

— Името е Майк — каза Крамър. — Моите войнишки дни свършиха. Много, много отдавна.

Мъжът се ухили и протегна голяма длан с идеално направен маникюр.

— Алан — каза. — Група за обучение към специалните части. Радвам се да се запознаем, Майк. Много съм чувал за тебе.

Като се ръкува, Крамър усети силата на дебелия пръст на Алан. Това беше ръка на убиец и макар човекът да се усмихваше, Крамър знаеше, че гледа в очите на убиец. Алан имаше леко отнесен поглед на човек, видял твърде много хора да умират, и знаещ, че той е отговорен за това. Крамър познаваше този поглед. Виждаше го всеки път в огледалото.

Алан стоеше до дълга маса с кутия патрони и няколко чифта антифони. До едната стена беше издигната втора стена от торби с пясък, висока два човешки боя, а пред нея стояха пет картонени фигури с мишени на сърцето. Целите се намираха на пет-шест метра от масата.

— Ти предпочиташ „Браунинг“, нали, Майк? — запита Алан. Едва сега Крамър долови лек ирландски акцент. Може би от Дъблин, но определено не от севера.

Крамър кимна и Алан пхна един пълнител в пистолета и му го подаде. Това беше собственият му пистолет, който полковникът взе от него в хеликоптера: белгийски мощен модел „Марк“-, дълъг двадесет сантиметра и тежащ по-малко от килограм. Двуредовият пълнител със зигзагообразно разположени патрони позволяваше стабилно захващане, което беше и една от причините Крамър да харесва това оръжие.

— Сега повечето от нашите момчета използват „Глок“ — каза Алан. — По-леки са и имат по-голям пълнител.

— Да, чувал съм — каза Крамър. — Не ми харесваше откатът. Аз предпочитам по-тежък пистолет.

— Да, откатът е различен — призна Алан и сви рамене, а после подаде единия чифт антифони на Крамър.

— Да видим какво можеш — каза и си сложи своя чифт. — Вземи мишената вляво.

Крамър дръпна затвора и вкара патрон, като държеше пистолета надолу, докато се обръщаше към мишените.

— Бързо или бавно?

— Както искаш.

Крамър кимна. Вдигна пистолета с две ръце, прицели се по дължината на цевта с напълно изправени ръце и стреля веднъж. Куршумът удари точно под сърцето и леко вляво. Той се коригира и стреля отново, а после изпразни целия пълнител в групи по два изстрела.

Въздухът се изпълни с горчивия дъх на кордит, а дланта на дясната ръка го заболя. Свали антифоните и отиде до целта.

— Добре ги групираш — призна Алан. — Много добре.

Шест от изстрелите бяха точно в центъра на мишената, а другите, с изключение на два, можеха да се покрият с чаша за кафе.

— Но шмекеруваш с първия изстрел за прицелване. В нашето стрелбище няма възможност за това.

— Да, знам. Искаш ли пак да стрелям?

Алан се усмихна, като разкри малка цепка между двата си предни горни зъба.

— Майк, ние сега започваме — отговори, като го потупа по гърба. Крамър почувства огромната му ръка като лопата между раменете си.

— Обучавай се здравата, воювай лесно — това е девизът на Групата за обучение.

Алан помоли Крамър да изстреля още един пълнител във втората мишена и сега той успя да вкара всичките тринадесет куршума в центъра. Алан кимна одобрително.

— По-добре е. Винаги ли стреляш по два?

— Доста често.

Алан взе пистолета и свали пълнителя.

— Започнахме да обучаваме новите на непрекъснатата огнева мощ като част от тактиката за близък бой. Я да видим колко бързо можеш да изпразниш пълнителя.

— В мишената?

— Да. Никога не знаеш дали терористът няма в себе си дистанционен взривател или скрито оръжие. Два изстрела може да не стигнат за незабавно елиминиране.

Крамър вдигна вежда.

— Така ли мислиш? Аз никога не съм имал проблем.

— Виждал съм човек да опитва да се измъкне, пълзейки, с два куршума в гърдите. Повече от достатъчно време да взриви бомба.

Той вкара друг пълнител в пистолета и му го върна.

— Този път стискай по-силно с лявата ръка и разтовари дясната. Така по-лесно ще контролираш отката и пръстът на спусъка ще бъде по-гъвкав.

Крамър пое пистолета намръщен.

— Ти знаеш срещу какво ще изляза, нали?

Алан кимна.

— Да. Имай търпение, Майк. Ще стигнем и дотам.

Крамър застана пред средната мишена, а Алан извади хронометър от задния си джоб.

— По твой сигнал — каза.

Крамър успокои дишането си, стабилизира ръката си и стреля тринадесет пъти, като натискаше спусъка колкото можеше по-бързо. Когато свърши, пръстът на спусъка го болеше, а китката си чувстваше като счупена. Извади пълнителя и погледна Алан.

— Пет цяло и две секунди — каза той.

Крамър размаха дясната си ръка, за да възстанови кръвообращението в пръста.

— Това добре ли е?

Алан вдигна рамене.

— С упражнения трябва да стигнеш до по-малко от три секунди.

— Не виждам смисъла.

— Смисълът ли? Към теб ще идва човек от два и половина, три метра със зареден пистолет в ръка. Адреналинът му ще скача, той ще върви към теб, ти ще трябва да извадиш пистолета, да се прицелиш и да стреляш в разстояние на една, може би две секунди. И при най-силна воля, няма да си точен. Един изстрел може да не свърши работа. Дори два. Ще трябва да стреляш, докато онзи умре, за да се надяваш, че ще изпревариш часовника.

Крамър се усмихна леко. В старото време имената на бойците от 22-ри полк на специалните въздушнодесантни части, загинали в бой, бяха изписвани на плочи върху часовниковата кула в полка. След преустрояването на казармите и щаба на специалните части през 1984 г. плочите се слагаха по външната стена на полковия параклис, но да изпревариш часовника все още означаваше да останеш жив. Той разбра, че Алан не осъзнава иронията на думите си — Крамър нямаше абсолютно никакъв шанс да изпревари часовника.

Алан отиде до мишената.

— Точната ти стрелба отиде някъде. Виж това.

Крамър отиде при него до картонената мишена. Прав беше. Един от куршумите беше попаднал в главата, а макар повечето да се намираха в областта на сърцето, разстоянието помежду им беше далеч по-голямо отпреди.

— Да, виждам какво искаш да кажеш — обади се той. Най-малко три от куршумите не можеха да спрат другия. — Значи ще се упражняваме, нали?

Алан поклати глава.

— Ти ще се упражняваш, аз ще гледам.

Крамър се върна при масата и взе нов пълнител. На пода имаше натрупани кутии с патрони. Стотици и стотици патрони.

Дейви Куин занесе подноса с напитките до масата и го сложи пред брат си. Подаде едната чаша с бира „Харп“ на Поли, а другите постави пред двете изрусени до бяло блондинки. Бяха пили с момичетата повече от два часа и Дейви не можеше да си спомни имената им.

— И „Малибу“ и ананасов сок за дамите — каза той, като пъхна със замах подноса зад стола си.

— Благодаря — отговори по-високата от двете, машинописка, която Дейви смяташе, че се нарича Норийн. За приятелката ѝ беше горе-долу сигурен, че се казва Лора, безработна като повечето от познатите му момичета. Дейви и Поли бяха се запознали с тях в едно заведение същата вечер и те нямаха против да останат с братята, след като не си плащат пиенето. Момичетата изглеждаха достатъчно хубави и забавни и май нямаха против да отидат до края. Лора със сигурност нямаше против, защото беше позволила на Дейви да пъхне ръката си под полата ѝ веднъж, а когато Норийн отиде до тоалетната, а Поли купуваше на бара още напитки, вкара езика си в устата му и почти го задави. Изпрати му бляскава усмивка и вдигна чаша до устните си. Дейви намигна на Поли, за да го насърчи да се забавлява.

Дейви беше извел брат си в опит да го ободри. Бяха ходили повече от четири часа, преди да се качат на стоп на един микробус за Белфаст. Бяха измръзнали, мокри и нещастни, та шофьорът ги съжали и им предложи термоса си с пилешка супа. Човекът запита защо са на стоп без чанти и Дейви измисли някаква история за караница с приятелките им, които ги оставили някъде пред една кръчма и заминали с колата. Човекът беше се смял гръмогласно, а в устата му се виждаха пожълтелите от никотина зъби.

Чакаха до вечерта, но Пат О’Риордан не се обади. Дейви реши, че няма какво да правят повече вкъщи и убеди брат си да излязат за по една напитка. Набързо според първоначалния план, но пък срещнаха момичетата.

Поли държеше бирата си, свел глава сякаш в молитва. Дейви реши, че брат му е пил достатъчно и скоро ще трябва да приключват. Лора вдигна чашата си. На ръба ѝ се виждаше мазно петно от червило със същия цвят както ноктите ѝ. Дейви не можеше да свали погледа си от тези нокти — по-дълги не беше виждал и си представяше какво ли е усещането да го драскат по гърба.

— Готов ли си да тръгваш? — запита Лора, като отметна дългата си руса коса зад ухото.

— Закъде да тръгвам?

— Родителите ми заминаха в Юга. На гости на чичо ми в Корк.

— Наистина ли? — Дейви не можеше да повярва на късмета си.

— Да, и няма да се върнат до утре вечер.

Кракът ѝ се притисна до неговия под масата.

Дейви изпрати мълчалива благодарствена молитва до светеца, който тази нощ се грижеше за него.

— Хайде, Поли, допивай си.

Поли не вдигна глава.

— Пиян е, милият — обади се Норийн.

Край ухото на Дейви изтрака кутия от бира и той се извърна. Един червенокос младок с проскубан мустак държеше кутията и я навря почти под носа му.

— За каузата — каза.

Дейви пхна ръка в джоба на дънките си и извади петдесет пенса. Пусна монетата в кутията и тийнейджърът я размаха пред Поли. Поли се опита да спре погледа си на нея.

— За каузата — повтори младокът.

— Върви на майната си, ние днес дадохме своето за каузата — отговори Поли.

Младокът отново изтрака с кутията. На нея имаше триколюр от хартия в оранжево, бяло и зелено, с букви ИРА, написани с черно.

— Казах да вървиш на майната си. Вече дадохме. — Поли се изправи, с налети с кръв и навлажнени очи. — Днес за малко не умряхме за каузата, за малко, мамицата му.

Като разбра, че няма да получи дарение от Поли, младокът мина на друга маса. Един слаб мъж на около двадесет години с изтъркани дънки и черно кожено яке на мотоциклетист пусна няколко монети в кутията, без да вдигне поглед.

— Какво искаш да кажеш с това, че за малко не сте умрели? — запита Норийн, чието любопитство се изостри.

— Нищо — бързо се обади Дейви. — Нищо не иска да каже.

Той се облегна напред и тикна пръст предупредително пред лицето на брат си.

— Млъквай бе, мамка му!

Поли грабна пръста и го разтърси тържествено.

— Добре, Дейви. Гроб съм.

Дейви изгледа гневно брат си и вдигна неговата бира. Пресуши я и сложи празната чаша на масата.

— Аз ще го заведа у дома — каза.

— Ама... — започна Лора, но Дейви не ѝ обърна внимание и изправи брат си на крака.

— Може би друг път...

Лора го изгледа умоляващо.

— Виж, защо не ти помогнем да заведеш Поли у вас, а после можеш да се върнеш с мен.

Тя отметна косата си настри, като знаеше, че това е най-хубавата ѝ особеност. Стрелна го със сините си очи. Втората ѝ най-хубава особеност.

Дейви се предаде.

— Добре.

— Страхотно! — Лора вдигна чантата си и помогна на Дейви да замъкне брат си към вратата. Норийн ги последва, като ходеше нестабилно на белите си тънки като игли токчета.

Когато братята Куин излязоха от кръчмата, мъжът в якето на мотоциклетист допи бирата си и махна за довиждане на бармана.

Щом излезе в студения въздух, мъжът се огледа наляво и надясно, а после тръгна бавно надолу по улицата, като пляскаше вестника по бедрото си и подсвиркваше тихо. Спря пред витрината на един магазин за обувки и се приведе, за да разгледа чифт кафяви кожени каубойски ботуши и да види в отражението на стъклото дали не го следят. Улицата беше чиста. Някъде в далечината се строши бутилка, а от високо горе се долови тракането на невидим хеликоптер, но иначе можеше да се каже, че е съвсем сам в града.

Роби Къркбрайд, Санди за колегите си в 14-а разузнавателна армейска рота, работеше под прикритие в Белфаст от седем месеца, като не правеше нищо, освен да се подписва за помощта за безработни и да виси по кръчмите в града, да чува по нещо тук и там, по някое име, лице, по някой къс информация, която специалистите в Групата за разузнаване и сигурност може би щяха да използват, за да нарисуват по-голямата картина, и чакаше момента, в който щеше да се чувства достатъчно уверен, за да проникне в нисшите ешелони на ИРА.

Прекратяване на огъня или не, армията продължаваше да събира данни за организацията така, както ИРА продължаваше да събира информация за възможни цели. И двете страни бяха решени да имат готовност, ако насилието започне отново.

По пътя към телефонната будка изпусна вестника и като се наведе да го вземе, провери улицата зад себе си за последен път. Пак беше чисто. Отиде до будката и набра номера на своя контролър.

Крамър, Алан и полковникът седяха в столовата с чаши кафе пред себе си. Крамър беше уморен като куче, ръцете го боляха от непрекъснатата стрелба и ушите му звъняха. През шестте седмици курс по стрелба за близък бой в стрелбището в Херефорд беше стрелял повече от хиляда куршума дневно, но имаше огромна разлика между обучението в стрелба отблизо и в това да стоиш пред мишена и да стреляш с пистолет с изправени ръце.

— Е, как беше? — запита полковникът Алан.

— Добре — отговори мъжът. Преоблякъл се беше в панталон с цвят каки и бяла тениска, която подчертаваше яките му като на щангист ръце.

— Утре ще видим как ще се справи с по-малките пистолети.

— Аз май нещо не разбирам — обади се Крамър. За първи път чуваше, че ще използва друг пистолет. Смяташе, че ще стреля със своя браунинг.

— Мъжът, когото замествах, не носи пистолет — обясни полковникът. — Няма как да носиш незабележимо пистолет с размерите на браунинга.

— И освен това не е от пистолетите, които можеш да извадиш бързо — добави Алан.

Крамър въздъхна отчаяно.

— И за какво беше днешният ден? Искате да кажете, че съм си губил времето.

Алан поклати глава.

— В никакъв случай. Искан да свикнеш на бърза стрелба с браунинга, та когато вземеш по-малък пистолет, да видиш, че е много по-лесно. Ще бъде като да минеш от стандартен армейски парашут на крило.

Полковникът погледна Крамър с леко наведена настрани глава, сякаш очакваше възражения. На Крамър му се прииска да се оплаче, че му дават информация на парче, но знаеше, че това не е професионално, и си замълча.

— Ще имаш само една възможност да удариш онзи — каза полковникът. — Искам да бъдеш възможно най-добре подготвен.

— И това означава да използвам по-малък пистолет?

Полковникът кимна.

— Убиецът действа така, че няма да извади пистолета, докато не наближи няколко крачки. Не можеш да реагираш, докато той не наруши прикритието си.

— Затова, когато видиш пистолета му, ще трябва да действаш незабавно — обади се Алан. — Типът пистолет няма да е от значение при такова разстояние. Ти ще трябва да го насочиш и да стреляш. И по-важното е да извадиш пистолета възможно най-бързо. А браунингът е просто твърде голям.

Крамър пресуши чашката си. Алан взе каната с кафе, за да му налее още, но Крамър поклати глава.

— Ами телохранители? — запита той. — Онзи човек обикновено има ли телохранители?

— Да, двама, като единия е още и шофьор — отговори полковникът. — Ние ще се придържаме към това.

— А те какво мислят по въпроса? — запита Крамър.

Алан се усмихна.

— Работата не е за развлечение — каза и вдигна чашката си към Крамър.

Очите на Крамър се разшириха от изненада:

— Ти?

— Разбира се. Обичайните телохранители на целта са добри, но не са обучавани в специалните части. Освен това операцията изисква специални умения, а не просто охрана.

— Какво искаш да кажеш?

Полковникът прочисти гърлото си.

— Алан иска да каже, че нормалната функция на телохранителя е да пази клиента на всяка цена и ако е необходимо, да се хвърля пред куршума. Но в този случай първостепенната функция е да бъде заловен убиецът.

— Заловен? Или убит?

Полковникът се усмихна.

— Както се случи.

Крамър изгледа Алан с уважение. Според повечето от папките убиецът първо се заемаше с телохранителите. Алан трябва да е знаел с какво се захваща, но изглеждаше напълно спокоен. Усмихна се, като видя изражението на лицето на Крамър.

— Не е толкова шантаво, колкото си мислиш — каза. — Ние ще носим бронезилетки от „кевлар“ и ще очакваме нападението.

Крамър кимна. Алан беше прав, повечето телохранители бяха застрелвани в гърдите. Само главните цели получаваха куршум в лицето.

— Кой е другият телохранител? — запита.

— Казва се Мартин — отговори Алан. — Бивш рейнджър в Ирландската армия. От няколко години има собствена фирма за охрана. Утре ще се запознаеш с него.

Крамър се изправи и се отмести от пейката, която минаваше по цялата дължина на масата. Газовата печка съскаше и сините ѝ пламъци трептяха на течението в огромната столова.

— Отивам да спя. До утре.

Остави полковника и Алан в мълчание и се отправи към спалнята си.

Поли Куин лежеше на леглото си, зачетен в комикс, и ядеше от пакет бисквити. Прозорецът му беше отворен няколко сантиметра, за да пропуска въздух в стаята, и се чуваха виковете на деца, които ритяха топка на улицата долу. Почисти трохите по гърдите си и си взе друга бисквита от пакета на масичката до леглото.

Телефонът на долния етаж звънна. Майка му извика за Дейви и след две минути на вратата на Поли се почука. Той погледна над списанието. Дейви беше. Брат му затвори вратата и седна на края на леглото.

— Обади се Пат О’Риордан — каза той.

— Така ли? Какво иска?

— Да кротуваме. Чул е, че сме излизали снощи, и не е доволен. Трябва да стоим у дома, докато не ни се обади.

— Сърдит ми е, нали? Чул е, че съм бил пиян. Мамка му. Съжалявам за снощи. Не бях наред.

— Да. Трябва да внимаваш какво говориш, Поли. Вече не сме деца. Важат правилата за големите, нали?

— Да, знам. Няма да се повтори, със сигурност. Е, загубата поне не беше пълна. Ти я изуча онази, нали?

Дейви се ухили похотливо.

— За това трябва аз да знам, а ти да мечтаеш — подразни го той. — Ти взе ли номера на Норийн?

Поли поклати глава.

— Не ме интересува. Не е мой тип, да ти кажа.

Дейви се усмихна на по-малкия си брат. Осемнадесетгодишен и все още плах с момичетата.

— Аз имам телефонния ѝ номер — каза. — Тя иска да ѝ се обадиш.

Поли грейна.

— Сериозно ли говориш?

— Разбира се. Харесала те е. Бог знае защо.

Поли сложи книжката с комикси на гърдите си и се вгледа в тавана. Дейви разбра, че мисли за нещо.

— Какво има?

Поли сбърчи нос.

— Мисля за вчера. За американчето. И баща му.

— Това не беше по наша вина, Поли.

— Да, но ние ги убихме. Те са мъртви и ние го сторихме.

Дейви потърка брадичката си. Не беше се бръснал, но кожата му все още беше гладка, с нещо като намек за брада.

— Не ги убихме ние, Поли. Те караха от другата страна на пътя, мамицата им. И ако трябва някой да бъде обвиняван, то е Пат за това, че сграбчи кормилото.

— Сигурно — отговори Поли. Не звучеше убедено.

Дейви стана и отиде до прозореца.

— Виж, Пат направи всичко необходимо. Извика линейка за жената и тя е наред. Мъжът и детето бяха мъртви и нищо не можеше да се направи за тях. Това беше злополука, Поли. Ако не бяхме ние на пътя, можеше да е всеки друг. Просто се намираха на лошо място в лош момент.

Дейви сложи ръце на двете страни на прозореца и изпъна врат, за да погледне надолу.

— Какво има? — запита Поли.

— Ченгета — отговори Дейви.

Поли отиде до брат си. Видя долу три сиви бронирани ланд ровъра. Две жени в дебели вълнени палта и със забрадки наблюдаваха как се движат. В дните преди прекратяването на огъня джиповете на полицията се придружаваха от бойци с автомати и въздухът се изпълваше с трясането на метал — жените в района удряха капациите на кофите за боклук по тротоара, за да предупреждават католическата общност за пристигането на армията. Сега полицията минаваше през района без инциденти.

— Тия копелета са цяла група — забеляза Дейви. — За кого ли са тръгнали?

— Не е ли за нас, а? — запита тревожно Поли. — Нас търсят.

Дейви се облегна на перваза и погледна надолу.

— Спокойно, нямат причина да ни търсят. Може да търсят друг.

Първите два джипа ускориха край сградата и Дейви въздъхна с облекчение. Но задържа дъха си, когато и трите коли спряха с пищене на гумите и полицаите с бронезилетките се разпръснаха ветрилообразно, с готови за стрелба автомати. Втурнаха се през тревата пред блока и затичаха към входа. Поли се отдръпна от прозореца. Книжката с комикси падна от ръцете му.

— За нас е, Дейви, знам го.

Брат му се усмихна насърчително.

— Нее, има много апартаменти. Нямат основание да ни търсят.

— Да, но...

Дейви го прекъсна:

— Нямат основание да ни търсят — повтори. — Запомни го.

Възнамеряваше да каже още нещо, но дочу стъпки по бетонното стълбище, последвано от трясък от обувка по предната врата.

— О, Господи, за нас са — каза Поли. — За нас са дошли.

Лицето му преbledня и ръцете му се разтрепериха.

— Няма нищо, чисти сме — каза Дейви. — Само не се паникьосвай.

Долу майка им пицеше. Предната врата отново тресна от ритник, този път по-силно.

Поли клекна и издърпа стар шарен куфар изпод леглото с разтреперани ръце. Дейви се намръщи, когато Поли щракна закопчалките и го отвори. Вътре се намираше колекцията му с комикси. Дейви тръгваше към вратата на стаята си, когато Поли захвърли куп книжки на пода и извади револвера на баща им. Дейви се закова на място.

— О, мамка му, не!

— Аз щях да го изхвърля, Дейви, честна дума.

Дочу се звук от цепецо се дърво, още писъци от майка им, а след това напрегнат мъжки глас, който й казваше да се махне от пътя. Тя изписка пак, но писъкът ѝ бе прекъснат. По стълбите се чу тропот от тежки обувки. Нещо се удари в пода.

Поли седеше на пода с револвер в ръце, загледан в него, сякаш не знаеше какво е това. Дейви погледна оръжието, а после — прозореца. Трябваше някак да се отърве от него. Може би ще успее да го хвърли на покрива, да го скрие в улука или нещо такова, преди полицаите да нахлуят в спалнята. Взе оръжието от Поли и изтича към прозореца. Сърцето му биеше, кръвта туптеше в главата му. Бутна плъзгащия се прозорец нагоре, но преди да беше го отворил докрай, чу зад себе си как вратата се сцепва. Извърна се назад, като държеше револвера така, че да покаже, че няма да го използва, отворил уста да изкрещи да не стрелят, но преди да успее да изговори думите, разбра, че е твърде късно. Полицаят на вратата не можеше да е много по-голям от него, имаше акне по челото си и бенка с косми отстрани на носа. Пистолетът му беше насочен към гърдите на Дейви и той виждаше как пръстът му се стяга около спусъка. Зад младия полицай стоеше друг мъж с пистолет. Той изкрещя на Дейви да хвърли пистолета. Дейви искаше да обясни, че той дори не е зареден, но думите не излизаха. Усети как се изпуска и внезапно се засрами, че се напика като уплашено дете. Ръцете на Поли стърчаха във въздуха, сякаш се предава от името на брат си, очите му бяха широко разтворени и невярващи.

Дейви знаеше какво ще последва, но беше безсилен да го спре. Пистолетът на младия полицай подскочи и Дейви усети как куршумите удрят в гърдите му, когато пристъпи назад и удари главата си в прозореца. Чу стъклото да се пръсва, но не усети парчетата, които се забиха в главата му. Спусна се на пода, притиснал ръце към гърдите си, а устата му се отваряше и затваряше беззвучно.

Крамър се подсушаваше с кърпата, когато на вратата на спалнята се почука.

— Да? — извика, като зави кърпата около кръста си. Беше Алан с голяма ножица. Щракна я с палава усмивка на лицето.

— За какво е тази ножица? — запита Крамър подозрително.

— Трябва да те направя да изглеждаш добре — каза Алан. — Указания от полковника.

— Така ли? Коя част от анатомията ми смяташ да отстраниш?

— Късо отзад и отстрани — обясни Алан, като го подкани с жест да седне на леглото.

Крамър се подчини.

— Знаеш ли какво вършиш?

— Не, но ми се ще да опитам.

Мъжът щракна ножицата заплашително.

— Сигурно се шегуваш.

— Стига де, Майк. Колко ли пък е трудно, а? Просто стой мирен и това е.

Тръгна към него с високо вдигната ножица.

Крамър закри с ръце ушите си и легна на кревата.

— Махни това нещо от мен, откачено копеле — извика.

Алан избухна в смях и отвори вратата, зад която стоеше госпожа Елиът.

— Страх го е да не го клъцна.

Той ѝ подаде ножицата.

— Госпожа Елиът ще свърши работата.

— Аз имам три деца, господин Крамър, и знам какво правя — каза жената.

Крамър погледна Алан с присвити очи.

— Защо?

— Напоследък гледал ли си се в огледало? Приличаш на лайно.

— Благодаря, Алан.

— Не, сериозно, трябва да те приготвим за снимките. При сегашния ти вид никой няма да повярва, че си човек, когото си струва да охраняват. Изглеждаш като че си прекарал последните три седмици в някоя канавка, косата ти е...

— Добре, добре — прекъсна го Крамър, като се изправи. — Разбирам.

Видя как госпожа Елиът напълно ужасена гледа белезите на стомаха и гърдите му.

— Това ми го направи последния бръснар — каза. — Затова се притеснявам от ножиците.

Госпожа Елиът се намръщи, но после се досети, че той се шегува. Цъкна укорително с език, след което отиде в банята и се върна от там с друга кърпа, с която зави раменете на Крамър.

— Имате ли път някъде тук, господин Крамър?

— От лявата страна, мисля — отговори той. Почти година беше изминала от последното му влизане в бръснарница. Обикновено се подстригваше сам с чифт ножици за нокти, когато косата му ставаше твърде дълга. Алан стоеше и наблюдаваше с ръце на хълбока.

— Ти нямаш ли друга работа? — попита Крамър.

— Не — отговори Алан, ухилен от неудобството му.

Госпожа Елиът започна да сресва косата на Крамър, а мокрите кичури прилепваха отстрани на лицето му. Той знаеше, че Алан е прав, защото наистина изглеждаше ужасно. Може и да успеят да променят външния му вид, но се съмняваше, че новата фризура ще промени начина, по който се чувстваше.

Поли Куин лежеше по лице на матрака, но дори и със затворени очи не можеше да избяга от светлината. Беше удрял по вратата на килията, крещя до пресилване, но не изключиха флуоресцентните лампи, които блестяха иззад защитното стъкло. Взеха му дрехите и му дадоха зелен комбинезон. Комбинезонът беше прекалено голям и драскаше кожата му като шкурка.

Знаеше, че не така трябва да стане. Трябваше да го питат дали иска адвокат, да му позволят да се обади по телефона, трябваше поне да му дадат вода. Толкова го болеше гърлото, че едва преглъщаше. Нямаше представа колко време ще го държат в килията, нито колко време е бил тук. При тази изкуствена светлина човек не можеше да разбере кога е ден и кога — нощ.

Претърколи се по гръб и разтри очите си, все още мокри от плача. Полицайте, които го бяха завлекли в бронирания джип,

отказваха да отговарят на въпросите му, просто седяха мрачно мълчаливи и в погледите им се четеше презрение и омраза. В колата нямаше прозорци и той не знаеше къде го карат. Накрая го бяха измъкнали и предали на трима в цивилни дрехи, здрави мъже с къси подстрижки и широки рамене, които май бяха военни, но не носеха униформи.

Поли се изправи и облегна гръб на варосаната стена. С изключение на матрака на пода стаята беше празна. Нямаше дори тоалетна. Доколкото Поли знаеше, в полицейските килии винаги има тоалетни. И наблюдателни прозорчета във вратите, за да могат да поглеждат вътре. Вратата на килията беше метална, боядисана в бяло и нямаше прозорче, а дори и ключалка. Където и да са го завели, не е в полицейски участък. Зарови глава в ръцете си и заплака. Искаше да е при майка си и при Дейви. Мисълта за брат му го разплака още повече. Простреляха го три или четири пъти и Поли беше видял в очите му как го напуска животът и ги оставя студени и изцъклени. Полицията не беше позволила да докосне брат си, той беше ги умолявал, но те го отмъкнаха.

Негова беше вината да убият брат му. Трябваше той да държи револвера, не да го дава на Дейви. Започна да удря тила си в стената, отначало леко, после по-силно, без да обръща внимание на болката, като искаше да върне времето назад, да умре вместо брат си.

Майк Крамър дочу гърмежите, докато вървеше към гимнастическия салон. Преброи бързите изстрели. Общо осемнадесет, изстреляни за по-малко време, отколкото му трябваше да направи две крачки. Отвори вратата и видя Алан, който разглеждаше една от картонените мишени в естествен ръст.

— Добро утро, Майк — каза той през рамо.

— Как е? — запита Крамър.

— Не питай, само ще се депресираш — ухили се Алан, като измъкна празния пълнител от пистолета. — Първокласна подстрижка. Може би ще помоля госпожа Елиът да ме подстриже и мен.

Подът беше осеян с празни гилзи.

— Виждал ли си от тези?

Алан подаде пистолета с дръжката напред.

Крамър поклати глава. На цевта се виждаха думите „Хеклер и Кох“, а на дръжката беше щамповано VP70.

— Това е автоматичен пистолет „Хеклер и Кох“ VP70. Спусъкът е с двойно действие и затова няма предпазител, скоростта в цевта е 550 метра в секунда, осемнадесет патрона, тежи деветстотин грама напълно зареден.

— Усещането е хубаво — каза Крамър, като го претегли на дланта си. — Твой ли е?

Той го върна на Алан.

— Не, на Мартин е. Аз само си играя с него. Моят е „Глок“-18.

Алан взе един приклад от масата и го прикачи към дръжката на пистолета.

— Този пистолет рита. Тук отгоре пред приклада има селектор, който позволява да го нагласиш на залпове от по три изстрела, напълно автоматично.

Алан му подаде чифт антифони.

— Гледай.

Включи селектора в положение „3“ и се прицели в мишената, като притисна приклада към рамото си, докато се прицелваше. Дръпна спусъка и трите изстрела се чуха като звън, така близо, че бяха почти неразличими. Алан изстреля всичките осемнадесет патрона към мишената и Крамър остана впечатлен от попаденията в центъра на черната точка. Не беше виждал много по-добри стрелци от Алан. Кимна одобрително.

— Добре стреляш.

— Да, но не съм свикнал с пистолета. Нали ти казах, той е играчката на Мартин.

Отиде до масата и махна с ръка към няколко пистолета.

— Разгледай ги, Майк.

Крамър се наведе над масата и разгледа трите пистолета. И трите бяха значително по-малки от неговия „Браунинг хай пауър“.

— Този отдясно е...

— „Валтер“-РРК — прекъсна го Крамър, — калибър 7,65 мм, зарежда се от газовете, полуавтоматичен. Седем патрона.

Дръпна затвора и вкара патрон в цевта.

— Такъв използваше Джеймс Бонд, нали?

— Не знам това, но е разработен за немските служби. РРК означава Polizei Pistole Kurz^[1]. А там е деветмилиметровата му версия. Нагласихме го с много лек спусък, малко над седемстотин грама. Така са и другите пистолети тук.

Крамър сложи пистолета на предпазител и го върна на масата. Вторият беше „Берета“, модел 1934. Крамър го взе. Беше поне с два и половина сантиметра по-къс от дланта му.

— Тежи колкото РРК, към шестстотин и тридесет грама, и също има седем патрона в пълнителя. И той е с калибър девет милиметра. Честно казано, между него и валтера човек не може да намери големи разлики.

Крамър го сложи на масата и взе третия пистолет. Изглеждаше като детска играчка и отдолу на дръжката беше написана думата „бебе“. Над нея забеляза емблемата FN на белгийската компания „Fabrique National Herstal Liege“, производителите на неговия „Браунинг“.

— Това е по-малкото братче на твоя пистолет — каза Алан. — Всъщност продаваха го под името „Бебе Браунинг“. Фирмата ги произвежда от 1906 г., но в наши дни не се срещат често. Забранени са в Щатите.

Крамър вдигна вежди.

— Защото са много малки ли?

— Да. Много лесно може да ги крие човек. За теб това е истинско предимство.

Крамър провери теглото му.

— Двеста грама?

— Сто деветдесет и осем и половина грама — отговори Алан. — Голяма работа, нали? Цевта е дълга пет сантиметра и два милиметра, а общо е десет сантиметра.

— Това е женски пистолет — каза Крамър.

— Не мисли така — каза Алан. — Като механика е същият като джобния автоматичен АСР25, който произвеждаха „Колт“. Никой не би го използвал в престрелка, а над три метра все едно стреляш грахови зърна, но отблизо събаря човек.

Крамър се загледа в пистолета. Трудно беше да повярва, че той би убил човек. Цевта беше по-къса от показалеца му.

— Не знам, Алан. Не ми изглежда достатъчно мощен.

Алан сви рамене неопределено.

— От теб зависи. Все още не трябва да решаваме, но бих искал да се запознаеш и с трите.

Подаде на Крамър кожен презраменен кобур.

— Сложи си това. Време е да упражняваме изваждането.

Крамър остави малкия пистолет и Алан му помогна да си сложи ремъците и да нагласи кобура така, че да прилепне към ризата. Крамър вдигна валтера. Кожата беше гладка и гъвкава и пистолетът влизаше и се изваждаше с минимално триене.

— Не се пресилвай отначало — каза Алан. — Вади оръжието с дясна ръка, а после, като го движиш напред, вдигни лявата си ръка върху дясната, както при статична стрелба. Не забравяй — силен захват с лявата ръка и отпускат дясната.

— Ясно — отговори Крамър, като изваждаше и вкарваше пистолета в кобура.

— Изстреляй няколко пълнителя, за да добиеш усет за изваждането, не бързай и стреляй с напълно изправени ръце. Свикнеш ли с действието, искам да забравиш за прицелването. Искам да стреляш, преди ръцете ти да се изпънат, просто да изпразваш пълнителя възможно най-бързо. Толкова близо ще бъдеш до целта, че прицелването ще е губене на време.

Крамър си сложи антифоните.

— Добре, да започваме.

Алан свали мишената, която беше използвал, и сложи нова.

— Седем изстрела, бърза стрелба — каза той и застана встрани.

Дермот Линч се прозина и отвори очи. Претърколи се, загледа се в дългата кестенява коса на момичето до себе си и се зачуди колко бързо може да се отърве от нея, без да я засегне. Тя беше хубаво момиче и изумително добра в леглото, но Линч обичаше сутрин да е сам. Маги се казваше. Маги О'Брайън. Беше пищна, дори пълна, с красиво лице и с най-зелените очи, каквито беше виждал само при котките. Работеше като барманка в една кръчма край „Гроувнър Роуд“ и от време на време посещаваше неговото легло. Наскоро беше навършила двадесет години и знаеше, че връзката им няма бъдеще, но бе страхотна в леглото и Линч с удоволствие се обръщаше от време на време към нея за физическа утеха. Само му се искаше тя да добие навика да си тръгва преди утрото.

Линч имаше няколко приятелки в Белфаст. Преди много години бе решил да не се жени, нито да създава дълготрайни връзки. Положението му на активен член на ИРА означаваше, че връзките го правеха уязвим както от службите за сигурност, така и за протестантските терористични организации. По-добре беше да е сам. Той произлизаше от голямо семейство и имаше предостатъчно племенници и племеннички, за да навакса липсата на собствени деца.

По възможност Линч предпочиташе да прави любов със своите приятелки на техен терен, за да може сетне да се измъкне след бърза целувка по бузата и да се прибере с такси. Маги живееше с родителите си и затова трябваше да я заведе в своята малка къща. Тя измърмори в съня си и се притисна към него. Голата ѝ плът топлеше бедрата му, но той се отдръпна. Сексът беше за през нощта, за тъмното. Ръката на Маги се плъзна зад нея и посегна между краката му и Линч разбра, че тя не спи. Тя пое члена му в ръката си и леко го стисна, защото го желаше, но Линч не беше възбуден ни най-малко. Той се измъкна от леглото и отиде в банята.

— Дермот, ела тук — изохка Маги.

Линч се престори, че не я е чул, и затвори вратата на банята. Наведе се над мивката и се загледа в отражението си в огледалото. Очите му бяха налети с кръв в резултат на сериозното пиене вечерта, а в брадата му имаше трохи. Преди да си легне, беше изял пликче чипс с оцет и сол. Усмихна се похотливо. Господ само знаеше защо Маги иска

да го докосва веднага след като се събуди. Той изглеждаше ужасно. Сви длани пред устата си, издиша, а след това помириса. Да, и миришеше лошо.

Започна да пълни ваната, докато си миеше зъбите. Когато изплю пяна в мивката, звънецът на предната врата позвъня. Той се зави около кръста с хавлиена кърпа и се върна в спалнята. Маги лежеше на леглото, покрита само с един чаршаф. Той не можеше да скрие много от пицното ѝ тяло, но Дермот не се изкуши. Отиде до прозореца и погледна. Беше Пат О'Риордан, облечен, сякаш идва направо от фермата.

Линч слезе и му отвори. О'Риордан погледна часовника си многозначително.

— Знам, знам. Имах тежка вечер. Какво не е наред?

— Ченгетата бяха вчера в къщата на Куин. Дейви е мъртъв, а Поли е изчезнал.

— Мамка му — изруга Линч.

— Да. Мамка му.

— Искаш ли кафе?

— Имаш ли нещо по-силно?

— Не докосвам — отговори Линч с усмивка. Заведе О'Риордан в хола и наля големи дози уиски „Джеймсънс“. Чукнаха чашите си и пиха. Линч махна на О'Риордан да седне на дивана.

— Става по-лошо — каза О'Риордан.

— По-лошо ли? Как може да стане по-лошо?

— Не си чел вестници, нали?

Линч поклати глава.

— Човекът, който караше колата, е роднина на американски политик. Член на Камарата на представителите.

— О, мамка му! — Линч облегна глава назад върху фотьойла и се загледа в тавана. — Мамка му, мамка му, мамка му!

— Да бе. Той е от хората, които натискаха за отпускане на повече зелени карти за ирландците.

— О, Господи!

— Има и още. Жена му е роднина на семейство Кенеди. Кенеди, Дермот.

Линч затвори очи.

— Пат, ако ми кажеш, че е сестра на папата, мисля, че ще се гръмна.

— Нещата ще станат много объркани — каза О'Риордан. — Ще обърнат небето и земята, за да ни намерят. Американците ще окажат натиск на ирландското правителство и на британците. Закъсахме го.

Линч се изправи и прокара ръка през брадата си.

— Ако знаят, че сме ние — отговори той. — Дейви е мъртъв, казваш.

— Убит от полицаите. Имал револвер.

— Да не е някой от нашите?

О'Риордан поклати глава.

— На баща му. Доколкото разбрах, дори не е бил зареден.

— Бедното копеле.

— Да, но ако питаш мен, заслужил си го е, задето е държал револвера. Не си задал големия въпрос — каза той след кратко мълчание.

Линч седна на един фотьойл и вдигна голите си крака на масичката за кафе.

— Искаш да кажеш, защо полицаите са били в тяхната къща?

О'Риордан вдигна едната си вежда.

— Небрежните приказки струват човешки живот.

— Не е бил Дейви, сигурен съм. — Отпи глътка уиски и я разплиска из устата си, преди да преглътне. — Поли го няма, казваш?

— Изпратихме адвокат на семейството и той опитва да го открие. Но според нас вече не е в полицията.

— Какво, мислиш ли, че ония от Петицата са го взели? Ако е така, ще проговори.

— Да, знам.

— Можем ли да се свържем с него?

— Дори не знаем къде е.

Двамата мъже седяха мълчаливо известно време. Горе Маги беше превзела ваната на Линч. О'Риордан се ухили при шума на плискаща се вода.

— Познавам ли я?

— Да, жена ти.

О'Риордан направи гримаса и допи уискито си. Поднесе празната чаша, но Линч му направи знак с глава да си налее сам.

— Говори ли с Маккормак? — запита Линч.

— Да. Затова съм тук. Иска да кротуваме. Докато се погрижат за Поли. Бесен е.

— Страхотно — каза Линч и тресна чашата си на масата. — Мамка му. Ами шибаната идея да вземем братята беше негова.

— Той го знае, Дермот, но на твое място не бих му го навирал в лицето.

— Какво ще правиш?

На горния етаж Маги запя ирландска народна песен.

— Отивам на юг. Имам приятели в Кларни, но няма да стоя на едно място.

— Ами фермата?

— Маккормак ще изпрати някой да помага. — О'Риордан се наведе и допълни чашата на Линч. — Иска да напуснеш страната.

Линч кимна.

— Няма проблем. Ще прекося водата.

— Къде ще отседнеш?

— Най-добре е да не знаеш, Пат. Аз ще държа връзка с Маккормак. Нещата наистина се объркаха — каза той, след като отпи нова глътка.

— И още как.

О'Риордан вдигна поглед към плискащата се вода.

— Ще ме представиш ли на приятелката си?

— Ще представя единствено крака си на твоя задник — отговори Линч.

О'Риордан остави празната чаша и се изправи ухилен. Протегна ръка и Линч стана и я разтърси здраво. О'Риордан пристъпи и го стисна в мечешка прегръдка, толкова силно, че въздухът изхвърча от дробовете му.

— Пази се, мекушаво копеле такова.

— Да, и ти — отвърна Линч задъхан.

След като изпрати О'Риордан, той се върна на втория етаж. Маги беше в спалнята и се изсушаваше с хавлия.

— Кой беше това?

— Никой — отговори Линч.

Маги се усмихна лукаво и остави хавлията да падне на земята. Сложи ръка на пълния си хълбок, погледна към леглото, а после към

Линч. Повдигна едната си вежда съблазнително, но той ѝ обърна гръб и тръгна към банята.

— Няма да те изпращам, скъпа — каза.

Чу трясъка на предната врата няколко минути по-късно, докато махаше брадата си с къси, внимателни движения на дългия бръснач.

[1] Къс полицейски пистолет. — Б.пр. ↑

Когато Крамър и Алан влязоха в столовата, полковникът вече закусваше с бекон и яйца. Срещу него седеше един нов човек, едър, с ниско подстригана тъмна коса, малко по-нисък от Алан, но със също толкова широки рамене. Представи се като Мартин, втория телохранил и шофьор.

Крамър си взе бъркани яйца и си наля чаша от гъстия чай на госпожа Елиът. Чинията на Мартин беше доста отрупана — яйца, бекон, кренвирши, печен боб, пудинг, домати, а в друга чиния имаше дузина филийки с масло. Усмихна се, като видя малката порция яйца на Крамър.

— Нямах ли апетит, Майк? — запита той с пълна уста.

Полковникът вдигна поглед към Крамър и той видя как очите му се присвиха. Разбра, че Алан и Мартин не знаят за болестта му. Крамър кимна почти незабележимо, а после се ухили на Мартин.

— Не съм по кльопането рано сутрин.

— Така подстриган си много по-добре — обади се полковникът.

— Да, бива я — съгласи се Крамър.

Алан седна срещу Мартин с чиния, пълна с пържени храни.

— Ти кога пристигна? — запита той.

— Късно снощи. Бях в Лондон да охранявам една холивудска звезда и гаджето му.

— Така ли? И ще ни кажеш ли имена?

Мартин поклати глава.

— Парите, които ми плащат, гарантират поверителност.

Алан се засмя и каза на Крамър имената.

— Не знаех, че е обратен — отговори той.

— Да, и жена му също — обади се Мартин, като ухапа парче хляб.

Прекъсна ги шивачът, който влезе забързано с куфар във всяка ръка.

— Добро утро, добро утро — каза той, като вдигна куфарите на едната от масите.

Мартин погледна Алан.

— Шивачът — обясни той. Мартин кимна, сякаш това обясняваше всичко.

Крамър остави вилицата и облече един костюм, а шивачът обикаляше около него, кимаше и хапеше устната си.

— Добре, добре — каза, като забърса раменете на Крамър и клекна, за да провери панталона.

— Отлично ми стоят — каза Крамър с разперени настрани ръце.

— Разбира се — каза превзето шивачът. Помогна му да си облече палтото, а после отстъпи, за да го огледа по-добре.

— Първокласна работа — обади се полковникът. Шивачът кимна ентузиазирано, вдигна празните си куфари и излезе почти тичешком от столовата.

— Тоя дрогиран ли е? — запита Мартин, като клатеше удивено глава.

— Най-бързият шивач на света — каза Крамър, като се разхождаше нагоре-надолу с палтото. — Знае си работата.

— Днес следобед ще правим снимки — обади се полковникът и кимна към издрасканите маратонки на Крамър. — Не забравяй обувките.

— Снимки? — повтори Крамър объркан. — Какви снимки?

— За убиеца — отговори полковникът. — Той ще иска да разбере как изглежда жертвата.

Палтото внезапно му се стори тежко като броня. Крамър го свали и го прегъна върху ръката си. Алан и Мартин наведоха глави над чиниите си и се заеха с храната. Крамър потрепери, сякаш от внезапно течение. За първи път го наричаха жертва.

Дермот Линч взе такси до летището и купи билет за следващия самолет на „Еър лингус“ до лондонското летище „Хийтроу“. Взе един брой на „Айриш таймс“ и седна да го чете. На предната страница доминираше голяма снимка — мъж на средна възраст, красива блондинка и малко момче. Сет Рийд и семейството му. Бащата и синът убити при сблъсък с камион, пълен с оръжие на ИРА. Жената беше на успокоителни и чакаше роднините си да дойдат от Щатите. Линч прегледа статията.

В нея се срещаха обичайните язвителни цитати от протестантските политици, които порицаваха инцидента, кратко изявление от ИРА-Извънредни, в което се казваше, че съжालяват за смъртта на двамата туристи, но че не са свързани със станалото. Един говорител на ИРА заявяваше, че не им е известно това оръжейно

скривалище и че са предприели вътрешно разследване, докато пък неназован говорител на службите за сигурност твърдеше, че явно оръжията са били превозвани, за да бъдат скрити.

Журналистите от вестника бяха влезли във връзка с няколко висши американски политици, които единодушно изразяваха своя гняв и мъка. Говорител на Туристическия съвет на Северна Ирландия предупреждаваше, че тази смърт може да причини на провинцията загубата на милиони лири. Вече имало няколко прекратени резервации от американци, които се опасявали от възобновяване на жестокостите от миналото.

Във вестника не се споменаваха нищо за ареста на Поли Куин или пък за убиването на брат му. Линч се питаше колко ли време ще мине, преди момчето да проговори. И по-твърди мъже от Поли Куин се прекършваха при разпит. Той пусна вестника в едно кошче за боклук и отиде към коридора за качване в самолета.

Крамър стоеше изправен пред огледалото в цял ръст. Дори и в добре скроения костюм и свободното кашмирено палто си личеше, че е загубил от теглото си. Дрехите криеха колко е болен и най-малкото, не го правеха да изглежда прекалено мършав. Очите му винаги бяха дълбоки и още от момче изглеждаше сякаш се нуждае от хубав сън, независимо колко си е почивал. Алан беше свалил огледалото от спалнята и го бе поставил в гимнастическия салон, за да може Крамър да се упражнява във вадене на пистолета. Не беше лесно. Крамър нямаше проблеми да стреля с валтера. Под напътствията на Алан беше станал толкова ловък с този пистолет, колкото с предпочитания си „Браунинг“ и стрелбата му от десет метра беше на най-доброто му ниво в специалните части. Но не успяваше да ускори изваждането на пистолета. Това действие му се струваше напълно неестествено, ръката му трябваше да се вдигне нагоре, а после навътре, пръстите му трябваше да достигнат дръжката, показалецът му да се плъзне под скобата на спусъка и трябваше да го изтегли, без да го закача в дрехите.

Крамър изправи рамене и усети как презраменният кобур стяга гърдите му. Имаше едно предимство в това да се упражнява с палто:

когато накрая го свали, откри, че му е далеч по-лесно да вади пистолета. Взря се в очите си и оголи зъби.

— На мен ли говориш? — запита отражението си. Отражението отговори с усмивка.

— На мен ли говориш? — отново запита, но този път с по-силен глас.

Ръката му се стрелна под сакото и измъкна пистолета, но очите му не се отклониха от изражението. Насочи пистолета към огледалото с пръст на спусъка.

— Питам, на мен ли говориш?

Алан се засмя някъде зад него.

— Ставаш по-добър. Но аз бих се отказал от имитацията на Де Ниро.

Крамър се изправи и върна пистолета в кобура.

— Все още съм много бавен, нали?

— Може би — призна Алан. — Зависи.

— Зависи? От това дали той ще забрави да си завърже връзките на обувките и ще се препъне в тях, а?

Обърна се и застана с лице към Алан, като в същото време пригладдаше яката на палтото си.

— От това дали ще може да мине край Мартин и мен.

Крамър въздъхна и кимна бавно.

— Да, все забравям, че вероятно ще опита първо да убие вас.

— Той винаги е отстранявал телохранителите, преди да се заеме с целта — съгласи се Алан.

Крамър го потупа по рамото.

— Благодаря!

Алан го погледна с изненада.

— За какво?

— За обучението. За това, че ме тласкаш.

— Майната му, Майк, това ми е работата. Аз обучавам хората. Ти си просто поредната задача.

Той се ухили.

— Но само да се осереш в онзи ден, и ще се закълна, че не съм имал нищо общо с теб.

Крамър се засмя и се обърна към огледалото.

— Да опитаме пак — каза. Отново изпъна раменете си, но след това се спря, като разбра, че в салона е влязъл нов човек. Момиче. Азиатка с къса черна коса, която гледаше към Крамър любопитно с тъмнокафявите си очи. Той не беше чул вратата да се отваря, нито пък я бе усетил да се движи по дървения под. Като се обърна към нея, видя, че и Алан е объркан.

— Търсите ли нещо, госпожо? — запита Алан.

Момичето продължи да разглежда Крамър. Тя беше малко над метър и петдесет, макар че черните боти с висок ток ѝ добавяха няколко сантиметра. Носеше черни дънки и черно яке върху бяла тениска, а на врата си имаше златна верижка. Крамър не можеше да прецени възрастта ѝ; тя имаше мека, гладка кожа като на тийнейджър, но се държеше като жена на около тридесет.

— Изобщо не прилича на него — каза тя.

Полковникът влезе през вратата и тупна с бастуна си по пода.

— Не е необходимо — каза той. — Много малко са хората, които знаят как изглежда.

Полковникът се обърна към Крамър:

— Това е Су Мин, сътрудничката на Вандермайер.

Крамър не знаеше как да се обърне към момичето. Пристъпи напред и подаде ръка, но вместо да я стисне, тя я обърна нагоре с дланта. Ръцете ѝ бяха като на дете, меки и гладки, но ноктите — дълги и лакирани в пурпурночервено. Контрастът между детските пръсти и този атрибут на възрастните имаше обезпокоително въздействие и гърлото на Крамър се сви. Тя погледна дланта му и бавно проследи линиите с показалец, а нокътят ѝ драсна кожата. Крамър потрепери.

Полковникът се приближи и застана зад момичето, което разглеждаше дланта на Крамър. Стъпките му отекнаха в огромната зала и едва тогава Крамър осъзна, че въпреки ботите си Су Мин не беше вдигнала никакъв шум при влизането си.

— Виждате ли нещо, което ви харесва? — пошегува се той, но тя не отговори. Прокара пръст по основата на палеца. Докосването беше чувствено и при други обстоятелства той би си помислил, че флиртува с него, но тя беше напълно съсредоточена.

Полковникът подсмръкна нетърпеливо, но Су Мин не му обърна внимание и продължи да гледа дланта. Крамър виждаше горната част на главата ѝ. Косата ѝ беше гарвановочерна и лъскава и блестеше на

флуоресцентните лампи. Изведнъж тя вдигна поглед и той срещна очите ѝ.

— Гадаете на длан, така ли? — запита той.

— Разгадавам хората — отговори тя с пълен с презрение глас. Пусна ръката му и се извърна към полковника. — Няма да се получи.

Полковникът вдигна вежди.

— Какво искате да кажете?

Момичето наклони глава настрани и сбърчи нос.

— Губите си времето. Този човек е неподходящ.

— Неподходящ? — повтори Крамър смаян. — Какво значи неподходящ?

— Сержант Крамър е добре обучен войник — обади се полковникът. — Имам му пълно доверие.

Момичето не отговори, но едва забележимо вдигна рамене, което можеше да означава всичко. На Крамър му се струваше, че е презрение: по някаква причина момичето се отнесе презрително към него от първия миг.

— Можете ли да ми кажете защо смятате така? — тихо запита полковникът.

— Господин Вандермайер никога не иска да му обяснявам мислите си — каза Су Мин. — Аз само давам констатации. Ваша работа е да реагирате според тях.

Крамър погледна дланта си, сякаш мрежата от линии и бразди можеше да му разкрие какво я разтревожи.

— Какво видяхте? — запита той.

Момичето се обърна към него. Отново хвана ръката му и прокара пръстите си по дланта. Крамър усети студ по гръбнака си и потрепери. Изведнъж повярва, че Су Мин знае какво не му е наред, че някак си е доловила растящия вътре в него рак. Крамър преглътна. Устата му беше суха. Тя вдигна поглед към него и той разбра, че на устните ѝ стоеше думичката смърт и че тя щеше да я произнесе на висок глас. Прокашля се.

— Какво виждате? — повтори въпроса си той.

По лицето ѝ не се четяха никакви чувства. Тя вдигна поглед към него с толкова съчувствие, колкото би показала на някаква машина, студена и безстрастна като манекенка на подиума. Наклони главата си малко назад и устните ѝ се разделиха и разкриха идеално бели зъби. В

салона цареше пълно мълчание. Крамър не можеше да свали очи от момичето, но чувстваше как полковникът и Алан се напрягат, за да чуят какво ще каже тя. Су Мин кимна, сякаш решила да му каже, но проговори чак след още една-две секунди.

— Тъга — каза. — Виждам голяма тъга.

Крамър измъкна ръката си и я пъхна дълбоко в джоба на палтото, сякаш за да я скрие от нея. Тя продължи да се взира дълбоко в очите му и този път Крамър установи, че вижда в тях нещо друго, което обезпокоително много приличаше на съжаление.

Тя изведнъж се извърна и се отдалечи, без обувките ѝ да издадат и звук по дъсчения под. Тримата мъже я гледаха. Чак когато вратата се затвори зад нея, Алан се обърна и погледна Крамър.

— Не знам за теб, Майк, но аз не бих ѝ простил.

Крамър не се засмя.

Поли Куин крачеше из килията си като животно в клетка. Не беше спал отчасти заради светлината, но и защото някой удряше по вратата на килията му през нередовни интервали. Не бяха му давали нищо за ядене и пиене и го мъчеше пулсиращо главоболие. Освен това се страхуваше, страхуваше се, както никога досега. Осъзна, че полицията не беше нахлула в дома им заради стария револвер. Трябва да са разбрали, че е свързан със смъртта на туристите. Чакаше го смъртна присъда. Доживотен затвор. Започна да крачи все по-бързо. Живот зад решетките. Той беше едва на осемнадесет години. Дали доживотен значи, докато е жив? Наистина ли щяха да го държат в затвора, докато умре? Не беше честно. Той само беше изкопал нещата и бе седял в каросерията на камиона.

Поли се зачуди дали Линч и О'Риордан също са арестувани. Спря да крачи, когато го озари мисълта, че някой от тях е дал името му на полицията. Очите му отново се наляха със сълзи. Дочу стъпки отвън, а после шум от резета. Вратата се отвори рязко. Двама мъже в кожени якета и дънки влязоха устремно.

— Искам адвокат — каза Поли, но мъжете не му обърнаха внимание. Стиснаха го за ръцете и го извлякоха навън. В коридора чакаше трети мъж, по-стар, със сивееща коса и червеникави бузи. В ръцете си държеше черна качулка, която метна на главата на Поли.

— Искам да се обадя по телефона — запротестира Поли. Повлякоха го по коридора и го въведоха в някаква стая. Тласнаха го назад и той опита да запази равновесие, но вместо да падне на пода, се строполи върху един стол. Чу трясък на врата и след това качулката се смъкна рязко от главата му.

На една маса седеше мъж с тъмнокафяв костюм, поставил пред себе си бележник и стиснал писалка в ръка. На вратовръзката му имаше малки патета. Поли примигна и разтърси глава. Почувства се зле, повърна малко и усети горчивина в устата си.

— Кой беше с теб, Поли? — запита мъжът. Той беше към тридесет и пет годишен, с тъмнокафява коса, която непрекъснато падаше над очите му, и с вирнат нагоре, почти женствен нос.

— Кой сте вие? — запита Поли.

— Кой беше с тебе?

Поли осъзна, че в стаята имаше още един мъж, застанал с гръб към вратата, и погледна през рамо. Другият беше малко по-възрастен от онзи с писалката, и носеше дебело зелено сако и черен панталон. В ръката си държеше качулката.

— Искам адвокат — каза Поли.

— Не, не искаш — отговори мъжът до вратата.

— Искам да позвъня на мама.

— Мамино детенце, а? — обади се мъжът с писалката.

Поли се изчерви.

— Тя ще се тревожи за мен.

— Тя ще се тревожи още повече, когато разбере какво си направил.

— Нищо не съм направил. Вие полицаите ли сте?

Мъжът с писалката се усмихна и записа нещо в тефтера си.

— Знаем, че брат ти е бил с теб. Кой друг?

— Не знам за какво говорите.

— Камионът. Оръжието. Кофти неща, Поли. Много кофти.

Поли преглътна. Все още усещаше горчивината в устата си и изхърка в опит да прочисти гърлото си.

— Не знам нищо за никакво оръжие.

— Знаеш ли, че умря едно дете, Поли?

Младежът вдигна рамене.

— Ние знаем, че си помагал, Поли. Не търсим теб. Търсим големите. Искаме имената им.

— Знаете какво правят с доносниците, нали?

Мъжът с писалката се усмихна леко.

— Те и без това ще ти го сторят, Поли. Ако не ни помогнеш, все едно че си мъртъв.

Челюстта на Поли увисна.

— Не можете да ме държите тук — каза той.

— О, можем — обади се мъжът до вратата. — Освен това тук си за свое собствено добро.

— За какво говорите бе?

— Те са наясно, че си при нас, Поли — каза онзи с писалката. — И знаят, че ще проговориш. Ти си мислиш, че ще повярват, че си мълчал? Момче като тебе? — Мъжът поклати глава. — Не, Поли. Те си мислят, че точно сега си казваш всичко. И колкото повече те държим, толкова повече ще бъдат сигурни, че говориш.

— Вие не сте ли от полицията?

Поли знаеше, че не са полицаи, защото полицията водеше арестуваните доброволци на ИРА в своя следствен център в Касълриа. А това място можеше да е всяко друго, но не и Касълриа. Нямахше камери, които да записват разпита, а Поли знаеше, че полицията трябва да записва всичките си въпроси.

— Не, не сме. Но имаме правото да те разпитваме преди полицията. А когато това стане, ще разбереш, че е станало, защото ще те арестуват и онези ще те налетят като обрив. По-добре е да говориш с нас, повярвай ми. Но ако искаш да те предадем на полицията, ще го сторим.

Поли се намръщи озадачен.

— Ще го направите ли?

Мъжът се облегна на стола си и тупна с писалката по бележника.

— Да. Можем да го уредим още сега.

Поли стана.

— Добре. Точно това искам.

Комбинезонът висеше свободно около краката му, а ръкавите висяха от ръцете му.

— Уверявам те, че до дванадесет часа от предаването ти на полицията ще умреш.

— Ще умра?

— ИРА няма да рискуват да те оставят жив, Поли. Гарантирам ти го. Те ще защитават големите момчета.

— Глупости. Не знаете какво говорите — каза Поли, като повиши глас. — Впрочем кои сте вие?

Мъжът с писалката се усмихна.

— Петицата — тихо отговори. — Контраразузнаването.

Поли усети как краката му омекнаха. Седна и прокара ръце през мръсната си немита коса.

— Как е сега? — извика Крамър, застанал с ръка на дръжката на вратата на блестящия сив „Мерцедес“ 560 SEL.

— Прекалено позъорско — отговори фотографът от прозореца на втория етаж. — Погледни надясно, а после бавно завърти глава в обратна посока.

Крамър постъпи както му казаха, последван от поредица щракания и жужене от моторчето на фотоапарата.

— По-добре е — извика фотографът. — Су Мин, сега можеш да излезеш от колата.

Су Мин отвори вратата и излезе с отегчена физиономия. Фотоапаратът щракна отново.

Полковникът стоеше на входа на сградата и наблюдаваше, облегнат на бастуна си. Алан застана пред Крамър, сякаш го прикрива. Апаратът щракна отново, като автоматично оръжие, поставено на скоростна стрелба. Полковникът излезе на настланата с чакъл пътека и вдигна поглед към фотографа.

— Хвана ли и шофьора? — извика той. — И гледай Су Мин да е на всички снимки.

— Да, шефе — отговори фотографът.

Мартин седеше на мястото на шофьора с ръце на волана. Излезе от мерцедеса и застана до Крамър и Алан. Су Мин ги последва. Над главата на полковника фотоапаратът продължи да щрака. Жизненоважно беше снимките да изглеждат сякаш направени отдалече и без знанието на обектите.

Двамата телохранители носеха леки противокуршумни жилетки под ризите си. Едва се виждаха, но полковникът знаеше, че убиецът е

професионалист. Щеше да разбере, че носят жилетки и да стреля по съответния начин. Полковникът не беше споменал този факт на Алан и Мартин, но и те бяха професионалисти и знаеха какви са рисковете. Ушитите по поръчка костюми стояха добре на Крамър — с тях изглеждаше като човек за съвещателната зала, а не за болнично легло. Крамър не носеше противокуршумна жилетка. Нямаше смисъл. Първият изстрел на убиеца винаги беше в лицето на целта.

Апартаментът се намираше на втория етаж на жилищен блок в Мейда Вейл^[1]. Беше дълъг и тесен и Дермот Линч трябваше да преминава през кухнята, за да влезе в спалнята. Стаята беше като затворническа килия, три на две крачки, с дървено легло, вграден гардероб и един стол.

— Не е хотел „Савой“ — каза мъжът, който развеждаше Линч из апартамента. Той беше строителен предприемач, родом от Касълбар, окръг Майо, набит мъж с широки рамене, винаги готов да се усмихне и склонен към лоши шеги. Казваше се Иймън Фоли и преди десет години беше живял в Белфаст, където работеше активно за ИРА най-вече като специалист по набиране на средства и изпиране на незаконните постъпления на организацията. След преместването си в Лондон беше предложил своята помощ във всяко отношение.

— Добре е — каза Линч, като пусна куфара си на леглото.

— Имаш ли представа колко време ще стоиш? — запита Фоли.

— Ще се местя след седмица-две. Това проблем ли е?

— Остани колкото искаш, Дермот. *Mi casa es tu casa.*^[2]

Линч погледна през прозореца към градините, които се намираха долу. Едно момченце се люлееше на люлките, като мятеше крака във въздуха и се засилваше напред-назад. Линч се запита на колко ли години е то. Вероятно колкото момчето на семейство Рийд.

— Чай? — запита Фоли зад него.

— Може. Нека аз го направя.

Линч беше пил чай, направен от Фоли, и не изгаряше от желание да повтори изживяването.

[1] Жилищен район в Лондон. — Б.пр. ↑

[2] Моят дом е твой дом (ит.). — Б.пр. ↑

Понито постоянно дърпаше надясно и момиченцето се напъваше с всички сили, за да го насочва право към препятствието. Ритна го здравата отстрани с пети и понито изхърка и скочи, като мина няколко сантиметра над боядисания в бяло и червено прът. Момичето дръпна юздите и спря понито, а лицето ѝ почервенея от вълнение. Зрителите избухнаха в аплодисменти при съобщението, че тя е завършила без нито една грешка за първи път от целия следобед.

— Удава ѝ се естествено — каза Томас Маккормак, като кимна одобрително.

— Естествено друг път — отвърна Джозеф Конъли. — Обучават я най-добрите. Дъщеря ми смята, че малката Теодора ще стигне до олимпийско ниво, като стане на шестнадесет години. Казвам ти, Томас, цяло състояние ни струва.

— Заслужава си обаче.

— А? Какво каза?

— Казах, че сигурно си заслужава.

Конъли потупа с пръст слуховия апарат зад ухото си.

— Това проклето апаратче ми прави номера цяла седмица — оплака се той. — Кажй още нещо.

— Какво да кажа?

— Каквото и да е.

Маккормак погледна над рамките на роговите си очила.

— Проба, проба, проба. Едно, две, три.

— Ха-ха — начумери се Конъли. — Ела, хайде да се разходим.

Отдалечаваха се от открития манеж, когато малкото момиченце дотича до тях.

— Дядо, дядо, видя ли ме?

— Разбира се, че те видях — каза Конъли и се наведе над нея с лъчезарна усмивка. — Справи се без грешка.

— Единствено аз съм без грешки — отговори гордо тя. — Видя ли как за малко не ударих третото препятствие?

— Не, прескочи го както трябва.

Теодора сбърчи нос.

— Следващия път ще се справя по-добре, сигурна съм.

— Обзалагам се, че ще се справиш.

— Скоро ще ми трябва по-голямо пони.

— Да, майка ти ми казваше. Ще видим какво можем да направим към Коледа.

— Сериозно ли говориш, дядо? — каза тя и заподскача нагоре-надолу. — Сериозно?

— Ще видим, Теодора. Сега иди и намери майка си.

Момиченцето изтича и Конъли се усмихна печално на Маккормак.

— Никога не свършва, нали? Тъкмо спреш да плащаш за децата си и идва цяло едно ново поколение.

Зад тях един звънец обяви новия ездач по трасето. Конъли отново потупа слуховия си апарат.

— Онази работа в Кросмаглен е истински кошмар.

— Да, достатъчно неприятно е да убиеш турист, но да убиеш човек, свързан с виден американски политик, Исусе, Мария и Йосифе. По-лош късмет от това няма накъде.

— И детето. Не забравяй детето.

— Да, Джо. Не съм забравил детето.

— Ще трябва да направим нещо — каза Конъли. — Нещо драстично.

Маккормак кимна, извади малката си плоска бутилчица от джоба и я предложи на Конъли. Старецът поклати глава.

— Не точно сега, благодаря. Военният съвет иска кръв, а и Шин Фейн са се размърдели. Искат да знаят какво е правил с оръжието в камиона. Разбираш ги, нали?

Маккормак кимна. Прибра бутилката, без да я отвори.

— Аз ти казах ясно, нали? Казах ли ти, че скривалището трябва да бъде предадено както е?

— Да.

Конъли присви очи.

— Сигурен ли си, Томас?

Маккормак посрещна погледа му спокойно.

— Напълно, Джо.

Конъли кимна доволен.

— В такъв случай е необходимо просто да поправим някои неща.

— Какво си намислил?

Конъли не отговори и Маккормак се зачуди дали е чул въпроса му. Двата мъже вървяха покрай редица празни конюшни. Едно

младо момиче, което работеше в конюшната, плисна кофа вода в последната клетка и се зае да чисти пода с твърда четка. Мъжете я заобиколиха издалеч, за да не ги изпръска.

— Момчето на Куин ще проговори — каза Конъли. — Ще плаче като бебе, преди ония от Петицата да свършат с него. Ще издаде Пат и Дермот. Ще издаде собствената си майка.

Маккормак усети студ в стомаха си. Можеше да се досети какво щеше да последва.

— Знаем ли къде го държат?

— Аз знам. Но не можем да се доберем до него. Напълно изключено е. Те къде са.

Маккормак свали роговите си очила и ги избърса с червена кърпичка.

— Пат е при братовчед на юг. Дермот е в Англия.

— Въпрос на време е да ги приберат.

— Или елиминират.

Конъли поклати глава.

— Не. Специалните части няма да ги убият. Сигурен съм. Британците ще искат съд, ще искат да покажат на янките, че контролират положението.

— Ще се доберем до Куин. Ако има дело, ще му трябва адвокат. Ще стигнем до него по този начин. Адвокатът ще му обясни какво ще стане със семейството му, ако дава сведения.

— Тогава ще бъде късно. Лошото ще е сторено.

Зад тях се дочуха възгласи и говорителят обяви, че още една ездачка е минала трасето без грешки.

— Теодора няма да се зарадва — промърмори Конъли почти на себе си.

— Най-лошият възможен сценарий е Пат и Дермот да идат на съд — каза Маккормак. — Но те няма да говорят, гарантирам за това.

— Знам — отговори Конъли. — Знам, че няма да говорят.

Маккормак спря да бърше очилата си и ги надяна обратно на носа си.

— Те са добри мъже, Джо. Отдадох живота си на каузата.

Конъли обърна глава към Маккормак и той разбра какви точно мисли се въртят в главата му.

— О, Господи, Джо. Не. Трябва да има друг начин — възкликна.

— Не можем да си позволим да идат на съд — каза Конъли меко.
— Това ще ни унищожи.

— Значи ще им помогнем да изчезнат.

— Къде? Къде могат да идат и никога да не бъдат намерени? Светът стана по-малък, Томас. Вече няма скривалища. Не и за терористи.

Двамата мъже вървяха известно време в мълчание. Маккормак завря ръцете си дълбоко в палтото. Потрепери.

— Аз ще се погрижа — каза.

— Браво. Знаех си, че така ще направиш. Уговорката за събота остава ли?

— Абсолютно — отговори Маккормак. Усмихна се вяло. — Имам една нова муха и умирам да я пробвам. Използвал съм малко перо от паун, лъскаво, синьо-зелено. Ще бъде истински победител, убеден съм.

Роб Тейлър барабанеше с пръсти по кормилото, докато наблюдаваше залеза на слънцето, оцветило небето в яagodочервено. Обикновено нищо не го привличаше повече от наблюдаването на африканския залез, но мъжът зад него ставаше все по-нетърпелив и дори леденостуденият джин с тоник от охладителя не го смиряваше. Тейлър трябваше да убие нещо преди утрото или сериозно ще загази.

Тейлър беше писал дузина молби и звънял безброй пъти, преди да се уреди на работа като рейнджър в дивечовия резерват Мала-Мала и когато за първи път облече униформата в цвят каки, изпита неповторимо щастие. Точно сега обаче би дал всичко, за да е отново в плантацията за захарна тръстика на баща си.

В ланд ровъра имаше само двама гости, един огромен като бивол мъж, министър в правителството на Зимбабве, седнал на пейката, която обикновено стигаше за трима, и френската му любовница, изненадващо красива брюнетка, която седеше на пасажерската седалка до Тейлър и копринено гладката ѝ дясна ръка се блъскаше в собствената му ръка прекалено често, за да е случайно. Отзад, на седалка, разположена по-високо от останалите, седеше Джон, зулусът следотърсач, който оглеждаше района с присвити очи. И той като Тейлър гореше от нетърпение да намери нещо за убиване.

Министърът беше долетял в резервата сутринта, на път за среща в Претория и беше настоял да му покажат голямата петорка — слон, носорог, лъв, леопард и бивол. Освен това беше настоял да наблюдава как един от хищниците поглъща плячката си. На Тейлър се падна да кара скоростно натам-насам из резервата през по-голямата част от следобед в търсене на животните. Времето за пребиваване в парка беше подходящо — реката почти пресъхваше и затова дивечът стоеше близо до водоизточниците, а и само след няколко часа бе успял да покаже на министъра един огромен слон с бивници над два метра, стадо водни биволи, които бавно излизаха на запад от съседния национален парк „Крюгер“, два носорога и един леопард, който търпеливо дебнеше при дупката на брадавичеста свиня. В един момент Тейлър си беше помислил, че ще може да приключи с всичко преди стъмване, но въпреки старанията си не можеше да намери лъв, още по-малко с плячка.

Предложил беше да гледат залеза с напитка в ръка, но изглежда, колкото повече пиеше министърът, толкова по-противен ставаше и предупреждаваше Тейлър, че има приятели по високи места и че ако няма лъв, то мястото му ще изстине. Тейлър се съмняваше дали ще го уволнят само защото няма лъвовете, но голяма част от работата на рейнджъра включваше работа с посетителите и той не искаше шефът му да смята, че не го бива. В слушалката дочу друг рейнджър, който говореше за голям мъжки гепард, тръгнал към Мартли за вода, но коремът му бил надут и очевидно нямало да ловува няколко дни. Големите гепарди бяха рядка гледка, но Тейлър знаеше, че министърът нямаше да се задоволи с нищо по-малко от лъв.

Тейлър свали микрофона от таблото и го поднесе до устните си.

— Тук е Роб, някакви следи от лъв?

— Не — отговори един глас. Той принадлежеше на Карл, неотдавна постъпил рейнджър, който караше група японски туристи към леопарда.

— И тук няма нищо — обади се Раси, бивш водач на бронетранспортър, който определено се наслаждаваше на притеснението му. Тейлър усещаше, че Раси би искал да каже още нещо, но линията беше открита и се следеше в лагера, а шефът не търпеше глупости по време на работа.

— Е? — изгърмя министърът, наведен напред, за да разтрие врата на метресата си. В жеста му имаше нещо хищническо и Тейлър си представи как той чупи врата ѝ с едно натискане, а после се храни от меките ѝ части. Потрепери неволно.

— Намерили са следи — каза, като знаеше, че министърът не може да е чул казаното в слушалките. — Скоро трябва да стигнем.

— Добре — отговори министърът и кимна като слон, готов да нападне. — Време беше.

Облегна се назад и джипът изскърца сякаш от болка.

— Виждаш ли нещо, Джон? — запита Тейлър следотърсача си на зулу. Внимателно беше проверил дали министърът разбира зулу, но не откри нищо и продължи да използва родния език на следотърсача, когато говореше с него, просто за в случай на неприятни новини.

— Нищо — отговори Джон. Сви рамене, за да покаже, че му съчувства. — Да опитаме кладенеца Мамба?

— Да, ще опитаме.

Тейлър потри брадата си и подсмръкна. Имаше чувството, че настива. Само това му липсваше. Министърът разказваше на метресата си как Маргарет Тачър посетила Мала-Мала с Ф. В. де Клерк, тогава президент на ЮАР. Южноафриканският президент не видял голямата петорка, но Тачър твърдяла, че е забелязала леопард, и така се поставила над него. Министърът смяташе това за смешно, отметна глава назад и се засмя, а предният му златен зъб блесна в угасващата светлина на слънцето. Момичето се усмихна на Тейлър, сякаш за да потърси съчувствие.

— Значи аз също ще бъда над Де Клерк — прогърмя министърът.

— Нали? Днес ще видим лъв с плячка, а?

— Да, сър — отговори Тейлър. Погледна назад към Джон. — Включи прожектора — нареди той на следотърсача. — Ще се повозим наоколо и ще видим дали ще имаме късмет.

Взе празната чаша на министъра, постави я в хладилната кутия в задната част на колата и отново се качи на шофьорската седалка. Слънцето се спусна под хоризонта и над главите им заблещукаха звезди. В слушалките си Тейлър чу Раси да съобщава за стадо импала. Тези елени се срещаха често като зайците през това време на годината и Тейлър знаеше, че Раси прави това само за да го дразни.

Министърът удари нетърпеливо по гърба на седалката на Тейлър. Той посегна към контактния ключ, но преди да запали двигателя, дочу рева на приближаващ „Ланд ровър“. Тейлър се намръщи. Раси беше посочил местонахождението си на повече от двадесет километра от тук, при язовира „Бъфало буш“, а Карл все още стоеше при леопарда. Доколкото знаеше, само още един друг рейнджър се намираше навън, но той бе паркирал до мястото за водопой в Мартли.

От лявата му страна един „Ланд ровър“ се появи с трясък през храсталаците. Халогенният му прожектор разсече тъмнината на нощта и заслепи Тейлър така, че се наложи да закрие очи с длан. Взе микрофона с другата ръка и натисна бутона за излъчване.

— Хей, внимавайте с този прожектор.

Слушалките останаха безмълвни, докато двигателят на приближаващия джип изрева и колата премина върху туфа папур.

— С кого разговаряш, Роб? — обади се гласът на Раси.

Ланд ровърът спря на не повече от петнадесет метра от колата на Тейлър, но прожекторът продължаваше да го заслепява и той не можеше да види шофьора.

— Джон, виждаш ли кой е този? — запита Тейлър на зулу.

— Не, но е от нашите джипове — отговори следотърсачът.

— Какво става, по дяволите? — запита министърът. — Накарай го да угаси прожектора!

Тейлър усети една мека длан на коляното си и кракът му подскочи неволно. Момичето беше настоятелно и бавно помести пръсти нагоре по бедрото му. Тейлър беше прекалено ангажиран с джипа, за да може дори да мисли за онова, което момичето правеше. Дочу тупкане, когато шофьорът скочи на пясъка. Обзе го лошо предчувствие. Сложи дясната си ръка върху пушката „Сако.375 Магнум“, хваната с ремък върху предния капак. Тя беше заредена.

— Какво има — запита министърът, като плесна облегалката на Тейлър.

Тейлър сви очи в ярката бяла светлина. Внезапно в лъча изскочи черен силует и бавно тръгна към неговия джип.

— Кой е? — извика Тейлър. Когато фигурата не отговори, Тейлър дръпна пушката от мястото ѝ. Преди да сложи приклада на рамо, усети остра болка в гърдите. Погледна надолу и с изненада откри как едно червено петно се разлива по плата на униформата. Чу туптене

на кръв в ушите си и опита да си поеме дъх, а пушката изпадна от вцепенените му пръсти. Последното, което видя, беше черният силует, който направи още една крачка към джипа, а после Тейлър се свлече напред и челото му се удари във волана. Момичето се разпищя истерично, а министърът изруга и опита да стане. Преди да умре, Тейлър дочу още два изстрела, но не видя как двата куршума улучиха министъра — единият в главата, другият — в сърцето.

Дермот Линч сложи монета в процепа и набра номера на Томас Маккормак. Не се представи, но Маккормак веднага позна гласа му.

— Къде си? — запита Маккормак.

— Лондон.

— Къде точно? Ще ми трябва адрес.

— Линията безопасна ли е?

— За Бога, Дермот, телефоните ми се проверяват за подслушване всеки ден. Ще ти трябва пари и трябва да знам къде да ти ги пратя.

— Отседнал съм при Иймън Фоли.

— В Мейда Вейл ли?

— Да. Какво става там? Появи ли се малкият Куин?

— Няма вести. Но изглежда, не те търсят. Никой не е идвал у вас, а и О'Риордан, изглежда, е на чисто.

— Куин може би е по-твърд, отколкото мислехме.

— Може би, но е по-добре да стоиш настрана, Дермот. Стой, където си и мирувай. Ще оправим нещата.

Пат О'Риордан вкара трактора в хамбара и угаси двигателя. Той продължи да работи още няколко секунди и човекът си отбеляза наум, че трябва да провери центровката, когато му се удаде възможност. Слезе от машината и изпъна гръб. Беше седял в трактора повече от четири часа и изпитваше болка. Фермата беше малко по-голяма от неговата в Балимена, но собственикът ѝ, Шиймъс Тиърни, беше отдал две от нивите си за паркинг на мобилни жилища и каравани — печеливша реколта, която му донасяше по няколко хиляди лири месечно през лятото. Тиърни обновяваше няколко от мобилните жилища и затова О'Риордан се нае доброволно да свърши малко

работа. Това беше най-малкото, което можеше да направи за Тиърни и жена му, които му осигуриха безплатна стая и храна.

Една от многото котки във фермата влезе в хамбара, като ходеше, сякаш краката ѝ бяха вдървени, с изправени уши и с размахана като метроном опашка. О'Риордан се наведе, за да я почеше по главата, но тя избяга. Когато се изправи, видя двамата мъже на вратата — едри мъже със зелени якета и черни скиорски маски. Един от двамата бе насочил рязана пушка към гърдите на О'Риордан. Другият носеше кашон като за телевизор. О'Риордан бавно вдигна ръце. Зад себе си дочу шум. Там имаше трети човек с автомат. Сигурно се бе крил в другия край на хамбара. Котката се търкаше в краката на онзи с автомата.

Влезе четвърти мъж с въже в ръката си. Онзи с рязаната пушка махна с оръжието.

— Не ни създавай трудности, Пат.

Акцентът му беше от Белфаст, твърд и носов.

— Какво има, момчета? — запита О'Риордан.

Мъжът до него постави кашона на земята и го отвори. Извади голямо бяло одеяло. О'Риордан се намръщи.

— Какво има?

Направи крачка назад, но дулото на автомата го спря.

Мъжът с пушката имаше бледи сини очи, които се визираха в О'Риордан, без да мигат. О'Риордан знаеше, че го чакат неприятности. Сериозни неприятности. Мъжът с пушката отново размърда ръка.

— Можеш да си свалиш ръцете. И без глупости.

О'Риордан се подчини. Мъжът с одеялото се приближи към него.

— Какво искате? — запита О'Риордан. Определено беше объркан. Специалните части не биха използвали рязана пушка, Ълстърските доброволци или всяка от другите протестантски военизирани групи просто щяха да му пръснат главата и да го оставят да лежи мъртъв. Въжето и одеялото просто не се вписваха. Освен ако не възнамеряваха да го отвлекат. Може би точно това искаха. Но защо би искал някой да го отвлича? Стоеше неподвижен, докато омотаваха одеялото върху него, като оставиха главата му свободна. Очакваше да го вържат с въжето, но за негова изненада двама мъже го хванаха — един около гърдите, другият — за краката. Всичко това беше почти

смешно и ако я нямаше рязаната пушка и другите оръжия, щеше да си помисли, че си правят първоаприлска шега с него.

Човекът с въжето хвърли единия му край във въздуха и то се преметна върху една греда на тавана. О'Риордан едва сега забеляза примката. Започна да се дърпа, но примката бе ловко надяната през главата му и стегната, като заглуши виковете му. Мъжът с въжето скочи във въздуха и дръпна края му с всички сили. О'Риордан отскочи от земята, но двамата, които го държаха, продължаваха да натискат одеялото около него, за да не може да се съпротивлява. Той умря само с един белег — този от въжето по врата му.

Крамър премина през столовата и отвори двойните врати към кухнята, като очакваше да види госпожа Елиът да се суети около печката. С изненада откри Су Мин, която кълцаше зеленчуци с голям нож. Тя използваше сръчно ножа — стоманата проблясваше на милиметри от пръстите ѝ, докато режеше зелени чушки, лук, гъби и други зеленчуци, които Крамър не разпознаваше. Беше закачила якето си на облегалката на един стол. В тениската и дънките си изглеждаше осемнадесетгодишна.

Тя не вдигна поглед, когато той отиде до хладилника и си взе кутия мляко. Крамър отпи от кутията и се загледа как тя изля малко олио в голяма стоманена тенджера.

— Госпожа Елиът ще ти стотви, ако я помолиш — каза Крамър, като избърса уста с ръкав.

— Аз я отпратих. Не я искам до храната си.

Тя постави тенджерата върху печката и пусна газта.

— Разбираш ли, че те трови с тези животински мазнини?

Крамър изгледа кутията с мляко и сви рамене. Погледна към зеленчуците на дъската за рязане.

— Какви са тези неща?

— Корен от джинджифил, бамбукови кълнове, водни кестени — отговори жената. Изсипа зеленчуците в димящото олио и ги разбърка енергично с дървена бъркалка.

Около тенджерата се насъбра дим и Крамър го помириша одобрително.

— Ти ли готвиш на шефа си?

— Аз правя много неща за господин Вандермайер — отговори тя, докато пускаше шепа грах и бобени кълнове в сместа. — И между другото го съветвам по въпросите на храненето.

— И познаваш за него какви са хората?

Тя го погледна през рамо.

— Съветвам го по много въпроси.

Крамър отново отпи от кутията.

— Ти не се храниш, така ли? — запита тя.

Крамър сви рамене.

— Млякото ми е достатъчно.

— Не си добре. — Това беше констатация, а не въпрос.

— Това от ръката ми ли го разбра?

Су Мин свали тенджерата от котлона и изля пържената смес в купа. Отсипа с бъркалката варен ориз от един тиган в друга купа и постави двете купи на масата. Застана, вперила очи в Крамър няколко секунди, а после кимна, сякаш взела решение.

— На стойката за сушене на чинии има купа и клечки — каза тя и седна.

Крамър седна на масата и тя изгреба ориз и зеленчуци в купата му. Трудно му беше да използва клечките и жената се усмихна на тромавите му опити.

— Би ли предпочел вилица?

Крамър поклати глава и продължи да упорства. Су Мин с къси, пестеливи движения пренасяше храната от купата в устата си.

— Хубаво е — каза Крамър. Зеленчуците бяха хрупкави и вкусни и въпреки че нямаше много голям апетит, храната поне не беше трудна за преглъщане.

— Знам — отговори тя. — И е по-полезно от животинските тлъстини и скорбяла, с която те храни онази жена.

Крамър нагласи клечките. Усещаше пръстите си големи и неловки.

— Колко време работиш за господин Вандермайер? — запита.

Клечките на Су Мин спряха по средата над купата.

— Петнадесет години — отговори тя.

— Петнадесет? — повтори Крамър. Су Мин кимна и продължи да се храни. Крамър се намръщи. Не можеше да повярва, че Су Мин е

на повече от двадесет и пет години, което означаваше, че е започнала да работи за търговеца на оръжие още като десетгодишна.

— Какво е станало с родителите ти? — запита той.

Су Мин остави клечките на масата. Очите ѝ бяха студени, лицето — безизразно.

— Тук съм, защото господин Вандермайер каза, че трябва да сътруднича на вашия полковник — каза тя с отмерена интонация, като родител, който говори на непослушно дете. — Това е единствената причина. Вече съм изяснила чувствата си по този въпрос, но господин Вандермайер настоява. Не съм тук, за да си бърбим. Не желая да ти ставам приятел, нито пък ти — мой. Определено не желая да разкривам лична информация пред теб. Ясно ли се изразих?

Крамър седеше зашеметен. Тя не беше повишила глас и не беше показала никакви чувства, но думите ѝ го прорязаха.

— А, извинявай — каза. — Аз само...

— ... приказваше — довърши тя изречението вместо него.

— Точно така. Приказвах.

Су Мин отново взе клечките.

— Животът е твърде кратък за приказки — каза тя и сложи зърно грах в устата си.

Полковникът си наля едно голямо уиски и вдигна бутилката към Алан.

— Сигурен ли си, че не искаш едно?

— Не, благодаря, шефе — отговори Алан.

Полковникът сложи полупразната бутилка на страничната масичка и отиде до бюрото си.

— Как е Крамър с пиенето?

— Контролира се. Прав бяхте, че започнем ли обучението, ще намали малко.

Полковникът сръбна от уискито.

— Трябва му цел на Майк Крамър. Без цел се разпада. Не го подценявай, Алан.

— Няма, шефе.

— А как е в другото?

— Стреля по-добре. Утре ще започнем с разместени мишени и ще видя как се справя под напрежение.

— Смяташ ли, че ще е готов навреме?

— Не знам. Не е във форма, изглежда, е живял зле с месеци, но друг нямаме, нали така?

— Така е.

Полковникът вдигна чашката за тост.

— И ако някой може да направи така, че от всяко дърво свирка да става, това си ти.

Отново отпи, а Алан се засмя.

Един мобилен телефон на перваза изчурулика.

— Ще се видим утре — каза полковникът. Изчака Алан да излезе, преди да вдигне телефона. Обаждаше се човекът, от когото изобщо не очакваше обаждане: Андрю Вандермайер.

— Полковник, нуждая се от една услуга — каза той.

— Къде сте, господин Вандермайер? — запита полковникът.

— Всичко е наред, на яхтата съм.

— Не мисля, че е добре да се обаждате — каза полковникът. — Струва ми се, ясно обясних, че не трябва да осъществяваме никакви контакти, преди въпросът да се разреши.

— Това е важно.

— А поръчката за живота ви не е ли?

Вандермайер пренебрегна риторичния въпрос.

— Ще бъдете в Лондон два дни, така ли?

— Да. Четиридесет и осем часа. След това отиваме в Ню Йорк.

— Имам сделка, която изисква присъствието ми в Лондон.

Полковникът се приведе, леко напрегнат.

— И дума да не става — каза той. — Абсолютно, напълно, сто процента не.

— Полковник, съгласих се да си сътрудничим при условие, че бизнесът ми няма да пострада. Тази среща е жизненоважна. Човекът, който иска да ме види, поема голям личен риск и ако не се срещна с него в Лондон, няма да имам друга възможност. А за онова, което той продава, има много други купувачи.

Полковникът се намръщи.

— Срещали ли сте се досега с този човек?

— Не. Но знам за него.

— Разбирате ли, че той може да е убиецът?

Вандермайер не отговори.

— Това може да е ударът.

— Разбирам — каза Вандермайер.

— Разбирате ли защо не трябва в никакъв случай да се връщате в Лондон?

Настъпи друга дълга пауза.

— Добре. Но искам Су Мин да се срещне с него. Сама.

— И това не бих препоръчал — каза полковникът. — Ще означава, че не сте на линия и ако той е нашият убиец, ще реши, че нещо не е наред. Можете ли да отложите срещата?

— Вече ви казах, невъзможно е.

— Какво толкова важно предлага този човек?

— Нещо, което опитвам да придобия от дълго време — отговори Вандермайер. — Добре де, вашият човек ще трябва да се срещне с него. Няма друг начин. Как се казва той?

— Крамър. Майк Крамър. Каква е целта на тази среща, господин Вандермайер?

— Трябва да получа мостра и документи.

— Значи няма да е необходимо Крамър да познава в дълбочина вашата работа?

— Не. Пък и онзи е руснак и говори малко или пък не говори английски и затова Су Мин ще трябва да превежда всичко.

Полковникът обмисли предложението на Вандермайер. Ако това е ход на убиеца, в най-лошия случай полковникът щеше да сложи Крамър на пътя на куршумите.

— Добре — каза той. — Кога и къде?

— Ще трябва да се срещнат в офиса ми в Кенсингтън. Според графика, който ми дадохте, вашият човек Крамър ще бъде там в четвъртък следобед и затова ще уредя срещата за четири и половина. Преди това трябва да му кажа някои неща.

— Това ще трябва да сторите, преди да тръгнем за Лондон — каза полковникът. — В никакъв случай не трябва да ми се обаждате, нито на него, по време на операцията. Нямаме представа какви скенери или подслушвателна апаратура има той.

— Няма проблем. Аз просто ще си седя на палубата и ще се пека на слънцето.

— Още нещо, господин Вандермайер. Мострата какво е?

— Промислена съставка. Нищо опасно. Но ценно.

Дермот Линч излезе от кръчмата „Уоруик касъл“ в Малката Венеция и тръгна към апартаментата по „Бломфийлд Роуд“. От лявата му страна, отвъд боядисани в черно парапети, минаваше канал, бреговете на който бяха осеяни с красиви тесни лодки, много от тях украсени с цветя по-скоро като домове, отколкото като плавателни съдове. Както вървеше по тротоара, зад него приближи ръждясал син „Форд транзит“ и забави ход. Стъклото откъм пътника се спусна надолу. Линч погледна към колата. Човекът на предната седалка беше към двадесетгодишен, с дълго, слабо лице и рошава мазна коса.

— Това ли е пътят за улица „Елгин“? — запита той.

Линч позна акцента. Западен Белфаст. Нищо чудно да е роден съвсем близо до собствения му дом. Съвпадението беше прекалено голямо.

Линч продължи.

— Направо, а после втората улица надясно. Ще го намерите.

Човекът кимна.

— Вие ли сте Дермот?

Линч поклати глава.

— Не съм аз, приятел — каза. Ускори крачка. С обръсната брада, с късо подстригана коса и с очилата с телени рамки не беше лесно да го разпознаят. Освен ако не търсеха точно него.

— Дермот Линч — каза мъжът.

— Не го познавам — отговори Линч. Единственият начин да знаят, че той е онзи, когото търсят, е, ако са дебнали апартамента. Но само един човек знаеше къде е той — Томас Маккормак. Обаче ако ги е изпратил Томас, защо просто не са почукали на вратата? Нямаше нужда от поръчкови убийства на улицата късно вечер. Линч знаеше, че е загазил. Микробусът беше без прозорци отстрани и той не виждаше колко души има отзад.

— Сигурен ли сте? Имаме нещо за вас. От Маккормак.

Линч спря. Фордът — също.

Линч стоеше с празни ръце и леко разкрячени крака. Не беше въоръжен — дори нож нямаше.

— Така ли? И какво е то?

— Това.

Ръката на мъжа се показва над сваленото стъкло, стиснала един плик.

Линч се усмихна. Изглеждаше като плик, пълен с пари, но знаеше без капка съмнение, че това е трик. Парите можеха също толкова лесно да му бъдат предадени в кръчмата или в апартамента, или пък човекът можеше да позвъни по телефона и да уговори предаването. Нямаше причина да го правят на открито. Линч тръгна към колата с протегнатата ръка и с широка усмивка на лицето си.

— Защо не казахте още в самото начало?

Мъжът се ухили. Държеше плика с лявата си ръка, а дясната беше скрита. Като се доближи, Линч забеляза, че челюстта му е здраво стисната — сигурен признак на напрежение, а погледът му — втренчен. Реши, че не смятат да го убиват точно тук. Имаха други планове за него.

— Как се казваш, синко? — запита Линч. Въпросът изненада мъжа. Той се намръщи, но преди да успее да отговори, Линч протегна ръка, хвана го за косата и прасна лицето му в рамката на вратата. Хрущялът на носа му се пръсна с приятен звук на цепещи се кости.

Линч тресна главата му още веднъж, но този път лицето му издаде по-мек, хрускав звук. Навсякъде блисна кръв. Шофьорът се

разкрещя и Линч дочу тропане на крака в задната част на колата.

Стисна косата на мъжа с две ръце и рязко го изтегли през вратата. Онзи се дърпаше и Линч го ритна силно в ребрата. Мъжът продължаваше да стиска плика, а в другата си ръка държеше пистолет. Линч хвана оръжието и го измъкна от ръката му. Насочи го в тила му и натисна спусъка. Гърмежът отекна в редицата къщи край пътя. Линч знаеше, че полицията ще пристигне след минути, а може би и по-бързо.

Извъртя се с лице към колата. Шофьорът държеше пистолет в ръцете си и натисна спусъка, като скърцаше със зъби. За удивление на Линч нищо не се случи.

— Мамка му! — изкрещя шофьорът и Линч със задоволство разбра, че онзи не е вдигнал предпазителя. Стреля със своя пистолет и шофьорът се отпусна назад с широка червена дупка на мястото на носа си.

Задните врати на автомобила се отвориха с трясък. Линч се наведе през прозореца на пътническата седалка. Един мъж се виждаше като силует на уличната лампа, готов да скочи. Линч го застреля в гърба, а после се хвърли на земята и се претърколи настрани, когато четвъртият мъж се появи отстрани на колата, приведен и с автомат „Калашников“ в ръце. Автоматът затрещя и куршумите се посипаха по борда на автомобила, като пробиваха с тъп звук метала, сякаш е картон. Преди онзи да успее да свали цевта, Линч го простреля в гърлото. Мъжът се извъртя и изпусна автомата, стиснал с ръце гърлото си. Устата му се отваряше и затваряше, но от нея не излизаха думи. Между зъбите му се цедеше кръв. Линч стана на крака. Очите на мъжа се оцъклиха и той се свлече на колене, като хъркаше. Линч мина край него и провери задната част на колата. Човекът там беше мъртъв, легнал по лице върху металния под. Линч прерови джобовете му и извади портфейла му.

В далечината чу сирена. Изтича откъм страната на шофьора. Той беше целият в кръв и предното стъкло беше опръскано с мозък и кости, а се долавяше и остра миризма на урина. Линч отскубна пистолета от ръката на мъртвия мъж и потупа окървавеното му яке, докато намери портфейла във вътрешния джоб. Сирената се чуваше все по-ясно и Линч долови викове от къщите до пътя. Изтича по

тротоара, прескочи парапета, спусна се по пътеката за теглене на лодките и се изгуби в тъмнината.

Гърдите на Крамър се повдигнаха и той повърна, а жълтата течност плисна върху дървената седалка на тоалетната и започна да се цеди в чинията. Той изохка. Главата му щеше да се пръсне и стомахът му сякаш гореше. Разтърка слепоочията си и се изплю, за да махне горчилката от устата си. Гаденето намалая, той стана и отпи от крана за студената вода, изжабурка устата си, а после изплю течността.

На вратата на спалнята се почука тихо.

— Да, изчакайте минутка — извика. Изми зъбите си с голямо количество паста, за да се отърве от остатъчната горчилка. Наплиска лицето си със студена вода, а после избърса седалката на тоалетната с къс хартия и пусна водата.

Когато отвори вратата, намери пред нея Су Мин.

— Нещо не е наред ли? — запита тя.

„О, да — помисли Крамър, — нещо съвсем не е наред. В червата ми расте рак, навън някъде чака убиец с куршум с моето име и ако някой от тях не ме убие скоро, с тази болка сигурно ще налапам сам пистолета и ще се гръмна.“

— Добре съм — отговори.

— Господин Вандермайер иска да говори с нас — каза тя.

— Тук ли е?

— Не. Трябва да му позвъним по телефона.

— Полковникът знае ли за това?

— Господин Вандермайер вече разговаря с него.

Крамър се облегна на касата на вратата. Чувстваше се слаб, но не искаше Су Мин да знае колко е зле.

— Какво има? — запита.

— Мисля, че господин Вандермайер иска да ви каже сам това, но става въпрос за една среща, която иска да проведете вдругиден.

— В Лондон ли?

Су Мин кимна.

— Сигурен ли сте, че всичко е наред?

Крамър се изправи.

— Къде е телефонът?

— В стаята на полковника.

Тя се обърна и тръгна по коридора. Крамър изостана, загледан в нея, и я последва надолу по стълбището.

Единствената светлина в кабинета идеше от лампата със зеления абажур върху бюрото, която осветяваше само плота и почти нищо друго. Полковникът седеше зад бюрото, поставил пред себе си един мобилен телефон.

— Мислех, че той трябваше да стои скрит, докато всичко това свърши — каза Крамър.

— Изникна нещо.

— Нещо толкова важно, че според него си струва да рискува живота си?

Полковникът кимна в знак на съгласие.

— Казах му, но настоява. А и за този вид работа от него се иска добра воля.

— Добра воля? Та нали някой е платил за живота му.

— Казва, че ако ти и Су Мин не се срещнете с човека, той ще дойде сам. А ако се появи на сцената, цялото шоу пропада.

Крамър седна в един фотьойл.

— Кой е човекът, с когото трябва да се срещна?

— Вандермайер каза само, че е руснак и има нещо за продан.

— И аз трябва да преговарям с него? Но аз не знам нищо за бизнеса на Вандермайер.

— Поради което иска да говори с теб.

Полковникът подаде телефона на Су Мин.

Тя набра номера и го сложи до ухото си. Вандермайер отговори след няколко секунди.

— Аз съм — каза Су Мин. Заслуша се. — Да — каза и погледна към полковника. — Да — повтори и свали телефона. — Господин Вандермайер пита дали можем да водим този разговор насаме.

Полковникът стана. Взе бастуна си и го чукна в дървения под. Изглеждаше сякаш е готов да спори, но се насочи изправен към вратата и излезе.

— Добре — каза Су Мин в телефона. Отново мълча сякаш няколко минути и кимаше, притиснала телефона до ухото си. — Добре, ще ти го дам — каза накрая. Отиде до Крамър и му даде телефона.

— Да? — обади се Крамър лаконично.

— Майк? Мога ли да те наричам Майк?

— Разбира се — отговори Крамър. Връзката работеше с известно закъснение и чуваше слабо ехо на собствения си глас, докато говореше. Това го разсейваше и той напрегна мислите си.

— Добре, Майк, твоят шеф каза ли ти какво става?

Гласът беше прекалено приятелски, от онези ведри и сърдечни гласове, каквито използваха продавачите на стъклопакети и евангелистите от телевизионния екран. Крамър прецени, че акцентът е на американец от южните щати. Гласните бяха протяжни, а в гласа се долавяше известна леност, сякаш бързото говорене изисква прекалено много усилия. Глас, от който Крамър реши, че доста бързо би се отегчил.

— Знам само, че искаш да се срещна с някакъв руснак.

— Да, чудесно. Той се казва Тарланов. Почти не знае английски, но пък Су Мин говори свободно руски.

Крамър вдигна вежди изненадан. Би очаквал тя да може да говори източни езици, но свободното владение на руски беше неочаквано дарование.

— Тарланов ще ти предложи нещо, мостра от химическо вещество, което искам да купя. Не тежи повече от килограм и ще бъде запечатано в метален термос. Искам да го пазиш, докато стигна до Лондон.

— Какво има в термоса?

Настъпи пауза и Крамър чуваше само почуквания и слаби подсвирквания.

— Колко ти плащат за тази работа, Майк? — запита накрая Вандермайер.

— Какво? — каза Крамър, изненадан от прекия въпрос.

— За това ти плащат, нали?

Крамър осъзна, че с полковника изобщо не бяха говорили за пари. Когато му предложиха задачата, парите бяха последното, за което мислеше. Дори когато служеше в полка, не се беше интересувал колко му плащат, а в случая изобщо не бе мислил по този въпрос.

— Не го правя за пари — отговори.

— Правиш го само защото си с добро сърце, така ли?

— Помолиха ме за помощ.

— Рискуваш живота си, ето какво правиш. Справедливо е да ти платят добре.

— Накъде биете, господин Вандермайер.

— Андрю. Наричай ме Андрю. След като заемаш мястото ми, смятам, че е справедливо да сме на малки имена.

— Накъде биеш, Андрю?

— Натам, че ти предлагам значителен хонорар за помощта. Да кажем, четвърт милион долара?

Крамър затаи дъх.

— Срещу какво?

— Искам да работиш за мен. Искам да се срещнеш с Тарланов и да вземеш каквото ти дава. Но искам и да бъдеш дискретен.

— Искаш да купиш мълчанието ми, така ли?

Су Мин го изгледа разтревожена.

Вандермайер се засмя тихо.

— Ти хващаш бика направо за рогата, нали, Майк? Добре, така е. Не искам да казваш на никого за моя бизнес. Намираш се в силно привилегировано положение, ще видиш и чуеш неща от много поверителен характер, неща, които мнозина от конкурентите ми биха дали мило и драго да научат.

— Вижте, господин Вандермайер, тук съм за едно-единствено нещо, а то е да хванем човека, на когото са платили да ви убие. Свършим ли тази работа, всичко приключва. Сумата от четвърт милион долара няма да промени начина ми на работа. И ще трябва да разбере какво има в контейнера, който искате да взема от Тарланов.

— Предпочитам това да остане поверителна информация — каза Вандермайер. — И моля те, Майк, наричай ме Андрю.

— Не разбирам как очакваш да се срещна с този човек, без да знам какво трябва да взема от него.

— Су Мин ще проведе разговора. Тарланов иска само да види лично човек на име Вандермайер. В този бизнес има много мошеници, Майк, и той настоява за среща лице в лице. Но няма да се наложи да казва кой знае колко на този етап, просто ще ми даде мостра за проверка и документи към нея. Ако мострата е каквото той казва, ще купувам.

— Значи не искате да го питам за нищо?

— Су Мин ще задава въпросите.

— Това няма ли да изглежда малко странно, все едно опашката да маха кучето?

— Не и ако английският на Тарланов е толкова слаб, колкото си мисля.

— А ако не е? Ако разбира повече, отколкото мислите?

— Су Мин може да се справи, Майк, не се тревожи. Само си играй ролята. Бъди учтив, предложи му напитка, ръкувай се с него, а после го разкарай от офиса ми.

— Опасно ли е?

— Кое?

— Материалът, който ще ми даде. Трябва ли да вземам някакви специални предпазни мерки?

Вандермайер отново се засмя.

— Пробвай, Майк. Просто вземи мострата и я занеси в апартамента. В кабинета има сейф. Су Мин знае комбинацията. Сложи материала в сейфа заедно с документите, които той ще ти даде. Направи го за мен, не задавай въпроси, уважи правото ми на тайна и ще получиш четвърт милион долара, когато това свърши. Сега, моля те, дай ми пак Су Мин.

Крамър отмести телефона от ухото си и няколко секунди гледа в него, като клатеше глава смаян, почти неспособен да повярва, че човек, когото никога досега не беше виждал, му предлагаше малко богатство без никаква очевидна причина. Можеше да си представи колко богат е Вандермайер, след като предложи такава сума, без да се замисля.

— Крамър? — обади се Су Мин, протегнала ръка към телефона.

Той ѝ даде апарата. Жената отиде в другия край на стаята, сякаш се опасяваше, че може да ги чуе. Застана до закрития със завеса прозорец, като кимаше, докато говореше. Крамър чу само последните ѝ думи, преди тя да прекъсне връзката.

— Да — прошепна тя почти недоловимо. — И аз те обичам.

Тези думи се въртяха в мислите на Крамър дълго след като се беше върнал в спалнята си. Тя ги беше изрекла без чувство, с равен глас, лишен от емоция, сякаш Вандермайер я заставяше да ги кажа.

Поли Куин седеше на дюшека с гръб до стената, обвил с ръце коленете си, притиснати до гърдите. Молеше се, като повтаряше непрекъснато „Отче наш“, но не намираше утеха в думите на молитвата. По лицето му се стичаха сълзи. Знаеше, че никога вече няма да види майка си. Никога нямаше да излезе от тази килия. Нищо не им беше казал, но знаеше, че няма да издържи още дълго. Не че го насилваха, дори не го биха и не го заплашиха с бой. Те просто отново и отново повтаряха едни и същи въпроси, връщаха го в килията, когато искаха да си починат, но не му позволяваха да спи. Знаеше, че няма да го пуснат, докато не им каже всичко. Погледна лампите, а после заключената врата. Имаше само едно спасение. Един изход.

Прекръсти се, както правеше при влизане в черква, както беше го направил и на погребението на баща си.

— Тате — каза през сълзи. — Съжалявам. Много съжалявам.

Пъхна пръсти в устата си и извади металния кламер, който беше успял да вземе от стаята за разпити. Беше на пода и той се бе престорил, че припада, и успя да го скрие под езика си, без онези от МИ5 да го забележат. Изправи кламера, после обърса сълзите с ръкава на дрехата си. Това беше смъртен грях, но не можеше да направи друго. Накрая щеше да им каже всичко и тогава животът му също щеше да свърши. Така поне щяха да се погрижат за майка му, а него да погребат като герой. Поне щяха да си го спомнят с гордост, а не да го заклеймят завинаги като предател. Изпъна лявата си китка и се вгледа в синьо-зелените вени под кожата. Вярваше в рая, вярваше и в ада. Поли подсмръкна. Дори и след смъртта нямаше да види баща си и брат си. Самоубийците никога не отиват в рая.

— Съжалявам, тате — изхлипа той и раздра китката си с края на металния кламер. Първите няколко резки представляваха само драскотини, но затвори очи и натисна метала дълбоко в плътта си, докато рецитираше като мантра „Отче наш“.

Крамър откри полковника отвън, застанал пред една цветна леха, обрасла с плевели.

— Жалко, че няма кой да се грижи за района — каза полковникът. Звучеше така, сякаш мислите му бяха на милиони километри от занемарената леха.

Отляво на Крамър се обади кукумявка. Той потрепери.

— Притеснявам се от срещата, която си е уредил Вандермайер.

Кукумявката хвъркна от един дъб отвъд стената около училищния район.

— Защо?

— Знаете ли, че иска да взема нещо от онзи руснак?

— Каза, че е мостра. И документи.

— Да, но не казва какво е.

— Това има ли значение?

— Полковник, той е търговец на оръжие. Може да е всичко. Бактериологично оръжие, нервни-паралитичен газ, по дяволите, може и да е ядрена бомба, знам ли?

— Според мен това е малко вероятно — каза полковникът. С края на бастуна си размести тревата около един малък цветен храст.

— Знаете ли, че ми предложи четвърт милион долара, за да работя за него?

— Така ли? — запита полковникът. — И защо?

— За да ме накара да не задавам въпроси и да е сигурен, че друг няма да разбере какво ми дава руснакът.

Полковникът тръгна край училищната сграда по една насипана с чакъл пътека, а Крамър го последва.

— Това може да е капан, да е ход на убиеца. Трябва да го направиш.

— Знам. Но какво да правим с онова, дето ще ми го даде руснакът?

— Обещах на Вандермайер, че няма да се занимаваме с неговия бизнес. Има подобна оферта и от американците.

— Значи дори ако върши нещо незаконно, не можем да направим нищо?

Полковникът кимна.

— Не сме тук, за да го разследваме, а да хванем убиеца.

— Значи аз просто вземам мострата, каквото и да има в нея, и не питам за нищо, така ли?

— Той какво иска да направиш с нея?

— Каза да я сложа в сейфа в апартамента му.

— Значи така ще направиш.

Крамър въздъхна дълбоко. Разбираше, че каквото и да каже, няма да промени решението на полковника.

— И, разбира се, ще вземеш парите — добави полковникът без никаква следа от ирония.

— Страхотно — каза Крамър. Заобиколиха училището. Двама мъже с кожени якета и изтъркани дънки патрулираха в района. Един от тях махна на полковника и той вдигна бастуна за поздрав.

— Американците знаят ли какво вършим? — запита Крамър.

— Абсолютно. Аз съм във връзка с ФБР във Вашингтон, те ще осигурят още хора, когато отидеш в Ню Йорк, така както нашите специални части ще те пазят в Лондон.

— Добре де, защо вие се ангажирате? Защо това е английска операция?

— Защото имаме опит. Защото министър-председателят е лично заинтересован.

— Но целта е американец, а от досиетата, които четох, се вижда, че убиецът също е янки.

— Може да си прав.

— Е, в такъв случай, защо вие командвате операцията? Американците си имат „Делта Форс“ и всякакви хора под прикритие в ЦРУ. За тях този случай ще е отлична възможност да изкарат по някоя червена точка от нашия министър-председател.

Полковникът спря. Вдигна бастуна си като пушка и се прицели.

— Има съображения за сигурност, които предпочитам да не разисквам. — Сви пръст сякаш натиска спусък. — Но се реши, че е най-добре операцията да се води от тук.

Крамър бе обзет от внезапно вдъхновение.

— Използвали са го, нали? Янките са го използвали, мамка му.

— За това нямаме доказателство — отговори полковникът, като тръгна отново. — Но не можем да пренебрегнем тази вероятност. Както ти каза, в ЦРУ има много тъмни ъгълчета, в които не е влизала светлина от много време. Има хора със скрити бюджети, които не се отчитат пред никого и които не биха имали нищо против да заплатят на някого на свободна практика да свърши малко работа. А поне двама от убитите не са от хората, за които американското правителство би се разтъжило, ако се сещаш за какво говоря.

— Значи ФБР няма доверие на собствените си хора?

— Не, ФБР е наред, или поне хората, с които работя. Но колкото по-малко американци са ангажирани, толкова по-добре.

Крамър кимна.

— Разбрано.

— Ти добре ли си? — запита полковникът.

Крамър разбра, че се държи за корема.

— Да — отговори.

— Сигурен ли си? — Полковникът беше истински загрижен.

— Е, полковник, не е като да имаш киселини. Болката няма да се махне.

— Мога да взема обезболяващи от лекаря. Нещо силно.

— Още не — настоя Крамър. — Искам да върша тази работа на свежа глава, не желая да вземам нищо, което би ме забавило.

— Ти решаваш.

— Знам.

Крамър избърса лицето си с ръце. Потеше се въпреки студения нощен въздух. Отчаяно искаше да смени темата; на полковника не му трябваше много, за да смени загрижеността със съжаление. Отново тръгна напред и полковникът го последва.

— А банкерът, онзи, който поема договорите за убиеца. Как знаят клиентите му, че трябва да се свържат с него?

Полковникът се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Ами той не може да се рекламира, нали? И тогава как си урежда поръчките?

Полковникът направи гримаса.

— Е, разчува се... Хората и организациите, които могат да си позволят неговите хонорари, си контактуват. Разменят си телефонни номера. Той е неутрален, не взема страна, той е средство за използване от всеки с достатъчно пари. — Полковникът присви очи. — Виж, Джокер, ако искаш да убият някого, сигурно познаваш хора, които биха го направили за някоя хилядарка. Може и за по-малко. По дяволите, ти навярно познаваш хора, които биха го направили за теб като услуга, а?

— Вярно е — съгласи се Крамър.

— Този човек е от същия тип, но работи за много по-големи суми. Хората, които се нуждаят от него, знаят как да го намерят. Разчува се.

— Добре де, но щом вие и янките знаете кой е банкерът, защо не го приберат и не го натиснат малко? — Крамър се усмихна студено. — И двамата познаваме хора, които с любов биха се възползвали от такава възможност.

— Това няма да помогне — търпеливо обясни полковникът. — Те не се срещат. Съмнявам се дори, че разговарят. Банкерът е като прекъсвач на веригата — ако го бутнем, убиецът ще знае, че го търсим. Ще изчезне и ще започне някъде другаде. Системата е перфектна.

— Ами парите? Може ли да бъдат проследени?

Полковникът поклати глава.

— Не си струва дори да опитваме. Той трябва само да натисне няколко бутона и парите се прехвърлят през Каймановите острови, Парагвай или където и да е. Забрави това, Джокер. Този е единственият начин да го хванем.

Крамър разтри врата си. Кожата там също беше влажна.

— И как го прави? Как ги прострелва в лицето, а после в сърцето.

— Какво за това?

— Не ми изглежда правилно. Убеден съм, че има причина да го прави така.

— Можеш да питаш аналитика, като дойде.

— В доклада му не пише нищо за това.

Бастунът на полковника одраска чакъла по пътеката.

— Накъде биеш?

— В главата прострелваш завързан човек. Ако не може да се отбранява. Така го правят от ИРА. Те завързват човека, а после го прострелват в главата. Бум! Така го правят и в мафията, ако могат. Завързват човека и го гръмват. Може би и онзи е работил така и изстрелите в главата са се превърнали в навик.

— Възможно е.

— Или пък може да го е направил първия път така по случайност. Може би е убил някого, преди да стане професионалист. Може би се е сбил и е гръмнал човека в главата с първия изстрел. Станало е и е решил така да работи в бъдеще. Нищо чудно.

— Това са само предположения — каза полковникът.

— Възможно е. Но ФБР проверили ли са за други убийства по същия метод, убийства, които не са скъпо платени? Убийства, които е

възможно да са извършени, докато нашият човек е учил занаята?

Полковникът кимна замислен.

— Добре. Ще питам. И не се притеснявай за пратката на Вандермайер. Това си е негова работа, не наша. Ти се съсредоточи върху своята задача.

Крамър се ухили.

— Да се съсредоточа върху това да съм мишена, а? Разбира се, мога го.

Полковникът отвърна на усмивката.

— Да, знаех си, че си най-подходящ за тази работа.

Дермот Линч пусна монета в процепа и набра номера на Иймън Фоли. Двата пистолета бяха затъкнати отзад в панталона, скрити под сакото. Натиснаха го в кръста, когато се облегна на стената на будката в очакване да се обади Фоли. Всичко зависеше от това как ще реагира на гласа на Линч. Ако беше в играта, щеше да се изненада, а Линч смяташе, че Фоли не е достатъчно добър актьор, за да го скрие.

Фоли вдигна слушалката:

— Да?

— Иймън, Дермот се обажда.

— Здравсти, Дермот. Къркаш ли?

— Да. Изпих няколко бири в „Уоруик“.

— И сега си напълно обезболен?

— Да, може да се каже. — Линч не долови напрежение в гласа на Фоли. — Търси ли ме някой?

— Не, приятел. Очакваш ли обаждане?

— Никой значи?

— Какво има? — Изведнъж гласът на Фоли стана сериозен. Линч реши, че може да му има доверие. Освен това нямаше друг избор.

— Закъсах, Иймън. Можеш ли да ми вземеш нещата и да ми ги донесеш?

— Сега ли?

— Сега.

— Какво стана?

— Нямам време да обяснявам. Просто сложи всичко в куфара и го донеси в метростанция „Еджуер“.

— Метрото не работи през това време на нощта.

— Знам, знам. Ще чакам отвън. Иймън, виж да не те следят.

— Господи, Дермот. Кой ще ме следи?

— Просто внимавай. Десет минути, а?

— Петнадесет.

— Десет, Иймън. Ще стигнеш, ако излезеш веднага. Каква е колата ти?

— „Форд Сиера“, син.

— Тръгваш веднага, нали?

Линч сложи слушалката на мястото ѝ. Изчака точно една минута и после отново набра номера на Фоли. Щом чу сигнала, Линч веднага прекъсна връзката. Фоли не се обаждаше на никого. Най-малкото това беше добър знак.

Подскочи, когато зави сирена и кабината се обля в синя прекъсваща светлина. Инстинктивно посегна зад себе си, за да измъкне един от пистолетите, но после се усмихна, като видя линейката, която префуча край него.

— Спокойно, момче — прошепна. Продължи да притиска слушалката до ухото си, докато чакаше Фоли. От мястото си виждаше входът на метрото, затворен зад метални врати. Тук се намираше в по-голяма безопасност, отколкото там, навън.

Фоли дойде точно осем минути след обаждането, което Линч прие като още един добър признак. Седна в колата и му каза да кара.

— Накъде?

— Просто карай.

Линч се изви назад и бързо провери съдържанието на куфара на задната седалка. Паспортът му се виждаше в едно странично джобче заедно с плик с петстотин лири. Измъкна един зелен пуловер и затвори куфара.

— Нещо странно стана, след като ти се обади — каза Фоли, като караше по „Еджуер Роуд“. — Телефонът звънна, а после млъкна.

— Не се тревожи за това — отговори Линч. Наведе глава, за да погледне в страничното огледало.

— Никой не ни следва — каза Фоли. — Ще ми кажеш ли какво стана? Мейда Вейл гъмжеше от полиция.

— Четирима в един „Транзит“ ме нападнаха.

Линч извади портфейла, който беше взел от шофьора. В него имаше шофьорска книжка и кредитна карта.

— От Белфаст бяха.

— Полицията?

— Шофьорът е от „Фолс Роуд“. Казва се Шон О’Райън. Не ти ли се струва, че е от протестантите, Иймън?

Фоли поклати глава.

— Няма логика, нали?

Линч посочи един паркинг.

— Вкарай там и ме остави.

— Не бъди глупав. В моя апартамент си в безопасност.

— Не мисля така. Ще трябва да се покрива.

— Добре, ти знаеш.

Фоли вкара колата в паркинга и се обърна с лице към Линч.

— Съжалявам за това, Иймън.

— Виж какво, не се притеснявай... — Лицето му се промени, като видя насочения към гърдите му пистолет.

— Недей — каза Фоли. Линч бързо обви пуловера около пистолета, за да заглуши шума. — Дермот, моля те. Не можеш да го направиш.

— Не ми се иска, Иймън, но нямам избор.

Гърмежът, макар и заглушен, щеше да е силен в колата, но Линч се съмняваше, че звукът би стигнал далеч.

— Дай да поговорим, Дермот. Не можеш просто да ме застреляш.

Линч не се чувстваше добре, че трябва да убие Фоли, но Маккормак не му беше дал избор. ИРА му наложи смъртна присъда и Линч щеше да направи всичко, за да оцелее.

— Току-що убих четири от нашите момчета — каза Линч. — Не знам какво става, мамка му, но съм белязан. И те ще те използват, за да стигнат до мен.

— Господи, Дермот, аз не знам къде отиваш. Просто бягай. Нищо няма да кажа. Кълна се в живота на майка си. — Гласът на Фоли трепереше, а очите му бяха разширени от страх. — Моля те.

Линч го погледна и прехапа долната си устна. Фоли имаше право. Не знаеше нищо. Ако знаеше, вероятно щяха да го чакат в апартамента.

— Вземи колата, Дермот. Вземи портфейла ми. Вземи всичко. Само не ме убивай.

Пръстът на Линч се стегна около спусъка, но нещо го възпираше. Фоли знаеше само, че Линч се е подстригал и е обръснал брадата си, но Маккормак не беше глупав и щеше да е предвидил тази възможност. Новият му външен вид не успя да заблуди групата убийци, нямаше да заблуди и други негови пратеници.

— Моля те — обади се Фоли, сякаш доловил смяната в настроението на Линч. — Задръж колата. Дори няма да я обявя за открадната.

Линч облиза устни. Тъкмо щеше да се съгласи, когато Фоли се метна настрани и посегна за пистолета. Линч стреля инстинктивно.

Куршумът улучи Фоли в гърлото, като разкъса меката плът и хрущяли и заседна в долната челюст. Фоли опита да каже нещо, но гласните му струни бяха унищожени и успя само да изгъркори. От раната бликна разпенена кръв и гърдите му започнаха да се повдигат, а после оцъкли очи и се отпусна напред. Линч го хвана за яката и го дръпна встрани от кормилото, далеч от клаксона.

— Тъпо копеле — каза той със съжаление. — Тъпо, тъпо копеле.

Излезе от колата и като се убеди, че паркингът е пуст, измъкна тялото на Фоли от седалката и го отмъкна до багажника. След като покри тялото с одеяло на шотландско каре, заключи багажника и изтри с парцал кръвта на Фоли от предната седалка.

Линч седна зад волана и обмисли възможностите. Връщането в Ирландия беше изключено, и десет минути нямаше да изкара на територията на ИРА. Искаше да се срещне с Маккормак, но това също би означавало смъртна присъда. Нямаше избор, освен да се крие, но Линч не харесваше идеята да бяга като подгонена лисица. Усмихна се, когато в мисълта му изникна друга възможност.

Излезе от паркинга и намери телефонна будка. Пусна една монета и набра номер в Дъблин. Люк Макдъно отговори на третото позвъняване.

— Справи ли се? — запита Линч.

— Никакъв проблем — отговори Макдъно. — Почти през цялото време са имали връзка с въздушния контрол в Суонси. Откакто онзи хеликоптер „Чинук“ падна в нос Кинтайър и уби шефове от разузнаването и отбраната, военните пилоти се стараят да играят по

правилата. Проблемът е, че не са кацнали на летище, нито гражданско, нито военно. Летели са близо до въздушното пространство на Суонси, но са кацнали някъде на север. Имам само координати по карта.

— Това стига, Люк. Чакай да взема химикалка.

Линч извади черна химикалка от вътрешния джоб на сакото си. Нямахте хартия, но по стената на будката бяха залепени няколко реклами за куриерски услуги. Той смъкна една и я обърна.

— Давай — каза.

Макдъно прочете цифрите и Линч си ги записа, а после ги повтори, за да е сигурен, че не греша. Една грешна цифра можеше да го прати стотици километри настрана.

— Благодаря, Люк — каза. Линията замлъкна.

Линч се загледа в телефона, но мислите му бяха другаде. В съзнанието му започваше да се оформя нещо като план. Сега вече нямаше задължения и не трябваше да спазва заповедите на Маккормак. Линч можеше да намери мъжа от специалните части и да си отмъсти, но за това му трябваша пари. Имаше кредитни карти в портфейла си, но банковата му сметка се намираще в Белфаст и от Лондон щеше да има ограничение на възможната сума за теглене.

Освен това кредитната карта щеше да остави електронна следа, която организацията без проблем можеше да проследи. Линч се нуждаеше от пари в брой, много пари.

Операторът отговори, че в Лондон има няколко телефона на М. Хенеси, но че в Нотинг хил Гейт живее само един човек с това име.

Джим Смолев отиде до своя „Додж“, паркиран зад двуетажната сграда, в която се помещаваше местната служба на ФБР в Маями. Смолев беше прекарал петнадесет години в Бюрото, но в офиса в Маями работеше от три месеца. Преди това се намираще в Ню Йорк, където за първи път се натъкна на убиеца. Участието му в разследването на Франк Диценза и това, че разбра значението на обаждането на юриста до Цюрих, се дължаха на чист късмет.

Смолев седна в колата, сложи подплатения плик на седалката до себе си и мина няколко преки до Шосе 95. Пликът съдържаше току-що пристигналите от Великобритания снимки на човека, който щеше да заеме мястото на Андрю Вандермайер. Докато караше, Смолев се

питаше как ли британците са убедили този човек да поеме ролята на Вандермайер. Убиецът имаше зад гърба си поне шест удара в Щатите и доколкото Смолев знаеше, не беше се провалял. Договорът, приет от убиеца, беше равнозначен на смъртна присъда.

Смолев прокара език по един от кътните си зъби. От няколко дни му създаваше проблеми, но не оставаше време да стигне до зъболекаря. Франк Диценза му отнемаше цялото време и щеше да продължи така и в обозримото бъдеще. Докато не заловят убиеца. Или не го убият.

Агентът кара половин час до хотела, в който държаха Диценза. Като част от сделката с ФБР и Данъчната служба, адвокатът беше скрит в луксозен хотел с денонощна охрана. ФБР се радваше на това положение, независимо от огромните разходи, защото така можеха да контролират положението. Диценза не говореше с никого и никой не можеше да влиза във връзка с него.

Двама агенти охраняваха вратата пред апартамента и кимнаха, когато Смолев влезе. Диценза лежеше проснат на дивана със салфетка, въткната в яката на ризата, и разкъсваше един варен омар.

— Здравсти, Джими, искаш ли малко? — запита той, като натопи парче бяло месо в паничка с масло.

Смолев поклати глава.

— Снимките пристигнаха. Време е да се свържем с Цюрих.

— Господи, нека поне си свърша вечерята, а? Освен това в Швейцария минава полунощ.

Смолев чукна крайчето на плика с нокът.

— Ще трябва да уредим и превода на парите.

— Работя по въпроса — отговори Диценза. Избърса устата си с ръка и отпи от бутилка „Будвайзер“.

— Искаш ли бира?

Смолев поклати глава.

— Тия пари ще си ги получи обратно, нали? — запита адвокатът.

— Така се разбрахме. Половин милион долара не са малко пари, да знаеш.

— Да, Франк, зная. Това е около три процента от сумите, които дължиш на правителството, нали?

Смолев докосна зъба с език. Болката се засилваше.

Диценза се ухили още повече.

— Да бе, никога не съм мислил по този начин. Америка е страхотна страна, нали?

Откъсна една щипка от омара и я размаха във въздуха.

— Къде другаде по света може да става така, а?

Смолев го изгледа, като едва криеше презрението си. Мразеше сделките с хора като Диценза, но беше достатъчно реалист, за да знае, че няма друг начин да хванат убиеца.

— И Андрю не знае какво става, нали? Искам да кажа, нали не знае, че аз съм планирал удара?

Смолев се усмихна.

— Не, Франк, не знае.

Внезапно го осени една мисъл, от която се усмихна още повече. Андрю Вандермайер не знаеше, че Диценза възнамерява да го убие, но след всичко това, когато убиецът бъде заловен, тогава може би търговецът на оръжие ще получи анонимна информация. Неподписано писмо. Или обаждане по телефона късно нощем. Смолев ще трябва да внимава, разбира се. В наши дни човек никога не знае кой подслушва.

Майк Крамър седеше на леглото, зачетен в папката, която му даде американският аналитик. Първата част представляше списък на убийствата по реда на извършването им, започвайки от Маями и свършвайки с убийството в една болница в Балтимор преди две седмици на свидетел по дело. Втората част описваше подробно общите неща в убийствата, като акцентираше върху външността на убиеца. Аналитикът се беше съсредоточил върху описанията от свидетели, за които можеше да се смята, че са надеждни — например полицаите и телохранителите, — както беше постъпил и самият Крамър, като чете отделните досиета.

Имаше няколко факта, които се появяваха постоянно. Убиецът беше бял мъж, с добре развито тяло, без видими белези и боравеше с дясната ръка. Имаше и други фактори, които се променяха, но в определена степен — на ръст беше метър и осемдесет до метър и деветдесет, тежеше някъде между осемдесет и деветдесет и пет килограма, а приблизителните изчисления определяха гръдната му обиколка между сто и сто и петнадесет сантиметра. По-безполезни бяха чертите, които убиецът променяше редовно — дължина и цвят на

косата, цвят на очите, окосмяване по лицето. Крамър разгледа списъците. В тях нямаше нищо, което той да не беше прочел в отделните досиета.

Джакман беше изготвил свои доклади по всяко от убийствата. Всеки доклад започваше с бланка „Доклад за анализ на престъпно деяние по ПВЖП“ и надпис, който обясняваше съкращението ПВЖП: Програма за възпиране на жестоки престъпления. В долния край на листа се четяха адресът и телефонният номер на академията на ФБР в Куантико, Вирджиния. Всеки от случаите имаше собствен номер по програмата, както и номер на досие от ФБР, и категоризираше престъплението, жертвата, начина на извършването, причината за смъртта и следствените улики. Както и при фактологичните листи на ФБР за опознаване на лица, и тук повечето въпроси имаха отговори с кутийки за задраскване, от които се изготвяше научен анализ на фактите, а не субективни коментари. Докладите от ПВЖП изтъкваха сходството между убийствата, но показваха и разликите между жертвите и описанията на различните очевидци.

Следващата част беше по-интересна — анализът на убиеца от Джакман. Според аналитика убиецът има армейска подготовка, вероятно в специалните части, и е възможно да е стигнал до сержантско звание. Може би е напуснал армията по здравословни причини и не е можел да си намери постоянна работа. Бърлив е и обича тълпите, но има склонност да се бие. Интелектът му е по-висок от средното ниво и той изпитва превъзходство над повечето хора, с които има връзка. Вероятно е разведен или е имал редица сексуални връзки и може би изглежда добре. Определено привлича жените. Навярно е извършил многобройни нарушения на правилника за движение и вероятно книжката му е отнета.

Убиецът сигурно произхожда от семейство, в което насилието над чувствата е норма, но домът е бил стабилен, или поне през ранното му детство. Може да е бил побойник в училище и въпреки интелекта си не е учил в университет.

В доклада имаше многобройни подробности, но изобилстваше с изрази като „вероятно“ и „може би“, сякаш Джакман се боеше, че може да сгреша, затова постоянно се застраховаше. Обясненията за различните изводи не бяха много, макар Крамър да смяташе за очевидно, че щом убиецът познава различните оръжия, то това

предполага армейска подготовка. Нямаше представа обаче защо Джакман смята, че шофьорската книжка на убиеца е отнета.

Повечето от наблюденията на аналитика се отнасяха до психологическия портрет на убиеца и до детството му и Крамър знаеше, че макар и пленителни като четиво, нямаше да му бъдат полезни. Фактът, че убиецът не е завършил университет, нямаше да го отличи в тълпата. Крамър се нуждаеше от описание, от физически черти, които да търси. Смъкна краката си от леглото. Отиде бос до банята и пи вода от крана. Ходеше му се до тоалетната, но се въздържа. Последния път в чинията имаше кръв и това го плашеше.

Дермот Линч паркира колата в Кенсингтън Парк Роуд и отиде пеша до Ладброук Гардънс. Апартаментът на Мери Хенеси се намираше сред терасовидно разположени, боядисани в бяло къщи, бивши домове на богати хора, но в момента разделени на апартаменти за почти богатите. Името ѝ не фигурираше на звънците за домофоните, но тя му бе казала, че е в апартамент „С“, и когато натисна бутона, му отговори веднага, сякаш беше го чакала.

— На третия етаж съм. Качвай се, сега ще ти отворя. — Гласът ѝ пращеше в домофона.

Ключалката избръмча и Линч бутна вратата. Усещаше как деветмилиметровият чешки пистолет го натиска в кръста. Пистолетът имаше пълнител за петнадесет патрона и в него все още оставаха десет. Другият, който беше взел от убийтия шофьор, по-малък руски „Токарьов“ с осем патрона в пълнителя, остана в багажника при тялото на Иймън Фоли. Стълбището беше тъмно, но като прекрачи прага, осветлението се включи. Килимът на стълбите беше тъмносин, от плюш и по стените имаше акварели в рамки. Стълбището се виеше спираловидно нагоре, махагонови врати водеха към апартаментите, по два на етаж. Вратата за апартамент на Мери беше вече отворена, когато той стигна третия етаж, но веригата си стоеше на мястото. Тя го изчака да се приближи, преди да я откачи и да отвори широко вратата.

— Нямаше да те позная, ако не беше се обадил, че идваш.

— Обръснах си брадата — каза Линч. Той я позна веднага. Кестенявата коса, леко вирнатият нос, сините очи, в които напиреха сълзи при последната им среща.

— И си се подстригал. — Мери затвори вратата зад него. — Преди не носеше очила. Хайде, влизай.

— Добра памет имаш — каза Линч, като влезе в хола. Стаята беше обзаведена скъпо с удобни старинни мебели — изглеждаше по женски подредена. На малка кръгла масичка бе подредена колекция от рисувани миниатюри, зад които забеляза няколко снимки в рамка. Линч разпозна майката на Мери, Мери, и баща ѝ, Лиам. За последен път беше виждал Мери на погребението на майка ѝ преди три години. Наведе се, за да разгледа снимката на Мери и Лиам, на която тя носеше булчинска рокля, а той фрак и зад тях се виждаше каменна черква. Тогава Мери беше двадесетгодишна, а Лиам може би с десет години по-възрастен.

— Приличаш на майка си — каза Линч.

— Знам — отговори Мери и затвори вратата на хола.

Линч се изправи. Над мраморната камина висеше огледало в златна рамка и в него забеляза, че Мери го изучава със загрижена физиономия.

— Сама ли си? — запита той отражението ѝ.

Мери кимна.

— Защо питаш?

Линч се извърна усмихнат към нея, за да я успокои.

— Не бих искал никой, да ни чуе, това е.

— Сама съм — отговори тя. — Има само една спалня. Можеш да провериш, ако не ми вярваш.

— Вярвам ти.

— Каква чест за мен.

Линч се ухили.

— На какво се смееш? — запита тя остро.

— Майка ти би казала такова нещо.

Тя присви очи и го изгледа, сякаш преценяваше дали не я ласкае. След това се усмихна и се видяха белите ѝ равни зъби, достойни за реклама.

— Нещо за пиене?

— Кафе. Черно. — Ако искаше да оцелее, следващите няколко часа трябваше да е с ясно съзнание.

Мери отиде в кухнята. Докато тя приготвяше кафето, той отново разгледа снимките. Лиам Хенеси, съветникът на Шин Фейн, убит от

английските специални части. Мери Хенеси, убита от полицейски снайперист в Балтимор. И двамата бяха дали живота си за каузата в буквалния смисъл. Линч се питаше как се е отразила на Мери смъртта им и дали би могъл да ѝ се довери.

Една от снимките показваше Мери и някакъв младеж. Линч разпозна в него брат ѝ Филип, един от хората, които носиха ковчега на Мери Хенеси. Филип, на двадесет и пет години, беше с две години по-голям от Мери и Линч си спомни, че сега работи в Далечния изток, нещо в банка или в застрахователния бизнес. Мери се върна с кафето.

— Как е Филип? — запита Линч.

— Добре. Не съм го виждала отдавна, не и след...

Тя не се доизказа и Линч осъзна, че щеше да каже „погребението“. Мери остави подноса и две чаши за кафе на ниската масичка, а после седна на един фотьойл в стил „кralица Ана“ и праметна крак върху крак. Носеше къса черна рокля и голям бежов пуловер, който опитваше, но не успяваше да скрие фигурата ѝ. Тя имаше хубави крака, дълги и добре оформени — още една прилика с убитата ѝ майка.

— Е, какво те води в Лондон? — запита тя.

— Трябва ми помощта ти.

Мери присви очи.

— На теб? Или на организацията?

Доколкото Линч знаеше, Мери никога не бе вербувана за активен член на ИРА. Нито брат ѝ.

— На мен.

Мери бавно разбърка кафето си.

— Не смятам, че има с какво да ви помогна, господин Линч.

— Дермот — каза Линч. — Господин Линч е баща ми.

Мери сви леко рамене, сякаш изобщо не я интересуваше как трябва да го нарича.

— Какво искаш?

Линч седна на едно твърдо, неудобно канапе и се наведе напред, стиснал длани една в друга.

— Познаваш Майк Крамър, оня от специалните части, който...

Ръката на Мери замръзна над чашата с кафе и преди той да успее да завърши мисълта си, тя изрече бързо:

— Да. Знаем кой е Крамър.

— Мисля, че ще мога да го спипам.

— Къде е той?

Гласът ѝ беше монотонен, почти механичен. Сребърната лъжичка в ръката ѝ застина над чашата.

— Най-добре е да не ти казвам прекалено много.

Линч прокара ръка по лицето си. Брадата я нямаше, но все още го сърбеше.

— Ще ми трябват пари.

Мери се намръщи.

— Организацията със сигурност би...

Линч поклати глава:

— Казаха ми да не се занимавам повече с това. Военният съвет не иска да предизвиква нещата. Не желаят да попречат с нищо на мирния процес.

— Какво? Крамър е един от хората, които убиха баща ми. И е пряко отговорен за смъртта на майка ми.

— Знам. Знам. Но те казват, че не трябва да го търся. Да спи зло под камък...

— Кой го каза?

— Томас Маккормак. Но говореше от името на Военния съвет. Дори и да открия къде е Крамър, няма да ми позволят да направя нищо.

Мери се наведе напред и остави кафето върху подноса.

— Готов ли си да не се подчиниш на Военния съвет?

Линч сложи две препълнени лъжички захар в кафето си.

— Крамър уби и моята приятелка. Тя участваше в една ГАС в Лондон в края на осемдесетте.

— ГАС?

— Група на активна служба. Крамър беше в групата от 22-ри полк на специалните части, които атакуваха апартамента ѝ.

— И ти искаш да си отмъстиш, така ли?

Линч я изучаваше и опитваше да разбере за какво мисли.

— А ти? — запита тихо.

Тя отвърна на погледа му.

— Да — каза накрая. — Искам.

— Значи ще ми помогнеш?

— До определени граници. Имам работа. Имам свой живот. Имам...

— Всичко е наред, Мери. Аз искам само пари.

Тя се успокои. Свали крака си и целомъдрено притисна колене, сякаш смяташе, че Линч може да надникне под роклята ѝ.

— Това мога да осигуря. Колко ще ти трябват?

— Колкото можеш да ми дадеш. Трябва да ти кажа, Мери, че това няма да е заем. Съмнявам се, че ще мога да ти се отплатя.

— Както казах, имам работа.

Тя стана и отиде встрани до една викторианска маса. Линч с възхищение разгледа краката ѝ, когато тя се наведе, за да отвори едно чекмедже. В други обстоятелства може би щеше да опита да надникне под полата ѝ, но Мери Хенеси беше дъщеря на Мери Хенеси и като такава беше недосегаема. Неприкосновена. Тя се изправи с банкова разпечатка в ръцете.

— Мога да ти дам две хиляди утре сутринта, когато отвори банката. Ще стигнат ли?

Линч се усмихна.

— Страхотна сума.

— Имаш ли къде да спиш?

Той поклати глава.

— Можеш да използваш стаята ми — каза тя. — Прекалено голям си за дивана. Аз ще спя тук.

— Мери, не знам как да ти благодаря.

— Не е необходимо. Ти само хвани онова копеле Крамър. Това ще е достатъчна благодарност.

Тя се усмихна сладко, с момичешка невинност, която не съответстваше на ругатнята.

Майк Крамър усещаше как потта се спуска по гърба му и се просмуква в ушитата по поръчка риза. Вечерта не беше студена, но той носеше кашмиреното палто върху костюма си. По заповед на Алан. Самият Алан стоеше малко напред и надясно от него. Мартин — две крачки вляво от Крамър. И двамата телохранители носеха черни костюми, които блестяха на прожекторите. Вървяха заедно през тенискортовете. Мрежите бяха свалени, за да имат достатъчно място за

работа. Крамър щеше да си ляга, когато Алан почука на вратата и му каза да излезе с дрехите на Вандермайер.

Една от лампите бръмчеше като хванато натясно насекомо, но той я изключи от мислите си. В далечния край на кортовете стояха трима мъже и си шепнеха нещо. Мартин застана между Крамър и тримата мъже. Гърлото на Крамър беше пресъхнало и той се чувстваше адски уморен, но си наложи да се съсредоточи. Тримата тръгнаха срещу него, като се раздалечиха един от друг. Крамър продължаваше да върви. Усещаше палтото си като усмирителна риза, а обувките му убиваха на петите.

Алан въртеше глава наляво-надясно, за да следи тримата мъже. Човекът в средата на групата, набит и с добре развити мускули, оплешивяващ отгоре, бръкна във вътрешния джоб на самото си. Крамър се напрегна, но ръката се появи обратно навън, стиснала портфейл. Мъжът отляво на групата се наведе, сякаш за да завърже обувките си, но Крамър виждаше, че под дънките си той носи каубойски ботуши. Мартин се измести, за да попречи на коленичилия, но в този момент третият извади голям пистолет изпод бейзболното си яке. Без да спира, той стреля по Мартин — един куршум в гърдите. Крамър се закова на място, а дясната му ръка затърси пистолета в кожения презраменен кобур. Алан се разкрещя:

— Лягай! Лягай! Лягай! — и посегна за собствения си пистолет. Преди да успее да го извади, мъжът стреля от упор и Алан се отпусна на земята.

Крамър стисна дръжката на своя „Валтер“-РРК. Мъжът се отдалечи от Алан, вдигнал пистолета в изпънатата си ръка. Той беше най-висок от тримата, с тяло на плувец и с ниско нахлупена бейзболна шапка, сякаш за да скрие очите му от блестящите прожектори. Намираше се само на два метра от Крамър, стиснал устни и присвил очи. Крамър измъкна своя пистолет, извъртя го пред себе си, за да опита да вмъкне пръст в скобата на спусъка, но закъсна — пистолетът на нападателя се озова пред лицето му. Експлозията го отхвърли назад, той трепна, инстинктивно затвори очи и не видя втория изстрел.

— Мамка му! — изкрещя.

Алан се претърколи и го погледна.

— Бум, бум. Убит си.

— Шибаното палто е виновно — изръмжа Крамър.

Мартин се изправи и изтупа панталона си, преди да иде при Алан. Протегна ръка и го изправи на крака.

— Ставаш по-добър — отбеляза Алан.

— Не нацелих спусъка — отговори Крамър. — Държах пистолета в ръка, но не успях да вкарам пръста си на спусъка.

— Трябва да се упражняваш — каза Алан. — Не си обучен за бързо изтегляне от кобура. В стрелбището влизаш и гърмиш с пистолетите, а не ги държиш в кобура под мишницата си.

Той прасна Крамър по рамото.

— Ще се справиш, Майк. Имай ми доверие. Хайде, да се връщаме в начална позиция.

Алан, Мартин и Крамър се върнаха в своя край на тенискорта, докато другите трима мъже от специалните части се прегрупират.

Крамър пхна пистолета си в кобура, а после опита да го изтегли бързо. Закачи го за джоба на сакото и изруга. При втория опит видя полковника да отваря вратата в широката мрежеста ограда около трите тенискорта.

Полковникът премина през покритата с червен шамот повърхност на игрището.

— Как е? — запита той.

Крамър направи гримаса.

— Двадесет и три опита и всеки път ме гръмват.

— Не ти остава много време за упражнения. Снимките са в Маями. Ще бъдат изпратени с куриер утре. Парите вече се прехвърлят по банков път.

— Ще бъда готов.

— Добре. Аналитикът идва тук утре. След това ти заминаваш за Лондон.

Крамър сви рамене в палтото.

— Ще ми трябват още малко тренировки. Трябва да снижа времето си за реакция.

Полковникът кимна и тупна бастуна в земята достатъчно силно, за да направи дупка в шамота.

— Има още едно убийство. В Южна Африка.

— Тоя не е от срамежливите, а? Има пистолет, пътува^[1].

— Джокер, сега няма връщане назад.

Думите прозвучаха равно и окончателно, и със студенина, каквато Крамър не беше чувал досега, сякаш полковникът вече се разграничаваше от всичко това.

[1] По израза „have passport, will travel“ (имам паспорт, ще пътувам) от туристически реклами. — Б.пр. ↑

Момчето чу писъците на майка си още щом отвори входната врата. Докато стоеше на прага и слушаше животинските писъци от болка, преодоля импулса да затвори вратата и да избяга. Затвори очи и облегна чело на касата на вратата. Писъците спряха и момчето въздъхна дълбоко. Затвори вратата възможно най-тихо, но бравата щракна и майка му го извика. Момчето пусна пълния с книги сак на пода и се качи по стълбите с натезало сърце.

Майка му беше се свила на топка на леглото, прегърнала с ръце краката си, а от очите ѝ течаха сълзи. Момчето застана до вратата на спалнята и се загледа в нея.

— Не мога да издържам повече — каза тя.

— Ще се оправих, мамо.

— Не, няма.

— Ще се оправих, знам, че ще се оправих.

— Боли — отвърна тя и се сви още повече.

Момчето осъзна колко слаба е майка му. Ръцете ѝ бяха като клечки, а кожата изглеждаше опъната плътно по лицето. Но тя беше неговата майка.

— Да повикам ли лекар? — запита с разтреперан глас.

— Лекарят не може да помогне — отвърна майка му. — Не може да махне болката.

Тя дишаше на пресекулки, сякаш се затрудняваше.

— Искаш ли да ти донеса мляко?

Майка му поклати глава.

— Ами нещо за ядене?

— Ти трябва да ми помогнеш — помоли го тя.

— Ще ти помогна — отговори детето. — Всичко ще направя, за да се оправих.

Тя отново поклати глава.

— Не можеш да помогнеш да се оправя — каза и го изгледа с насълзени очи, — но можеш да спреш болката. Трябва да ми донесеш лекарството.

Дермот Линч се събуди веднага щом чу шума от пуснатия душ. Отначало не можеше да осъзнае къде се намира — тапетът с жълтите цветя и надиплените пердета придаваха усещане за жена, а на

тоалетната масичка имаше пухкаво бяло мече, което го гледаше със сини стъклени очи. През тънките пердета влезе слънчева светлина, а в следващия миг чу някой да влиза под душа. Мери Хенеси. Линч погледна часовника си. Беше малко преди девет, но той не успя да се наспи. Мери го държа буден до късно в разговори за старото време и го молеше да разказва за майка ѝ и баща ѝ.

Линч се беше постарал да цензурира онова, което ѝ каза. Макар родителите ѝ да бяха загинали за ИРА, Мери никога не бе проявявала интерес към организацията и Линч не беше сигурен дали тя знае докъде се простираше тяхното участие. Лиам Хенеси беше съветник на Шин Фейн, политическото крило на ИРА, по време на няколко бомбени кампании в Англия през осемдесетте години. Той стоеше и зад бомбения атентат в хотела в Брайтън, при който за малко не загина министър-председателката Маргарет Тачър. След смъртта на Лиам Хенеси жена му Мери беше възприела още по-активна роля, като премина в нелегалност и взе участие в няколко големи бомбени атентата, или спектакли, както Военният съвет на ИРА предпочиташе да ги нарича. Много хора бяха загинали.

Той се изправи в леглото и разтри лицето си с длани. Все още се чувстваше особено без брадата, сякаш кожата му принадлежеше на друг, но беше доволен от късата коса, защото не се налагаше повече да я отмята от очите си. Наведе се и напипа пистолета, за да е сигурен, че е още на мястото си. Стана от леглото и понечи да отмести пердето, но се замисли. Апартаментът гледаше към къщите от другата страна на пътя и щеше да е по-умно съседите да не виждат, че Мери има гости. В спалнята беше топло и Линч изведнъж си спомни за тялото в багажника на форда, паркиран по-долу. Скоро щеше да се вмирише, а е достатъчен само един любопитен минувач, и районът ще се напълни с полиция.

Спалнята се отвори и той се извърна към Мери, увита в тъмночервена хавлия и с коса, от която капеше вода. Тя изобщо не се смути от голотата му — всъщност Линч се изчерви.

— Банята е свободна — каза тя бодро.

Линч стоеше с ръце върху слабините като футболист в защитна стена.

— Добре, благодаря — отговори.

Усмивката на Мери се разшири и тя вдигна вежда. За момент изглеждаше, сякаш иска да каже още нещо, но после се обърна и го остави сам.

Линч отиде в банята и заключи вратата, преди да пусне душа. Над мивката имаше шкаф с огледало и той внимателно огледа изображението си. Прекара ръка през косата си и се замисли как ли още би могъл да промени външния си вид. Мери не го позна, но онзи от микробуса определено беше го разпознал въпреки обръснатата брада и телените очила. Отвори шкафчето и погледна вътре: аспирин, разтвор за почистване на контактни лещи, шишенца с различно оцветени контактни лещи, тампони за уши, пинцети, бутилка екстракт от самодивско биле и няколко опаковки противозачатъчни хапчета.

— О, Мери, добра католичка като теб... — измърмори Линч. Тя беше хубава жена и той постоянно се питаше с кого ли спи и как ли е между чаршафите.

Цветните лещи бяха добра идея, но той имаше отлично зрение и колкото и слаби да бяха диоптрите на Мери, лещите щяха да го дразнят. Всъщност надяваше се да намери боя за коса.

Затвори вратата на шкафчето и отново се загледа в отражението си. Изглеждаше по-млад без брада и мустаци, а и очилата му придаваха вид на свещеник, който приветства вярващите на парти в двора на черквата. Внезапно на вратата се почука.

— Чай или кафе, Дермот? — обади се Мери.

— Кафе. Ти боядисваш ли си косата?

Настъпи кратка пауза, докато Мери опитваше да си обясни защо ѝ задава този въпрос. След това, изглежда, разбра.

— Не — каза тя през вратата. — Но мога да ти взема нещо от аптеката, ако искаш. След закуска.

Линч се усмихна. Умна и красива. Както мъртвата си майка.

Мартин ядеше лакомо сутрешната закуска, когато Крамър влезе в столовата. Чинията му беше отрупана с кренвирши, бекон и бъркани яйца, а в малка допълнителна чинийка имаше купчинка филийки хляб с масло. Мартин намигна и вдигна чашката с кафе за поздрав.

Крамър поклати глава удивен. Мартин преглътна.

— Големи стомаси, Майк. Характерна черта на семейството.

Взе две филийки, сложи кренвирш и две парчета хрупкав бекон между тях и ги напъха в устата си, сякаш пуска писмо в кутия.

Крамър си наля чаша кафе и седна срещу него. На съседната маса имаше голям телевизор и видеокасетофон и един бял кабел минаваше по буквите дъски на пода до контакт в стената. Крамър кимна към телевизора.

— Какво има?

Мартин сви рамене и отпи глътка кафе, за да прокара храната.

— Не знам. Полковникът го нагласи още като се събуди.

— Къде е Алан.

— На тенискорта с момчетата. Проиграват няколко комбинации.

— Според теб как се развиват нещата?

— Всичко може да се случи, Майк. Иска ми се да кажа, сигурен съм, че ще го хванем, но имаме малко време за реагиране, знаеш.

— Да, знам.

Под ръководството на Алан времето за реагиране на Крамър се скъсяваше все повече, но в повечето случаи пак не можеше да изтегли пистолета. А дори когато успяваше, не можеше да стреля и убива, преди самият той да бъде убит.

— С Алан ще направим всичко, за да ти дадем повече време, но в крайна сметка оставате двама, само дето ти не знаеш по кого да стреляш.

Крамър отпи кафето.

— Няма ли да ядеш? — запита Мартин.

— Остана ли нещо?

Мартин се ухили и си направи нов сандвич с бекон и кренвирш. Крамър чу полковника да влиза в помещението зад гърба му.

— Добро утро — каза полковникът и започна да вдига капаците на съдовете от неръждаема стомана и да души като куче.

— Как са кренвиршите тази сутрин?

— Първокласни — отговори Мартин. — Не знам защо Майк не си похапва.

— Може би по-късно — каза Крамър.

Полковникът загреба бъркани яйца в една чиния и с едни щипки си взе две половинки печен домати.

— Говорих с нашите приятели в Щатите — каза той на Крамър. — Ще проверят за предишни убийства с изстрел в главата. Ще ни се

обадят, ако открият нещо.

Крамър кимна в знак на благодарност. В столовата беше студено въпреки газовата печка и полковникът носеше якето си. Отиде при видеокасетофона и сложи в него касета, преди да седне до Крамър. Мартин се помести встрани, за да могат всички да виждат добре екрана. От джоба си полковникът извади дистанционно управление. Преди да натисне бутона, бутна чинията с яйца и домати пред Крамър. Той понечи да протестира, но полковникът го смълча с ръка.

— Яж — заповяда и Крамър с нежелание взе една вилица. Телевизорът примигна и се включи.

— Това са записи от охранителните камери в „Хародс“ — каза полковникът. — Качеството не е съвсем добро, но както ще видите, то не е от значение.

На екрана един арабин в галабия ходеше из магазина, предшестван от трима телохранители. От двете страни на арабина имаше още двама мъже в костюми, но те изглеждаха по-скоро като администратори, а не телохранители. Зад арабина крачеха три жени в черни дрехи, с покрити лица. Крамър не чу изстрелите, но видя първия телохранител да пада на пода и тогава убиецът се появи на екрана с протегнатата ръка, прицелил се към втория телохранител. Пистолетът със заглушител изстреля два куршума в гърдите на човека. Третият телохранител умря, преди да успее да извади собствения си пистолет. Устата на Крамър пресъхна. Убиецът беше бърз. Бърз и точен, по-бърз дори от хората от специалните части, с които се упражняваше на тенискортовете. Лицето на убиеца беше обърнато настрани от камерата, когато той мина край арабина и застреля една от жените — един куршум в лицето, един в гърдите, — а след това бързо излезе от обсега на обектива.

Крамър сложи хапка бъркани яйца в устата си и бавно ги сдъвка срещу мигащия екран. Този път картината показваше стълбището. Две елегантни блондинки в маркови палта се усмихваха и кимаха към един млад мъж в дънково яке, който се беше обърнал, за да огледа краката им. Убиецът влезе в кадър, забързан, с приведена глава и лице, извърнато от камерата, притиснал пистолета отстрани на тялото си. Една от блондинките сложи ръка на устата си, с широко разтворени и уплашени очи, и в този миг убиецът изчезна. Крамър се намръщи.

— Накуцваше ли? — запита.

— С левия крак — каза Мартин.

Алан пристигна, облечен в тъмносин блейзър и сив анцуг, приличаше досущ на съдия на олимпийски игри. Застана зад полковника със скръстени на гърдите ръце. Кимна за поздрав на Крамър, а после се загледа в екрана.

— Това е „Египетската зала“ — обяви полковникът при следващото трепване на екрана. Убиецът премина край едно копие на Розетския камък^[1] в реален размер и край щанд с малки статуетки. Крамър остави вилицата. Нямахше съмнение, че мъжът накуцва. И тук не беше възможно да го идентифицира човек, защото главата му беше извърната настрани от камерата. Когато излезе от нейния обхват, екранът мигна и картината се смени с изглед на секцията за канцеларски материали.

— Много се притеснява от камерата, нали? — отбеляза Мартин, докато нареждаше поредния сандвич с бекон и кренвирши. Никой не обръщаше внимание на убиеца, когато той се насочи към вратата на склада, независимо че продължаваше да държи пистолета със заглушител. Отвори вратата и се изгуби зад нея и екранът трепна още веднъж.

Следващата картина беше от подземния тунел. Този път убиецът носеше престилка на работник от склада и пистолетът не се виждаше. Мина край двама работници, но те не му обърнаха внимание. Крамър забеляза, че сега, изглежда, накуцваше по-слабо.

Последният кадър от записа показва млад човек от охраната, който говореше по телефона. Младежът погледна наляво, отвори уста, за да каже нещо, и след това падна, а от гърлото му бликна кръв. Убиецът се появи за миг в долната лява част на екрана, виждаха се само тилът и раменете му. Полковникът угаси телевизора с дистанционното.

— Това е единственият случай, в който нашият човек е заснет на лента — каза. — Искам всички вие да гледате колкото пъти трябва, за да добиете усет за начина му на движение.

— Накуцването — каза Алан. — Не е истинско, нали?

Полковникът кимна.

— Накарахме един хирург-ортопед да погледне тези кадри и той твърди, че накуцването не е истинско. За отклоняване на вниманието.

Толкова време човек гледа в куцукането, че не забелязва другите особености.

— Той е знаел къде се намират всички охранителни камери — изтъкна Крамър. — Сигурно първо е огледал магазина.

— Правилно — съгласи се полковникът, — но записите се изтриват през редовни интервали. Имаме записи от четиридесет и осем часа преди убийството, прегледали сме ги, но от него няма и следа.

— Е, знаем, че е бял, борави с дясната и е добър — обади се Мартин.

— Добър? Направо е супер — каза Алан. — Не е нервен, никаква напрегнатост. Сякаш е на разходка в парка в неделя следобед. Не съм виждал такова нещо. Очиства трима телохранители и целта си, а после излиза, без дори да погледне назад.

— Сякаш не му пука — каза Крамър.

Мартин поклати глава.

— Не, истински професионалист е. Знае, че ако бърза или се оглежда, само ще привлече внимание към себе си.

Алан сложи голямата си длан на рамото на Крамър.

— Готов ли си, Майк?

Крамър доизпи чашата си и стана. Полковникът погледна с вдигнати вежди недовършената му закуска, но не каза нищо.

— Ще отработим някои движения в гимнастическия салон — поясни Алан. Крамър излезе заедно с Алан и Мартин, застанали от двете му страни. Усещаше костюма като усмирителна риза, независимо че му прилягаше идеално. Би предпочел да носи яке и дънки, но разбираше колко важно е да се облече както се изисква. Това беше камуфлаж, толкова важен за тази роля, колкото униформата в зелено и кафяво, която беше носил на Фолкландските острови и в граничните райони на Северна Ирландия. Бръкна в сакото и докосна дръжката на своя пистолет, сякаш за да се убеди отново, че е там.

Стъпките им отекваха в покритите с плочки стени на коридора, докато вървяха към салона. Мартин натисна вратата и застана настрана, за да пропусне Крамър.

— Благодаря — каза Крамър. Не чу, а по-скоро усети човека зад вратата и като се обърна, дясната му ръка посегна за пистолета. Пръстите му бяха на сантиметри от дръжката, когато отекна първият изстрел и той усети на бузата си горещината от експлозията. Продължи

да се обръща и видя своя нападател — русокос мъж към тридесетте, стиснал един „Смит и Уесън“. Гръмна и вторият изстрел, този път към гърдите му.

Крамър се изви и насочи пръст към Алан:

— На какво си играеш? — извика той.

— Не си играя, Майк — спокойно отговори Алан. — Това не е игра. Между рундовете няма гонг. В момента, в който си приел работата, животът ти е изложен на риск. Не можеш да сваляш гарда. Никога.

Крамър се успокои. Пое дълбоко дъх и кимна. Чуваше пулса си във вените и здраво стискаше юмруци. Наложил си да се успокои. Знаеше, че Алан е прав, просто беше раздразнен от собствената си глупост. Мартин трябваше да влезе в стаята първи, за да провери дали е чиста, но от ухилената му физиономия ставаше ясно, че нарочно не го направи. Крамър кимна.

— Добре, Алан. Разбрано.

Алан го плесна по гърба. Човекът, който го простреля с халосни патрони, се отдалечаваше навътре в салона. Трима други стояха до шведската стена, облечени неофициално и с презраменни кобури.

— Ще се оправиш, Майк — каза Алан. — Просто искам да съм сигурен, че накрая ще излезеш цял от всичко това.

Ушите на Крамър още звъняха от изстрелите и той разтри слепоочията си.

— Знам, Алан. Знам. Хайде да започваме.

— Искам да ти покажа нещо — каза Алан. — Ти и момчетата ще нападнете мен и Мартин, ти реши кой да стреля.

Крамър се ухили. Поне веднъж и той щеше да бъде на печелившата страна. Отиде при четиримата мъже в далечния край на салона и обясни какво трябва да правят.

— Готови ли сте? — извика Алан.

Крамър отговори с вдигнат палец. Мартин застана до Алан и двамата заедно тръгнаха бавно по дървения под. Крамър и четиримата мъже се разпръснаха, всички държаха ръцете си свободно отпуснати отстрани. Един се престори, че ще кихне и Мартин застана нащрек, когато ръцете на човека се вдигнаха към носа. Алан оправи вратовръзката си с дясната ръка, а очите му оставаха напрегнати и внимателни. Крамър изчака, докато стигне на два метра от Алан, преди

да извади пистолета си. Алан реагира мигновено, дясната му ръка се пъкна в левия ръкав и излезе от там с кама. Пристъпи напред, като замахна с ножа нагоре, към брадичката на Крамър. Крамър натисна спусъка с пръст, но закъсня, защото лявата ръка на Алан се вдигна нагоре като камшик и отблъсна встрани ръката му подобно на светкавица с цвета на синия блейзър. Камата боцна врата на Крамър. Алан спря, вперил поглед в очите на Крамър. Усмихна се.

— Какво мислиш?

Свали камата и я подаде на Крамър.

Той я разгледа намръщен. Острието не беше от метал, а от черен, подобен на пластмаса материал.

— Ти знаеше, че аз ще стрелям, нали?

Алан сви рамене.

— Предположих, че ще опиташ, но това не би имало значение. Стига да видя, че посягаш за пистолета си, ще мога да извадя ножа първи.

Протегна лявата си ръка и дръпна ръкава. Към китката му, върху ризата, имаше закрепен кожен калъф.

— С ръце отстрани на тялото винаги ще е по-бързо да извадиш ножа, отколкото пистолет. Но ще трябва да отидеш напред, към убиеца. Към пистолета.

— От какво е направено това? — запита Крамър.

— Последна новост от Щатите — отговори Алан. — Един приятел от „Делта Форс“ ми го даде като мостра. Композитна въглеродна смес, страничен продукт от космическата програма, много лек, не се чупи и винаги остава остър.

Ухили се.

— Дори можеш да се обръснеш с него. Предимството от твоя гледна точка е, че не може да бъде засечен.

Крамър кимна замислен, с поглед върху камата.

— Дай да опитам.

Мери Хенеси постави кана мляко и кутия мюсли на кухненската маса до чиния с филийки хляб, маргарин и мед.

— Аз съм вегетарианец — обясни тя, когато Линч вдигна поглед.

— А, ясно. Добре изглеждаш като такава — каза Линч и се ухили.

Запита се дали да каже нещо за баскетболните маратонки „Чарлз Джордан“, които беше видял в антрето, но се въздържа. Виждаше се, че са скъпи и определено не от изкуствени материали. Имаше и няколко книги в кожена подвързия по двете лавици в хола. Каквато и да беше Мери Хенеси, очевидно подбираше с какво да се поглези.

— Излизам за парите — каза тя, като погледна бързо часовника си. Облече един син блейзър и провери косата си в огледалото с позлатена рамка над камината, преди да излезе.

Когато тя затвори външната врата след себе си, Линч вдигна кутията с мюсли и я помириса.

— Храна за зайци — промърмори тихо и я остави обратно на масата. Като намаза дебел слой мед върху една филия, започна да изрежда наум какво още имаше да свърши. Единственото място, в което знаеше, че се намира Майк Крамър, беше ориентир по карта, географска дължина и ширина, и за да може това да означава нещо, щеше да му трябва координатна карта на района. Не се съмняваше, че ще убие човека от специалните части. Имаше два пистолета, чешкия „Модел“-75 в спалнята и един „Токаръв“ в колата, и беше добре обучен да използва малокалибрено оръжие. В Ирландия предпочиташе „Калашников“, но пистолетът можеше да се крие по-лесно. Наведе се, за да разгледа джобовете на сакото си, което висеше на облегалката на един стол. Извади двата портфейла, които беше взел от нападателите си в Мейда Вейл. В тях имаше над триста лири, кредитна карта „Баркликард“ и шофьорска книжка. Линч се изненада от шофьорската книжка, защото доброволците на активна служба в ИРА бяха инструктирани да отстраняват от себе си всички средства за установяване на самоличността. Взе шофьорската книжка и я погледна. Изглеждаше истинска, както и кредитната карта, но Линч се съмняваше, че не са подправени. Просто се надяваше да минат, когато отиде да вземе кола под наем. Но първо ще трябва да се отърве от форда долу на улицата.

Крамър се упражняваше да вади камата от кожената калъфка, когато отгоре изрева хеликоптер и разтърси прозорците на салона.

Забеляза нещо зелено през оцапаните прозорци, после машината се изгуби.

— Готов ли си, Майк? — запита Алан.

Крамър кимна. Нагласи ръкава си и отпусна ръце отстрани. Алан се отдалечи, а после застана с лице към Крамър и с ръце на хълбока. Мартин застана до него. Двамата тръгнаха напред заедно, сякаш подали си мълчалив сигнал, който Крамър не разбра. Вървяха по дървения под, без да бързат. Крамър остана на място. Чакаше. Алан направи първото движение — бръкна в якето и извади автоматичния си „Глок“. Дясната ръка на Крамър се пъкна в левия ръкав за камата. Когато ръката с пистолета се вдигна, за да се прицели, Крамър замахна с камата, но Алан се отместа. Макар и едър, той беше коварно бърз, движеше се като боксьор от лека категория в първия рунд и вече прицелваше пистолета в лицето на Крамър, когато той замахна пак с камата. Алан дръпна спусъка два пъти и Крамър почти оглуша от гърмежите.

— Мамицата му — каза той унило.

Алан извади пълнителя и зареди други два халосни патрона.

— Достатъчно бързо вадиш камата, но не се движиш напред — каза той, като върна пистолета в кобура. — Тя върши работа само ако се приближиш. Близо и под брадата, направо нагоре в мозъка.

— Да, знам — отговори Крамър.

— Ставаш все по-добър — каза Мартин, като отвори пакет дъвка „Ригли“ и му предложи. Крамър поклати глава.

Прекъсна ги отварянето на вратите на залата. Блеки, един от бойците на полковника, извика, че Крамър трябва да иде в кабинета на директорката. Алан и Мартин се ухилиха.

— Май ще има шест пръчки на голо — каза Мартин.

Крамър отиде по коридора до кабинета. Съблече палтото, метна го на дясната си ръка и почука на вратата. Полковникът го въведе. Един мъж гледаше навън през прозореца и не се обърна, когато полковникът затвори вратата. Мъжът беше малко под метър и осемдесет и стискаше дланите си една в друга като гробар, наблюдаващ погребение. И в облеклото му имаше нещо погребално; черен костюм и черни обувки, лъснати до блясък, а от всеки ръкав се виждаше по два сантиметра бял колосан маншет на риза. Косата му беше тъмнокафява, вързана на малка опашчица, която се извиваше над

яката му като небрежно изписана запетайка. Крамър по принцип не правеше прибързани заключения за хората, но инстинктивно намрази този човек. Отчасти заради начина му на обличане, отчасти заради опашчицата, но предимно заради крещящата му грубост — ако не беше напълно глух, позата до прозореца беше само за ефект.

Мъжът се обърна бавно, сякаш едва сега разбрал за присъствието на Крамър. Косата беше сресана назад над лицето му, гладко като на момче. Секунда-две разглежда Крамър през очилата си с червени рамки, след това се усмихна и подаде ръка.

— Вие трябва да сте Майк Крамър — каза. Ръкува се. Имаше силна ръка и Майк забеляза, че ноктите му са идеално изрязани. Напомниха му за добре поддържаните нокти на Алан.

— Аз съм Бърнард Джакман.

Произнесе малкото си име провлачено, по тексаски, с ударение на втората сричка.

— Аналитикът? — запита Крамър.

Джакман наклони глава.

— На вашите услуги.

Полковникът отиде до бюрото си и седна, като кимна на Крамър и Джакман да се настанят на кожените фотьойли до незапалената камина. Джакман изпъна ръбовете на панталона си, преди да кръстоса крака. Имаше нещо много точно и премерено в движенията му, сякаш изнасяше представление.

— Бърнард се отби на път за Южна Африка — каза полковникът, като сложи бастуна си на масата. — Решихме, че това е добра възможност за кратък разговор.

— Има ли доклад за убийството в Южна Африка? — запита Крамър.

— Готви се — отговори полковникът.

— Вече разговарях с един от следователите — каза Джакман. — Според всички признаци това убийство е също толкова професионално, колкото и останалите. Облечен е бил като рейнджър и е карал „Ланд ровър“ — очевидно добре е планирал всичко. Аз ще ида на местопрестъплението, за да видя дали мога да открия още нещо. Ще напиша доклада си още там и ще ви го изпратя по факса или ще ви го съобщя по телефона.

— Имате ли представа кой е платил за удара? — запита Крамър.

— Имал е много врагове и в Зимбабве, и в Южна Африка — отговори полковникът. — Врагове, които нямат проблем да платят хонорара на нашия човек.

Джакман се обърна към Крамър:

— Четохте ли анализа ми за убиеца?

Крамър кимна. Вкара пръст в яката на ризата си.

— Интересен беше — отговори уклончиво.

— Интересен? — повтори Джакман. — Надявах се, че ще ви бъде повече от интересен.

Крамър раздвижи рамене в ризата си.

— Не се обиждайте, но голяма част изглежда само догадки.

— Догадки? — бавно произнесе Джакман, като наблегна на гласните.

Крамър погледна полковника, който му кимна да продължава.

— Казвате, че човекът, когото търсим, е интелигентен, но това е ясно, защото не би могъл да направи всичко това, ако е глупав — каза Крамър.

— Вярно — отговори Джакман.

— Но предполагате, че в училище е бил побойник и че не е учил в университет.

Джакман събра пръсти под брадичката си и започна да изучава Крамър.

— И отстоявам това.

— То е догадка, нали?

— Какво още не ви харесва? — запита Джакман, без да обърне внимание на въпроса на Крамър.

— Казвате, че има армейска подготовка, и аз твърдя, че и това се разбира от само по себе си. Но твърдите, че е напуснал армията и не е можел да си намери постоянна работа след това. Според мен човек с армейска подготовка и с интелект над средното ниво не би имал проблем да си намери постоянна работа.

— Като вас ли? — тихо запита Джакман. Крамър устоя на погледа му няколко секунди. Джакман се усмихна тънко.

— Друго?

— Да. Защо смятате, че са му отнели шофьорската книжка?

Полковникът издаде тих звук като хъркане, сякаш потиска смях, но Джакман не отклони погледа си от Крамър. Вдигна очилата си

нагоре по носа с показалец.

— Чувствам се като Шерлок Холмс в момента, преди да започне да обяснява на доктор Уотсън. Но няма да е за първи път.

Той изправи, а после отново кръстоса крака, като пак оправи ръбовете си.

— Какво знаете за изготвянето на профили чрез анализ?

— Гледал съм „Мълчанието на агнетата“.

Джакман отпрати още една тънка усмивка на Майк.

— Добре, разбирам как незапознатият смята, че работата ми е само догадки, но трябва да не забравяте, че аз базирам това на хиляди казуси, данни за убийци и жертвите им от целия свят. Тези казуси позволяват на мен и аналитиците като мен да правим определени изводи, да приписваме определени черти на убийците. В около пет процента от случаите, по които работят аналитици във ФБР, прекият изход е арестуване на престъпника. В други десет процента от случаите престъпникът е арестуван в резултат на пренасочване на следствието заради анализа. И в почти всички случаи на успешна присъда престъпникът отговаря в значителна степен на аналитичния профил. Аналитичната работа има успехи, Майк, това е несъмнено.

Джакман потри дланите си, които издадоха мек звук като шепот. Очите му бяха фиксирани в тези на Майк с почти мисионерска страст.

— Ако оставим настрана особеностите на човека, когото търсим в случая, по принцип серийните убийци са бели и от мъжки пол. Това е вярно почти без изключения, така че дори и да нямаме очевиден, пак бих допуснал, че нашият убиец има тези две характеристики.

— С една дума, допускате, че платеният убиец има същите характерни черти като серийния убиец? — запита Крамър. — Аз си мислех, че серийните убийци са все откачени.

Джакман поклати глава.

— Това е всеобща заблуда. Всъщност само два процента от серийните убийци се диагностицират като луди. От моите изследвания смятам, че сравнението между серийния убиец и човека, когото търсим, е възможно. Той убива редовно, убийствата зачестяват и методът му на убиване е постоянен. Това са все черти на организирания сериен убиец.

Крамър се намръщи.

— Организиран ли? Какво значи организиран?

— Ние разделяме убийците на два типа: организирани и неорганизиранни. По принцип организираният убиец планира убийството, а неорганизираният подхожда според случая. Организираният убиец носи оръжието със себе си, неорганизираният може да вземе нож на местопрестъплението и да го използва. Организираният убиец често пътува, за да извърши убийството, а после скрива следите си, докато неорганизираният убива близо до дома си и не се интересува след колко време ще намерят тялото или дали е оставил пръстови отпечатащи.

— Знаем, че нашият човек е организиран — каза Крамър. — Трябва да е такъв, ако ще е наемен убиец.

— Точно така — съгласи се Джакман. — Човекът, когото търсим, е съвършеният организиран убиец. Което означава, че имаме всички основания да смятаме, че се вписва в профила на организирания серийен убиец.

Аналитикът стана и отиде до прозореца. Застана там, загледа се навън, стиснал длани зад гърба си, и продължи с лекцията:

— Организираните убийци и неорганизираните убийци обикновено имат различен произход — добави Джакман. — Това го знаем не от велики психологически прозрения, а защото в Отдела за поведенчески науки на ФБР са съставили профили за всеки серийен убиец, хващан някога. Едно време работех в този отдел и част от работата ми беше да разговарям с такива хора, за да вляза в главата им и да видя кое ги кара да са такива. Като сравним произхода им, можем да си правим заключения за общите им особености.

Джакман се обърна и застана с лице към Крамър. Вдигна лявата си ръка и започна да отброява на пръсти:

— Първо, организираните серийни убийци са интелигентни над средното ниво. Не е необичайно коефициентът им да надвишава 120. Второ, отчасти заради високия коефициент на интелигентност организираните убийци имат чувство на превъзходство и това ги кара да се бият, да карат прекалено бързо, да спорят с шефовете си. Питайте защо смятам, че нашият човек е загубил шофьорската си книжка. Защото повечето организирани убийци, за които са направени профили в Отдела за поведенчески науки, имаха поредица от пътни нарушения и повечето от половината бяха останали без книжки. Да им кажеш, че карат твърде бързо, е безрезултатно, защото те смятат, че си знаят по-

добре. Трето, организираниите убийци обикновено са от семейства, в които бащата е имал работа, но дисциплината въщи е била слаба. Неорганизираните убийци често пъти произлизат от семейства, в които е имало душевноболни или проблеми с наркотиците, и много често — насилие. Не непременно сексуално, но почти сигурно побоища и други такива. Четвърто, обикновено организираниите убийци са много общителни, или поне на повърхността. Неорганизираните убийци са самотници, организираниите се чувстват по-добре в тълпи. Пето, организираниите убийци по принцип имат многобройни сексуални партньори и са добри в леглото.

Джакман забеляза недоверчивото изражение на Крамър и се усмихна.

— Вярно е. Често пъти изглеждат добре и са страхотни за разговори, но поради характера си обикновено не могат да задържат дълготрайни връзки.

— Отегчават се лесно — каза полковникът.

Джакман кимна в знак на съгласие.

— А, и са склонни да намират недостатъци на партньорите си. Освен това поради успеха си с жените много организирани убийци изпитват дълбока омраза към противния пол. Трябва да си спомните, че повечето серийни убийци избират жени за свои жертви, но това може да не е така в случая. Смятам, че може да се допусне, че нашият убиец произлиза от нездраво семейство. Съмнявам се, че е насилван сексуално. Възможно е да е преживял развод или ранна смърт на родител.

— Казвате, че загубата на родител повишава вероятността детето да стане сериен убиец? Това е адски голямо обобщение.

Джакман скръсти ръце.

— Както го представяш, такава е. И очевидно е невярно. Много деца от семейства с един родител стават напълно уважавани и трудещи се граждани. Аз загубих майка си на десетгодишна възраст, но не станах убиец. Важно е онова, което става след това, важно е как останалият жив родител третира детето. Децата трябва да научават разликата между доброто и лошото, трябва да бъдат учени на общителност, да разбират, че не са центъра на вселената и че и другите хора са от значение. Липсата на такова възпитание създава личност, способна да стане сериен убиец. Следите ли мисълта ми?

Крамър кимна. Не му харесваше да му четат лекция, не му харесваше и прекалената увереност на Джакман, но ако той можеше да даде някаква улика за убиеца, Майк беше готов да чака.

— ФБР започна да съставя профили на осъдени убийци в края на седемдесетте години — продължи Джакман. — Започнаха с убийци и с нереализирали се убийци като Сирхан Сирхан и Джеймс Ърл Рей, които трябваше да попълват въпросник на шестдесет страници и от тях да се търсят общи черти, онова, което отделя убиеца от останалите хора.

— Освен че убиват хора ли? — запита Крамър. Полковникът му отпрати предупредителен поглед, но Джакман не обърна внимание на прекъсването.

— Повечето убийци убиват, за да привлекат вниманието към себе си — продължи аналитикът. — Може и да твърдят, че действат в името на една или друга политическа кауза, но по принцип търсят внимание. Например често пъти водят дневници. Когато хванете вашия човек, смятам, ще установите, че някъде е водил дневник или записки за делата си. Почти сигурно със снимки, изрезки от вестници, а може би и видеозаписи на новините.

Крамър се размърда на стола си.

— Да, разбирам какво говорите — каза той. — Но не разбирам как то ще ми помогне да идентифицирам убиеца.

— За откриването му в тълпата сте прав — призна Джакман. — Профилите не вършат такава работа. ФБР и другите правораздавателни служби ги използват, за да подберат най-вероятните заподозрени лица и за да могат да съсредоточат средствата си по най-ефективен начин.

Крамър изпусна дълга въздишка и разтри врата си. Струваше му се, че колкото повече искаше да измъкне конкретни данни от аналитика, толкова повече той размиваше нещата. Като да опитваш да хванеш мъглата с ръка.

— Ами от каква националност е? — запита Крамър.

Джакман сви рамене.

— Най-вероятно е да е американец или англичанин, а може би и австралиеца или южноамериканец.

— Защо?

— Спокойствието му под натиск и точната стрелба предполагат обучение в специални части.

— А защо да не е германец?

Джакман свали очилата си и ги развъртя в дясната си ръка.

— Да, възможно е да е германец. Но независимо от националността му очевидно има афинитет към езиците. Свидетелите, чули го да говори, са на напълно различни мнения за гласа и акцента му. Работил е като сервитьор три дни, преди да убие момиченцето на Киприано, и е говорил свободно гръцки. Имаме свидетели в Маями, които са сигурни, че има акцент на нюйоркчанин, а един телохранител, чийто клиент бил убит в Банкок, твърди, че акцентът му е шотландски.

— Шотландски?

— Телохранителят е от Глазгоу и се кълне, че акцентът е истински. Не съм убеден, че германец би могъл да говори идеално гръцки и английски без следа от немски акцент.

На вратата се почука и госпожа Елиът се появи с количка за чай пред себе си. Полковникът се усмихна в знак на благодарност, когато тя остави количката до бюрото му и излезе от стаята.

— Има нещо, което не прочетох в доклада ви, но ми се струва, че е добре да се спомене — каза Крамър.

Джакман вдигна вежди и спря да върти очилата си.

— Начинът, по който убива. Отблизо, един изстрел в лицето и един в гърдите.

Джакман кимна.

— Това е подписът му. Това е начин да каже на света, че той го е направил. Както Зоро рисува „З“ с шпагата си.

— Има по-лесни начини да убиеш. Изстрелът в главата е рискован. Ние не сме обучавани да убиваме така.

— Вие как бихте го направили?

Джакман се приведе напред, нетърпелив да чуе отговора му.

Крамър сви рамене.

— В гърдите. Това е най-голямата област, вероятността да не улучиш, е по-малка. Удар в сърцето или белите дробове, или дори в черния дроб, и край.

— По-бързо от изстрел в главата?

— По-лесно е да не улучиш в главата.

— И според вас това е важно?

— А според вас не е ли?

— Аз просто мисля, че това е неговият начин да каже на клиента си, че той е свършил работата.

Крамър вдигна ръка до устата си и потупа устните си замислен.

— Може би — каза.

— Не изглеждаш убеден. Но той не може да раздава визитки, нали?

Джакман се усмихна и в усмивката му се забеляза нещо, което напомняше за куче, загледано в кокал.

Дермот Линч миеше съдовете, когато чу ключа да влиза в ключалката на предната врата. Взе един голям нож за месо, но почти веднага от антрето се чу гласът на Мери:

— Аз съм.

Линч върна ножа в сапунената вода.

Мери влезе в кухнята и сложи найлонова торбичка на масата.

— Голям къщовник си — каза тя.

Линч сви рамене.

— Така трябва, ако живееш сам. Бързо научаваш, че ако не го свършиш веднага, няма да го направиш никога.

— Дермот, нима искаш да кажеш, че в живота ти няма някоя млада жена, която да чисти след теб?

Линч се засмя и изплакна ножа и вилицата под крана за студена вода.

— Има няколко млади жени, Мери, но не мисля, че са от онези, които биха ми вършили къщната работа.

Взе кърпа и избърса ръцете си. Мери извади издут плик от ръчната си чанта и го отвори.

— На банкноти по петдесет и двадесет са. Ще стигнат ли?

— И още как — каза той, като прокара палец върху банкнотите. Пъхна плика в задния джоб на дънките си, а след това импулсивно пристъпи напред и я целуна по бузата. За негова изненада, тя обърна лицето си така, че устните ѝ докоснаха неговите, и тя отвърна на целувката му. Линч сложи ръце на хълбока ѝ и опита да я целуне по-добре, но тя вдигна ръце, сложи ги на раменете му и го отблъсна. Погледна го с дяволито вдигната вежда. По бузата ѝ се спускаше кичур коса.

— Според мен идеята е лоша, нали, Дермот?

Линч се усмихна.

— Да, така е.

Мери продължи да го гледа и той виждаше собственото си отражение в зениците ѝ. Тя се усмихна и наведе глава настрани, сякаш размисляше.

— Може би по-късно — каза.

— Да, може би — обади се Линч. Знаеше, че тя няма предвид по-късно през този ден. Имаше предвид после, след като Крамър умре. Кимна, все още загледан дълбоко в очите ѝ.

Тя отговори на погледа му няколко секунди, а после се обърна и извади три кутии от торбичката.

— Боя за коса — обясни, като му ги подаваше. — Не знаех какво да взема и затова купих една черна, една руса и една червена.

Линч взе кутиите в ръце и се замисли, а Мери отиде в другия край на кухнята и се зае да пълни каната с вода.

— Ти какво мислиш? — попита Линч.

— Аз бих се боядисала в черно — отговори тя. — Червеният цвят е винаги рисков. И ще демонстрира ирландския ти произход. Не съм сигурна и че ще ти отива да си като изрусен сърфист, но исках да ти дам възможност да избираш.

Линч остави две от опаковките на масата и занесе черната в банята. Мери се показа на вратата със стара кърпа, докато Линч четеше инструкцията.

— Вземи това — каза тя — и се постарай да не оцапаш навсякъде.

Права беше — боядисването включваше много цапане и когато Линч свърши, банята изглеждаше сякаш някое мокро куче се е изтръскало в нея. Обви хавлията върху мократа си коса и се постара да изчисти мивката и огледалото. Когато се върна в кухнята, Мери му наливаше чай. Линч взе чашата и я помириша с благодарност. Тя не беше допуснала грешката да го запарва твърде дълго и бе наляла млякото в чашката преди чая, за да не се пресече. Отпи и седна на масата. Мери протегна ръка и разви кърпата.

— Кой те е подстригвал? — запитала тя.

— Аз сам — призна Линч. — Не е добре, нали?

— Съвсем не е супер — съгласи се тя, като прокара пръсти през гъстите му кичури. — Я да видим дали ще мога да го пооправя.

Тя взе една ножица от чекмеджето и отведе Линч в спалнята, където го накара да седне пред тоалетната ѝ масичка. Линч я наблюдаваше в огледалото, докато тя го сресваше. Лицето ѝ беше замислено като на малко момиченце, изправено пред трудно решение. Работеше с ножицата внимателно, сякаш се боеше да не сгреша. Пооправи бретона и му остави път, след това се съсредоточи върху тила, като подряза косата така, че едва докосваше яката на ризата. Когато остана доволна, застана зад него и го потупа по раменете.

— Харесва ли ви така, господине?

Линч завъртя глава насам-натам. Добра работа беше свършила.

— Отлично. Наистина е добре. Кой те е учил да подстригваш?

Тя се наведе над него, за да остави ножицата на тоалетната масичка, и косата ѝ докосна бузата му.

— Ти си ми първият клиент — отговори тя. Линч се обърна към нея и устните му срещнаха нейните. Този път инициативата дойде от нея, устните ѝ се притиснаха върху неговите, а мекият ѝ език си проби път в устата му. Тя пиеше чая си със захар и Линч усети сладостта на езика ѝ. Мери го заобиколи, като не отделяше устните си от неговите, седна на коленете му и обви врата му с ръце.

Първи се отдръпна Линч, задъхан.

— Хей, мислех, че идеята не е хубава.

— Не е — отговори тя. Целуна го отново, този път по-силно. Линч стана и я пренесе до леглото. Коленичи на одеялото и я спусна нежно. Тя легна с изпънати ръце и с мързелива усмивка на лицето.

— Сигурна ли си? — запита Линч.

— Започвай, Дермот — засмя се тя и протегна ръце към него.

Симон Шайон прелистваше своя брой на „Европари“ и търсеше нещо интересно. Списанието май ставаше все по-дебело с всяка година и ако продължаваше така, сигурно щеше да заприлича на телефонен указател. Но въпреки това много малко можеше да привлече вниманието му. Месинговата табелка на вратата на кабинета му показваше, че е личен banker и финансов съветник, но Шайон не беше типичен швейцарски финансист.

Секретарката му почука тихо на вратата и влезе в кабинета.

— Куриерска доставка — каза, като постави на бюрото му плик на „Федерал Експрес“.

— Благодаря ти, Тереза. — Шайон вдигна очи от списанието. Изборът да четете статията за най-новите прогнози на Световната банка или да наблюдава как двадесет и пет годишната блондинка ходи върху плюшения зелен килим беше ясен. Тереза се върна бавно до вратата, като поклащаше бедра, сякаш знаеше, че той я наблюдава, и люлееше гривата си като нетърпелив състезателен кон. Петдесет и осем годишният Шайон беше достатъчно стар, за да ѝ е баща, но в отношението или намеренията му нямаше нищо бащинско. Тя работеше при него от осемнадесет месеца — предишната секретарка беше загинала при пътна катастрофа — и все още ѝ нямаше доверие. Именно затова остави плика на бюрото неразпечатан, докато тя не затвори вратата. Шайон погледна навън през прозореца си към река Лимат и корабчетата за разходка близо до катедралата „Гросмюнстер“ с двете кули. Може би днес ще я покани на вечеря. Шайон нямаше проблем да смесва работата с удоволствията. Ако не друго, то една сексуална връзка щеше да я привърже към него.

Отвори плика. В него имаше три цветни снимки, направени с дългофокусен обектив. Снимките бяха леко зърнести, но образите се виждаха ясно: един мъж, висок, с леко хлътнали очи и леко разтревожен, излизаше от голям мерcedes, от дясната му страна се виждаше телохранител, а точно зад него имаше млада азиатка; същият мъж, излизащ от врата; и една близка снимка само на мъжа. Шайон се замисли след колко време човекът на снимката ще бъде мъртъв. Клиентът му беше съвършеният професионалист. Никога не се беше провалял и никога не се налагаше да връща хонорарите му. По тази причина струваше толкова скъпо.

Наред със снимките имаше три напечатани листа, формат А4. Шайон не ги прочете, предпочиташе да знае възможно най-малко за жертвите. Не че беше гнуслив, ставаше въпрос за самозащита. Интересуваше го само едно нещо. Вдигна телефона, свързан с частната му линия, и се обади до един офис на не повече от километър от неговия. Шайон продиктува деветцифрен идентификационен номер и запита дали през изминалите четиридесет и осем часа е направен влог. Отговорът беше положителен. Петстотин хиляди долара. Шайон

остави слушалката. Сложи снимките и листовете в друг плик и го залепи. Пликът отиде в нов пакет на „Федерал Експрес“.

Шайон се обърна на стола си и застана с лице към компютъра, чийто екран показваше списък с цени на японски акции. С мишката включи модема и след секунди се свърза с един бюлетин на западното крайбрежие на Съединените щати. Там имаше една дума: Лондон. Шайон прекъсна връзката. Пръстите му затанцуваха върху клавишите. От екрана откопира един адрес в Лондон върху фактурата за „Федерал експрес“, а след това натисна копчето на разговорната система и помоли Тереза да дойде в кабинета му.

Тя отново почука, преди да влезе. Шайон винаги се забавляваше с нейната учтивост. Докато тя се носеше към бюрото му, той се замисли дали би била учтива в леглото.

— Изпрати това веднага, Тереза — каза, като ѝ подаде пакета. Нямаше нищо против тя да види името върху плика: то беше на една агенция, една от многото, които клиентът му използваше по целия свят.

— Аз ли ще бъда майка? — запита полковникът.

Джакман сви вежди.

— Майка? — повтори той.

— Това е английски израз — отговори полковникът, като взимаше чайника. — Означава, че аз ще наливам.

Наля димящ чай в бяла порцеланова чаша и я подаде на аналитика. Джакман си взе мляко и две бучки захар.

— Кога заминавате за Южна Африка? — запита полковникът. — Ще хващам пиянския самолет — отговори Джакман. Разбърка чая си замислено. — Американски израз за нощен полет... Крамър не изглежда да е много впечатлен от работата ми.

— Той има да мисли за много други неща.

Джакман кимна и направи гримаса.

— Смел е, това е сигурно. — Той почука с лъжицата по чашата. — А целта, другият е, в безопасност, нали?

— Далеч извън обсега — съгласни се полковникът.

— Хубаво. Какво сте направили с него?

— Тази информация е поверителна.

— Предполагам, че аз нямам право да я чуя — кимна Джакман.
— Ами човекът, който е дал поръчката?

— Диценза ли? ФБР го държат под защитен арест в Маями. Никой не може да се добере до него.

Джакман отново разбърка чая си, загледан в кафявата течност, която се въртеше в чашата.

— Крамър разбира ли доколко самият той отговаря на профила на човека, когото търсим?

Полковникът отпи от чая си, а после поклати глава.

— Ако го разбира, не го е споменавал.

— Пусни крадеца да хване крадеца?

— Не е точно така. Избрахме го по друга причина. Не бях забелязал сходството, докато вие не ми прочетохте досието му и не изтъкнахте приликата.

Джакман отиде до количката и остави лъжицата си на нея.

— Загубил е майка си относително малък, баща му рядко се е прибирал, когато той е бил юноша, в училище не са го харесвали особено много, обучаван е в специалните части, след като е напуснал полка, не се е задържал на постоянна работа. Предполагам, че знаете къде е бил през последните две години?

Полковникът се усмихна.

— Не, не знам. Но Майк Крамър не е нашият убиец, гарантирам го. Не е такъв тип.

Джакман погледна часовника си.

— Това е проблемът, полковник. Точно такъв тип е.

Линч лежеше по гръб, прегърнал с ръка Мери. Тя си играеше с космите по гърдите му, навиваше ги нежно около пръста си, а после дърпаше леко.

— Още ли мислиш, че идеята не е добра? — запита той.

— Определено — изкикоти се Мери. — Но за нищо на света не бих го пропуснала. Кой те е учил да се любиш?

— Ти си ми първият клиент — отвърна Линч.

Мери се засмя и го плесна по гърдите.

— Не мисля. — Целуна го отстрани по врата и се притисна към него. — Искам да го направим заедно — прошепна тя.

— Току-що го направихме.

— Сещаш се за какво говоря.

— Не.

— Мога да ти помогна.

— Не — повтори той.

— Защо?

Ръката ѝ тръгна неумолимо надолу.

— Защото това е моя битка, а не твоя.

Ръката ѝ се задържа между краката му, като го галеше и докосваше.

— Те убиха майка ми и баща ми, Дермот. Битката е също толкова моя, колкото и твоя.

— Знам, Мери. Но тази операция не е одобрена. Лична е. Искам Крамър заради онова, което стори на Меги.

— А аз го искам заради онова, което стори на баща ми.

— Не.

— Трябва да ми позволиш да ти помогна.

Линч се претърколи върху нея, като се повдигна на лакти, за да може да я гледа отвисоко.

— Ти помогна. Повече, отколкото си мислиш.

Отново я целуна и тя разтвори краката си, вдигна ги нагоре и ги стегна около кръста му. Стисна го силно.

— И така няма да ме накараш да променя решението си — каза той.

Изтърколи се настрани и се отправи към банята.

Крамър седеше между Алан и Мартин в столовата и отново гледаше видеозаписа от „Хародс“. За десети път наблюдаваха случилото се. Крамър чувстваше, че знае наизуст всяка секунда, но разбираше колко е важно да добие усещане за убиеца, за начина му на движение и за държането му. Прекарал беше безброй дни в разузнавателни операции по границата, където наблюдаваше и чакаше терористи от ИРА, и в много случаи можеше да ги разпознава по походката, по наклона на главата, по свиването на раменете. На големи разстояния често пъти телата се познаваха по-лесно, отколкото лицата. Проблемът с видеозаписа се състоеше в престореното накуцване. То

променяше всичко в движението на мъжа и Крамър вече се питаше дали видеото не би попречило.

— Какво смяташ, Алан? — запита той. — Би ли го забелязал в тълпата?

Алан сви рамене.

— Опитвам се да добия усещане за силуета му. Проблемът е, че той може да го промени с подплънки.

— Или с диета — обади се Мартин, който дъвчеше купчина сандвичи с шунка и кисели краставички, направени по-рано от госпожа Елиът.

— Да, прав беше, като каза, че всички знаем, че е бял и силен с дясната ръка.

— Може и да е силен с двете — обади се Мартин, като посягаше за нов сандвич.

— Страхотно — каза Крамър.

— Ще ти кажа нещо, Майк — обади се Алан, докато навиваше касетата обратно към началото. — Всъщност този човек прилича малко на теб.

— Какво? — възкликна Крамър, но видя, че Алан се хили, и престолено замахна да го удари по брадата. Алан отмести глава и натисна бутона за възпроизвеждане, а после се върна на стола си и седна пред трептящия екран. Мартин погледна през рамо и останалите се обърнаха, за да видят какво има. Беше Су Мин. Носеше сини дънки и черен пуловер с ръкави, набрани до лактите. Крамър стана и я представи на Мартин. Тя кимна за поздрав, но не протегна ръка.

— Вие китайка ли сте? — запита Мартин.

— Не — тросна се жената и се извърна настрана.

— Ядохте ли? — запита тя Крамър. Той поклати глава.

— Ще ви приготвя нещо — каза тя и тръгна към кухнята.

Отвън чуха виенето на запусната турбина на хеликоптер.

— Това е аналитикът — обясни Крамър в отговор на въпросителния поглед на Алан.

— Не остана много.

— Нямаше кой знае какво за казване. Много мнения, малко факти.

— Така ли?

— Да. От него има толкова полза, колкото от онези ясновидци, дето използват махало и кристална топка, за да кажат на полицията къде са заровени телата.

Алан се почерпи с един от сандвичите на Мартин.

— Жалко. Надявах се, че ще ни даде нещо конкретно.

— Човекът, когото търсим, вероятно е насилван като дете — каза Крамър.

Мартин се ухили.

— Страхотно. Значи ще търсим човек, който се напикава в леглото.

Един от охраната излезе от кухнята с нова кана кафе. Мартин доизпи чашката си.

— Точно навреме — каза.

Крамър гледеше как убиецът на екрана се приближава към втория телохранител. Два изстрела в гърдите. Крамър се зачуди защо само жертвите получават изстрел в лицето. Обяснението на Джакман, че това е подпис, изглеждаше прекалено хлъзгаво. Вдигна поглед и видя как мъжът с каната за кафе минава зад телевизора. Крамър го беше видял за последно да стои охрана на входа на училището. Той беше към двадесет и пет годишен, с широки рамене и тесен в кръста като балетист. Крамър усети, че се напруга вътрешно. Нещо в начина, по който мъжът държеше каната, не беше наред — сякаш гледаше да е далеч от тялото му. Може би просто се боеше да не разлее горещата течност, но в този момент Майк забеляза как очите на онзи за миг се насочиха към него и разбра, че не греши. Избута Алан встрани, като скочи на крака, а с дясната си ръка бръкна в ръкава за камата.

Мъжът пусна каната за кафе и се обърна към Крамър. Изненадан, отвори уста, като видя, че Крамър вече изважда камата. Докато тя се появяваше от ръкава му, Крамър продължаваше да върви напред и да поддържа инерцията, протегнал настрани лявата си ръка и насочил очи в гърлото на мъжа. Каната се разби на пода. Парещата течност плисна по панталона на Крамър, но той не усети нищо, защото беше насочил цялото си внимание върху мъжа пред себе си. Дясната ръка на мъжа изчезна под коженото яке, но Крамър се намираше достатъчно близо, за да удари мъжа с ръка по гърдите и да навре камата под брадичката му достатъчно, за да натисне кожата, но не и да пусне кръв. Мъжът го изгледа с широко отворени и уплашени очи и разтворена уста.

— Пипнах те! — изкрещя Крамър.

— Браво! — викна Мартин, като скочи на крака и нанесе удар във въздуха.

Алан беше по-тих — изправи се и потупа Крамър по рамото.

— Браво, Майк.

Крамър отстъпи и пъкна камата в ножницата. Мъжът с коженото яке разтри брадата си и се усмихна печално.

— За малко не успях — каза.

— Точно там е работата — отвърна Крамър, като седна отново. Сърцето му биеше лудо и той няколко пъти пое дълбоко дъх, за да се успокои. Вдигна поглед и видя Су Мин, застанала на вратата на кухнята с голяма купа в ръце и ужасена гримаса на лицето. Той осъзна, че трябва да е видяла нападението. Преди да може да ѝ обясни случилото се, тя изчезна обратно в кухнята.

Алан остана прав, като гледаше надолу към Крамър.

— Успяваме, Майк. Определено успяваме. Но има едно нещо. Защо използва ножа, а не пистолета? Имаше време.

Крамър се ухили.

— Господи, Алан, може ли нещо да те задоволи?

Алан поклати глава.

— Не и докато всичко това не приключи.

Крамър стана и отиде в кухнята. Су Мин кълцаше аспержи, но спря, като го видя.

— Упражнявахме се — каза ѝ той, преди тя да успее да произнесе нещо. — Не знаем кога или как ще нападне онзи и затова Алан ме проверява по всяко време.

— Вие ще го убиете, нали?

— Платено му е да убие шефа ти — отговори Крамър. — Той е поръчков убиец. Убиец под наем. Плаща му се да убива хора и не можем просто да извадим разрешително за обиск и да му кажем, че го арестуваме.

— Изплашихте ме — каза тя, като избягваше погледа му. — Не с това, което направихте, а с начина. Бяхте като машина. Машина за убийства. В очите ви се виждаше желанието за кръв.

— Владеех се, Су Мин. Това прави Алан — тренира ме да реагирам инстинктивно. Няма да имам време за мислене; или той, или аз.

Су Мин остави ножа и скръсти ръце на гърдите си, сякаш се прегръща сама. Изглеждаше абсурдно млада в големия пуловер.

— Вие сте убивали преди, нали?

— Да. Няколко пъти.

— И това не ви притеснява?

Крамър не отговори няколко секунди.

— Не, не ме притеснява — каза накрая. — Вече не.

— Когато убиете онзи човек, убиеца, аз ще съм там, нали?

— Вероятно. Да.

— Значи или ще видя как вие убивате човек, или как убиват вас. Голям избор, нали? И в двата случая ще има убит мъж.

— Правим го, за да спасим живота на вашия шеф, Су Мин, и на всички други, които този маниак може да убие. Досега той не се е провалял. Ако не го спрем, шефът ви не може да се скрие никъде, няма да си намери безопасно място. Трябва да го елиминираме.

Су Мин потрепери, сякаш беше на течение.

— Добре ли сте? — запита той.

Тя сви рамене.

— Казаха ми, че трябва да ви придружавам и че трябва да следваме разписанието на господин Вандермайер.

— Сигурно сте разбирали какво се готви.

Той протегна ръка, за да я докосне по рамото, но тя се отдръпна.

— Да. Но не мисля, че някой го е казвал направо. Всъщност никой не е казвал, че гласим капан, за да убием човек.

Крамър леко потри корема си. Не беше сигурен дали според нея капанът не е за него, дали изобщо ѝ пука.

— Ще се постарая да не пострадате — каза той с възможно най-успокояващ глас. — Алан и Мартин ще направят всичко по силите си, за да ви държат настрана. И освен това онзи ще иска мен. Не вас.

— Не е там работата — отговори жената и поклати глава.

— Какво искате да кажете?

Тя присви очи и отново потрепери, но после бързо му обърна гръб и взе ножа. Започна да кълца аспержите с бавни, точни движения. Крамър наблюдаваше, без да знае какво да каже. Су Мин продължи да реже аспержите на малки късчета, които хрускаха тихо под ножа. Крамър продължи да я наблюдава мълчаливо, но се досети, че

разговорът е приключил. Тя го беше изключила като мида, затворила се, за да се защити.

[1] Базалтова плоча, открита през 1799 г. близо до град Розета, Египет, от времето на Птолемея V (196 г. пр.н.е.), изписана с успоредни надписи с египетски йероглифи и гръцки букви, дали ключа за разгадаването на древни египетски текстове. — Б.пр. ↑

Сандра Уъртингтън погледна часовника си за стотен път и стисна устни, питайки се дали Филип вече е в офиса. Не можеше да се обади в дома му — последния път, когато звънна, той пощуря и я накара да обещае, че това няма да се повтори. Постъпката беше глупава. И двамата бяха женени и имаха много за губене, ако се разбереше за връзката им, но понякога просто ѝ се искаше да чуе гласа му. Едно забързано „обичам те“ или „липсваш ми“ стигаше. Отново погледна часовника си.

— Мога ли да се надявам на чаша чай? — запита съпругът ѝ. Проснал се беше на дивана пред телевизора, гледаше „Скай спорт“ и се почесваше.

— Разбира се — отговори тя и отиде в кухнята. Техният чернобъл кокер-шпаньол я последва, като добродушно махаше пънчето, останало му за опашка. Съпругът ѝ изобщо не приличаше на Филип. Филип беше висок и с хубави мускули. Филип изглеждаше добре и беше мил, караше я да се смее. Съпругът ѝ я отегчаваше през всичките последни пет години. Ако не бяха децата, отдавна да го е напуснала, но нейните родители се бяха разделили, когато тя бе осемгодишна, и си беше обещала, че никога няма да остави децата си в такава емоционална въртележка.

Филип също имаше деца, три момчета, и беше дал да се разбере, че жена му никога няма да му даде развод, а дори и да го направи, обезщетението и издръжката на децата щяха да го приковат към бедност за цял живот. Трябваше да приемат положението: забързано любене на задната седалка на неговото „Волво“, обедни разходки в парка, от време на време лукса на хотелска стая, откраднати мигове, когато децата ѝ се намираха в училище. Не беше много, но все пак по-добре от нищо. Сега дори малкото, което тя имаше, се намираше под заплаха. Съпругът ѝ беше съкратен и вече три седмици лежеше в къщата, гледаше телевизия и излизаше единствено за да отиде до кръчмата или до бюрото за залагания. Влудяваше я.

Сандра му наля чаша чай и изсипа две лъжички захар на автопилот. Филип пиеше чая без захар. Грижеше се за тялото си. Тя отново погледна часовника си. Трябваше да чуе гласа на Филип просто за да знае, че той се интересува и мисли за нея. Кучето изскимтя и наклони глава настрана.

— Стига си се правил на сладък, Роби — каза му тя.

— Аз ще го взема с мен до кръчмата — обади се съпругът ѝ.

— На него му трябва разходка, а не халба бира — отговори Сандра, като взе каишката на кучето от закачалката. Роби се втурна към нея с лай.

— Тихо! — извика съпругът ѝ. — Направи нещо с това проклето куче.

— Ще го изведе — каза Сандра и взе палтото си.

Провери дали има дребни в джоба си и се забърза към вратата.

— До скоро.

Съпругът ѝ изсумтя отново и тя излезе и закопча повода към каишката на Роби, докато слизаха по стълбите към приземния етаж. Сърцето ѝ биеше силно. Сто метра надолу по улицата имаше монетен телефон, но тя реши да не го използва, защото той се виждаше от прозореца на техния хол. Роби тръгна към парка, но Сандра го дръпна рязко.

— Чакай първо да се обадя на Филип, а после можеш да играеш колкото си искаш — каза му тя.

Сандра вървеше по тротоара и се питаше какво ще каже на Филип. Докато съпругът ѝ не се вдигне от проклетия си диван и не започне да си търси работа, за нея щеше да е практически невъзможно да се измъква за няколко часа. Може би той ще успее да дойде с колата и тя да изведе кучето за нова разходка вечерта? Нямаше да е за първи път Роби да седи на предната седалка в колата на Филип, докато те се любят отзад. Мисълта я накара да се усмихне.

Роби започна да тегли към канавката.

— О, Роби, чакай малко де.

Кучето се дръпна по-силно и Сандра отстъпи. Позволи му да слезе от тротоара. Кучето наведе нос и размаха опашка. Краката му драскаха по асфалта, докато то опитваше да се отдалечи от нея.

— О, стига де, Роби, не се дърпай — изохка тя. Кучето се насочи към един син „Форд Сиера“. Сандра дръпна каишката, но кучето изобщо не се подчини. Започна да души бронята на колата и размаха опашка още по-бързо. Сандра коленичи до него и го погали по тила.

— Кензай или ставай от гърнето, Роби — тросна му се тя. — Трябва да се обадя по телефона.

Хвана Роби за каишката на врата и го дръпна настрана. В този момент забеляза червено петно на черната броня. Свъси вежди.

Петното не беше достатъчно лъскаво, за да е боя. Потри го с пръст и се загледа в ръждивочервеното петно на кожата си. Роби близна пръста ѝ и отново започна да души багажника. Едва сега Сандра усети миризмата. Отгледала беше две деца и тази миризма веднага ѝ върна спомена за изцапани пелени и пълни гърнета. Бързо разтърка пръста си по асфалта в опит да махне петното. Знаеше от какво е. Кръв.

Линч наля кипяща вода в чайника и го развъртя, а после го изсипа в мивката. Знаеше колко важно е първо да се затопли чайника, въпреки че в ерата на торбичките с чай, изглежда, все по-малко хора настояваха за такова нещо. Отвори кутията от неръждаема стомана на Мери и с лъжицата избути чай в чайника.

— Дермот? — извика тя от хола.

— Какво? — отговори той, като наля вода в чайника и бързо я разбърка.

— Колата ти? Синя ли е?

Линч пусна лъжицата и изтича в хола. Мери стоеше до прозореца и гледаше навън. Той застана зад нея и сложи ръце на раменете ѝ. Долу една полицейска кола беше спряла зад форда. Униформена полицайка говореше с чернокоса жена с куче, а колелата ѝ се беше навел, за да огледа багажника.

— Мамка му! — изруга Линч.

— Твоя ли е? — запита Мери. — Какво търси този?

Линч не отговори. Отдръпна се от прозореца и отиде в другата стая. Взе пистолета изпод леглото и извади пълнителя. Провери ударния механизъм, а после пъкна пълнителя на мястото му и щракна предпазителя. Мери влезе в стаята и се закова на място.

— Донесъл си пистолет в къщата ми?

— Мери, скъпа, нямах избор.

Той пъкна пистолета отзад в панталона си, а след това навлече якето, за да скрие оръжието.

— Колата крадена ли е? — запита тя.

Линч мина покрай нея и се върна в хола. Застана встрани до прозореца и погледна надолу. Полицаят се взираше през задното стъкло на колата, полицайката говореше по радиотелефона, а жената с кучето стоеше зад нея и гледаше часовника си. Не знаеше доколко

може да разкаже на Мери. Беше му предложила помощта си и знаеше, че е доброволец в ИРА, но той не знаеше как би реагирала на новината, че е убил петима души и че един от тях е в багажника на форда.

— Да, крадена е. И отпечатъците ми са навсякъде по нея.

Удари с юмрук стената.

— По дяволите, не трябваше да я оставям там. Не трябваше да се мотая тук, а да съм се чупил.

— Благодаря, Дермот. Много ти благодаря.

Линч се обърна, отиде при Мери и я прегърна.

— Скъпа, не това имах предвид. Ядосвам се на себе си.

Облегна брадата си на нейната глава, а мислите му препускаха.

Руският пистолет също се намираще в багажника на колата, до тялото на Фоли. Как можа да постъпи толкова глупаво? Оставил беше чистия пистолет в колата, а отзад в колана си носеше може би най-търсеното оръжие в страната. Полицията щеше да сравни куршума, убил Фоли, с куршумите, с които застреля нападателите от ИРА. След това ще отиде в дома на Фоли и там ще намерят неговите отпечатъци из цялата стая.

— Трябва да тръгвам — каза.

— Ще дойда с теб.

Мери изрече тези думи тревожно и го притисна до себе си, сякаш се боеше да не я отблъсне.

— Тази игра ще загубее много, скъпа.

— Ще търсиш ли Крамър?

— Да.

— Нека дойда с теб.

Линч затвори очи. Усещаше миризмата на ябълка на нейния шампоан и още нещо, което му напомни за поле през зимата. Тя беше толкова свежа, толкова млада. Не разбираше какво иска.

— Не, скъпа. Не мога. Прекалено опасно е.

Освободи ръцете си от нея и се върна при прозореца. Полицаят беше коленичил и душеше багажника. Линч се замисли дали ще опита да го отвори, или ще вика ключар. И в двата случая не му оставаше много време.

— Трябва да тръгвам — повтори той.

Потупа джобовете си, за да провери дали двата портфейла и парите от Мери са там.

— Сам нямаш шансове. Ще те търсят — каза тя. — Но ако аз съм с теб...

— Ще те потърсят от работата ти.

— Ще се обадя, че съм болна.

— Скоро ще започнат да претърсват домовете.

— Още една причина да не съм тук. Ще вземем моята кола.

— Ти си луда.

— Не, не съм луда, Дермот. Този Крамър унищожи семейството ми и ще ти помогна всякак, за да го спипаш.

Тя застана пред него, с ръце предизвикателно поставени на хълбоците и вдигнала брадичка като боксьор на кантара.

Линч се усмихна.

— Дяволите да те вземат, Дермот, какво се хилиш?

— Просто си мисля колко много приличаш на майка си.

— Не ми пробутвай сладки приказки.

Линч вдигна ръце, сякаш за да я отпъди.

— Не пробутвам.

— Ще използваме моята кола. Мога да ти помогна, Дермот. И го искам.

Линч присви очи и я изгледа. Наистина не желаше да я въвлича, но и тя имаше право: полицията ще търси мъж, който пътува сам. Освен това нейното присъствие имаше и друго предимство, поне за малко. Няваше да мине много време, преди подробностите за убийствата в Мейда Вейл и тялото в колата бъдат публикувани и щеше да е полезно да види как ще реагира Мери на новината. Едно нещо беше тя да предложи помощта си, а съвсем друго да приеме факта, че се обвързва с пет убийства.

— Добре — каза той. — Но само докато се измъкна от Лондон. После се разделяме.

Мери се ухили.

— Става.

Взе едно износено яке от овча кожа от гардероба и изчезна в спалнята. Линч закрачи нервно из стаята, докато тя се появи отново с голям сак с надпис „Хародс“.

Линч вдигна вежди.

— Мери, скъпа, казах, че ще ме изкараш от Лондон. Само толкова.

— Спокойно, Дермот. Това е камуфлаж. Много по-неподозрително изглежда да нося нещо.

Тя отвори вратата и го избута навън.

— Къде е колата? — запита той, докато слизаха по стълбите.

— Зад ъгъла.

Отвори предната врата. Когато излязоха на тротоара, край тях мина още една полицейска кола и Линч се извърна настрани, за да не могат хората в нея да видят лицето му. Мери погледна през рамо.

— Не гледай — просъска Линч.

Тя рязко обърна глава напред.

— Извинявай — прошепна.

Линч си наложи да върви бавно, сякаш двамата не са нищо по-злокобно от семейна двойка, тръгнала на пазар.

— Дай ми ключовете — каза той. — Аз ще карам.

Тя се подчини. Ключовете висяха на ключодържател с малко мече.

— Насам — каза му тя и го поведе по една странична улица. Линч се поуспокои, когато завиха зад ъгъла, извън погледите на полицаите.

Колата на Мери беше червен кабриолет „Голф“ GTI. Тя седна до Линч.

— Къде отиваме? — запита, когато той запали двигателя.

— Уелс.

Погледна през рамо и потегли.

Крамър, Алан и Мартин стояха зад дълга маса и проверяваха оръжията си: Крамър своя „Валтер“-РРК, Алан своя „Глок“-16 и Мартин своя „Хеклер и Кох“.

— Готови ли сте? — запита Алан и другите двама мъже кимнаха. Обърнаха се като един, вдигнаха пистолетите и започнаха да стрелят по редицата картонени мишени възможно най-бързо. Крамър свърши първи, защото много по-малкият му пистолет съдържаше само седем патрона. Мартин спря да стреля последен, неговото оръжие имаше осемнадесет.

Ушите на Крамър звъняха, когато тримата пристъпиха напред, за да проверят стрелбата си. Алан беше отказал да слагат тапи за уши или

антифони, за да свикнат с шума на стрелбата. Това се отразяваше адски зле на тъпанчетата му, но Крамър знаеше, че Алан е прав; ако не свикне със звуците на стрелбата, първата му реакция ще бъде да се свие и да затвори очи, докато убиецът върви към него, а и най-малкото забавяне би било фатално. Всичките му попадения бяха в центъра.

Алан го плесна по гърба.

— Добра стрелба, Майк.

Погледна към мишената на Мартин и направи гримаса.

— Да ми го начукат, Мартин, но кръвната ти захар ли не е наред или какво?

Мартин изсумтя.

— Не толкова зле.

— Зле? Отвратително е.

— Да, само че аз няма да стрелям срещу хартиени терористи, нали? И без това никога не ме е бивало с мишените.

— Прав си.

Алан се зае да лепи черни хартиени кръгчета върху дупките от куршумите.

— Да, ама бях страхотен в закритото стрелбище, нали?

— Справи се — неохотно отговори Алан. Подаде шепа кръгчета на Крамър.

— Мартин дойде в Херефорд с група рейнджъри от Ирландската армия, за да опресни тактиката си за борба с терористи — обясни той.

— Страхотно беше — обади се Мартин.

— Това в старото време ли беше, с живите мишени и така нататък? — запита Крамър.

— Не. По дяволите, забравих, ти си работил по системата с единична стая, нали? — запита Мартин. — Трябва да е било голяма работа.

— Да, голяма работа беше. Доброто старо време.

През годините, когато Майк служеше в 22-ри полк, сградата за обучение в близък бой имаше само една стая, в която бойците усъвършенстваха уменията си за освобождаване на заложници с кукли вместо терористи и хора от специалните части, редуващи се като заложници. Използваха истински патрони и често в стаята цареше пълна тъмнина, за да бъде упражнението възможно най-реалистично. В крайна сметка нещата станаха прекалено реалистични и през 1986

година един сержант в ролята на заложник беше прострелян и убит. Фаталният инцидент прекрати системата с единичната стая и къщата бе заменена с две стаи, свързани със сложна система от камери и два монитора. Терористите и заложниците се намираха в едната стая, специалните части щурмуваха другата, като стреляха по екраните в реални размери. Нямаше стопроцентова реалистичност, но пък нямаше и нови инциденти. Както каза Мартин, онези дни трябва да са били голяма работа.

Тримата приключиха със закриването на дупките и се върнаха при масите.

— Какво мислиш за Су Мин? — запита Мартин.

Крамър сви рамене.

— Неразгадаема е.

— Да. Точно така. Неразгадаема. Коя е тя?

Крамър се зае да слага нови патрони в пълнителя.

— Сътрудничка на целта.

Мартин се ухили порочно.

— Сътрудничка друг път. Оня я чука. Не може иначе.

— Защо смяташ така?

Мартин вдигна вежди.

— Ти не би ли си го помислил?

Крамър поклати глава усмихнат.

— Ти си животно, Мартин.

— Тя стои настрана — обади се Алан. — Искях да направим заедно няколко репетиции, за да схване какво става. Но не иска.

— Всичко това не й харесва — каза Крамър. — Може да е будистка или нещо такова.

— Будистите май си бръснат главите, а? — обади се Мартин.

— Само монасите — отвърна Алан.

— Така ли? Е, достатъчно е да си бръсне мишниците. Не понасям космати мишници.

— Това успокои всички ни, Мартин — обади се Крамър.

— Както и да е, каква връзка има будизмът тук? — запита Мартин.

— Тя е против убиването — отговори Крамър.

— Страхотно, мамицата му — засмя се Мартин. — Някакъв хаховец ще пръсне главата на шефа ѝ, а тя се тревожи за светостта на

живота.

Алан сложи заредения си пистолет на масата.

— Онзи не е хаховец, Мартин. Не го забравяй. Не е луд, а е обучен добре като теб. Съвсем точно знае какво прави.

Мартин вдигна ръце в знак на престолено поражение.

— Добре де, добре. Край на откачените шеги.

Крамър пъкна пълнителя в своя пистолет и провери затвора.

— Тя нали няма да пострада?

— Стига да не се пречка — отговори Алан. — Защо, притесняваш ли се?

— Щях да съм по-спокоен, ако тя вземе участие в репетициите. Както ти каза, по-добре е да знае какво да очаква.

Алан сви рамене.

— Убиецът не стреля по невинни странични хора, или поне не го е правил до момента.

— Убил е онзи до вратата на склада в „Хародс“ — възрази Крамър.

— Онзи е носил униформа. И е бил от охраната.

— Да, но не е носил оръжие.

Алан потри нос с опакото на дланта си.

— Ще се постареем да я държим отзад, когато си уязвим. Аз не бих се тревожил, Майк. Онзи не се притеснява да остави очевидци. Напълно се съсредоточава върху жертвата и телохранителите. Това сме ти, аз и Мартин. Бих се тревожил повече за себе си, отколкото за нея.

Алан се извърна към мишените.

Крамър последва примера му и освободи предпазителя.

— Да, знам, че си прав, но просто се тревожа.

— Навит й е — обади се Мартин.

— Да ти го начукам — отвърна Крамър.

— Стига това да те възбужда... — отвърна Мартин ухилен.

— Стреляйте, когато сте готови, дами — каза Алан.

Тримата започнаха да стрелят и скоро въздухът се изпълни с горчивите пари на кордит от гилзите, които падаха като потоци на пода. Крамър се насилваше да се съсредоточи върху мишените, но не можеше да изхвърли Су Мин от мисълта си. Мартин грешеше. Майк не беше ни най-малко привлечен сексуално от помощничката на Вандермайер. А дори и да беше, не можеше да направи нищо по

въпроса; като се изключи здравословното му състояние, той се захващаше с мисия, която вероятно щеше да приключи със собствената му смърт. Романтичните преживявания бяха последното, за което можеше да се досети. Патроните му свършиха миг след тези на Алан и той се загледа към картонената мишена, докато Мартин продължаваше да стреля с картечния си пистолет. Три от изстрелите на Крамър не бяха попаднали в целта.

Дермот Линч караше по шосе М4, като поддържаше скорост под 120 километра в час. Искаше да се махне възможно най-далеч от Лондон, но знаеше, че е неразумно да превишава ограничението за скоростта, особено със зареден пистолет отзад в панталона. Спряха на бензиностанция до Уиндзор и докато Линч зареждаше гориво, Мери се обади по телефона до службата си и каза, че е болна от грип и няма да идва на работа няколко дни.

— Къде ще отидем в Уелс? — запита Мери, като се настани в седалката.

— До Суонси — отговори Линч. — Крамър отлетя с хеликоптер от едно село на име Хаут, северно от Дъблин, и знам къде е кацнал. Имам координатите по карта.

— Как успя да ги намериш?

— По-добре е да не знаеш.

— Можеш да ми имаш доверие, Дермот.

Тя го потупа по крака, а после го стисна малко над коляното.

— Не става въпрос за доверие, а за твое добро. Колкото по-малко знаеш, в толкова по-голяма безопасност ще бъдеш.

Мери свали ръката си от крака му. Погледна през стъклото на своята врата и тихо цъкна с език. Линч се усмихна.

— Хайде, скъпа, не се цупи.

— Не се цупя — отговори тя, но не се обърна към него.

Линч потупа по волана. Едно червено „Ауди“ ги надмина с рев във външната лента. Сигурно караше с повече от сто и осемдесет километра в час. Линч поклати глава. Онзи просто си го търсеше. Погледна към Мери. Тя се навъси и сви рамене. Линч се засмя.

— Мери, скъпа, това са сериозни неща.

— Знаем.

— Ти си цивилна. Не участваш. Не си играч.

Очите ѝ блеснаха.

— Но съм тук, нали така?

— Напук на моята преценка.

Тя отново се извърна. Стъклото се замъгли от нейния дъх. Тя го почисти с ръкав.

Линч продължи да кара мълчаливо, а покрай тях млади мъже със стиснати устни и само по риза летяха в служебните си коли.

— Ти никога не си била доброволец, нали? — запита той накрая.

— Нима не знаеш?

— И защо би трябвало да зная?

Тя сви рамене, но пак не го погледна.

— Мери, ИРА не е поредица от нива както обикновените армии. Беше такава, но се оказа твърде уязвима от проникване отвън. Сега е изградена от малки клетки, обикновено от четирима. От тях само един контактува с друга клетка. Останалите трима познават само членовете на собствената си клетка. Така е далеч по-безопасно. Хванат ли някого, той не може да издаде повече от определен брой хора.

— А те защо ще проговорят?

Линч изсумтя меко.

— Мери, скъпа, рано или късно всеки проговаря. Както и да е, не това искам да кажа.

— Не съм дете, Дермот.

— Знам, че не си дете. Опитвам да обясня защо не трябва да ти казвам как разбрах къде е Крамър. Ако ти кажа кой ми е казал, той става два пъти по-уязвим. Като ми даде информацията, той се изложи на риск и аз трябва да уважа това. Ако ти кажа, рискът се удвоява. Не е важно колко ти се доверявам, не е важно колко надеждна си, а става въпрос за свеждане на риска до минимум.

Мери кимна замислено. Тя се обърна и го погледна.

— Извинявай. Прав си.

Отново постави ръка на крака му. Известно време караха мълчаливо. От време на време Мери разсеяно драскаше с нокът крака на Линч.

— Тази система с клетките все още ли действа? — запита тя.

— Сто процента — отговори Линч. — Както и преди.

— Но аз си мислех, че след прекратяването на огъня ИРА спира да действа.

Линч изсумтя презрително.

— Прекратяването на огъня е временно, не го забравяй. Ще продължи само ако Шин Фейн постига политическите си цели. Организацията е така добра и въоръжена, както винаги досега. Не позволявай риториката да те заблуди, скъпа. Твърдите мъже във Военния съвет с удоволствие биха взели отново пушките.

— Според теб това би ли станало?

Линч кимна мрачно.

— Да, скъпа. Боя се, че ще е така. Засега съм в малцинство, но вярвам, че е само въпрос на време.

Крамър седеше на леглото в стаята си и препрочиташе доклада на Джакман, когато на вратата се почука плахо.

— Влез — каза и остави дебелата пластмасова папка на възглавницата.

Су Мин влезе с поднос за чай.

— Госпожа Елиът каза, че не сте обядвали — заяви тя.

— Да, не бях гладен.

Жената сложи подноса на леглото до него. На таблата имаше малка купа бял ориз и друга с тънки лентички бяло месо и бобени кълнове.

— Риба — обясни тя. — Бибан.

— Благодаря.

Майк взе клечките и ги хвана, както можеше. Едната се измъкна от ръката му и жената я вдигна от пода. Крамър направи гримаса.

— Не е толкова лесно, колкото изглежда — оправда се той.

— Нужна е практика — съгласи се жената. — Но вие ставате все по-добър.

Крамър се усмихна, като си спомни, че Алан беше казал горедолу същото, макар и в различни обстоятелства. Опита отново, този път с повече успех.

— Значи говорите руски, а?

— Да.

— Какви други езици знаете?

— Мандарински, кантонски, тайвански, виетнамски, френски, немски.

Не си пролича да се гордее с броя на езиците, които говореше, сякаш това беше най-естественото нещо на света.

— Впечатляващо.

Тя сви рамене равнодушно.

— И английски, разбира се.

— Разбира се. Как научихте толкова много езици?

— Някои научих като дете. Други съм изучавала. Господин Вандермайер каза, че ще е полезно да говоря руски. Ходих на курс в Ню Йорк.

— И сега го говорите свободно?

— Почти.

Су Мин седна на един стол пред тоалетната масичка и се загледа в него, докато той се хранеше.

— Защо избраха вас? — запита тя.

Крамър преглътна хапка бобени кълнове. Тя бяха хрупкави и свежи, с лек дъх на чесън и нещо, което не можеше да определи.

— Защо питате?

— Защото по нищо не приличате на господин Вандермайер. Той е по-стар, не е толкова висок, а и лицето му не е така... — Тя замълча, търсейки подходящата дума. — Остро — каза накрая.

— Остро ли? — запита Крамър, ухилен.

Тя кимна.

— Остро. Като на сокол.

— Заради носа е — отговори Крамър, като неуспешно опитваше да вземе малко ориз.

— Вие май никога не сте сериозен? За нищо?

Крамър сви рамене.

— Понякога е по-добре да не вземаш нещата прекалено сериозно.

— Не, при вас това е представление. Преструвайте се, че ви е все едно...

— Но съм прозрачен за вас, така ли? — довърши вместо нея Крамър. — Не опитвайте да четете прекалено много в мен, Су Мин. Аз съм войник, това е. Изпълнявам заповеди.

— Значи ви е заповядано да го направите? Заповядано ви е да заемете мястото на господин Вандермайер?

Изведнъж Крамър усети устата си суха. На подноса имаше чаша зелен чай и той отпи от нея.

— Не — каза. — Не беше заповед.

— Защото вече не сте в армията. Вие не сте войник, нали?

— Вярно е — съгласи се Крамър.

Очевидно тя е разпитвала за него. Не беше сигурен дали трябва да се почувства поласкан или разтревожен.

— В такъв случай защо, Майк Крамър? Защо го правите?

Тъмнокъфявите ѝ очи дълбаеха неговите. В продължение на няколко секунди двамата се гледаха в очите. Крамър първи отклони погледа си.

— Човек трябва да прави каквото трябва — каза той.

Су Мин се изправи.

— Защо сте такъв? — тихо запита тя. — Защо не сте сериозен? Животът не е шега. Това, което правите, не е забавно.

Крамър не отговори нищо.

— Вие сте празен — продължи жената. — Празен човек. Нещо вътре във вас е умряло отдавна.

Крамър вдигна очи към нея.

— Така ли? Това професионално мнение ли е?

Тя излезе от стаята, размахала ръце напред-назад като малко дете, изпратено да си ляга. Крамър остави клечките. Вече не беше гладен.

Линч отби от шосе М4 при Бристол. Мери беше заспала и хъркаше тихо, опряла брадичка в гърдите му. Линч се усмихна, като я погледна. Тя беше хубаво момиче и в други обстоятелства той би се радвал, че е с нея. Цифровият часовник на таблото показваше, че е малко преди два часа.

— Мери? — тихо каза той. Не последва реакция и затова той включи радиото и завъртя копчето за станциите, докато намери новини. Намали силата на звука и се напрегна да чуе основните новини. Стрелбата в Мейда Вейл беше втората новина: четирима мъже, все още неидентифицирани, простреляни. Трима от тях мъртви

и е съобщено за човек, избягал от мястото на събитието. Линч се навъси и се замисли кой ли е оцелял. Би се обзаложил, че е убил всичките. Не че това беше от значение и че човекът би помогнал на полицията. Нямахте описание на издирвания човек, но Линч знаеше, че не от полицията трябва да се тревожи. ИРА не се нуждаеше от описание.

Не се казваше нищо за Фоли, макар Линч да беше сигурен, че полицията вече е отворила багажника и е намерила тялото. Той за хиляден път се наруга за глупостта си. Не трябваше да оставя колата на улицата, трябваше да изчисти отпечатъците от нея, трябваше да вземе втория пистолет. Запита се как може да е толкова невнимателен. Мери подсмъркна и се намести в седалката, като се завъртя така, че дясната ѝ буза опираше облегалката за главата. Устните ѝ бяха леко разтворени и той за миг забеляза идеално белите ѝ зъби. Протегна ръка и изключи радиото.

Влезе в града и пое към централния паркинг. Мери отвори очи, когато той угаси двигателя.

— Стигнахме ли? — запита тя сънено.

— Бристол — отговори Линч.

Мери се изправи и разтърка очи с опакото на дланите си.

— Извинявай. Не исках да заспивам. Ако искаш, ще карам през останалата част от пътя.

— Няма нищо — каза Линч. Всъщност карането му беше доставило удоволствие, защото имаше време да мисли.

— Защо спряхме?

— За мен за провизии — отговори той — и за теб — билет за влака до Лондон.

Челюстта на Мери увисна.

— Какво?

— Не ме гледай така изненадано, скъпа! Разбрахме се да ми помогнеш да изляза от Лондон. Аз не биваше дори да те докарвам толкова далече.

— Дермот, искам да помогна. Искам да остана с тебе.

Линч отвори вратата.

— Вече говорихме за това, Мери. Така е най-добре.

Излязоха заедно от паркинга и тръгнаха по „Редклиф уей“, една от главните търговски улици. Мери пхна ръка под лакътя на Линч,

сякаш бяха влюбена двойка.

— И не си мисли, че можеш да промениш решението ми — каза Линч.

Мери вдигна вежди.

— Това е само за прикритие — засмя се тя. — Няма друг мотив.

Тя стисна силно ръката му. Линч кимна към един знак, който поясняваше, че отиват към гара „Темпъл мийдс“, но Мери се престори, че не забелязва.

— Гладен ли си? — запита тя.

— Бих хапнал — отговори Линч с нежелание.

— Ами тогава да ядем — каза тя и го дръпна към едно кафене.

— Преди това искам да купя нещо — каза Линч.

Намери магазин за туристическо оборудване на „Редклиф уей“, с витрина пълна с палатки, преносими печки и въжета за алпинисти. Вътре имаше рафт с карти и Линч ги разгледа. Няколко бяха кадастрални, а другите — варианти със собствени координатни системи. Намери няколко карти на Уелс, но само една имаше линии за географски ширини и дължини. Тя представляваше едромащабна карта на района и трудно я отвори. Запомнил беше координатите от ирландския контролор на въздушния трафик и прокара пръст до точката, в която се срещаха двете линии.

— Суонси ли е? — запита Мери, като забеляза къде сочи пръстът му.

— Някъде наблизко — отговори той. — Трябва ми карта с по-голям мащаб.

Мери кимна.

— На Уест Гламорган, нали?

Докато Линч сгъваше картата, тя прегледа рафта и се засмя на тромавите му опити да я върне в началното ѝ състояние. Няколко минути по-късно Мери му подаде едромащабна карта на Уест Гламорган и взе картата на Уелс. Сгъна я с няколко ловки движения и я пхна на рафта.

Линч разтвори картата и провери дали има координатна мрежа за географска дължина и ширина. Имаше.

— Идеално — каза той.

Отиде до един щанд. Към тях се приближи възрастен мъж в кафяв комбинезон и Линч поиска да види един мощен бинокъл. Купи

бинокъла, картата и компас, а после излезе от магазина заедно с Мери.

Върнаха се в кафенето и след като той си поръча чийзбургер и кафе, а Мери — салата и диетична кола, Линч разгъна картата върху масата. Мери се премести до него.

— Ето Суонси — каза тя. — А тук е летището, на запад.

Линч поклати глава, като местеше пръста си надолу.

— Не са кацали на летището — каза той. Почука с пръст картата.

— Ето. Тук са кацнали.

Мери се вгледа в името, което Линч показваше — малко село близо до върха на един полуостров, който се издаваше на двадесетина километра в бристолския канал, и разделяше заливите Кармартен и Суонси.

— Ланърхидиън — прочете тя.

— Около половин миля на североизток от там.

Мери се облегна назад и отметна косата от очите си.

— Защо мислиш, че той е още там?

Линч сгъна картата. Този път се справи и се усмихна вътрешно.

— Не мисля така, но това е единствената ми улика — обясни. — Ако трябваше да иде другаде, според мен щяха да го закарат направо в летището.

Стана.

— Отивам до тоалетната.

В тоалетната Линч се наплиска със студена вода и се загледа в отражението си в огледалото над мивката. Новата прическа му отиваше, а цветът изглеждаше достатъчно естествен. Избърса лицето си с хартиеното руло и се върна в кафенето.

Мери беше навела глава над един вестник. Линч свъси вежди. Тя не би имала достатъчно време да излезе и да купи вестник. В този момент забеляза броеве на „Дейли мирър“ и „Дейли телеграф“ до касата и разбра, че собствениците на кафенето ги предоставяха безплатно на клиентите си. Мери обърна първата страница и прекара ръка през косата си, докато четеше. Линч се досещаше какво е привлякло вниманието ѝ. Седна на стола срещу нея. Тя рязко вдигна поглед.

— Защо не ми каза? — запита троснато.

Линч се смути. Не беше очаквал гняв — мислеше си, че тя ще се уплаши. Усмихна се в опит да я предразположи.

— Не ми се хили като шимпанзе с вирната пишка, по дяволите — гневно просъска тя.

— Какво? — запита Линч зашеметен.

— Не ми пробутвай никакви въпроси. Много добре знаеш за какво говоря.

Тя затвори вестника и го хвърли към него. Това беше днешният брой на „Дейли мейл“. Статията, разхвърляна върху цялата предна страница, беше написана от водещия репортер на вестника и той определено имаше по-добър източник от говорителя по радиото, когото Линч бе слушал в колата. Статията определяше четирите жертви на престрелката като екип от ИРА и съобщаваше името на оцелелия — Деклан Макгий от Белфаст. Линч не познаваше човек с такова име, но това нямаше значение. Според вестника полицията смяташе инцидента за вътрешен спор в ИРА. Линч си помисли, че са напълно прави. Различните крила на „Ълстърските доброволци“ бяха направили самостоятелни изявления, че нямат нищо общо с убийствата и остават привърженици на мирния процес.

— Е? — запита Мери и прекъсна съсредоточението му.

Линч сложи ръка върху устните ѝ и продължи да чете, но тя я отблъсна. Облегна се на стола и скръсти ръце на гърдите си, сякаш да се отбранява.

Репортерът цитираше анонимен източник на специалните части, според който убийствата в Мейда Вейл са свързани със смъртта на Пат О’Риордан в Република Ирландия, която сега смятаха за убийство, а не самоубийство. Очите на Линч се разшириха. Пат О’Риордан мъртъв? Новината му подежда като удар в слънчевия сплит. Всички съмнения, че ИРА е подписала смъртната му присъда, се изпариха. Той беше белязан.

Репортерът предполагаше, че убийствата са резултат от вътрешни борби в горните ешелони на ИРА, като хардлайнерите не са доволни от липсата на напредък на политическия фронт. Линч се питаше кой ли му е казал точно това. Вероятно някой в организацията, който се опитва да отклони огъня от Маккормак, или пък някой протестант, пожелал да дискредитира ИРА. Какъвто и да беше случаят, Линч знаеше, че това нямаше нищо общо с борба за власт: ИРА опитваше да се дистанцира от смъртта на американците и О’Риордан и Линч бяха белязани като лошите. Статията продължаваше вътре във

вестника, но съдържаше предимно истории за предишни дейности на ИРА в Англия, както и текст от преподавател в Оксфорд, който разсъждаваше върху възможния ефект на убийствата върху политическата ситуация в Ирландия и върху мирния процес. Статията не завършваше с извод, което не изненада Линч. Повечето от нещата, които пишеха за организацията, представляваха предположения; некомпетентни в най-добрия случай или подвеждащи, разпространявани от специалните служби в най-лошия. Затвори вестника и облегна ръце върху него. Мери го чакаше да проговори.

— Трябваше да ти кажа — обади се той. — Съжалявам.

— Това не е достатъчно, Дермот.

Една сервитьорка донесе поднос и постави чийзбургера пред Линч. Той кимна в знак на благодарност и наля мляко в кафето си, докато сервитьорката поднасяше салатата на Мери. Изчака момичето да се отдалечи достатъчно, за да не може да го чуе, преди да проговори:

— Не бях сигурен дали мога да ти имам доверие.

— Е, аз пък съм напълно сигурна, че не мога да ти имам доверие — отвърна тя.

Взе вилицата и набоде късче домат.

— Как може да наричат това нещо салата? Домат, три листа маруля, дето и заек не би я искал, и няколко колелца краставица отпреди седмица.

— Съжалявам — каза Линч.

— А според теб как се чувствам аз? Да не съм някаква доносничка, която ще се втурне в полицията при първия проблем?

Линч сви рамене. Погледна чийзбургера, но вече нямаше апетит. Пат О'Риордан мъртъв. Спомни си как едрият мъжага го беше притиснал до гърдите си в деня, когато се сбогуваха. „Пази се“ — беше му казал О'Риордан. Линч възнамеряваше да прави точно това. Отпи малко кафе и преглътна, докато мислеше какво да й каже.

— Щях да ти кажа.

— Кога?

— Не знам.

— Това не е никакъв отговор.

Тя сложи вилицата си на масата и се наведе над нея.

— Аз съм в тази работа заедно с теб и ще направя всичко възможно, за да ти помогна. Не очаквам да предаваш организацията или да споменаваш имена, но не очаквам и да бъда третирана като враг или нещо такова.

Тя кимна към вестника.

— Четирима доброволци застреляни в Мейда Вейл малко преди да потропаш на вратата ми. Съвпадение? Мисля, че не. И какво трябва да си мисля, Дермот? Или си бил с тях и си успял да се измъкнеш, или си ги убил. Искаш ли да знаеш какво мисля?

Линч кимна бавно.

— Мисля, че ако те преследваха Доброволците от Ълстър или Армията от Ълстър, или дори специалните части, ти щеше да ми кажеш. Всъщност сигурно изобщо нямаше да дойдеш за помощ при мен, защото в Килбърн има достатъчно скривалища, където биха се погрижили добре за теб.

— Не толкова добре — каза той усмихнат.

— С усмивка на победител няма да се откачиш толкова леко — каза тя. — И това е още нещо, което ме вбесява. С лъжа се вмъкна в леглото ми, Дермот. Много време ще мине, преди да ти простя.

— Не беше лъжа, Мери. Добре де, признавам, че не ти казах цялата истина, но не съм лъгал. Търся Крамър и организацията не е много щастлива от това.

— Семантика — отвърна тя с пренебрежителен тон. — Играеш си с думите. Както и да е, казвах, че според мен ти не си работил с хората, които са били убити снощи. Права ли съм?

— Права си — отговори той. — Те се опитаха да ме убият. Защиатавах се.

— И защо ще искат да те убият, Дермот? Не може до един да са били ревниви съпрузи.

Линч посочи вестника.

— Прочете ли за убийтия фермер? Пат О'Риордан?

Мери кимна.

— ИРА го е убила. Може дори да са били същите четирима, които опитаха да убият и мен.

— Това е отговора на въпроса „кой“. Аз питах защо.

— Двамата с Пат участвахме в една операция на границата. Нещата се объркаха, загинаха двама туристи. Американци. Не съм

сигурен какво точно е станало там. Казаха ни да се измъкваме, да кротуваме известно време, но изглежда, че някой е решил, че е необходимо по-трайно решение.

— Те правят ли така?

— Разбира се. Не желаят никой друг да се грижи за мръсното им бельо. Искат да покажат, че могат да контролират своите. Освен това, ако властите ни пипнат, може да проговорим. Не казвам, че бихме проговорили, а че Военният съвет би помислил за такава възможност. И затова, вместо да поемат рискове, те решават да убият Пат и мен.

Устата на Мери се отвори. Тя поклати глава и погълна половината от своята диетична кола.

— Това не е истина — каза тя, като сложи чашата на масата.

— Де да беше така! — Линч взе чийзбургера и го ухапа.

— Значи те са те нападнали и ти си ги убил?

Линч преглътна и кимна.

— Вървах си към апартамента, в който бях отседнал. До мен спря някакъв микробус и един ме запита дали не съм Дермот Линч. Въръжени бяха. Ако не мислеха да ме убиват там, на момента, значи са щели да го направят по-късно. В някое хубаво и тихо местенце, може би извън града. Може би са мислели да направят така, че да прилича на самоубийство или авария, но, Мери, скъпа, нямаше как да остана с тях и да открия какво точно искат.

Тя отново започна да бодне салатата, но не направи опит да се храни.

— И защо не избяга? Защо не взе колата си и не замина? И защо полицаите разглеждаха колата ти тази сутрин?

Линч остави чийзбургера и избърса ръцете си с хартиена салфетка. Разбра, че няма смисъл да я лъже. Намирането на тялото в багажника на форда щеше да бъде новина номер едно на следващия ден, но не за това реши да ѝ каже всичко. Тя имаше право — дължеше ѝ откровеност.

— В багажника има труп.

— Какво?

Тя се огледа наляво и надясно, сякаш се боеше, че някой може да ги чуе, но масите наблизо бяха празни, а сервитьорката се суетеше около съскащата машина за капучино.

— Имаше и още един човек, в чийто апартамент живеех.

— И него ли уби?

— Стана случайно.

Очите на Мери се разшириха.

— Случайно ли? Господи, Дермот, как, по дяволите, се убива човек случайно?

Кафето на Линч образуваше гъст каймак и той го отмести с нокът настрани.

— Опита да ми измъкне пистолета. Той гръмна. Кълна се в Бога, нямах намерение да го убивам.

Мери отмести косата си зад ушите с две ръце и се загледа в Линч.

— Полицията знае ли, че си ти?

— Отпечатъците ми са навсякъде в колата.

— Значи полицията ще те търси, а също и ИРА? И ти въпреки това търсиш Крамър?

— Това е положението, скъпа.

— Не си улесняваш живота, а?

— Мери, ако това беше лесно, всеки щеше да го прави.

Той се усмихна, макар че я наблюдаваше внимателно, за да преценява реакцията ѝ. Да му помогне да отмъсти на британския войник, който беше отчасти отговорен за смъртта на родителите ѝ беше едно; да помогне на убиец-беглец — съвсем друго.

Вратата на кафенето се отвори и Линч погледна натам, за да види кой влиза. Двойка възрастни хора, и двамата с наднормено тегло, загърнати във вълнени палта и шарени шалчета. Засуетиха се един над друг, докато седнат на една маса до прозореца, а след това и двамата надянаха очила, за да прочетат менюто.

Мери отблъсна чинията си.

— Не мога да ям това нещо.

Линч погледна към чийзбургера си. Върху чинията започваше да изстива лой.

— Да, и аз.

— Можем да си вземем нещо в Уелс — предложи Мери.

Погледна го, сякаш за да го предизвика да спори.

Линч отпи от кафето. То беше почти студено. Гледаше я над ръба на чашата си. Всички мисли за спор с нея изчезнаха, когато видя колко напрегнато го гледа. Знаеше, че с никакви думи не може да я разубеди.

Освен това сега, когато тя знаеше в каква беда е изпаднал и къде отива, имаше повече смисъл да я държи до себе си.

— Сигурна ли си? — запитва той.

Мери кимна, без да отклонява очите си от неговите.

— О, да, Дермот, напълно. За нищо на света не бих го пропуснала.

Крамър седеше на задната седалка на мерцедеса и гледаше тила на Мартин.

— Как си, Майк?

Крамър осъзна, че той го гледа в огледалото за задно виждане. Усмихна се пресилено.

— Добре съм.

Всъщност съвсем не се чувстваше добре. Имаше чувството, че метална скоба стиска червата му. Предишната нощ болката беше по-силна от всичко, което някога беше изпитвал през живота си, по-лошо дори от случаите, когато биваше брутално измъчван. Тогава поне имаше кого да вини за болката и кого да псува и да мрази. Да има предмет на гнева беше помогнало да отклонява мислите си от уврежданията по тялото си, но при този рак нямаше срещу какво да се бори. Болката се получаваше в резултат на това, че собственото му тяло работеше срещу себе си; нямаше кого да мрази, освен себе си.

Алан заобикаляше задната страна на мерцедеса и въртеше глава натам-насам. Когато ръката му стисна дръжката до Крамър, Мартин кимна.

— Хайде — каза той и отвори собствената си врата.

Крамър изохка, като излезе от колата. Мартин застана точно пред него, докато Алан затвори вратата, а после тримата тръгнаха заедно към стълбището за предния вход на училището. Стомахът на Крамър се преобърна и той усети вкус на нещо горчиво и кисело в устата си. Наложил си да глътне повърнатото и след това няколко пъти си пое дълбоко дъх.

Един от телохранителите се приближи по чакълената пътека откъм поляната за крокет и Мартин отстъпи настрана, за да осигури прикритие. Мъжът се намираще прекалено далече, за да представлява заплаха, но Мартин го наблюдаваше предпазливо, а в същото време Алан приближи до предната врата и провери дали антрето е чисто. Крамър вдигна поглед и видя Су Мин на един от прозорците на горния етаж.

— Концентрирай се, Майк — прошепна Алан.

Крамър беше спрял пред стълбището и двамата телохранители трябваше също да спрат, за да не отидат прекалено далеч пред него. Защитата му зависеше от това те никога да не се отдалечават на повече

от една-две стъпки от него. Колкото по-далече се намираха, толкова по-голям беше рискът за него.

— В колата си в безопасност — каза Алан, като слезе по каменните стъпала. — Винаги ще използваме кола с бронирани стъкла. Освен това нашият човек не е стрелял през прозорци. Винаги го е правил лице в лице. Влизането и излизането от коли и сгради са моментите на най-голяма опасност за теб и затова трябва да знаеш всичко, което става наоколо.

През стомаха на Крамър премина вълна от гадене и той усети краката си да омекват. Алан сложи ръка на рамото му.

— Уморен ли си?

— Малко. Не спах добре.

Алан погледна часовника си — груб руски модел, който изглеждаше сякаш свален от китката на някой командир на съветски танк.

— Можем да си вземем един час почивка. Днес доста се насилихме.

— Нямам нищо против — отговори Крамър с благодарност.

Мразеше да се показва слаб, но тук не ставаше въпрос за умора — той беше сериозно болен и знаеше, че ако не почива, ще припадне. Не беше сигурен доколко Алан и Мартин са запознати със здравословното му състояние, но знаеше едно — не желаше съчувствие от тях, нито пък да го третират като някакъв инвалид. Това беше и основната причина да откаже предложенията за лечение от лекарите в Мадрид. Радиационна терапия, химиотерапия, операции: имаха сума ти предложения за лечение, като нито едно от тях нямаше шансове да продължи живота му с повече от няколко месеца. Лекарите бяха му признали това и не направиха опит да го разубедят, когато отказа лечение. Нямаше начин Крамър да легне да мре в болнично легло, нито пък да гледа съжалението в очите на лекарите и сестрите, докато те чакат ракът да вземе своето. Искаше да умре на крака, а кръвта да бие във вените му и ако всичко върви по план, желанието му щеше да се сбъдне след един-два дена.

Алан го потупа по гърба.

— Тогава нека си починем. Ако искаш, хапни нещо.

— Благодаря ти — каза Крамър, въпреки че храната беше последното нещо, за което можеше да мисли.

Мартин се насочи към кухнята и Алан го последва. Крамър свали палтото и го метна на ръката си.

— Аз ще си бъда в стаята — извика той след Алан.

Слезе по стълбището, като си поемаше дълбоко дъх и мечтаеше болката да изчезне.

Изкачваше се бавно, стъпало след стъпало, като старец, хванал се за парапета с едната ръка, а с другата стиснал палтото. Когато стигна до края, се облегна на стената и затвори очи. Постепенно болката отслабна, въпреки че остана едно слабо усещане за бучка лед, пъхната между червата му. Испанските лекари го бяха предупредили, че болката ще се засилва с развитието на болестта и че накрая ще стане нетърпима. Крамър отвори очи. Челюстта го болеше и той осъзна, че е стискал зъби.

По пътя към стаята си мина край спалнята, определена за Су Мин. Вратата беше отворена и той я видя седнала на своето легло. Спря и почука тихо.

— Здравейте, господин Крамър — поздрави тя, без да вдига очи.

Крамър се замисли дали не опитва да го впечатли, да му покаже, че може да го разпознае по стъпките.

— Здравейте. Заета ли сте с нещо?

— Да — отговори тя.

— Е, добре.

Той се обърна да върви, но тя вдигна поглед и му се усмихна.

— Влезте.

Крамър влезе в нейната стая и пусна палтото си върху облегалката на един кожен фотьойл. Стаята приличаше на неговата по размери и разположение и имаше малка баня вляво. Погледна през прозореца и видя Мартин да закарва мерцедеса нанякъде, вероятно да го паркира зад ъгъла при другите коли.

— Още ли репетирате? — запита тя.

— Да. Алан вдига летвата високо.

— Той се грижи за вас. Не иска да пострадате.

Крамър се обърна и я изгледа. Тя седеше кръстосала крака на единичното легло с книга в кожена подвързия и бележник пред себе си. Държеше нещо.

— Той просто си върши работата — каза Крамър, като опитваше да види какво държи тя в ръката си.

Су Мин поклати глава, без да вдига очи.

— Грешеш. Не е само това.

Тя разтвори юмука си и метна три монети във въздуха. Те се завъртяха бавно, а после паднаха на одеялото. Погледна ги, а после записа нещо в бележника си.

— Какво правиш? — запита той.

Су Мин взе трите монети и ги стисна силно в лявата си ръка.

— Търся посоката — отговори тя.

Хвърли монетите и си записа още нещо.

Крамър седна във фотьойла и заинтригуван се наведе напред, за да гледа. Тя отново хвърли монетите. Крамър надникна към бележника. Тя беше нарисувала няколко линии, една над друга, някои от тях прекъснати в средата.

— Може ли? — запита той и посочи към томчето с кожена подвързия.

— Заповядай — отговори тя, като хвърли отново монетите.

Крамър взе книгата. Кожата беше стара и страниците пожълтели, но очевидно книгата беше пазена. Отвори я. Китайска беше. Крамър разлисти захабените от пипане страници. Имаше няколко илюстрации, чертежи в черно и бяло на китайски фигурки, птици, животни и пейзажи. Книгата, изглежда, беше разделена на глави, всяка започваше със схема, подобна на тази, която Су Мин беше нарисувала в бележника си. Шест линии една над друга, някои прекъснати в средата, други — не. Крамър затвори книгата и погледна схемата в бележника на Су Мин. Тя забеляза учудената му физиономия.

— Това е шестоъгълник — обясни тя.

— Шестоъгълник ли?

— Той показва къде да търсиш в И Чин.

Крамър се усмихна.

— Ти нарочно ли се правиш на загадъчна?

Су Мин му подаде трите монети. По тях се виждаха изписани китайски знаци и имаха малки дупки в средата. Както и книгата, очевидно и те бяха много стари, с почти заличени знаци.

— И Чин е Книгата на промяната на живота. Или Книгата на промените. Заглавието може да се преведе по няколко начина. Идеята в книгата е на повече от пет хиляди години. Моето копие е над тристагодишно.

Крамър вдигна вежди.

— Триста години?

— Монетите са дори още по-стари.

— Колко?

— Най-малко на осемстотин години.

Крамър се загледа в монетите в дланта си. Запита се в колко ли хиляди длани са се намирили през годините. Не можеше да си представи как ли се е променял светът, докато монетите са преминавали от поколение в поколение и са ставали все по-гладки и тъмни, а хората, които са ги направили, са се превърнали в прах.

— Мисля, че никога не съм се докосвал до нещо толкова старо — каза той.

— Наистина нещата добиват други измерения, нали? — запита Су Мин.

— А това И Чин върши ли работа?

— Това не е телевизор, Майк Крамър. Не е нещо, което включваш и гледаш. И Чин помага да разтълкуваш онова, което става с теб. То е оракул и умението се състои в тълкуването на книгата.

— Като картите таро?

— По-детайлно е, но идеята е подобна.

— Предсказване на бъдещето?

— Не, Майк Крамър, не е предсказване на бъдещето.

Тя протегна ръка за монетите и той ѝ ги върна.

— Ти гадаеш ли за шефа си?

Су Мин потри монетите между дланите си, сякаш за да ги затопли.

— Всеки ден.

— Значи той вярва в тези неща, а?

Су Мин въздъхна, сякаш беше дълбоко разочарована.

— Не е въпрос на вярване. Не е необходимо да вярваш в самолетите, за да те пренесат през небето. Да, господин Вандермайер вярва в същността на И Чин и в моето тълкование, но това не е важно, като става дума за истинността.

— Значи върши работа.

Очите на Су Мин блеснаха, но после тя се усмихна, защото разбра, че той я подкача.

— Да, Майк Крамър, върши работа. Сега доволен ли си?

— Ще гледаш ли на мен?

В продължение на няколко секунди Майк се взираше в очите ѝ. Тя спря да се усмихва.

— Това е тест, нали? Искаш да ме изпиташ.

Крамър сви рамене.

— Мислех си, че сигурно ще е интересно и толкова. Ако не искаш да...

— Не става въпрос дали искам, но не съм морско свинче. Не ми е нужно някой да пробва уменията ми. Аз се консултирам с И Чин за себе си и за господин Вандермайер. Не правя фокуси.

Тя подаде монетите и Крамър ги взе.

— Трябва да зададеш конкретен въпрос — каза му жената. — Но не такъв, на който може да се отговори с да или не, и въпросът е важен за теб. И Чин не трябва да се използва за развлечение, нали разбираш?

— Да — отвърна кротко Крамър.

Су Мин кимна.

— Когато фиксираш въпроса в мисълта си, хвърли монетите шест пъти. В зависимост от начина, по който падат, всяко хвърляне ще бъде ин или ян. Ако е ян, чертая непрекъснатата линия, ако е ин, чертая прекъснатата линия. Шестте хвърляния правят шестоъгълник. Разбираш ли?

Крамър сви рамене.

— Мисля, че да.

— Няма значение. Трябва само да намислиш въпроса си и да хвърляш монетите. Аз ще използвам комбинациите на шестоъгълника и монетите, за да изтълкувам отговора от книгата.

— Аз трябва ли да ти казвам въпроса?

Су Мин поклати глава.

— Не.

Крамър се замисли какво да пита. Поигра си с идеята да зададе някой повърхностен въпрос, но знаеше, че Су Мин няма да приеме това весело. Определено се отнасяше много сериозно към гледането.

— Добре. Готов съм.

Хвърли монетите и Су Мин начерта една къса линия в бележника. Майк хвърли металните кръгчета още пет пъти. И когато свърши, Су Мин вдигна листа с шестте линии, които беше начертала.

Най-горната, третата и петата линия бяха прекъснати, а втората, четвъртата и най-долната бяха цели.

— Чи, чи — каза тя. — Завършване и какво става след това.

Крамър свъси вежди.

— Какво е това? Какво искаш да кажеш?

— Шестоъгълникът се нарича Чи чи. Трите линии отгоре представляват кан — водата. Долните три линии представляват ли — огъня. Заедно образуват Чи чи. Това е добър признак, стига да оставаш нащрек. Това е като котле, което кипи над огъня. Ако го контролираш, всичко ще бъде наред. Но ако си невнимателен, котлето ще прелее и водата ще се изпари. Ще загубиш онова, което си се надявал да постигнеш. Не трябва да ставаш самодоволен — това е посланието на И Чин.

Су Мин отново наведе очи към бележника.

— Шестоъгълникът е само началото — каза. — Той дава само обща посока, рамка. Според падането на монетите някои от линиите се наричат променящи се. Всяка комбинация от шестте може да бъде променяща се линия.

Тя отново погледна към бележника.

— В твоя случай това е четвъртата линия. Тя е ян, но променящ се ян. Затова ще проверя в книгата, за да видя какво казва тя за четвъртата линия. След това ще променим четвъртата линия от ян в ин, от прекъсната в цяла линия, и така ще получим втория шестоъгълник. Съветът на оракула е съчетание от първия шестоъгълник, втория шестоъгълник и променящите се линии. Възможностите са хиляди. Затова книгата е толкова дебела.

Тя отвори подвързаната с кожа книга и бавно я запрелиства.

— Ето. Чи чи. Четвърта линия.

Зачете се мълчаливо, а после вдигна очи.

— Трябва да бъдеш нащрек. Трябва да внимаваш. Нещата могат много лесно да се объркат.

— И още как — засмя се Крамър.

Лицето на Су Мин помръкна, докато той се смееше, и Крамър веднага се овладя.

— Извинявай. Не се смеех на теб. Просто в тези обстоятелства... знаеш. Очевидно е, че трябва да съм нащрек.

Тя го изглежда сериозно.

— И Чин говори за твоя въпрос, не забравяй. Той предлага съвет във връзка с въпроса ти. Това не е гадателство, Майк Крамър. И Чин отговаря само на конкретни въпроси към него.

— Разбирам, Су Мин.

Тя отново взе бележника и начерта втори шестоъгълник, като промени четвъртата линия от прекъсната в непрекъсната.

— Това е ко — революция. Комбинация от туй, езеро, върху ли, огън. Образът е на езеро върху вулкан, когато лавата избухне, водата се изпарява. Голяма промяна. Това не е лош знак, всъщност напротив. Просто казва, че настоящата ситуация ще се замени с по-ползотворна. Край на тъгата. Но ти самият трябва да направиш промяната възможна. Тя трябва да излезе отвътре.

Крамър кимна.

— Край на тъгата — повтори той. — Това не би могло да е лошо, нали?

Су Мин затвори внимателно книгата, сякаш се боеше да не повреди страниците.

— Май не — отговори тя. — Помогна ли отговорът?

— Разбира се. Трябва да внимавам, но ако се постарая, нещата ще завършат добре.

Су Мин го изгледа с присвити очи.

— Говориш, сякаш не вярваш на онова, което ти казах.

Крамър сви рамене.

— Такъв съвет бих получил и в хороскопа на всеки вестник.

— Съзнанието ти е затворено — сопна се тя. — Ако отказваш да чуеш какво има да ти каже И Чин, как можеш да се надяваш той да ти помогне?

— Просто не съм сигурен как хвърлянето на монети може да ми даде отговор на моя проблем.

— Защото всичко във вселената е свързано — отговори Су Мин.

— Е, не съм убеден в това — каза Майк. — Това е като да ми гледаш на ръка. Не вярвам, че линиите на ръката ми показват какво ми се е случило през живота и още по-малко за онова, което предстои.

Су Мин взе малка торбичка с кожена връв и пусна в нея монетите една по една. Сложи я на масичката до леглото си и протегна ръка. Отначало Крамър не се досещаше какво иска тя, но после бавно подаде дясната си ръка с дланта нагоре. Тя се наведе напред и

приблужи лицето си на сантиметри от дланта му, като проследяваше линиите с показалец. Нокътят ѝ докосваше кожата му и той усещаше лек гъдел по гръбнака си като електрически удар. Крамър потрепери, но Су Мин, изглежда, не забеляза това. Продължи да се взира в дланта му няколко минути, а после я пусна.

— Е? — запита Майк заинтригуван.

Су Мин вдигна вежди.

— Какво „е“?

— Какво видя?

Тя сви рамене.

— Само проверявах.

— Проверяваше? Какво проверяваше?

Тя вдигна брадичката си нагоре.

— Няма смисъл да ти казвам, ако не вярваш, нали?

Крамър кимна бавно, сякаш разбрал, че тя се шегува с него.

— Да — каза той и стана. — Благодаря.

Су Мин отново взе монетите и се зае да ги глади в дланите си. Избягваше погледа на Крамър.

— Боиш ли се? — запита тя.

— Да се боя ли? — повтори той истински изненадан от въпроса.

— От какво да се боя?

— От онова, което предстои.

Крамър се почеса по брадата.

— Алан ме обучава здраво. Имам доста добър шанс да се справя.

Су Мин рязко вдигна очи.

— Не това имах предвид, Майк Крамър.

Крамър преглътна. Устата му изведнъж пресъхна. Тя продължи да го гледа и да чака отговора му.

— Да — каза той накрая. — Боя се.

Тя кимна.

— Край на тъгата. Запомни го, Майк Крамър.

Су Мин подхвърли монетите отново и те паднаха на леглото. Крамър излезе от стаята, докато тя чертаеше линия в бележника си.

Линч отби от шосе М4 и тръгна по А483 над река Тоу в посока към Суонси. Небето потъмняваше и той искаше да стигне в

Ланърхидиън преди полунощ. Мери му даваше ясни инструкции, които го изведоха до центъра на града, а след това на шосе А4118, главният път, който пресичаше дългия петнадесет мили варовиков полуостров. Мери държеше картата на коленете си, прегъната правилно и показваща най-отгоре района, към който се движеха. Линч не знаеше дали тя се шегуваше с него, че е била водач в момичешки отряд, но го насочваше безупречно.

— Сигурен ли си, че не искаш аз да карам, Дермот? — запита Мери, като разтри врата му с дясната си ръка.

— Ще се справя. Предпочитам аз да карам, а не да ме возят.

— Повечето мъже са така.

Линч я погледна бързо.

— Какво значи това?

— Нищо.

— Казваш, че шофирането е за задоволяване на мъжкото самочувствие, така ли?

Мери вдигна ръце.

— Ако шапката ти става, носи я — засмя се тя и го стисна още по-силно за врата. — Не бъди толкова чувствителен. Освен това караш много добре.

Линч се ухили, но след това също така бързо стана сериозен.

— Мери, скъпа, да не се опитваш да масажираш самочувствието ми?

Тя се засмя.

— Само врата ти, Дермот. Само врата. След Ъпър Кили трябва да свием по Б4271. Шосе А отива до летището, а от там на юг. Ние продължаваме на запад.

— Колко ни остава?

— До Ланърхидиън? Около осем мили. Какъв е планът?

Въпросът накара Линч да се замисли. Толкова беше зает с излизането от Лондон и разтревожен за бъркотията, която остави след себе си, че почти не бе мислил какво да прави, когато стигне до точката на картата, където беше кацнал хеликоптерът на Крамър. Възможно е Крамър да е бил качен в някоя кола и закаран някъде в Уелс или по-нататък.

— Ще поогледаме и ще видим дали можем да разберем къде е отишъл — каза той.

— Това ли е планът?

— То не е съвсем план.

— И аз бих казала същото.

Линч се покашля.

— Ти имаш ли предложения?

— Нямам. Искам само да го хванем. Ще го намерим и ще го хванем.

Линч поклати глава.

— Не, Мери, скъпа, аз ще го направя.

Тя кимна бавно.

— Както кажеш.

— Сериозно говоря. Не искам да се намираш близо до него.

Той е обучен убиец. Един от най-опасните хора, с които ще си имаш работа.

Мери вдигна невинно вежди.

— Какво, по-опасен ли е от теб, Дермот?

Линч се ухили неволно. Пътят към Ланърхидиън беше тесен и с много завои и той караше внимателно, защото знаеше колко лесно може да изгуби контрол над пъргавия „Голф“ GTI.

Селцето беше малко и гледаше надолу към продълговатото солено блато, което на север стигаше до устието на река Лугър. На запад се виждаха оскъдните останки от крепост.

— Какво е това? — запита Линч и кимна към руините.

— Крепостта Уобли — отговори Мери, като гледаше картата. — Мястото, което търсим, е на север, от другата страна на шосе Б4295.

Минаха край селската кръчма. Линч се пребори с желанието си да спре. Въпреки че една бира и почивката от карането щяха да му дойдат добре, кръчмата се намиреше в такова отдалечено място, че пристигането на двама непознати щеше да привлече внимание. Мери гледаше картата и отново проверяваше координатите, които Линч ѝ беше дал. Продължиха по шосе Б4295 край широк паркинг за каравани и Мери посочи надясно:

— Ето там.

Линч погледна през стъклото към някакви ниви, повечето прясно изорани.

— Сигурна ли си?

Мери кимна. Линч натисна спирачката. Пътят завиваше надясно и изведнъж зад завоя изникна каменна стена.

— Възможно ли е да е това? — запита той.

Тя кимна.

— Според картата координатите са на около половин миля в стената.

Линч намали скоростта до човешки ход. Мери се извърна в седалката и се загледа покрай него.

— Какво е това място? — запита тя.

— Не мога да видя.

— Напред има порта.

Линч ускори плавно. Преминаха край дървена табела, закрепена на стената.

— Видя ли я? — запита Линч, като погледна през рамо.

— Съжалявам, не.

Линч спря и подкара колата на заден ход. Надписът на табелата, някога с кафяви букви, сега беше покрит със зелена плесен. Той гласеше „Подготвително девическо училище Ланърхидиън“, но през таблото имаше бяла черта с червени букви, които обявяваха, че сградата е продадена, а до тях се четяха името и телефонът на местния брокер на недвижимо имущество. Мери извади химикалка от чантата си и преписа името и телефонния номер на последната страница на бележника си. Линч включи на първа скорост и потегли надолу към входа на училището. Намираха се на двадесетина метра, когато той забеляза двамата мъже зад портите от ковано желязо. И двамата бяха на около тридесет години и носеха кожени якета и дънки. Не изглеждаше да стоят мирно, но пък нямаха вид и да се мотаят безцелно. Двата гледаха към колата.

— Целуни ме — каза Линч.

Мери реагира бързо. Наведе се, целуна го по бузата и обви ръце около врата му. Линч ускори и те минаха край портата. Погледна в огледалото, но двамата не се бяха показали през вратата, за да гледат след голфа.

— Защо беше това? — запита Мери, като отпусна прегръдката около врата му.

— Не ги ли забеляза? — запита Линч. — Двама мъже. Май от специалните части, ако се съди по вида им.

— Сигурен ли си?

Линч ѝ отпрати един изпепеляващ поглед и тя се върна върху седалката си.

— Сега какво ще правим? — запита тя.

— Ще чакаме да се стъмни. Щом охраняват училището, той може би е още тук.

Линч изпита нарастващо вълнение, докато минаваше край каменната стена, и се опита да се овладее.

— Ще си намерим място, откъдето да наблюдаваме училището и да видим какво става, съгласна ли си?

— Разбира се. Има един хълм на север. От там би трябвало да го виждаме.

Линч се обърна към нея и забеляза, че тя се усмихва.

— Какво?

— Какво „какво“?

— Какво те развеселява толкова?

Мери прокара пръст по крака му, като драсна плата на дънките.

— Ти за първи път каза „ние“.

Линч изсумтя тихо и погледна назад по пътя. Осъзна, че тя е права. Започнал беше да мисли за нея като за част от екипа. Оставаше да види дали това е добре или не.

Бърнард Джакман вдигна очи към русокосата стюардеса и пое малката чаша с портокалов сок, който тя му предлагаше. Отправи ѝ широка усмивка, но тя вече отминаваше към следващия пътник. Дори и в първа класа обслужването беше чисто формално и усмивките изкуствени, но на Джакман му беше все едно. Летеше над петдесет хиляди мили всяка година по различни авиолинии и гледаше на пътуването само като на начин за постигане на определена цел. Интересуваше го единствено самолетът да пристигне навреме и да не се разбие в морето по пътя.

Гледаше стюардесата, която вървеше по пътеката между седалките и раздаваше напитки и изкуствени усмивки. Джакман беше свикнал с фалшивите усмивки. Когато работеше като аналитик във ФБР, беше разговарял със стотици убийци и те рядко изглеждаха необичайно. Много малка беше разликата между серийния убиец и обикновения човек, поне на външен вид. Джакман беше срещал серийни убийци, които приличаха на любезни дядовци, други пък — чаровни и красиви, и харизматични като телевизионни водещи, а дори и една жена с пищни форми като на стюардесата. Джакман знаеше, че едва когато човек започне да дълбае в главите им, разбира какво дели убиеца от жертвата му и овцете от вълците. Прекарал беше хиляди часове в разговори с осъдени убийци, печелеше доверието им, надничаше в мислите им, ставаше им приятел, за да открие кое ги отличава. Един от шефовете му беше кавал, че добрият аналитик е като хамелеон и че когато аналитикът и убиецът са заедно в килията, човек не би трябвало да може да ги различи. Жестовете им, поведението им, начинът им на говорене трябва да бъдат практически еднакви. Същият човек беше ги предупреждавал и за опасността от това да прекарваш прекалено много време в компанията на серийни убийци. Те привличаха както пламъкът пеперудите: аналитиците трябваше да внимават доколко се приближават, за да не се опарят.

Джакман отвори досието на Майк Крамър. Състоеше се предимно от доклади от службата му в армията и по-късно 22-ри полк на специалните въздушнодесантни части, почитан по целия свят. От вътрешната страна на папката имаше закачена с кламер цветна фотография: лента с три снимки, ляв и десен профил и една анфас. Погледът на Крамър сякаш пареше от снимката. Прекъсна го

стюардесата, която запита дали може да прибере празната чаша. Той я подаде, без да откъсва очи от снимката.

Очите на Крамър бяха хлътнали, а носът му леко гърбав, поради което той напомняше за хищник. Според досието Крамър беше на тридесет и седем години, но очите му спокойно можеха да принадлежат на осемдесетгодишен старец. В тях нямаше тъга, нито горчивина, а само студен и спокоен поглед, който сякаш прозираше през Джакман. Аналитикът се питаше какво ли е видял и правил Крамър, за да добие такъв твърд поглед. Досието не казваше много. Служил на Фолкландските острови и действал под прикритие в Северна Ирландия. След три периода там е бил заловен от ИРА и измъчван брутално. Спасили го и го закарали спешно с хеликоптер в болница в Белфаст, където хирурзи спасили живота му, но скоро след това напуснал специалните части поради здравословни причини. Нямаше подробности за заниманията на Крамър след напускането на полка, но Джакман беше останал с впечатлението, че той крие нещо. Сигурен беше, че полковникът е използвал Крамър поне за една операция с такава секретност, че да не може да прати дори собствените си хора.

Полковникът беше уклончив относно мотивацията на Крамър да заеме мястото на Вандермайер. Като прочете досието, Джакман си помисли най-напред, че Крамър смята да доказва нещо, защото са го накарали да напусне армията рано. Недовършена работа може би. При срещата с него очи в очи Джакман беше разбрал, че има нещо друго. Искаше му се да прекара повече време с Майк Крамър, да седне с него и да поговори подробно, да направи онова, което вършеше най-добре — да проникне и да се поразрови из онова, което кара човека да действа.

Аналитикът се усмихна, като си спомни как полковникът беше стиснал челюсти, когато той изтъкна колко много Крамър отговаря на профила на търсения от тях човек. Семейството на Майк Крамър, загубил майка си и с отсъстващ баща през юношеските години, почти сигурно го е подтикнало да се запише в армията. Но Джакман знаеше и че точно такава среда би могла да доведе до психологически проблеми, които, съчетани с интензивното обучение на Крамър, са идеалната рецепта за създаването на убиец психопат. Майката на Джакман също беше умряла в детството му и той знаеше много добре,

че празнината, която тя оставя, не може никога да бъде запълнена. В случая на Крамър никой не е опитал да запълни тази празнина и той беше потърсил убежище в армията.

Според служебното досие Крамър не е бил блестящ като редови войник и няколко пъти го наказвали за неподчинение. Едва след като преминал щателния подбор за специалните части, той намерил призванието си. Обучен до върховна степен, за която повечето мъже могат само да мечтаят, и овладял оръжията, експлозивите и парашутите, Крамър се беше превърнал в правителствена машина за убийства. Но животът в полка му е върнал нещо, което е нямал преди — семейството. Другите войници са му станали братя, полкът му осигурявал всичко необходимо и според Джакман полковникът вероятно е станал бащата, който Крамър е търсил. Джакман знаеше, че напускането на полка, когото Крамър е обичал, трябва да е било също толкова съсипващо, колкото смъртта на майка му. Връщането в цивилния живот е изглеждало като повторение на загубата от детството. Възможно е краят на армейските дни да е отприщил всички чувства, които Крамър е задържал през годините.

Джакман се замисли какво ли е правил Крамър като цивилен. Хората с минало като неговото ставаха наемници, отиваха в затвора или умираха. Аналитикът се облегна на седалката, усмихнат на себе си. Очакваше отново да се срещне с Крамър: имаше да го пита за много неща. Искаше да знае колко живота е отнел Крамър и как се е чувствал, дали е изпитвал наслада от убийството, или е гледал на него като на поредната войнишка задача. Искаше да разбере как е било първото убийство и дали чувствата са се променили при второто, третото и четвъртото. Искаше да знае и още нещо — дали това му липсваше.

Крамър стоеше до прозореца на спалнята, загледан към паркинга. Бели халогенни прожектори осветяваха района и хвърляха отблясъци по колите. През асфалтираната площадка мина една котка на червени и бели шарки с вирнати уши и изправена нагоре опашка, сякаш патрулираше. Крамър се усмихна при тази мисъл — котка, обучена от специалните части да убива без чувства, котка, която би издържала повече и би победила в бой и в пиене всяка друга котка. Котката спря по средата на площадката, сякаш забелязала нещо. В светлината се появи една фигура и тръгна към котката. Крамър разпозна Алан.

Той отиде при котката и клекна до нея. Тя изви гръб, отърка се в протегнатата му ръка и Крамър си представи как мърка от удоволствие. Алан погледна нагоре. Майк не беше сигурен дали отразените в стъклата ярки светлини биха позволили на Алан да го види, но всички негови съмнения се изпариха, когато Алан се изправи и му махна с ръка. Крамър отвори прозореца.

— Чакай, идвам! — извика.

Алан отговори с вдигнат палец. Сградата беше тъмна, но Крамър не включи осветлението. Тихо слезе по стълбите и се измъкна през задната врата, където Алан го чакаше с котката в ръце.

— Всичко наред ли е? — запита Крамър.

— Да. Познаваш ли Джинджър?

Крамър погали котката.

— Към училището ли е?

— Предполагам. Изглежда достатъчно питомна. Като за котка.

Алан се наведе и пусна котката. Тя го изгледа няколко секунди, а после тихо изчезна в тъмнината.

— Ти как си?

Крамър кимна.

— Добре. Просто исках малко въздух.

Двамата отидоха заедно зад сградата на училището и тръгнаха през полянката. Високо горе в осеяното със звезди небе забелязаха светлините на самолет. Човекът, нападнал Крамър в столовата, стоеше до портата и кимна на двамата. Алан помахна с ръка.

— Ти как попадна тук? — запита Крамър.

— Полковникът искаше човек с опит като телохранител и предполагам, че отговарях на изискванията.

— Как така.

— Ами те не го разгласяват, но нашият полк осигурява бодигардове за кралското семейство и за политици, когато ходят зад граница, освен това обучаваме телохранители на чужди държавници. Преди да дойда в звеното за обучение, прекарах шест месеца със султана на Бруней.

— А Мартин?

— Аз го предложих. Преди години той напусна рейнджърите, за да започне собствен бизнес като телохранител в Южна Франция. Добре я кара. Полковникът трябваше доста да го уговаря, за да го убеди, но пък той е най-добрият. Ами ти, Майк? — запита след кратко мълчание.

— Какво искаш да кажеш?

При портала се обърнаха и тръгнаха към тенис кортовете. Очите на Крамър непрекъснато се движеха, проверяваха сенките, търсеха всевъзможни признаци, че някой от хората на Алан се готви да го нападне.

— Знаеш какво искам да кажа. При стандартната операция като телохранител главната цел е да опазиш клиента. Стоим наблизко, правим необходимото да осигурим безопасна среда и ако се разхвърчат лайна, заставаме между клиента и неприятностите и го измъкваме адски бързо. Неговата безопасност е над всичко.

Крамър кимна. В далечината се обади бухал.

— Двамата с Мартин не пазим теб, Майк. Знаеш го. Инструкциите ни са да ударим убиеца. Твоето оцеляване е на второ място.

Крамър прочисти гърлото си.

— Второ? Мислех, че е по-ниско от това.

Алан се усмихна леко.

— Та защо избраха теб за тази работа?

— Искаш да кажеш за примамка? Предполагам, че извадих късмет.

Алан кимна и спря да задава повече въпроси. Известно време вървяха, без да говорят. Проекторите около тенис корта бяха включени. По твърдата шамотова повърхност блестяха празни гилзи, останали от днешното упражнение.

— Ти къде си служил преди специалните части? — запита Майк.

— Парашутист ли си бил?

Алан се усмихна.

— Не, Майк. Работех на свободна практика?

— Свободна практика ли?

— Бях в една кръчма в Лондон и видях реклама в „Дейли експрес“ за телохранители в Южна Африка. Помислих си, че е за охрана на магазини или нещо такова. Две седмици по-късно се намирах в храсталците в Ангола с „Калашников“ в ръце. Бях на деветнадесет години.

— Сериозно ли говориш?

— Да. Онези просто искаха пушечно месо и хич не се интересуваха колко сме опитни. — Алан сви масивните си рамене. — Макар че, да си призная, малко преувеличавам. Аз постоях две години, но когато стана напечено, се върнах в Дъблин и основах собствена охранителна фирма, работих в едно нощно заведение и даже бях малко актьор. Но онова ми липсваше.

— Да — съгласи се Крамър. — Знам.

Той знаеше точно какво иска да каже Алан. Никога не беше се чувствал така жив, както в специалните части. Не просто заради адреналина, а заради другите, заради факта, че работи в екип с хора, обучени до степен, която малцина могат да достигнат. Полкът му липсваше и не можа да намери с какво да запълни празнината, останала след това.

Някакво малко насекомо избръмча край ухото на Алан и той го пропъди с ръка.

— Затова се преместих в Лондон и се кандидатирах за териториалните сили. Тогава бях на двадесет и три години и смятах, че съм твърде стар за редовната армия, но си мислех, че специалните ще ме вземат. Първия път се провалих, но ми казаха да поработя над тялото си и да опитам пак. На следващата година ме приеха. Танците по време на изпита продължиха осемнадесет часа в най-скапаното време. Полковникът присъстваше като наблюдател и след това дойде при мен и ме пита дали не искам да служа редовно. Помогна ми и се записах в 22-ри полк на специалните части.

Крамър остана впечатлен. Рядко се случваше някой от териториалната отбрана да получи предложение за редовно място в полка.

— Харесва ли ти в звеното за обучение? — запита той.

— По-добре е, отколкото да стоиш пред някой нощен клуб на улица „Лийсън“ в проливен дъжд и да се разправяш с пълчиви тийнейджъри, които се опитват да те баламосат и да влязат.

Ухили се.

— Впрочем в Дъблин по-често чуках. Това е сигурно.

Заобиколиха тенис кортовете и тръгнаха през игрището за крокет. Алан се смееше, но Крамър остана нащрек, защото се страхуваше от нападатели в тъмнината. Пистолетът му се намираще в кобура, но ако не го нападнаха по-бавно от обичайното, предпочиташе да използва камата. Под напътствията на Алан сега печелеше повечето схватки. В началото на обучението имаше мигове, когато Крамър се чудеше какъв е смисълът да се обучава непрекъснато, защото в крайна сметка не беше сигурен дори дали иска да оцелее след срещата с убиеца. Болката в корема му се засилваше с всеки ден и вече все по-трудно се хранеше — нямаше никакъв апетит, а когато си наложи да хапне, си плащаше за това няколко часа по-късно. Знаеше, че тази болка е само част от онова, което му предстои, и че щеше да дойде ден, в който куршумът в лицето би подействал като желано облекчение, но под постоянното уговаряне и натискане от страна на Алан професионализмът му се беше върнал и сега работеше здравата, за да изчисти своята техника. Сега чакаше възможността да се изправи пред убиеца, за да докаже пред себе си и пред Алан колко е добър.

Крамър отстъпи, за да избегне един обръч, останал на поляната, но непрекъснато шареше с очи натам-насам.

— Спокойно, Майк — каза Алан. — Обучението ти приключи.

Крамър го изгледа с присвити очи.

— Какво искаш да кажеш с това „приключи“?

— Полковникът ме помоли да ти кажа, че утре тръгваме за Лондон. Отсега нататък нещата стават реални.

Крамър преглътна. Усети как стомахът му се стяга в смесица от страх и вълнение, каквито не беше изпитвал от доста време. Почти забрави за рака, който растеше там. Почти. Но не съвсем.

Линч затаи дъх, докато фокусираше бинокъла. Игрището за крокет беше добре осветено и той лесно разпозна лицето на Майк Крамър, човека от специалните части. Изглеждаше в по-добра форма от последния път, когато го видя — сега беше избръснат и подстриган и с определено скъпи дрехи. Крамър и мъжът до него водеха задълбочен разговор. Линч би дал дясната си ръка, за да разбере за какво си говорят. Някъде над него се обади бухал. Линч се беше покатерил на едно дърво близо до стената около училището. Забеляза петима души, двама на главния вход и други трима, които патрулираха из района. По сградите имаше няколко охранителни камери, които се движеха през нередовни интервали, а това предполагаше, че ги управляват от някакъв контролен център. На небето имаше тъмни облаци, а той беше избрал едно почти изцяло потънало в мрака дърво и затова беше сигурен, че няма да го видят.

Линч облиза устни. Устата му беше пресъхнала от вълнение. Можеше да се прехвърли през стената за секунди; тя беше изградена колкото да очертае района на училището, а не да пречи на влизането. Можеше да измине разстоянието между стената и главната училищна постройка за по-малко от минута и да стигне до двамата мъже на игрището за крокет за половината от това време. Проблемът беше какво да прави след това. Камерите щяха да го фиксират веднага щом се покаже на открито и дори ако Крамър и придружителят му не са въоръжени, патрулиращите мъже със сигурност имаха оръжие. Може би ще успее да убие Крамър, но мисията би била самоубийствена, а Линч не възнамеряваше да се жертва, независимо колко силен е поривът му да отмъсти. Не, трябва да има по-добър начин. Той наблюдаваше как двамата мъже отиват към предната фасада на училището и влизат в него. Линч окачи бинокъла на врата си и внимателно се спусна на земята.

Колата беше паркирана на почти миля, в една горичка до пътя, и той тича дотам по-скоро за да се стопли, а не защото бързаше. Прецени, че двамата са си легнали и следователно не може да направи нищо до сутринта. Трябваше да намери начин да влезе в училището, да измисли нещо, за да пробие защитата. Фаровете на приближаваща кола пронизаха нощта и той клекна в една канавка, докато тя отмина. На дъното на канавката имаше застояла вода, но Линч успя да се запази сух от коленете нагоре. Подметките му шляпаха по асфалта, докато той

тичаше към горичката. За късмет нямаше други коли и успя да стигне до своята за малко повече от шест минути. Мери спеше — спуснала беше облегалката и се беше загърнала в шарено одеяло. Линч се усмихна, докато я гледаше през стъклото.

Тя съвсем разумно беше заключила вратите и затова той почука леко на стъклото, за да я събуди. Тя му се усмихна сънено и отключи вратата на шофьора.

— Как мина?

— Там е.

Очите на Мери се разтвориха широко.

— Там ли е? И сега какво?

— Сега трябва да помисля.

Той се наведе и свали мокрите си обувки и чорапи.

— Какво стана? — запита тя.

— Наложил се да се крия в една канавка.

Мери му подаде одеялото и Линч го обви около краката си. В колата беше студено, но не можеха да рискуват да включат двигателя и да пуснат отоплението.

— Според теб какво прави в Уелс?

— Мери, скъпа, това е отвратителна мистерия. Пазят го някакви едри типове. Навсякъде има охранителни камери и е облечен сякаш сега излиза от най-скъпия шивач. Господи, умирам от глад.

Мери протегна ръка към задната седалка и взе своята торбичка от „Хародс“ в зелено и златистожълто. Извади от нея пакет сандвичи и кутия кола и ги подаде на Линч. Той дръпна капачката и отпи.

— Мислил ли си, че може да е капан? — запита тя.

Линч поклати категорично глава.

— Защо в Уелс? Защо да се крие тук, на километри отвсякъде? И защо охраната е така очевидна? Като беше в Хаут, нещата наистина приличаха на капан. Не, според мен тук има нещо друго, но да ме таковат, ако знам какво.

Водата от душа беше студена и въпреки че Крамър я остави да тече няколко минути, не се затопляше. Той пристъпи под смразяващата струя и въздъхна, изми се бързо и изскочи. Изтри се с чиста кърпа и се облече, като избра един от костюмите, които не беше носил преди.

Алан и Мартин излизаха от столовата точно когато Майк дойде.

— Среца в кабинета на директорката — каза Алан. — Не си забравил, нали?

Крамър поклати глава. Не, не беше забравил. От този ден ставаше примамка. Госпожа Елиът последва Алан и Мартин в коридора. Тя грейна, като видя Крамър.

— А, господин Крамър, мога ли да ви донеса нещо?

— Не, благодаря, госпожо. Не съм гладен.

Госпожа Елиът го изгледа така сурово, както Алан при тренировки, когато нещата не се развиваха добре.

— Полковникът каза да ви накарам да ядете — отговори тя. — Заповед.

— Заповед ли? — запита Крамър развеселен.

— По-добре я послушай, Майк — каза Мартин. — Не ни се иска да те наказват.

— Какво ще кажете за малко сандвичи за после? — запита госпожа Елиът. — Със сирене и кисели краставички?

— Сирене и кисели краставички е добре — съгласи се Крамър, като знаеше, че съпротивата е напразна.

— И чай? — настоя жената. — Мога да направя един термос чай без проблеми.

— И чай, благодаря, госпожо Елиът.

Крамър тръгна по коридора към кабинета на директорката, преди госпожа Елиът да успее да добави нещо към менюто.

— Как си днес, Майк? — запита Алан.

— По-добре — излъга Крамър. Беше лежал буден през по-голямата част на нощта, окъпан в пот. Болката, изглежда, се засилваше нощем дори когато той лежеше в леглото. Крамър се питаше дали това не е, защото нивото на адреналина му е по-високо денем и стимулираше естествените болкоуспокояващи средства на тялото. Или пък защото Алан винаги го занимаваше с нещо и той нямаше време да мисли за болестта си; нощем нямаше какво да прави, освен да се тревожи за рака, който го ядеше. Ако болката се влоши много повече, ще трябва да помоли лекаря за нещо друго. Нещо, което да не забави рефлексите му, просто достатъчно, за да притъпи болката.

— Кога тръгваме?

Алан погледна руския си часовник.

— След тридесет минути.

— Откъде го имаш? — запита Крамър.

— От един мъртъв кубинец в Ангола — отговори Алан.

— Хайде бе, ако е мъртъв, откъде знаеш, че е бил кубинец?

Алан се ухили и направи движение, сякаш стреля с пистолет с дясната си ръка. Духна въображаемия дим, почука на вратата на кабинета, отвори и пропусна пред себе си Крамър и Мартин. Полковникът седеше на бюрото си, зачетен в някаква папка. Крамър с изненада видя Су Мин, изправена до камината. Тя беше облечена официално в тъмносиня рокля и сако и на рамото ѝ висеше чантичка, май „Шанел“, на златна верижка. Тя му се усмихна, но в очите ѝ нямаше много топлина.

Пред бюрото бяха подредени три стола с прави облегалки и Крамър, Алан и Мартин седнаха. Мартин погледна към Крамър и той разбра, че мислят за едно и също — бяха като ученици, извикани, за да ги накажат с пръчката. Двамата мъже се усмихнаха. Полковникът вдигна поглед от книгата, сякаш току-що беше забелязал влизането им.

— Готово ли е всичко? — запита полковникът.

— Всичко е готово, шефе — отговори Алан. — Самолетът вече е в Суонси и полетът ни е планиран за десет и петнадесет.

— Полет ли? — запита Крамър. — Аз мислех, че Лондон е първата ни спирка. Ще караме ли дотам?

— Вандермайер винаги лети до Лондон с някой от частните си самолети — обясни полковникът. — Има три самолета, един във Великобритания, един в Щатите и трети, в момента във Филипините. Според материалите, които сме изпратили до Цюрих, Вандермайер е напуснал Маями рано сутринта и сега е на път за летище „Хийтроу“.

Полковникът се наведе над бюрото, сякаш за да скъси разстоянието до Крамър.

— От този момент трябва да мислиш като Вандермайер, Джокер. Няма сам да си отваряш врати, няма да носиш нищо, няма да поздравяваш другите, ти си над всичко това. За тези неща си имаш Су Мин и телохранителите. Убиецът ще те наблюдава и ако види нещо нередно, ще духне като вятъра.

— Няма проблем — отговори Крамър, като разтърка дланите си една в друга.

— Качиш ли се на самолета, влизаш в играта. Трябва да живееш тази роля, трябва да бъдеш Вандермайер и да очакваш убиецът да нападне във всеки момент. Чете досиетата и знаеш колко се е доближавал преди. В инвалидна количка, преоблечен като сервитьор, като пилот, като разносвач, не се е обличал единствено като жена. Ти трябва да смяташ всеки непознат за заплаха, но не и да реагираш прекалено. Ако нашият човек те види да вадиш пистолет, ще разбере, че това е капан. Трябва да си сигурен. Сто процента.

— Искате да кажете, че не трябва да стрелям, докато не видя белтъците на очите му — каза Крамър.

Полковникът нацупи устните си.

— Не. Не стреляш, докато не видиш пистолет в ръката му. Той трябва да направи опит да те убие, или сме си изгубили времето. Искам да бъда разбран съвсем ясно по този въпрос, Джокер. Няма да сечеш завоите. Имаме само един шанс и не ми се иска да го пропуснем. Инстинктът няма да означава нищо, ако хванем не когото трябва.

— Разбирам, полковник.

Полковникът стана и отиде до прозореца.

— За комуникациите — Алан и Мартин ще използват приемо-предаватели, но само помежду си. Това е стандартната практика при телохранителите. Невъзможно е Вандермайер да носи приемо-предавател и затова няма да бъдеш в радиоконтакт с тях. Аз ще следя разговорите, но ти по никакъв начин не трябва да показваш, че ви слушаме. Нашият човек е професионалист и е почти сигурно, че ще те прослушва. Ние ще можем да излъчваме на твоята честота, но няма как да предвидя обстоятелствата, в които бихме го правили. Не бихме могли да те предупредим, защото, ако го направим, той може да ни чуе.

Тримата мъже пред бюрото кимнаха заедно.

— Ние сме сами — каза Крамър.

— Ще разположа хора наблизо, но да, ще бъдете сами. Не трябва да разчитате на тях за защита, защото не за това са там.

— Има ли начин да се свържа с вас? — запита Крамър.

— Абсолютно никакъв — отговори полковникът кратко. — Телефоните не са сигурни, и мобилните, и другите. В никакви обстоятелства не трябва да опитваш да се свързваш с мен.

Той кимна към Алан.

— Това се отнася и за теб и Мартин.

Полковникът се облегна на перваза на прозореца.

— Не забравяйте, че ще ви следваме на всяка стъпка. Дори ако не ни виждате, ние ще бъдем там.

Крамър разтри брадичката си замислен.

— Щях да съм по-щастлив, ако има начин да се свързвам с вас.

— Ти нямаш нужда от мен, за да те държа за ръка — отговори полковникът. — Други въпроси?

Тримата мъже поклатиха глави.

— Аз имам въпрос — обади се Су Мин зад тях.

Полковникът повдигна едната си вежда.

— Да, Су Мин.

— Колко дълго ще чакаме?

— Колкото трябва.

— Но времето ни е само две седмици.

— Толкова поискаха, а това ни кара да смятаме, че опитът ще бъде направен през следващите четиринадесет дни.

Крамър се извърна в стола си, за да погледне Су Мин. Тя изглеждаше разтревожена, но без следа от нервност в гласа.

— Ами господин Вандермайер? — запита тя. — Аз трябва да бъда в непрекъснат контакт с него.

Полковникът поклати глава.

— Невъзможно. Ами какво би станало, ако убиецът чуе разговора ви?

— Значи не може да му се обаждам?

— Не, докато не свърши всичко това.

— Ами ако той се опита да се свърже с мен?

— Няма. Той разбира положението. Господин Вандермайер има номер, на който може да ме намери. В случай че трябва да говори с теб, аз ще те потърся.

Су Мин сви рамене. Крамър се замисли защо тя толкова се притеснява от липсата на връзка с шефа си. Обърна се към полковника.

— А Вандермайер — каза той. — Какво прави?

— Седи на яхтата си — отговори полковникът. — Тя е снабдена с най-съвременното комуникационно оборудване и той ще може да си върши работата както обикновено. Има копие от твоето разписание и просто ще казва на всеки, с когото разговаря, че се намира там, където

си ти. Всички факсове или съобщения чрез компютри, които той изпраща, ще изглеждат така, сякаш са изпратени от твоето местонахождение. Но той се съгласи да сведе дейността си до минимум, докато не хванем нашия човек.

Когато полковникът видя, че няма допълнителни въпроси, посочи вратата с бастуна си.

— Остава само да ви пожелае късмет. От този момент пътищата ни се разделят.

— Вие как ще стигнете до Лондон? — запита Крамър, докато ставаше.

— Ще използваме хеликоптера. Ще стигнем в „Хийтроу“ след вас, но там вече ви чакат. Няма да ги видите, не и ако си вършат работата както трябва.

Су Мин отвори вратата и излезе в коридора. Полковникът стисна ръцете на тримата мъже, докато излизаха. Крамър беше последен. След като се ръкуваха, полковникът задържа ръката му.

— Желая ти късмет.

— Късметът няма място тук, полковник. Освен това и двамата знаем какъв ще е крайният резултат, нали?

Полковникът не отговори. Пусна ръката му, а после го потупа по рамото като свещеник, който успокоява опечалените.

— Ако можеше да...

— Не се притеснявайте де — прекъсна го Крамър. — Аз съм голямо момче, знам точно в какво се забърквам и решението е мое.

Няколко секунди се взира в очите на полковника, а след това се обърна и излезе от стаята.

— Нещата ти са в колата — каза Алан, като му подаде палтото.

— Носиш ли оръжие?

Крамър потупа пистолета в презраменния кобур.

— Не бих излязъл от дома без него.

Госпожа Елиът излезе от кухнята и подаде на Крамър пластмасова кутия и термос от неръждаема стомана.

— За из пътя — каза. — И се грижете за себе си.

Тя го прегърна, а след това изтича обратно в кухнята.

Крамър последва Алан и Мартин до мерцедеса и седна на задната седалка. Су Мин вече беше там.

— Готови ли сме? — запита Мартин.

— Да започваме — отговори Крамър.

Мартин погледна през рамо към термоса и сандвичите, които Крамър държеше в скута си.

— Майк... — започна той.

— Да — каза Крамър, преди Мартин да успее да се изкаже. Подаде му сандвичите и мъжът направо ги грабна от ръката му.

Дермот Линч наблюдаваше как мерцедесът излиза бавно от входа на училището и тръгва по пътя. Свали бинокъла от очите си.

— Той е. Седи на задната седалка с едно момиче.

— Какво ще правим? — запита Мери.

Линч се почеса по брадата и свъси вежди. Паркирали бяха отстрани на пътя, почти четвърт миля от входа, обратно на посоката на движение на мерцедеса. Имаше само две възможности: да следва Крамър или да опита да разбере какво става в училището. Мери седеше и го наблюдаваше. Знаеше, че решението трябва да вземе той. Линч избра мерцедеса. Трябваше му Крамър. Протегна ръка и запали двигателя.

— Извади картата — каза, като включи на скорост.

Мери отвори жабката и разгъна картата, когато преминаха край входа на училището. Пазачите се бяха махнали, сякаш фактът, че Крамър си тръгва, означаваше, че вече не е необходима охрана. Линч имаше чувството, че Крамър няма да се върне тук и че каквото и да правеше той, навлизаше в следваща фаза.

— Какво могат да предприемат? — запита Линч, като не откъсваше очи от мерцедеса. Опитваше да стои максимално далече, но пътят се виеше и той не искаше да рискува да ги изгуби. Осъзна, че непрекъснато ускорява и спира, защото засилваше към всеки завой и рязко натискаше спирачката при вида на мерцедеса. Не можеше да си позволи да остане прекалено далече от него, когато стигнат кръстопътя при шосе Б4295, защото нямаше да разбере дали колата отива на север или на юг.

— Ако приемем, че не отиват просто на плаж, бих казал, че са тръгнали за летището или за Суонси, а после може би за Лондон. Освен ако не са поели към някой кораб — полуостровът е осеян с малки пристани.

Линч неволно приведе глава, когато над тях нещо нададе вой. Оказа се огромен хеликоптер, боядисаният в червено, бяло и синьо „Сий Кинг“, който беше взел Крамър от вълнолома в Хаут при последната им среща. Хеликоптерът летеше ниско към училището.

— Изнасят се — каза Линч на Мери. Спря рязко заради един трактор, който излизаше на пътя пред тях.

— Исусе Христе! — изсъска той, когато автомобилът се хлъзна по калта, която падаше от огромните гуми на трактора. Успя да овладее колата, а после нетърпеливо тръгна след трактора, като се опитваше да види дали пътят е чист.

— Мисля, че можеш да го изпревариш — каза Мери несигурно, като гледаше през стъклото на своята врата.

Линч изви врат настрани, но виждаше само жив плет. Натисна газта и тръгна да изпреварва трактора. Едва когато се изравни с него и видя, че пътят е чист, осъзна, че е затаил дъх. Въздъхна печално и ускори. Когато стигна до шосе Б4295, мерцедесът не се виждаше.

— Какво мислиш? Север или юг?

— На север ще тръгнат само ако ще остават в Уелс — отговори Мери, този път по-убедено.

— Да, мисля, че си права — съгласи се Линч и сви наляво.

След три минути бързо каране забелязаха мерцедеса напред, почти в село Ланърхидиън.

— Откриме ги — каза Линч доволен.

Мерцедесът сви по шосе Б4271 и тръгна на изток.

— Отиват на летището — каза Мери, като вдигна очи от картата.

— Или в Суонси.

Наоколо нямаше много коли и Линч осъзна, че хората в мерцедеса ще разберат не след дълго, че някой ги следи.

— Вдигни картата нагоре, прави се на туристка — каза Линч.

Мери го послуша и той даде газ. Изравни се с мерцедеса, даде мигач и го изпревари на една дълга права отсечка от пътя. Мери свали картата.

— Значи сега те са зад нас, нали?

— Вече няма да мислят, че ги следим — каза Линч. — Напълно сигурни сме, че ще останат на този път до кръстовището с шосе А4118, и затова ще караме напред.

Мери кимна.

— А какво правеше хеликоптерът?

— Според мен прибира другите, които останаха в училището.

— А защо не взеха и Крамър?

Линч направи гримаса.

— Не съм гадател.

— Това не е обикновен хеликоптер, нали? Армейските обикновено са зелени.

— На Министерството на отбраната е. Именно той докара Крамър в Уелс.

Линч погледна в огледалото. Мерцедесът не се виждаше. Забави малко и след около минутка колата се появи. Убеден, че няма да загуби плячката си, той отново ускори.

Ръката на Мери се плъзна по коляното му.

— Кога, Дермот?

— Не знам, Мери. Видя ли двамата здравеняци на предната седалка?

Тя кимна.

— Наистина изглеждат здравеняци. Видях един от тях да говори с Крамър снощи — много як е. Изглежда опасен тип. И двамата почти сигурно са от специалните части. Не са от хората, с които бих искал да се спречквам. Ако сме един на един, добре, но един срещу трима — нямам шансове.

— Двама — каза Мери почти шепнешком.

— Какво? — запита Линч, като погледна в огледалото.

— Двама сме. Не го забравяй. Сега и аз участвам наравно с теб.

Линч щеше да възрази, но реши да не казва нищо.

Симон Шайон обви вълнения шал около врата си и сви рамене в студения вятър, който идваше от река Лимат. Дръпна крайчеца на ръкавицата си от агнешка кожа и погледна бегло тънкия си златен часовник. Подранил беше — явен признак на нервност. Както повечето швейцарци, Шайон беше пунктуален до параноична степен и за него да подрани беше също толкова неприятно, колкото да закъснее. Пъхна облечените си в ръкавици ръце дълбоко в джобовете на палтото и тръгна да търси кафене. Намери едно на някаква странична уличка и

седна на свободна маса. Сервитьорката взе поръчката и след две минути на масата пред него се появи чаша горещ шоколад.

Той разбърка напитката бавно, леко намръщен, което само показваше колко е разтревожен. Кодираното съобщение по факса седеше в поставката за входяща поща, когато пристигна, и след като разшифрова съдържанието му, не можеше да мисли за нищо друго. Дори видът на Тереза, в бяла копринена риза и ефирен сутиен, не намали тревогата му. Тя го беше питала дали нещо не е както трябва, но той само бе свил рамене и отвърна, че го притеснява язвата. Тя беше казала нещо съчувствено и се бе навела над бюрото му така, че да види по-добре гърдите ѝ, но дори и това не го беше ободрило. Не можеше да се съсредоточи и помоли Тереза да отклонява всички телефонни обаждания за него. Повечето от времето той прекара до прозореца в кабинета си, загледан в двете кули на катедралата „Гросмюнстер“, замислен какво ли би могло да е толкова спешно, че да се срещнат в Цюрих, и при такова кратко предизвестие.

Остави лъжичката и отново погледна часовника си. Пет минути. Шайон мразеше неточността, и то много. Всяка минута от живота му беше отчитана така точно, както сметките на фирмата, и пет минути загубено време бяха загубени завинаги. Взе чашката с горещ шоколад и я вдигна към устните си, но после я върна недокосната в чинийката. Обикновено нищо не му се услаждаше повече от гъстия като мляко горещ шоколад в студено време, но днешният ден беше особен. Днес беше денят, в който го повика за среща мъжът, с когото се беше виждал само веднъж. Мъж, който до момента беше му платил над два милиона долара като комисиона само за да праща листи хартия и снимки до различни адреси по света. Фактът, че хората на снимките винаги биваха убити до няколко дни от изпращането на плика, беше от нещата, за които Симон Шайон не се бе замислял през последните две години. Но след пристигането на мистериозния факс, не можеше да мисли за нищо друго.

Сервитьорката се върна и го попита дали нещо не е наред с горещия шоколад. Шайон се усмихна и поклати глава. Каза, че всичко е наред. Наред? Взе лъжичката и отново разбърка шоколада. Във факса не се посочваше защо е необходима срещата. Освен онази среща преди повече от две години двамата мъже бяха общували само по факса, по Интернет, със съобщения на телефонни секретари и пликосе по

куриери. Клиентът на Шайон не беше посочил в последния факс колко важно е двамата да не бъдат виждани заедно, от което нещата ставаха още по-тревожни. Нещо се е объркало. Шайон отново погледна часовника си. Време беше.

Бутна стола си назад, остави шепа монети на масата и излезе от кафенето. Факсът указваше подробно къде трябва да отиде Шайон, но той се намираше на стотина метра от мястото на срещата, когато чу някой да го назовава по име. Шайон се присви, сякаш ударен през лицето. Насили се да се усмихне, обърна се и видя мъжа, когото познаваше единствено като мосю Ролф.

— Студен ден, нали? — каза мосю Ролф.

Говореше отлично френски, но Шайон се съмняваше, че е роден във Франция. Мосю Ролф носеше рогови очила и тъмен шлифер и изглеждаше като банков чиновник на средна възраст, тръгнал към службата. Шайон осъзна, че имаше нещо различно в косата му. Тя беше по-тъмна от последния път и по-къдрава.

— Наистина, не е като за сезона — отговори той.

Преглътна. Гърлото му беше пресъхнало и му се прииска да беше изпил горещия шоколад.

— Има ли някакъв проблем? — запита.

— Проблем? — свъси вежди мосю Ролф. — Защо смятате, че има проблем?

— Това не е мястото, в което искахте да се срещнем. Казахте...

— Промених решението си — прекъсна го мосю Ролф. — Елате. Повървете с мен.

Отдалечиха се от реката, а мосю Ролф водеше така уверено, сякаш този град не беше непознат за него.

— Получих вашия факс — обади се Шайон.

Веднага съжали за думите си и се наруга за своята глупост. Разбира се, че го е получил. Иначе защо ще бъде тук?

— Добре — отговори мосю Ролф, сякаш незабелязал гафа.

— Получихте ли подробностите, които ви изпратих? Договорът за Вандермайер?

Шайон се питаше дали не е възникнал проблем с последния плик, който беше изпратил по куриер в Лондон.

— Да. Да, получих го — отговори мосю Ролф.

В говора му се долавяше някаква разсеяност, сякаш мислеше за друго.

— Бизнесът върви, предполагам. Уговорката беше много изгодна. За двете страни.

— Да — съгласи се мосю Ролф. — Много изгодна.

Мосю Ролф сви по една странична уличка. Шайон забеляза, че от време на време компаньонът му поглежда през рамо, сякаш се опасява, че ги следят.

— Нещо не е ли наред? — запита Шайон.

— Не, всичко е наред.

Шайон преглътна нервно. Нещо не беше както трябва. Нещо съвсем определено не беше както трябва. Мислите му полетяха като вихър. Извади кърпичка от джоба си и издуха носа си.

— Настинали ли сте? — запита мосю Ролф.

Шайон избърса носа си и прибра кърпичката в джоба.

— Може би. Не съм сигурен. Не се чувствам добре.

— Трябва да се пазите — посъветва го мосю Ролф.

— Да, ще се пазя.

Шайон не познаваше уличките, по които вървяха, и от доста време не беше видял хора по тротоара. Мосю Ролф погледна още веднъж през рамо.

— Никой не ни следи — каза Шайон.

— Така е.

— Добре. Значи можем да говорим?

— Скоро.

Една тясна алея водеше към друга улица и мосю Ролф отстъпи настрана, за да пропусне Шайон пред себе си. Шайон кимна и стъпи в тъмната алея. Вляво се виждаха купчина кашони и изоставен велосипед без едно колело. Шайон долови миризма на гнило, сякаш нещо е умряло тук и е оставено да гние.

— Това да не е... — запита Шайон, но преди да довърши, ръцете на мосю Ролф се спуснаха от двете страни на главата му и нещо стегна врата му. Шайон осъзна, че това е тел и че единствено вълненият шал не позволяваше тя да прореже плътта му. Опита да каже нещо, но телта се затегна още и той не можа да си поеме въздух. Пръстите му посегнаха към телта, но тя беше прекалено стегната. Усети, че си счупва единия нокът, и изпита силна болка, а след това гърдите му

започнаха да се повдигат. Падна напред, лицето му се удари в студения бетон, а после едно коляно се опря в гърба му и телта се затегна още повече. Дробовете на Шайон започнаха да парят и очите му изскочиха, а след това всичко почерня. Последната му мисъл беше, че не успя да люби Тереза.

Момчето стоеше до мивката и плакнеше чинията, преди да я постави на стойката за сушене. Изохка, като чу стоновете на майка си от горния етаж. Момчето беше питало баща си защо лекарят не я вземе в болницата и баща му бе отговорил, че не може да ѝ се помогне с нищо. Момчето беше прекарало часове на колене в молитва до Бога, до Него, да прекрати страданията на майка му, но това не бе помогнало. Момчето вече не вярваше в Бога. Не вярваше в Бога, не вярваше и в лекарите.

Лекарството на майка му беше обвито в кърпа за подсушаване на съдове в най-далечния край на килера. Момчето беше видяло баща си да слага там шишето с таблетките, след като вземаше нощната доза на майка му. Вече беше питало баща си защо не ѝ даде повече от таблетките, за да не плаче тя толкова много, и той бе обяснил, че твърде много хапчета ще ѝ навредят.

Момчето избърса ръцете си в една кърпа, наля мляко в стъклена чаша и го сложи на поднос. Горее майка му изстена — дълбок, гърлен звук, от който момчето потрепери. Отвори вратата на килера и извади шишенцето с хапчетата. Претегли го върху дланта си, докато четеше етикета. Там пишеше, че не бива да се вземат повече от дванадесет таблетки дневно. Момчето опита да преброи хапчетата, но се объркваше. Имаше най-малко шестдесет хапчета. То постави шишенцето на подноса до чашата с мляко и внимателно го занесе горе.

Майка му погледна към вратата, когато той влезе в стаята. Тя беше свила колене до гърдите си и притискаше гумена бутилка с гореща вода до корема си. Момчето занесе подноса на масичката до леглото. Майка му гледаше шишенцето, сякаш не вярваше на очите си. Бавно се изправи в седнало положение, като пъшкаташе при всяко движение. Момчето наблюдаваше мълчаливо. Тя вече не приличаше на неговата майка. Под очите ѝ имаше тъмни торбички, косата ѝ беше влажна и прилепнала към лицето ѝ, а по устните — кафяви съсиреци. И беше слаба, по-слаба, отколкото момчето смяташе, че може да бъде човек, без да е скелет. Той ѝ подаде чашата с мляко и тя я пое с лявата си ръка. Очите ѝ останаха върху шишето с хапчета, когато той разви капачката и изсипа около дузина в шепата си. Тя протегна ръка и го хвана за ръката като с кука. Ноктите ѝ бяха жълти и чупливи, а кожата — толкова бяла, че той почти виждаше през нея.

Момчето подаде едното хапче и тя го взе. То гледаше как тя го приближава до устните си. Хапчето изчезна в устата ѝ и тя преглътна. Даде ѝ още едно хапче. И още едно. След петото, тя отпи от чашата с мляко. Усмихна се и детето ѝ подаде още едно хапче.

— Колко искаш?

Това бяха първите му думи, откакто влезе в стаята.

Майка му сви рамене.

— Не знам.

Протегна още едно хапче и тя го взе. Глътна още шест хапчета, преди да отпи от млякото.

— По-добре ли се чувстваш? — запита то, като изтръска още хапчета в ръката си.

Тя кимна и взе ново хапче. Момчето гледаше как тя гълта хапчетата като бонбони и се чудеше защо вече не му е тъжно. Шишенцето беше наполовина празно. Майка му въздъхна и се облегна на възглавницата.

— Ти си добро момче — каза. — Добро момче си, защото ми помогна.

Около устата ѝ имаше дълбоки бръчки и я правеха да изглежда като старицата, която момчето беше видяло в парка да храни гълъбите с трохи хляб.

— Тате ще се ядоса — каза то, почти шепнешком.

— Няма да се ядоса.

Клепачите ѝ сякаш натежаваха и тя с усилие ги държеше отворени.

— Ще направиш ли нещо за мен? — запита тя и му подаде чашата.

— Разбира се — отговори момчето, като пое чашата и я сложи на подноса.

— Кажу на татко си, че го обичам — каза майката.

Гласът ѝ внезапно зазвуча по-силно, почти като на онази майка, която то помнеше, преди тя да се разболе.

— Ще му кажа — обеща момчето. — Честен кръст и да умра, ако лъжа.

То се прекръсти тържествено.

— Няма да умреш — каза тя и глътна още едно хапче. — Не и преди да мине много, много време. Просто кажи на баща си каквото

ти казах, нали?

Момчето кимна и ѝ даде още хапчета. Майка му ги пое и започна да ги докосва едно по едно, сякаш ги брои.

— Ти защо не слезеш долу да гледаш телевизия? — запита тя.

— Но...

— Аз ще съм по-добре сега — каза майка му.

Момчето се наведе и я целуна по бузата. Тя миришеше на болест и на още нещо — нещо, което той не можеше да определи. Това не беше нормалната миризма на майка му.

— Сега е време да вървиш — каза тя.

Изговаряше думите трудно и едва държеше очите си отворени. Момчето се смъкна от леглото и излезе от стаята, без да се обръща назад.

Мартин спря големия мерцедес до знака при главния път и изчака да се освободи място в потока от коли. Един червен „Голф“ бе паркиран отстрани на пътя и двойката в него се беше навела над една карта и спореше. Крамър се усмихна, като си спомни колко трудно му беше да чете карти и да се ориентира. В сравнение с това да си проправя път из Фолкландските острови в пълна тъмнина, шофирането в Уелс не изискваше никакво усилие. Един камион, пълен с овце, изтрополя край тях и Мартин зави надясно и го последва.

Изведнъж Крамър се досети за нещо.

— Алан, къде точно се намираме? — запита той.

— На две мили от летище Суонси.

— И къде са Брекън Бийкънс?

Алан сви едрите си рамене.

— Тридесетата мили на североизток. — Обърна се и се ухили. — Ти да не искаш да се върнем и да изживеем старите времена?

Крамър изсумтя тихо.

— Мисля, че сега не бих се справил с дългия поход, още по-малко пък за време. Просто се чудех. Забравил съм много неща, това е.

Крамър се облегна и затвори очи. Всичко изглеждаше като преди цял живот. По дяволите, наистина беше преди цял живот. Брекън Бийкънс беше мястото, където специалните части изпитваха своите хора почти до унищожение. Не беше необичайно някой да загине на голите, обветрени планини, а най-трудното изпитание представляваше шестдесеткилометров самостоятелен марш, който трябваше да бъде изпълнен за по-малко от двадесет часа. Наричаха го дългото влачене. Там не проверяваха просто издръжливост или уменията за ориентиране, а нещо по-дълбоко. Без вътрешен мотив, без горещо желание за успех, дългото влачене представляваше непреодолима бариера. Крамър беше изпълнил своя самостоятелен преход за малко повече от осемнадесет часа, въпреки че два пъти се беше губил. Припомни си как се довлече до финала, където го тупаха по раменете и му казаха, че е заслужил значката с крилатия кинжал. Бяха му налели кафето в устата и го натовариха в каросерията на един камион и тогава се беше почувствал най-щастлив, най-горд от постижението си. Толкова много неща се промениха оттогава. Виждаше да умират хора, беше измъчван и бе убивал. Младият мъж, с мъка овладял сълзите от радост, че го приемат в полка, не беше плакал повече от

десет години. Крамър трудно можеше да определи чувствата си през тези дни. Понякога гняв. Със сигурност не и щастие. Страх? Не, не се страхуваше. Прекалено много неща беше преживял, за да се страхува. Със сигурност не се боеше от смъртта. И преди се беше изправял лице в лице с нея и бе причинявал смъртта на други, и със сигурност не излъга, когато каза, че не се притеснява от мисълта, че повече няма да е жив. Плашеше го умирането. Не искаше да угасне като сбръчканата люспа на свръх тренираното човешко същество, което представляваше някога, преди един живот време. Винаги щеше да е благодарен на полковника, че му предложи това, тази възможност да загине като воин.

— Ето ни, господин Вандермайер.

Гласът на Алан го стресна и прекъсна мислите му.

— А? — изпъшка Крамър, като разтърка очи.

— Казах, че пристигнахме, господин Вандермайер.

Крамър осъзна, че Алан нарочно използва това име, за да може той да свикне да отговаря.

— Чудесно — отвърна Майк.

Усмихна се на Су Мин. Тя не показва изненада при споменаването на името на шефа ѝ и затова Крамър реши, че вероятно е инструктирана от полковника.

Мартин показва документите си на един отегчен пазач и той им махна да отидат към хангара. Крамър подсвирна, като видя самолета. Блестящ реактивен „Лиър“ със спуснатата стълба и с двама униформени пилоти, застанали мирно до нея.

— Инструктирани са — каза Алан, преди Крамър да успее да проговори. — И не се притеснявай, проверени са.

— Те са с господин Вандермайер повече от пет години — добави Су Мин.

Мерцедесът спря до самолета. Крамър остана на мястото си, докато Мартин излезе и му отвори вратата. Алан се качи по стълбичката първи, изчезна в самолета и след няколко секунди се появи отново и махна към Мартин. Крамър тръгна нагоре, последван от Су Мин, а Мартин беше последен, понесъл пакета със сандвичи и термоса с кафе. Пилотите кимнаха за поздрав на Крамър, но той виждаше, че го преценяват и се опитват да разберат що за човек заема мястото на шефа им.

Крамър влезе в самолета и се огледа. Интериорът беше луксозен от всяко първокласно помещение, което беше виждал. Прозорците бяха големи като на влаковете, имаше шест седалки, всяка с размерите на фотьойл, а в задната част се намираше кожен диван пред шкаф от орехово дърво, в който се виждаха телевизор и видеокасетофон. Подът беше покрит с дебел сив килим и обувките на Крамър потънаха в него, когато тръгна към средата на самолета.

— Отзад има баня с душ — каза Су Мин. — Диванът се разтяга и става двойно легло.

— Ето как живее другата половина на човечеството — каза Мартин.

— Определено е по-добре от „Херкулесите“^[1] — съгласи се Алан.

Единият пилот затвори вратата, а другия изчезна в кабината.

— Сега трябва да ви направя пълен инструктаж, но тъй като това сме го правили и преди, ще ви кажа само да си сложите коланите при излитането и при кацането и да ви пожелаая приятен път.

Пилотът последва колегата си в кабината.

Крамър седна в един от огромните фотьойли и закопча колана си. Су Мин се отпусна в съседното кресло.

— Хей, Су Мин, в колко започва филмът по вътрешната система? — запита Мартин.

— Няма филми — отговори Су Мин, която прие въпроса на сериозно.

Двата реактивни двигателя започнаха да вият, после изреваха и след минутка-две самолетът тръгна по асфалта. Крамър си пое дълбоко дъх няколко пъти. Усещаше адреналина в тялото си дотолкова, че почти му се виеше свят. Всичко започваше.

— Сега какво? — запита Мери, докато Линч наблюдаваше самолета, който ускоряваше по пистата. Машината се издигна във въздуха, изкачи се стръмно, а после се наклони надясно. След няколко секунди се загуби в облаците.

— Дай ми химикалка, бързо — каза Линч.

Повтори наум регистрационния номер на самолета, а после, когато Мери му подаде химикалката, го записа в ъгъла на картата.

— Мога да разбера къде са отишли — обясни той.

— От същия човек, който ти каза, че са в Уелс ли?

Линч кимна.

— А после какво?

Линч се усмихна на нейното нетърпение.

— Зависи къде е отишъл, скъпа.

— Аз бих се обзаложила, че е за Лондон — каза Мери.

— Така ли? Защо?

— Самолетът е с британска регистрация и летеше на изток. Но може и да отива в Европа.

— Откъде знаеш, че е английски?

— Първата буква на регистрационния номер е в, нали? Всички самолети с британска регистрация започват с в.

— Откъде знаеш това?

Тя го потупа по бедрото.

— Излизах с един пилот известно време — обясни. — Хайде да използваме телефона. Искам да се обадя до офиса и да кажа, че ще отсъствам още два дни.

— Оставаш, така ли? — запита Линч, като откъсна парченцето от картата, върху което беше записал номера.

— О, да, Дермот. Ще залепна за теб като лайно на кравешка опашка.

— Приятна аналогия — отговори Линч.

Включи на скорост и отиде в паркинга за кратък престой. След като паркира, натика пистолета под предната седалка.

Намериха няколко телефонни будки в залата за заминаващите пътници. Линч прерови джобовете си и извади шепа монети. Набра служебния номер на Макдъно. Отговори някаква жена, която отначало не искаше да го повика, но Линч ѝ каза, че колата му е пострадала. Пъхна още две монети, докато чакаше. Когато Макдъно взе телефона, беше определено разтревожен.

— Кой е?

— Спокойно, Люк — каза Линч. — Аз съм, Дермот.

Гласът на Макдъно се сниши до шепот:

— Защо ми се обаждаш тук, мамка му?

— Трябва ми една услуга.

— Ти каза, че онова беше еднократна работа — каза Макдъно.

— Така беше. И нямаше да ти се обадя, ако не е важно. Самолетите подават полетен план, нали?

— Виж какво, може би не се изразявам ясно. Ти каза...

— Млъквай, мамка му! — просъска Линч. — Трябва ми една услуга и толкова. Сега вземи химикал и запиши следното.

Мақдъно млъкна и Линч почти усещаше как мисли. Мақдъно знаеше кой е Линч и на какво е способен.

— Добре — каза накрая. — Добре, но само този път.

— Благодаря — отвърна Линч. — Оценявам го, наистина.

Нямаше смисъл да му се кара. Прочете номера от откъснатия ъгъл на картата.

— Казваш, реактивен самолет, нали?

— Да, някакъв бизнес самолет. Искам да знам и на кого принадлежи. Можеш ли да го направиш?

Мақдъно млъкна за няколко секунди.

— Да, мога.

Гласът беше студен, почти като на робот.

— Люк, съжалявам, че ти се сопнах — каза Линч възможно най-любезно.

Необходимо му беше диспечерът да направи каквото трябва и ако се налагаше да го гали, Линч беше готов да го направи. Ако се намирал в една и съща стая с Мақдъно и ако имаше пистолет в ръката си, вероятно подходът му щеше да бъде друг.

— Направи ми тази услуга и няма да искам нищо повече от теб, обещавам. Кълна се в живота на майка си.

Майката на Линч беше починала от масиран инфаркт преди пет години и беше погребана до баща му в едно гробище извън Касълуелан, но той не се притесняваше да споменава името ѝ.

— Добре — каза Мақдъно, този път не така горчиво.

— Според теб колко време ще ти трябва?

— Няколко телефонни обаждания — отговори Мақдъно. — Кажете си телефонния номер и аз ще ти се обадя.

— Аз ще те потърся — каза Линч. — След половин час как е?

— Става.

Връзката прекъсна и Линч върна слушалката на мястото ѝ. Мери все още говореше по своя телефон. Оживено му махна с ръка и той се приближи до нея.

Мери остави слушалката.

— Все по-любопитно става.

— Кое?

— Обадих се на брокера, чието име беше на училищната табела. Казах му, че шефът ми се интересува от имота. Момичето ми отговори, че вече е закупен от компания от Бристол, която възнамерява да го превърне в конферентен център. Ще се нанесат до два месеца.

— И в такъв случай кой е там сега?

— Не каза. Аз дори се направих на претоварена секретарка, казах ѝ, че шефът ме притиска, но тя отговори, че не може да ми каже. Било поверително. Мисля, че тя не знае.

— Със сигурност става нещо странно.

— Ами твоят човек?

— Половин час. Аз ще му се обадя.

Отидоха в кафенето. Линч поръча две кафета и си избраха една тиха маса.

— Какво ще правиш, Дермот? — запита Мери, докато разбъркваше кафето си.

— В какъв смисъл?

— Полицията е след теб, организацията, изглежда, иска смъртта ти, нямаш видими средства за издръжка.

— Е, има и по-лошо.

Ухили се, но видя, че тя говори сериозно.

— Ти какво искаш да кажа, Мери?

— Просто се питах какви ли са плановете ти.

Линч облегна глава на ръцете си и се вгледа в нея развеселен.

— Затънал съм дълбоко, знам, че съм загазил, но мисълта за това няма да премахне проблема. Мога да избягам, но светът не е толкова голям, колкото някога. Не са много местата, където мога да се скрия и както казваш, не бъкам от пари. Значи по въпроса за планирането за бъдещите дни — не планирам. Или, както казва Дорис Дей^[2], *que sem, sera*^[3]. Ако питаш за краткосрочния ми план, той е да видя Крамър мъртъв и погребан и може би да потанцувам на гроба му.

Мери кимна съчувствено.

— Сигурен си, така ли?

— Какво искаш да кажеш?

Тя сви рамене и сложи лъжичката в чинийката.

— Няма да е лесно да хванем Крамър. Просто искам да съм сигурна, че ще го направиш докрай.

Линч въздъхна бавно, загледан в Мери. В нея имаше някакъв почти детски ентузиазъм. Напомни му за Дейви Куин. Бедния, мъртъв Дейви Куин.

— Ти не си била сгодена, нали? — запита той.

— Не.

— Не си срещала човек, за когото да искаш да се омъжиш? Някой, с когото да искаш да прекараш остатъка от живота си?

Мери поклати глава.

— Не.

— Случва се човек да срещне някого и да разбере, че е попаднал точно на когото трябва. Сродни души. Струва му се, че животът му го е водил към тази среща. Аз така се чувствах, когато срещнах Меги.

— Любов от пръв поглед.

— Знам, че е клише. Но когато тя дойде в живота ми, сякаш всичко си застана на мястото. Сякаш бяхме един за друг. Тя беше на двадесет и две години, тъкмо се бе дипломирала като електроинженер от „Куинс“ и възнамеряваше да промени света. Косата ѝ блестеше като мед, а очите ѝ приличаха на котешки, зелени като изумруди.

Спря, когато осъзна, че Мери му се хили.

— Знам, знам, че говоря с изтъркани изрази.

— Не, Дермот, говориш като влюбен мъж.

— Да, бях влюбен. До уши. Нищо след това не можеше да се сравни с онези чувства. Имах усещането, че ще живея вечно. Искан да живея вечно.

Той вдигна кафето си и го помириша, стиснал чашката в двете си ръце.

— Знаеш ли кое беше шантавото нещо? Аз знаех, че симпатизира на ИРА, но не знаех, че е доброволец. Тя участваше в активна бойна група и не ми каза и думичка. Освен това беше шотландка и предполагам, затова не съм смятал, че е вербувана.

— Ти каза ли ѝ, че също участваш?

Линч поклати глава и сръбна от кафето си.

— Е, защо си изненадан, че тя е запазила тайната? Ти не ми ли каза, че само един член на всяка клетка познава другите от друга клетка.

— Да, разбира се. Но тя беше толкова близо до мен, толкова близо, че няма да повярваш.

— Държала се е като професионалист.

— Знам.

Той остави чашката на масата.

— Искаш ли нещо за ядене?

Мери поклати глава.

— Мисля, че са я вербували в университета — продължи Линч.

— Вероятно организацията е предложила тя да учи специалността си.

— Електроинженерство?

— Да. Завърши с отличен. Имаше остър ум. Като нож. Не можеше да я будалкаш, не падаше по гръб.

— А защо електроинженерство?

Линч я погледна в очите.

— Тя беше майстор на бомби. Правеше бомби.

Мери настръхна и Линч ѝ даде време да асимилира думите му.

— Тогава бяхме във война — каза накрая.

— Не е необходимо да обясняваш всичко — каза Мери.

— Знам, но просто...

— Просто си помисли, че ще започна да нервнича или че може да се уплаша и да се откажа. Не се надявай, Дермот. Ако ИРА не беше направила онова, което правеше, англичаните изобщо нямаше да преговарят с Шин Фейн. Така че не трябва да обясняваш нищо.

Линч кимна.

— Добре — каза. — Сгодихме се в годината след като тя се дипломира. Тя работеше в една фирма край Белфаст. Правеше видеокасетофони. Аз получавах социална помощ като безработен, но по онова време вече бях станал доброволец. Не ѝ казах, но смятам, че тя се досещаше. През почивните дни трябваше да ида на обучение и тя не питаше къде ходя.

— Странна връзка. И двамата криете тайни един от друг.

Линч въздъхна.

— Трябваше да го правим. Не можех да ѝ кажа нищо, защото щях да наруша заповедта. Нейният контролиращ беше член на Военния съвет, но дори другите от съвета не знаеха какво прави тя. Изпратиха я в Лондон, а на мен каза, че отива при роднини в Глазгоу. Аз бях изпратен на юг за специално обучение с оръжия. Не знам дали

това беше съвпадение или не. Но изведнъж в Лондон започнаха да гърмят бомби. Огромни бомби.

— Спомням си — тихо отговори Мери.

— Специалните части разбраха, че бойната група е в апартамент в Уопинг. Нападнали и убили доброволците. Меги била простреляна в гърба, Мери. В гърба, докато лежала на пода. Това се разчу при следствието. Крамър даваше показания, скрит зад параван. Наричаха го войник „Б“, но беше Крамър. Каза, че Меги посягала за пистолет. — Линч изсумтя подигравателно. — Имали са „Хеклер и Кох“ и тя е лежала по лице. Защо, мамицата му, ще посяга за пистолет? Те я екзекутираха, Мери, Крамър я е застрелял в гърба, защото не са искали съдебно дело. Такива са специалните части. Правителствени убийци.

Ръцете на Линч се бяха свили в юмруци и той ги удари по масата. Мери се пресегна и хвана ръцете му.

— Тя беше бременна, Мери. Бременна от два месеца. Това откриха, като я разрязаха. Може би дори тя не е знаела. Крамър я уби и уби моето бебе. Затова не трябва да ме питаш дали няма да се откажа. Аз се заклях на гроба на Меги, че ще отмъстя за нея. За нея и за нашето бебе. О, да, Мери, дори и да умра, ще убия Крамър.

Внезапно Линч осъзна, че я гледа злобно, толкова силни бяха чувствата му. Насили се да се отпусне.

Мери го изгледа сериозно.

— Ще ти помогна — тихо каза тя. — Аз искам смъртта му толкова, колкото и ти.

Известно време седяха мълчаливо. Линч погледна часовника си.

— Ще се обадя на онзи отново. Ти ме чакай тук.

Линч се върна при редицата телефони и набра номера на Макдъно. Този път отговори самият диспечер.

— Самолетът е частен, не на фирма за чартърни полети. Собственикът е регистриран под името Вандермайер. Андрю Вандермайер. Искаш ли адреса?

— Определено.

Линч си записа адреса — офис в Кенсингтън. Макдъно дори знаеше пощенския код и телефонен номер.

— Накъде отиде самолетът? — запита Линч.

— Подали са маршрут за „Хийтроу“. Вече трябва да кацат.

— А после? Ще летят ли за друго място?

— Не са подали друг маршрут, ако това питаш. Виж какво, имам работа, нали разбираш?

— Благодаря ти, Люк.

— Да, добре.

Макдъно прекъсна връзката. Линч се загледа в името и адреса, които си записа. Андрю Вандермайер. Кой, по дяволите, е Андрю Вандермайер. И защо онзи от специалните части лети в неговия самолет?

Линч се обърна и откри, че Мери стои зад него. Той вдигна вежда.

— Да не се притесняваш, че ще се чупя?

Тя вдигна ключовете от колата и ги раздрънка.

— Не.

Метна му ключовете и запита:

— Е, какво каза?

Линч ѝ даде името и адреса.

— Необичайно име — каза тя. — Какво ще правим сега?

— Връщаме се в Лондон.

— Не е ли опасно? Като се знае какво има там.

Линч претегли ключовете в дланта си.

— Можем да оставим голфа тук и да наемем друга кола. Стига да сме далеч от къщата ти, няма проблем.

— Но те ще търсят теб, нали?

— Нека видим какво пише във вестниците и ще разберем.

Отидоха до будката за вестници в залата за заминаващите пътници и купиха „Таймс“, „Дейли телеграф“ и „Индипендънт“, и повечето от таблоидните вестници. Единствено големите вестници пишеха за намереното тяло на Фоли в багажника и никой не беше го свързал със смъртта на онези от ИРА в Мейда Вейл. Линч се намръщи, докато четеше статията в „Дейли телеграф“. Полицията със сигурност е проверила колата за отпечатъци и ако техниците не са напълно некомпетентни, нямаше да се затруднят да разберат чии са.

— За теб не споменават нищо — каза Мери.

— Да, но това може да е капан. Може би искат да си мисля, че съм в безопасност.

Той цъкна с език, а след това бързо взе решение:

— Какво толкова, по дяволите, в Лондон няма да е по-зле от тук. И колкото повече отлагаме, толкова по-вероятно е Крамър да изчезне отново. Хайде да тръгваме.

— А защо не идем със самолет?

— Защото полицията контролира всички летища. Човек не ги вижда винаги, но са там, проверяват всички пристигащи. Освен това няма да можем да прекараме пистолета през детекторите за метал. Не, по-добре е да караме.

— Искаш ли да вземем колата на мое име? — запита тя.

— Не, скъпа. Имам книжка на чуждо име и кредитна карта.

Линч реши да не казва, че документите са на Шон Райън, един от мъжете, които той уби в Мейда Вейл.

Самолетът се приземи леко, като гумите му целунаха асфалта така меко, че Крамър не можа дори да усети в коя точка се докоснаха до земята.

— Плавно кацане — каза Алан одобрително. — Тези момчета си знаят работата.

Той откопча колана на седалката си, докато самолетът рулираше към своето място, воден от човек в син комбинезон. По-надалеч спря един черен мерцедес. Изглежда, беше близък на другия, който оставиха в Суонси. Мъжът в комбинезона отведе самолета на петдесет метра от колата.

— Готов ли си? — запита Алан.

— Да — отговори Крамър.

— От този момент насам ти няма да се отпускат нито за секунда и не се доверяваш на никого.

Той се наведе над Крамър, сложи ръце на раменете му и се взря в очите му като хипнотизатор, който се опитва да предизвика транс.

— Ти можеш да се справиш, Майк. Можеш да отвърнеш на всичко, което оня ще ти поднесе. Ти си по-добър от него, така ли е?

— Така е — отговори Крамър.

— Не ме проваляй. Ако се оставиш онзи да те победи, аз ще ти бъда страшно ядосан, разбра ли?

Алан се изправи.

— Окей, Мартин, провери колата и тръгваме.

Пилотът, който им беше дал кратките указания за безопасност, излезе от кабината и отвори вратата. Отвън приближиха една подвижна стълба и пилотът даде знак, че Мартин може да слиза. Крамър поиска от Су Мин да види графика си и тя му го даде. Според напечатаното разписание сега отиваха в апартамента на Вандермайер в Челси Харбър, а следобеда щяха да прекарат в офиса в Кенсингтън. Крамър погледна през прозореца. Мартин беше отворил капака на двигателя и го оглеждаше.

— Само да ти напомня — стъклата на мерцедеса са бронирани и страничните части са подсилени — каза Алан. — В колата си в безопасност, но си уязвим, когато влизаш и излизаш.

Крамър се изправи и се протегна. Няколко пъти пое дълбоко дъх.
— Готов съм — каза.

Мартин се появи отново. Отнякъде беше намерил шофьорска шапка и я носеше по сержантски, с козирката спусната до половината на носа. Направи знак на Алан с вдигнат палец. Тръгнаха надолу по стълбата. Мартин държеше задната врата отворена, за да влязат Крамър и Су Мин, и я затвори след тях. Крамър отново се почувства сякаш обвит в луксозна какавида. Запита се какво ли е да прекараш живота си изолиран от мръсотията и неудобствата на реалния свят. Само колата би отнела заплатата му на сержант от Специалните части за няколко години, можеше единствено да гадае колко милиони лири струва самолетът.

— Може ли да включа радиото? — запита Мартин.

— Разбира се — отговори Крамър.

Мартин завъртя копчето за станциите и намери новини. Слушаха, докато караха към центъра на Лондон, но нямаше какво да привлече вниманието на Майк: министър-председателят беше обявил сериозни промени в кабинета, полицията продължаваше да търси човек, който убил трима и ранил един в престрелка в Мейда Вейл, Англия губеше на крикет. Крамър отдавна се беше отказал да чете вестници, да гледа телевизия или да слуша радио. Вече нищо на този свят не го интересуваше особено силно. Изтегна се назад и затвори очи. Чувстваше се уморен като куче. Предишната нощ беше спал неспокойно и сънува кошмари. В повечето от тях го преследваше тъмна фигура с пистолет и не му трябваше психиатър, за да му обясни какво го тревожи. На зазоряване той стана от леглото, зави се в един

халат и седя до прозореца, където прочете за последен път досиетата от убийствата. Един изстрел в лицето, един в гърдите. Бум-бум. Каква ли ще е неговата съдба? Дали жертвите чуваха втория изстрел, или бяха мъртви, когато куршумът се разбиваше в гърдите им? Интересът на Крамър не беше чисто академичен — той знаеше, че има вероятност да се превърне в тема на поредното досие и че полковникът ще го даде на следващия, избран да се изправи срещу убиеца. Крамър си представи разговора: „Последния път убиха един от нашите. Казва се Крамър. Бивш боец от специалните части, но се провали. Загубил беше уменията си. Надяваме се, че ти ще се справиш по-добре.“

— Студено ли ти е? — запита Су Мин.

Крамър отвори очи. Тя го гледаше с явна загриженост.

— Някой току-що премина върху гроба ми, това е.

— Не си ял днес, нали?

— Не бях гладен.

— Аз ще ти сготвя, когато стигнем в апартамента.

Крамър потри лицето си и се прозя.

— Кое наричаш дом?

— Какво значи това?

— Не съм чувал да казваш нищо за своя дом.

— Имаме домове по целия свят.

— Къщи. Апартаменти. Не домове.

Тя го изучаваше, докато мислеше над думите му.

— Прав си — каза накрая. — Май наистина нямам дом. Ами ти?

Крамър преплете пръсти и изпука кокалчетата си. От доста време Крамър не беше мислил за нито едно място като за дом. Може би полкът. Това беше дом, макар и да се намираха в постоянно движение. За него дом не означаваше мястото, където да закачи дрехата си, а чувството за принадлежност. И откакто се наложи да напусне специалните части, не смяташе, че принадлежи където и да е.

— Предполагам, че и аз съм така — обади се той. — Домът е там, където е сърцето, казват.

— Те? — запита жената. — Кои са те?

Крамър съжали, че я е питал за дома ѝ.

— Не знам. Това е поговорка.

Погледна през прозореца. Караха през Фулъм, макар че „каране“ не съвпаднаше съвсем точно с темпото на охлюв, с което пълзяха през

задръстените от коли улици.

— Малко остава — обади се Алан, като се извърна назад.

— Ти бил ли си тук вече? — запита Крамър.

— Направих един предварителен оглед, преди да ида в училището. Апартаментът е близо до последния етаж, всеки етаж представлява отделен апартамент с асансьор с парола и две пожарни стълбища. Вратата към тях се отваря само отвътре и затова охраната там е лесна. Но проблемът си остава същият. Уязвим си, когато влизаш и излизаш, но ние ще влизаме и излизаме през подземния паркинг.

— Има ли портиер?

— Няколко. Всичките са проверени и двамата с Мартин имаме техни снимки. Ако на вратата се появи ново лице, веднага ще разберем. Фоайето, което води към подземния паркинг, е най-важно, и затова там ще разположим наш човек, но ти в никакъв случай не трябва да показваш, че го познаваш. Отнасяй се с него като с човек от персонала.

Крамър кимна.

— Какво мислиш, Алан? Смяташ ли, че оня ще направи опит тук, в Лондон?

Алан направи гримаса, сякаш е лапнал нещо неприятно.

— Трябва да допуснем, че ще опита. Но с ръка на сърцето мога да кажа, че навярно ще чака да идеш в Щатите; там са извършени повечето убийства. Е, може би е така, защото половината жертви са американци, но оставам с впечатлението, че там той се чувства най-удобно. Той има графика ти и знае, че след три дни ще бъдеш в Ню Йорк.

Той насочи пръст към Крамър.

— Не че можеш да намалиш бдителността си. Смятай, че си изложен на риск, където и да си и с когото и да си.

Отбиха от булеварда и Мартин пое с колата по задни улички с увереността на истински таксиметров шофьор. Минаха по „Кингс Роуд“ с модните антикварни магазини, а после свиха по пътя за комплекса Челси Харбър, смесица между модерни офиси и жилищни блокове. Един жилищен блок се извисяваше над останалите като сив пръст от стомана и стъкло, насочен към небето и с прилична на будистки храм пирамида в кремав цвят най-отгоре.

— Ето там отиваме — обясни Алан, като кимна към блока. — Всеки апартамент струва към милион лири. Друг свят, нали? Кой, по дяволите, може да си позволи един милион лири за жилище?

— Аз — отговори Крамър ухилен.

Минаха край огромен бял хотел, „Конрад“, и после Мартин вкара колата в един подземен гараж. Направи два остри завоя наляво и спря плавно пред входа към блока. Остави двигателя да работи, излезе от колата и заобиколи, за да отвори вратата на Крамър. Алан вече беше застанал на мястото си, когато Крамър стана от задната седалка и тримата мъже тръгнаха към входа точно както бяха се упражнявали толкова пъти, а Су Мин ги следваше. Двойно остъклената врата изсъска и се отвори с някаква електроника и един портиер в сива униформа вдигна поглед, когато влязоха. Крамър разпозна в него един от хората, които бяха дежурили в училището в Уелс. Казваше се Мат, но Крамър се съобрази с указанията на Алан и не му обърна внимание, влязъл в ролята на Вандермайер, на богатия човек, който не си прави труда да се занимава с прислугата.

Качиха се с асансьор до приземния етаж, където дежуреше друг портиер със същата сива униформа като на първия. Той беше към шестдесетгодишен и имаше набраздено лице и къдрава сива коса като на бивш моряк на товарен кораб. Усмихна се за поздрав на Су Мин и ѝ подаде малка купчинка с поща. Ако знаеше, че Крамър не е обичайният обитател на апартамента на Вандермайер, не го показва.

Трябваше да преминат през фойето до втори асансьор, който водеше към горните етажи. Асансьорът пристигна няколко секунди след като Алан натисна бутона, и те влязоха в него. Су Мин набра паролата на малка клавиатура над таблото с бутоните и вратите се затвориха тихо. Испитаха неясно усещане за движение, от онзи вид, който само японските технологии могат да произведат. Вратите отново изсъскаха и се отвориха. Крамър понечи да излезе в коридора, когато гигантската длан на Алан легна на рамото му.

— Първо аз. Няма да излизаш или влизаш в асансьор, докато Мартин или аз не сме го проверили.

Крамър почервения. Първи ден, а той вече забрави едно от правилата, които Алан беше му наливал от началото. Изчака Алан да излезе, преди да го последва. Су Мин извади една карта от чантичката

си и я пъкна в четящо устройство отстрани на вратата. Тя щракна и се отвори и жената се отдръпна, за да ги пропусне.

— Много старателно действат — каза тя.

— Шефът ти няма ли телохранители? — запита Крамър.

— Да. Двама американци, бивши агенти от тайните служби.

Винаги са с него.

— Как ги намираш в сравнение с Алан и Мартин?

Тя върна картата в чантичката си.

— Винаги съм смятала, че телохранителите на господин Вандермайер работят само за парите. За тях това е просто работа. Твоите приятели се грижат за теб. За тях това не е просто работа.

Преди Крамър да успее да каже нещо, Алан се върна.

— Чисто е — каза и отвори широко вратата.

Апартаментът беше огромен, с панорамен изглед към Темза и Южен Лондон през изцяло остъклените стени. Холът продължаваше по цялото протежение на блока и изглеждаше още по-огромен от минималното количество мебели — черни дивани с изчистени линии, фотьойли от стомана и черна кожа, маси за кафе от стъкло и мрамор и плитки черни пепелници отстрани. Подовете бяха от лакирани букови дъски, стените — бели с едва загатнато синьо, и осветителни тела от алпака. Всичко в апартамента беше твърдо, изобилстваха острите ръбове и бляскавите повърхности. Имаше стил и определено беше много, много скъп, но мястото му беше в страниците на някое архитектурно списание. В него нямаше нищо, което да покаже, че тук живеят хора.

— Кой го чисти? — попита Крамър.

Су Мин се усмихна.

— Странен въпрос.

— Просто всичко изглежда толкова идеално. Често ли идвате тук?

— По няколко дни всеки месец. Зависи.

— От какво?

— От това дали имаме работа тук. За чистенето се грижи една фирма.

Крамър прекара пръст по ръба на една от стъклените масички за кафе и го разгледа.

— Добре се справят. Блести като в казарма.

— Господин Вандермайер има високи изисквания — каза Су Мин. — За всичко.

— Спалните са там. — Алан посочи една врата вдясно от хола. — Ти трябва да вземеш голямата спалня. Су Мин ще бъде в своята стая, а ние в Мартин ще се редуваме в първата спалня, която е най-близо до вратата. Един от нас ще бъде в спалнята, а другият — тук.

— Аз слизам да паркирам колата и да донеса куфарите — обади се Мартин, като нахлузи шапката си с козирка.

Когато Мартин излезе, Су Мин пусна чантичката си на един диван и отвори друга врата, която извеждаше от хола. Тя направи знак на Крамър да я последва. Стаята представляваше огромна кухня, дълга към шест метра и почти толкова широка, обзаведена с дъбови шкафове и безупречно германско оборудване. Су Мин застана до един огромен хладилник.

— Гладен ли си?

— Не.

Тя отвори вратата на хладилника. Пълен беше с храна. Крамър се намръщи.

— Същата фирма, която чисти, се грижи и за хладилника и килера — обясни жената.

Извади кутия нискомаслено мляко и обвита в целофан паничка от стиропор с пресни пилешки гърди.

— В шкафа зад теб има ориз — каза тя, като коленичи и започна да вади найлонови торбички със зеленчуци от долната част на хладилника.

— Шефът ти обича ли твоите ястия? — запита Крамър, като взе една пластмасова кутия и я разтърси. Изглежда, беше пълна с ориз.

— Готово — отвърна Су Мин, без да поглежда назад.

Изправи се и затвори вратата на хладилника.

— Да. Обича повечето ориенталски ястия. Измий шепа ориз и я сложи в тигана.

Крамър я послуша. Су Мин го наблюдаваше и в същото време режеше пилешките гърди на малки късчета с огромен нож. Крамър сложи тигана с ориз върху печката.

— Ще ти трябва вода — обади се жената с усмивка. — Две пълни чашки.

Крамър занесе тигана до мивката и наля в него студена вода.

— Каква е работата между теб и Вандермайер? — запита той.
Су Мин замръзна. Ножът проблесна на флуоресцентните лампи.
— Какво имаш предвид?

Крамър сви рамене и постави тигана обратно на печката.

— Искам да кажа, че си доста млада за такава работа. Очевидно той е доста важен човек и работата на неговия сътрудник трябва да е трудна.

— Пусни котлона. На средно положение — каза тя.

След кратко мълчание продължи:

— Обучена съм да се грижа за интересите му.

Отново започна да кълца месото с кратки, прецизни движения.

— Къде, в колеж за секретарки ли?

— Не. Господин Вандермайер ме обучи.

— Обучил те е? Как?

— Вкара ме в своя бизнес. Представи ме на всичките си партньори. Показа ми как да работя с хората.

Тя свърши с месото и го изгреба от дъската в малка бяла купа. Избърса ръцете си в една кърпа.

— Но не ме е учил да готвя.

Свали един стоманен тиган от куката на стената и го сложи на печката.

— Ами предсказването на бъдещето?

Тя го погледна рязко, но по развеселения му поглед разбра, че той я подкача. Закани му се с пръст.

— Опитваш да ме разстроиш, Майк Крамър.

На задната страна на вратата висеше престилка на сини и бели ленти и тя си я сложи и завърза косата си отзад.

— Баба ми ме научи да използвам И Чин. Майка ми ме научи да гледам на ръка, като бях малка. Но повечето неща не могат да бъдат предадени. Това е талант. Аз съм го наследила.

— Талант ли?

— Дарование.

— Затова ли те избра Вандермайер, заради дарованието ти?

Су Мин скръсти ръце на гърдите си. Брадичката ѝ беше вдигната предизвикателно нагоре, сякаш се готвеше да се сдърпа с него.

— Защо? Защо все питаш за него?

Крамър се облегна на мивката.

— Просто изглежда странно, това е.

— Странно? Кое е странно?

— Той е американец, а ти... по дяволите, аз дори не знам откъде си.

— Аз съм половин тайландка, четвърт китайка и четвърт виетнамка. Баща ми беше тайландец, майка ми половин китайка и половин виетнамка. Какво значение има това?

— Защото имам чувството, че не ви свързва само работата, сякаш...

— Сякаш какво? — запита тя студено.

Погледът ѝ стана суров.

Крамър вдигна ръце, сякаш се предава.

— Виж какво, не исках да те обидя. Очевидно не исках да говориш на тази тема.

— Не, ти повдигна въпроса и ми кажи какво според теб не е наред в отношенията ми с господин Вандермайер.

Крамър пое дълбоко дъх. Съжали, че не си беше държал устата затворена.

— Така говориш за него, така го защитаваши, че сякаш ти е като баща или нещо такова.

Су Мин облиза устни. Езикът ѝ беше малък и остър. Известно време Крамър мълча. Су Мин го чакаше да проговори.

— В Уелс каза, че си била с него петнадесет години, нали?

— Да.

— Тогава си била малка.

— Единадесетгодишна.

— Значи Вандермайер те е осиновил, така ли?

— Нещо такова.

— И родителите ти са мъртви?

— Не, не са.

— Значи те са те дали за осиновяване?

— Нещо такова.

— Вандермайер май не е женен. Това не е ли необичайно?

— Предполагам, че е така. Господин Вандермайер е много необичаен човек.

Оризът започна да бълбука и Су Мин завъртя копчето на котлона.

— Родителите ми бяха много бедни — каза тя с гръб към него. — Единственото им богатство бяха децата. Имах петима братя. Живеехме в Северен Тайланд, в малка ферма, близо до границата с Камбоджа. Много трудно се живееше, Майк Крамър. Нямах представа колко трудно. А и беше опасно като бях дете. Червените кхмери бяха оставили навсякъде мини. Налагаше се баща ми да чисти нивата с ръка, защото мините бяха малки.

Су Мин започна да кълца зеленчуци с ножа, навела глава ниско над дъската.

— Господин Вандермайер дойде в селото ни на път за границата. Това стана преди много време и бизнесът му не беше така голям. Той дойде с голяма кола, шофьор и преводач. В нашето село имаше едно ресторантче за тестени храни. Продаваха тайландска храна и безалкохолни напитки. Господин Вандермайер спря там. Забеляза ме и опита да говори с мен, но аз, разбира се, не говорех английски, а той не знаеше тайландски или китайски. Майка ми го попита дали не иска аз да му гледам на ръка. Той реши, че това е много забавно. Тогава беше млад, красив и все се усмихваше. Даде на майка ми пет бахта и седна на един стол, за да виждам ръката му.

Су Мин сложи стоманения тиган на печката и включи горелката под него.

— Той имаше представа от гледането на ръце, защото попита майка ми как съм се научила. Азиатците не гледат на ръце. Китайците гадаят на лице, но гледането на ръце е от Франция. Баба ми беше виетнамка и го е научила от една французойка в Ханой. Майка ми му каза за моя дар. Гледането на ръка не е просто способност да четеш линиите, всеки го може. И машина го може. Но разликата е в това, което долавяш от човека. Според мен той не й повярва. Смееше се и мисля, очакваше да му кажа, че го очаква дълъг и щастлив живот и че ще има три деца и седем ще е щастливото му число.

Тя се засмя горчиво, рязко, като възкликание или по-скоро като вик от болка.

— Отначало преводачът не искаше да му казва какво говоря. Твърдеше, че ще го раздразня и че трябва да му казвам само хубави неща. Майка ми го сгълча и накрая той преведе думите ми точно. Казах му за неща, които са се случили с него преди. Неща, които смяташе, че никой не знае, че никой не би могъл да ги знае. Тайни.

Тогава спря да се смее. Не мога да си спомня какво му казах, не всичко. След няколко минути спрях да гледам линиите на дланта му. Все още я държах, но гледах през нея. Той започна да задава въпроси на преводача, който ми ги превеждаше, но аз не можех да им отговоря. Можех само да му кажа какво виждам.

Тя наля малко олио в горещия тиган и го разклати.

— И тогава видях нещо в бъдещето. Казах му да се пази от един по-възрастен човек, който не го гледа в очите и винаги се усмихва. Предупредих го да не го изпуска от погледа си, защото онзи човек иска да му навреди и не бива да му се вярва. Той ме запита кога ще се случи това, но аз не знаех, защото то не става така. Искаше да разбере още неща, но аз бях уморена и майка ми ме накара да спра. Това човек не може да го насилва — то или става или не.

Крамър кимна, въпреки че тя не гледаше към него. Представяше си малкото момиче, в чиито ръце шепата на мъжа изглежда огромна, широко разтворените ѝ очи, докато гледа в дланта му.

— И вярно ли излезе?

— Той се качи в голямата кола с преводача и заминаха на север, към границата. Аз не мислех, че ще го видя отново. Майка ми взе парите и купи с тях газ за лампите и малко плат, за да ми ушие рокля. Тъкмо я шиеше една вечер, когато голямата кола спря при нашата ферма.

Су Мин пусна късчетата пилешко месо в горещия тиган и с две клечки започна да обръща цвърчащите парченца.

— В колата беше Вандермайер. Сам. Задното стъкло беше пръснато и отстрани през цялата кола се виждаха дупки от куршуми. С ризата си беше направил примка за ръката, а в колата навсякъде имаше кръв. Дошъл беше, за да ми благодари. Каза, че съм му спасила живота, и ми даде десет хиляди бахта. Толкова пари баща ми не можеше да изкара за цял живот. Вандермайер си замина, за Банкок, предполагам.

Жената изсипа зеленчуците в тигана и се обви в облак пара. Започна да разбърква пилето и зеленчуците с дървена бъркалка.

— Предсказанието ти сбъдна ли се?

— Така каза той. Не ми е разправял подробности. По-късно същата година имаше наводнение и загубихме реколтата и животните си. Изхарчихме всичките пари. Тогава господин Вандермайер се върна.

Каза на баща ми, че иска да ни помогне. Предложи сделка. Винаги го бива в сделките. Ще плати за образованието ми, ще се грижи за мен и ще дава на баща ми сто хиляди бахта годишно. В замяна, аз ще живея с него като негова дъщеря.

Крамър отвори уста изненадан.

— Той те е купил?

— Не, не ме е купил.

— Той е платил за теб, Су Мин. Това е като робство.

Тя поклати глава и разбърка ястието в тигана.

— Ти не разбираш какво е в Тайланд. Не можеш дори да си представиш колко бедни бяхме. Имах братя, които се нуждаеха от образование, лекарства, а дори и храна. Моите родители ми бяха дали всичко и щяха да си загубят фермата. Тази жертва беше малка, Майк Крамър. А виж какво ми предложи той. Възможност да пътувам, да видя света. Да науча неща, за които дори не можех да сънувам. И в замяна аз трябваше само да му помагам. Да му помагам да върши работата си и да му казвам какво долавям в хората.

— Ами твоето семейство? Виждаш ли се с тях?

Тя сне тигана от печката и изля димящото пиле със зеленчуци в чиния.

— Разбира се. Виждам ги, когато пожелаая. Сега са много богати — най-богатите хора в селото. Един от братята ми е лекар, другият учи в университета в Банкок. Господин Вандермайер се отнесе много добре с мен и семейството ми. Вземи ориза, ако обичаш.

Крамър прецеди ориза, докато Су Мин вадеше малки купи и клечки от слонова кост от един шкаф. Спря, като забеляза, че Крамър я гледа.

— Недей — каза.

— Какво недей?

— Недей да ме съжالياваш. Аз си избрах този живот. Никой не ме е насилвал.

— Щастлива ли си?

Тя сви рамене, сякаш личното ѝ щастие не е от абсолютно никакво значение.

— Яж — каза.

Линч забеляза как ръцете на Мери се стягат върху волана, когато полицейската кола ги изпревари с ревящ двигател, с виещи сирени и мигащи светлини.

— Спокойно, Мери, скъпа — каза той.

Полицейската кола светна с фаровете си и една бяла „Тойота“ отби отстрани на пътя.

— Извинявай — отговори Мери. Намираха се в западните предградия на Лондон и бяха взели пътя за доста добро време с наетия „Ровър“. Мери беше предложила да кара след Бристол и Линч с удоволствие прие. Мери караше добре, макар и малко агресивно. На два пъти се наложи да ѝ напомня да спазва ограниченията за скоростта, тя се усмихваше засрамено и забавяше.

— Ще ни трябва карта на града — каза Линч.

— Аз ще спра до някоя будка за вестници. Те трябва да имат карта. Какъв е планът? Да идем в офиса на този Вандермайер ли?

— Да — отговори Линч. — Ще ми се да знам повече за този човек.

— Необичайно име.

Мери сбърчи чело, сякаш потънала в дълбок размисъл.

Линч я потупа по бедрото.

— Не се тревожи. Ще измисля нещо. Права си, можем да започнем от офиса.

— Имам една идея. Мой приятел работи в „Таймс“. Може да ме вкара в архива на вестника.

— Няма ли да пита защо?

— Досега не е питал. Ще му кажа, че е за работата. Търся информация за евентуален клиент.

— Сигурна ли си, че няма да заподозре нещо?

— Напълно.

Линч се замисли над това, докато Мери караше.

— Този приятел ти е гадже, нали?

— С ударение върху приятел, Дермот. Излизахме няколко пъти, два пъти му скочих. Добре де, може би три пъти. Сега е просто приятел. Струва си да опитам, при тях ще намеря всичко, което някога е писано за Вандермайер. Може дори да го имат на снимка. Виж, първо ще му се обадя, да опипам почвата. Ако няма проблем, можем да идем до офисите им в Допинг.

Линч погледна часовника си. Искаше да стигне в офиса на Вандермайер преди пиковия час, но имаха време.

— Добре, да опитаме.

Мери спря до магазинче за вестници в Хамърсмит. Остави Линч в колата и след няколко минути се върна с карта на Лондон, която пушна през прозореца.

— Ето там има телефонна будка. Ще му позвъня — каза тя.

Линч я наблюдаваше как отива към телефона. Докато разговаряше с приятеля си, играеше с кичур от косата си и намигна на Линч, за да разбере той, че всичко е наред. Линч се огледа в огледалото за задно виждане и осъзна, че скоро ще трябва да се изкъпе и обръсне. Немарливиият външен вид винаги привлича внимание — това беше едно от нещата, които му набиха в главата още като се записа доброволец. Мери изглеждаше добре, като се има предвид, че бяха прекарали над двадесет и четири часа на пътя, но дори и тя имаше нужда да се освежи. Линч реши, че е по-добре той да кара в града, и се премести на шофьорската седалка.

— Каза, че мога да дойда, когато поискам. Ще му се обадя от портала.

— Добре, да вървим — каза Линч. — Ако седим още тук, ще ни глобят.

Мартин докара мерцедеса пред сградата.

— Пристигнахме — каза.

Крамър погледна през страничното стъкло. Безлична сграда от сив камък с квадратни прозорци в метални рамки и двойни стъклени врати. Над входа имаше охранителна камера. Един млад мъж във вълнено палто седеше свит до някакъв помияр на черни и бели петна. На земята пред него имаше парче картон, на който се четеше надпис: „Моля, помогнете на бездомника.“

— Виждам го — каза Алан, сякаш прочете мислите на Крамър.

Мартин вече беше излязъл от колата и отваряше вратата на пътника. Алан се придвижи бързо, заобиколи отзад мерцедеса и застана между Крамър и просяка.

Крамър излезе от колата. Костюмът и палтото го ограничаваха повече от всякога. Пистолетът се намираше в кобура и Крамър

усещаше натиска му върху тялото си през шитата по поръчка риза. Раздвижи рамене в тесните дрехи, подръпна нервно ръкавите на палтото и последва Мартин към двойните врати. Алан се огледа настрани, но погледът му постоянно се връщаше към просяка.

Един мъж в тъмен костюм със събран чадър тръгна бързо по улицата към тях и Крамър се напрегна. Мъжът имаше същия ръст, възраст и тяло, но пък така беше и половината от мъжкото население на Лондон. Мъжът бързо премина край тях. Имаше стойка и походка на военен и Крамър реши, че е бивш войник, който си е намерил работа в града.

Мартин отвори двойните врати и бързо провери фоайето, преди да кимне на Крамър, че е безопасно. Алан продължаваше да стои между просяка и Крамър, когато той влезе след Мартин. Един униформен портиер вдигна поглед от вестника си. Съвси вежди при вида на мъжете, но щом забеляза Су Мин, се усмихна любезно.

Тръгнаха към асансьора. Той пристигна празен и Алан влезе първи, последван от Крамър и Су Мин. Вратите на асансьора се затвориха и Крамър си пое дълбоко дъх няколко пъти.

— Добре ли си, Майк? — запита Алан.

— Да — отговори Крамър. — Просто ми се иска онзи да си свърши работата и да се приключи.

— Спокойно, не знаем колко време ще чакаме. Ще се изтощиш, ако си толкова напрегнат.

Крамър пхна пръст под яката на ризата си и опита да я разхлаби. По гърба му се стичаха ручейчета пот, въпреки че усещаше устата си суха като шкурка.

— Нищо ми няма.

— Запомни, трябва да си нащрек, но не и напрегнат. Ако си напрегнат, ще се забавиш.

Крамър кимна. Су Мин го наблюдаваше обезпокоена и той се усмихна, за да я успокои, макар че не му беше до смях. Усещаше се като в капан в ушитите по мярка дрехи и чувстваше някаква празнота дълбоко в стомаха си, студен ужас от това, че въпреки обучението си, като се срещне лице в лице с убиеца, няма да може да реагира навреме.

Вратата на асансьора се отвори и Крамър последва Мартин и Алан по зеления килим в коридора, Су Мин тръгна след тях. Като минаха край една врата, тя се отвори и ръката на Крамър се отмести

инстинктивно нагоре към скрития пистолет. От стаята излезе жена на средна възраст в костюм от туид. Крамър отпусна ръката си и се наруга наум. Ако продължаваше така, щеше да си съсипе нервите до края на седмицата.

Офисът на Вандермайер се намираше в далечния край на коридора. Крамър изчака отвън с Алан, а Мартин и Су Мин влязоха вътре. През отворената врата Крамър забеляза една брюнетка с вързана на опашка коса, седнала зад бюро от тисово дърво. Су Мин говореше с нея, а Мартин оглеждаше офиса. Той се извърна и кимна на Алан, който въведе Крамър в стаята. Вътре той забеляза второ бюро, на него не седеше никой.

Една врата водеше до кабинета на Вандермайер и Су Мин подкани Крамър с ръка да влезе. Офисът беше много по-голям и обзаведен досущ като апартамента в Челси Харбър — дъбов паркет, полиран до блясък, дъбово бюро и мебели от стомана и кожа. На бюрото нямаше нищо с изключение на персонален компютър, но едната стена беше осяяна с телевизионни екрани, които показваха цени на акции и новини от целия свят, а под тях се виждаха телефакс и телекс.

— Ще чакаме отвън — каза Алан. Погледна часовника си. — Руснакът ще дойде след два часа. Преди да го пуснем при теб, ще го претърсим, но бъди готов, нали така.

Крамър отвърна с бойскаутски поздрав.

— Да, да, да.

— Ще ти дам едно „да, да, да“ ако измъкне пистолет и те застреля — каза Алан.

Сви пръсти, сякаш стиснал пистолет, и се престори, че застрелва Крамър в лицето.

— Бъди на крака, когато влезе в офиса. Много по-трудно е да вадиш оръжие седнал.

Алан и Мартин затвориха вратата след себе си и оставиха Крамър и Су Мин сами. Крамър застана зад стола и облегна лакти на него. Кимна към мониторите.

— Какво точно прави шефът ти?

— Мислех си, че полковникът ти е казал.

— Спомена, че е търговец на оръжие. А за какво са му тези финансови неща?

Су Мин се облегна на бюрото и се вгледа в мониторите.

— Господин Вандермайер има много инвестиции и предпочита сам да ги управлява.

— Не доверява на никого парите си, така ли?

Су Мин го погледна през рамо и му отпрати тънка усмивка.

— Не става въпрос за доверие. Никой не го прави по-добре от него.

— И какво е богатството му?

Су Мин сви рамене уклончиво и отново му обърна гръб.

— Той е много богат.

— Богат? Или истински богат?

— Много богат.

— Милиони или милиарди?

— Зависи каква валута използваш.

Тя се отдръпна от бюрото и отиде при телекса. Поигра си с клавишите.

— Парите толкова важни ли са за теб, Майк Крамър?

Крамър седна на стола и опита да отвори чекмеджетата. Заключение бяха. Крамър се зачуди дали са заключения винаги или само сега, когато той използваше офиса.

— Не. Парите никога не са били от значение за мен. Това ли го мотивира?

Су Мин спря да си играе с клавишите на телекса.

— Мисля, че да.

— Е, кажи ми какво прави. Има офиси, има самолети, но не мога да схвана точно какво прави.

— Прави сделки. Да кажем, че управляваш държава в Африка и искаш да си купиш бронирани автомобили. И да предположим, че не можеш да купуваш директно от производителя. В такъв случай трябва да минеш през посредник. Някой като господин Вандермайер.

— Защо да не мога да купя от производителя?

— Възможно е страната производител да не иска да търгува с теб.

— Защото съм диктатор?

— Често това дали някой е диктатор или водач е въпрос на семантика. Когато Саддам Хюсеин беше приятен, всички правителства по света с удоволствие търгуваха с него.

— След това влезе в Кувейт.

— И изведнъж стана персона нон грата. Западът спря да търгува с него, което значеше, че бизнесмени като господин Вандермайер започнаха да правят много пари.

— Вандермайер още ли търгува с Ирак?

Су Мин кимна.

— Разбира се.

— Според теб има ли нещо нередно в това?

— Той е бизнесмен. Освен това е реалист.

Крамър прокара пръст по ръба на бюрото. Както мебелите в апартамента на Вандермайер, и тук нямаше и прашинка.

— Какви оръжия продава?

Су Мин се обърна с лице към него.

— Всякакви.

— Всякакви?

— Оръжието е стока, както всичко друго. Има продавачи и купувачи.

— Самолети?

— Да.

— Ракети?

— Да.

— Работи ли с Русия?

— Доста.

— Затова ли е искал от теб да научиш руски?

— Това му дава предимство при разговорите. Не очакват азиатка да говори езика им.

Крамър завъртя стола така, че да гледа през прозореца.

— Предполагам, че след разпадането на Съветския блок има доста евтино руско оборудване.

— На тях силно им трябва чужда валута. А това е едно от нещата, които господин Вандермайер има в изобилие.

— Знаеш ли какво опитва да продаде този руснак?

Той се извърна и по лицето ѝ разбра, че знае.

— Господин Вандермайер ми нареди да не казвам.

— Оръжие ли е?

— В известен смисъл. Зависи как го използваш. В определени ръце моливът също е оръжие или пък с него можеш да напишеш

стихотворение.

Крамър се засмя.

— Стига де, Су Мин. Не може да вярваш в тази измислена логика. Бомбата си е бомба. Пушката си е пушка. Чула си и една друга поговорка: „Пушките не убиват хора, хората убиват хора.“ Само че това са глупости. Пушките убиват хората. Пушките и бомбите, и ракетите, и гранатите. И не ми харесва как ме използват. Никак.

Су Мин го разглеждаше мълчаливо, сякаш смутена от избухването.

— Извинявай — каза той. — Знам, че правиш каквото ти наредят.

Тя кимна.

— И аз като теб изпълнявам заповеди.

Крамър се отпусна на стола и се загледа в тавана.

— Къде сгреших? Прекарах живота си да се уча да боравя с оръжие и накрая свършвам с нищо. А той продава оръжията и печели милиони.

— Ти си избрал собствения си живот — каза Су Мин.

Крамър въздъхна.

— Да, предполагам, че си права.

Той сложи ръце на тила си и преплете пръсти.

— И какво трябва да правя сега?

Су Мин взе разписанието от чантата си и го разгледа.

— Ще чакаме тук до пет часа.

— Не мога ли да направя някоя сделка, докато седя? Може би ще успея да продам няколко изстребителя Ф-16, а?

Су Мин го разглеждаше развеселена.

— Знаеш ли, Майк Крамър, че твоето чувство за хумор ще ми липсва, когато всичко това приключи. Това си мисля.

Дермот Линч остави Мери пред входа на огромния комплекс „Нюс интернешънъл“. Имаше опашка от шестдесет камиона, които чакаха да влязат вътре за вечерния тираж. Усещаше вибрацията от дизеловите двигатели през седалката си. Той мина край високата тухлена стена, която заобикаляше вестникарските офиси и печатницата, и паркира до стар склад, превърнат в модни апартаменти.

Старите железни конструкции, използвани някога за вдигане на чували и сандъци до етажите на склада, сега бяха боядисани в яркочервено, а до прозорците висяха телени кошници с ярки цветя.

Пусна радиото и се заслуша в някаква програма, в която слушатели се обаждаха, за да дадат мнението си за смъртната присъда. Линч слушаше с половин ухо и наблюдаваше влизащите един след друг в печатницата камиони. Там се печатаха повечето от вестниците с големи тиражи: „Таймс“, „Сън“, „Сънди таймс“, „Нюз ъф дъ уърлд“. ИРА кроеше планове да постави бомба тук няколко пъти и в единия случай бяха складирали над тон изкуствен тор и няколко килограма семтекс в гараж на остров Айл ъф догс. Линч беше помагал да сложат експлозивите на място, а друга бойна група беше инструктирана да отвлече един от товарните камиони, да го напълни с експлозивите и да го закара в печатницата. Прекратяването на огъня през 1994 г. спря тази операция и експлозивите сега се намираха заровени някъде в Ню Форест в пластмасови кофи за боклук. „Жалко“ — помисли си Линч. Адски добра експлозия щеше да стане. Пък и той не харесваше „Сън“.

Повечето от слушателите, които се обаждаха, се обявяваха за връщане на смъртната присъда и няколко предложиха сами да я изпълняват. Линч се усмихна. Знаеше от доста време, че в характера на англичанина има жестокост, като коварно подводно течение, не много далеч от повърхността, и разговорите по радиото, изглежда, изкарваха най-лошото сред населението. Изглежда, всички бяха съгласни, че престъпниците трябва да бъдат обесвани и закачени на ченгел, и дори водещият се съгласяваше с мнозинството. Човек оставаше с чувството, че британската публика не е чувала за четиримата от Гилфорд или за безброй други несправедливи присъди, при които, ако имаше смъртно наказание, нямаше да съществува възможност за обжалване, нито пък да се докаже, че фактите са били подправени или съдът е бил подведен.

Програмата отиваше към края си, когато Мери излезе през охранявания портал и тръгна по улицата към колата. Ходеше сякаш на пружини и полюляваше ханша си натам-насам. Походката ѝ беше секси, младежка, походка на момиче, свикнало да бъде наблюдавано. Походка, която мъжете запомняха и която можеше да е опасна. Линч знаеше, че не е добре да те запомнят. Много по-добре е да се сливаш с тълпата, да оставаш анонимен, за да можеш да дойдеш и да си идеш,

без никой да те запомни. Всички доброволци имаха това качество, тази способност да остават незабелязани в тълпите. Идеята, че членовете на ИРА са големи, заплашителни фигури, беше измислица на вестникарското въображение. Те не бяха чудовищата, обрисувани във вестници като „Сън“, повечето от тях не изглеждаха по-страшни от обикновен банков чиновник. На война не ръстят и физическата сила имаха значение, а умствената нагласа, жилавостта. Характерът. Линч се запита дали Мери има онова, което е необходимо. Тя беше ентузиазизирана и мотивирана, но имаше голяма разлика между това да искаш смъртта на даден човек и това да натиснеш спусъка.

Мери отвори вратата и седна в колата.

— Твоят човек Вандермайер е потаен тип.

— Потаен ли?

— През последните десет години е споменат само два пъти.

— В „Таймс“?

— В което и да е британско и американско издание. Имат компютърна база данни, която ти позволява да въведеш думите и да извикаш всяка статия, в която са използвани тези думи. За повечето издания има информация до десет години назад, за други — повече. А Андрю Вандермайер е споменат два пъти — веднъж в статия за търговци на оръжие в „Нюзуик“ преди три години и втория път в „Ейжън уол стрийт джърнъл“ преди пет години.

— За какво пишат?

— Китайците планирали да продават тактически ядрени бомби. Говори се, че са се обърнали към няколко търговци на оръжие и той е един от тях.

— Господи, ядрено оръжие ли?

Мери му подаде разпечатка от компютърна статия.

— Прочети сам. Статията не дава почти никакви факти, но го представя като американски търговец на оръжие с контакти по целия свят.

Линч изсумтя и взе листовете. Разгледа ги бързо. Както каза Мери, за него не се говореше много: едно изречение в „Нюзуик“ и два абзаца в „Джърнъл“.

— Мисля, че можеш да забравиш онова с ядреното оръжие — каза Мери. — То е било преди три години и така и не е станало. Статията ми звучи малко като „ами какво би станало, ако...“

— Да, но очевидно е доста силен. Човек се пита какво ли прави с Крамър?

Той напъха разпечатката в жабката.

— А снимки?

Мери свали сенника и огледа грима си в огледалото. Линч се досети, че сигурно е целунала журналиста.

— Няма. И в двете статии нямаше снимки на Вандермайер, нито пък в архивите на „Таймс“. Моят приятел се обади на „Ройтерс“ и „Асошиейтед прес“, но и те нямат. Андрю Вандермайер не се е снимал.

Тя вдигна сенника.

— Ами сега какво?

— В офиса на Вандермайер. Възможно е Крамър да е още там. Ако не е, ще можем да намерим Вандермайер. Ще действваме според случая.

Мъжът, когото Симон Шайон бе познавал като мосю Ролф, отвори кутия диетична кола и вдигна крака на масичката за кафе. Телевизорът беше включен на финансовите новини по Си Ен Ен. Една блондинка с тупирана коса и мъж на средна възраст с вид на идол на светски коктейли обсъждаха силата на долара спрямо йената с отмерената сериозност на хора, които не са съвсем сигурни за какво говорят и се боят, че това ще си проличи.

Мъжът не проявяваше никакъв интерес към финансовата ситуация в света. Имаше повече от достатъчно пари, повече, отколкото можеше да изхарчи, скрити в трезори по целия свят. Лихвените интереси и валутните колебания вече не го интересуваха. Взе дистанционното управление и запрехвърля каналите, докато отпиваше от кутията, но нищо не можа да задържи вниманието му. Спря се на канал, който предаваше клипове с кънтри музика. До една купчинка списания на масата лежеше кафяв плик. В него имаше три цветни снимки, но той ги захвърли настрана. Интересуваха го трите печатни листа във формат А4. Първият лист съдържаеше биографията на целта, Андрю Вандермайер, и подробностите за неговия антураж. Мъжът се наведе и взе снимката, на която целта се отдалечаваше от един мерцедес. Зад него вървеше азиатка, красива, но със свъсено чело.

Името ѝ беше Су Мин. Не се казваше нищо за презимето ѝ. Мъжът разгледа снимката и прокара пръст по лицето и тялото на жената. Тя имаше момчешка фигура, малка и стегната, точно както мъжът ги харесваше. Щеше да му е приятно да се срещне със Су Мин в други обстоятелства, но се съмняваше дали щяха да прекарат дълго време заедно. Мъжът целуна показалеца си, а после го притисна върху снимката.

— Не се притеснявай, Су Мин, не тебе търся — прошепна той.

Той пусна снимката на масата и се зачете в графика на Вандермайер. Лондон. След това Ню Йорк. После обратно в Лондон и от там за Хонконг. Жилището на Вандермайер се намираше в Челси Харбър, район, който мъжът беше посещавал няколко пъти. Там имаше отличен ресторант, „Кантийн“, отчасти собственост на филмовата звезда Майкъл Кейн, и един петзвезден хотел. Районът беше тих, особено вечер — идеалното място за удар.

Мъжът върна листовите в плика. Убийството на Вандермайер можеше да почака. Преди това имаше по-неотложна работа. Отпи дълга глътка кола и усили звука на телевизора.

Дермот Линч паркира колата в една странична улица, от която се виждаше сградата с офиса на Вандермайер. Мери излезе и пусна монети в паркинговия апарат, а после се наведе през стъклото в колата.

— Ето там има телефонна будка. Няма да се бавя.

— Бъди внимателна — каза той, като ѝ подаде химикалка и късчето хартия, на което беше записал подробностите за собственика на самолета. — Бъди спокойна, не се натрапвай и не им давай причина да те запомнят.

— Да, да, да — отвърна Мери.

Линч я стисна за китката достатъчно силно, за да ѝ причини болка.

— Мери, това не е игра — изсъска той.

Тя изведнъж стана сериозна.

— Знам.

Линч пусна ръката ѝ.

— Бъди внимателна — повтори той.

Тя разтърка китката си.

— Не се тревожи. Няма да те изложи.

Потупа покрива на колата, сякаш се сбогува със семеен любимец, а после тръгна по Кенсингтън хай стрийт към телефонната кабина — от старомодните червени будки, които бързо изчезваха от улиците на Лондон. Пусна монета и набра номера от листчето хартия.

Отговори някакво момиче, което произнасяше гласните с дразнещ есекски акцент. Мери си я представи с къса пола, прекалено тясно горнище, ярко боядисана коса и най-вероятно бели обувки с високи токчета.

— Добър ден — каза Мери, като имитираше възможно най-добре говора, на който възпитаваха в изисканите девически училища. — Можете ли да ми кажете дали Вандермайер е в офиса?

— Да, искате ли да ви свържа?

— Не, просто трябва да изпратя брошура за нашия център за конференции и исках да съм сигурна, че това е адресът. Мога ли да го сверя с вас?

Мери прочете адреса и момичето потвърди, че е верен.

— Господин Вандермайер има ли офиси в други страни?

— О, да — отвърна момичето с ентузиазъм. — Има офис в Ню Йорк, един в Лос Анджелис и друг в Бон, Германия.

— Германия, наистина ли? — каза Мери. — Ще ми направите ли една голяма услуга? Ще ми дадете ли адресите им? Бих искала да изпратя брошури и там.

Момичето продиктува адресите. Мери си ги записа, благодари и окачи слушалката на място. Върна се при колата и седна до Линч.

— Там е. Вандермайер е там.

Дишаше задъхано като прекалено развълнувано куче.

— Какво ще правим сега?

— Ще чакаме. Щом Вандермайер е там, сигурно и Крамър е при него.

[1] Марка транспортни и десантни самолети. — Б.пр. ↑

[2] Популярна американска певица и актриса от близкото минало. — Б.пр. ↑

[3] Каквото ще става, ще става. — Б.пр. ↑

Алан вдигна поглед от „Икономист“, когато секретарката затвори слушалката на телефона.

— Проблем ли има, Джени?

Тя се усмихна и се заигра с опашката си.

— Не, просто една жена от някакъв център за конференции проверява списъка с адресите си.

— Нищо необичайно.

— Постоянно го правят. Рекламите по пощата и по телефона са горе-долу всичко, с което се занимаваме, освен ако господин Вандермайер не е в града. Тогава е лудо тичане, мога да ти кажа.

Мартин седеше на свободното бюро и гледаше с празен поглед през прозореца.

— Гладен съм — каза.

— Винаги си гладен — отвърна Алан.

— Ти искаш ли нещо?

— Ферари. Къща в провинцията. Жена, която ме обича. Нещата, които всеки мъж иска.

— Имах предвид храна — търпеливо каза Мартин.

— Да, знам. Руло със сирене.

Мартин стана.

— За теб, Джени? — запита той.

— Не, на диета съм, но благодаря.

Алан запрелиства списанието, когато Мартин излезе от офиса. Погледна към Джени над ръба на списанието. Тя беше хубава брюнетка, не много над деветнайсет години. Добре оформена беше и очевидно интелигентна — Алан остана впечатлен от увереността, с която излъга, че шефът ѝ е в офиса. Беше инструктирана да казва, че Вандермайер е в офиса, и ако обаждането е по работа, да го прехвърля на неговата яхта.

Джени му се усмихна. Той отвърна на усмивката и отново се зачете. В други обстоятелства би я заговорил, но професионализмът му не позволяваше да смесва работата с удоволствията. Това и фактът, че акцентът ѝ дразнеше също толкова, колкото драскане с нокти по черна дъска.

— Е, Алан — каза тя и изпърха с дългите си мигли. — От колко време си телохранител?

Джим Смолев заключи вратата на своя „Додж“ и тръгна бавно към хотела. Утрото беше горещо, небето на Флорида — яркосиньо и без облаци, а слънцето пареше безмилостно. Той прокара разсеяно ръка по плешивото петно на тила си. Открил го беше само преди месец, но вече редовно, като ритуал, го гледаше в огледалото на банята всяка сутрин. Петното беше с размер на петаче, но на четиридесет и пет години баща му имаше гола като билиардна топка глава. Смолев беше на тридесет и пет и бе приел факта, че върви в същата посока. Жена му казваше каквото трябва, че косата няма значение, че тя ще го обича също толкова много, дори да няма и едно косъмче по тялото си, и че петното не изглежда чак толкова зле. Смолев знаеше, че това са първокласни лъжи. Тя никога вече нямаше да го гледа със същите очи. Смолев четеше всички обяви за лекарства за косата и дори смяташе да пита доктора си за повече информация за „Рогайн“. Нямаше да загуби косата си без бой.

Мина през рецепцията. Един от агентите от Бюрото в Маями седеше на диван, обърнат към главния вход, и му кимна дискретно. Смолев кимна в отговор и се отправи към асансьора. На задната му стена имаше огледало и след като вратата се затвори, той изви глава и бързо провери плешивото място, като заглади с ръка кичур коса отгоре. Обърна глава наляво-надясно, за да провери как се е справил. Ставаше. Въздъхна дълбоко. Цялото му тяло, изглежда, се бунтуваше. Ходи на зъболекар, за да провери наболяващия си кътник, за да му кажат, че трябва да му вадят нерва. Очилата вече май не коригираха зрението му, както едно време, и жена му казваше да иде на преглед. И като стана от леглото, коленете му бяха изпукали. Макар и тридесет и пет годишен, се чувстваше като старец.

Вратите на асансьора се отвориха със съскане и той тръгна по коридора към апартамента на Франк Диценза. Един агент охраняваше пред вратата.

— Здравсти, Джим, какво става? — попита той.

Казваше се Тед Вериги и беше нов в бюрото в Маями. Носеше ушит по поръчка костюм, очила „Армани“ и имаше, отбеляза си Смолев с лека завист, гъста черна коса.

— Става това, че ми се вдига кръвното — отговори Смолев. —
Още ли ти създава проблеми?

— Само се оплаква. Чу ли какво иска?

— Затова съм тук.

— Така ли? По-добре е да си ти, а не аз, Джим — ухили се Верити и прокара ръка през косата си, сякаш за да покаже колко е гъста. — Сводник е грозна дума, нали?

— Моите инструкции са да го убедя да се съгласи на минет от теб — отвърна Смолев.

Усмихна се на гримасата на Верити.

— Шегувам се, Тед. Майтап.

Потупа Верити по рамото, отвори вратата и влезе. Диценза лежеше проснат на един диван с купчина списания и вестници до себе си. На телевизора с голям екран предаваха футбол, но звукът беше намален почти до шепот. Диценза свали крака на пода и седна.

— Е? — запита с блеснали очи.

— Не са много щастливи, Франк — каза Смолев.

— Не ми пука дали са щастливи или не — отвърна Диценза. — Те не седят заключени със списание „Плейбой“ за компания. Казвам ти, Джими, напоследък доста често имам среща с дясната си ръка и другата започва да ревнува. Искам жена, и то веднага.

— Всичко ще свърши след няколко дни, Франк. Снимките вече са в Цюрих. Още няколко дни. Не можеш ли да изчакаш?

— Ти женен ли си, Джими?

Смолев каза търпеливо:

— Да.

— От колко време?

— Осем години.

Диценза удари в бърз ритъм с длани по коленете си.

— Е, аз, за разлика от теб, все още харесвам секса, Джими. Много секс. Обичам секса, харесвам да съм с жена. Два пъти дневно, понякога три пъти. Обичам катерички, колкото са по-горещи и тесни, толкова по-добре. Да ме пазите заключен тук е напълно неестествено. Полудявам, ще експлодирам.

Наведе се напред заговорнически.

— Трябва да ти кажа, Джими, че дори ти почваш да ми изглеждаш доста апетитен. Е, какво казаха?

Смолев с усилие потисна отвращението си.

— Казаха да, щом няма друг начин да те накараме да млъкнеш. Става.

— Вярвай ми, Джими, няма друг начин да ме смълчиш.

На вратата се почука и двамата мъже погледнаха натам, когато Верити влезе.

— Рум сървис — обясни той.

— Чудесно — каза Диценза и се ухили към Смолев. — Гладен ли си? Аз съм си поръчал стек, мога да ти взема нещо. В края на краищата нали Чичо Сам плаща.

Смолев наблюдаваше облечения в бяло сако келнер, който буташе по килима пред себе си отрупана количка. На джоба му се виждаше пластмасова значка и цветната снимка на нея изглеждаше негова. Сервитьорът приличаше на мексиканец, със смугло лице и гъст мустак, който падаше надолу от двете страни на устата му. Смолев погледна Верити и той кимна, че е проверил сервитьора.

— Не, благодаря, Франк. Вече ядох.

Сервитьорът посегна към сребърен капак с облечената си в памучна ръкавица ръка и Смолев почувства как коремът му се свива, но когато капакът се махна, забеляза само голям стек с лук, пържено яйце и пържени картофи. Диценза кимна одобрително и махна с ръка на Верити.

— Разпиши чека, ако обичаш, Теч. И дай на човека десет долара бакшиш.

— Както кажете, господин Диценза — отговори Верити, като едва скриваше презрението си.

На количката имаше две потни бутилки „Будвайзер“ и сервитьорът ловко махна металните им капачки, преди да подаде чека на Верити. Докато той подписваше чека, Диценза взе една от бутилките и пи дълго. Пресуши половината наведнъж.

— Сигурен ли си? — настоя той към Смолев. — Храната тук е страхотна.

— Като знам колко ни струва, съм сигурен, че си прав. Ти се храни.

Диценза занесе чинията и бирата до своя диван.

— Донеси ми кетчупа, моля те — каза.

Смолев се загледа в гърба му и си представи как забива голям касапски нож в него много, много пъти.

— Да, Франк, ще ти го донеса.

Постави паничката с доматиен сос на масичката за кафе и Диценза натопи в нея едно картофче. Млясна с устни и започна да реже стека на малки парченца, като майка, която приготвя храна за дете.

— Та кога ще дойдат момичетата?

— Момичета? — повтори Смолев. — Говорим за едно момиче, едно посещение. А аз и на това не съм съгласен.

Диценза поклати глава.

— Моя работа е как се разтоварвам сексуално.

Пъхна парче стек в устата си и го сдъвка шумно.

— Сигурен ли си, че не искаш нещо? — запита той с пълна уста.

— Аз не съм агенция за компаньонки, Франк. Ти искаше жена, ще ти уредя. Но само толкова.

— Искях компания. Женска. Не съм казвал колко искам.

Той потопи шепа картофи в кетчупа и ги напъха в устата си, като оцапа устните си. Изглеждаше, сякаш ги е порязал.

— Не се бързай с мен — предупреди го Смолев.

— Това е вариант — отвърна Диценза, — но между нас казано, предпочитам две осемнадесетгодишни.

Сервитърът излезе, последван от Верити. Смолев отиде до прозореца и погледна към паркинга.

— Тук или е горещо, или ми има нещо — обади се Диценза. Смолев се обърна с лице към него.

— Според мен е добре. Искаш ли да засиля климатика?

Диценза кимна и отпи още една глътка от бутилката „Будвайзер“. Оригна се и остави бутилката на масата. Смолев се огледа за термостат, но не откри. Диценза извади картичка от джоба на самото си и му я подаде.

— Обади се на този номер. Искам Тери и Аманда.

Смолев взе картичката.

— Франк, има ли край тъпотата ти? — запита той.

Диценза отвори уста. Тя беше пълна с полусдъвкана храна и Смолев извърна очи. Гледката беше отвратителна.

— Сега пък какво има? — запита Диценза.

— Ами това, че си под наша опека за собствената ти защита, а очакваш да се обадя на някакви обикновени проститутки и да ги поканя тук. Не разбираш ли? Човекът, когото търсим, е хладнокръвен

убиец. И ако разбере, че си го предал, колко време ще мине според теб, преди той да те потърси?

Диценза преглътна.

— Казахте, че съм на чисто и че англичаните ще го хванат, нали такава беше сделката?

Той отпусна яката си. По бузата му се стече вадичка пот.

— Ако позволиш да те пазим, да, но ако звъниш на курви на повикване, си търсиш белята. — Смолев замълча. — Тери е момиче, нали?

Диценза се намръщи.

— Разбира се, че е момиче, мамка й. Ти за какъв ме вземаш?

Смолев потисна желанието си да му се изсмее. Знаеше точно какъв тип човек е Диценза. Лъжец, мошеник, измамник, човек, готов да заплати за убийството на друг човек, който би направил всичко, за да спаси собствената си кожа. Човек без чест.

— Само проверявам — каза той и се усмихна насила. — Ще ти уредя момичето.

— Момичета — каза Диценза.

— Момиче — повтори Смолев.

Двамата мъже се гледаха няколко секунди. Накрая Диценза се усмихна.

— Руса — каза. — С цици ей дотук.

— Ще видя какво мога да направя — отговори Смолев.

Диценза кимна и пресуши бирата. Остави бутилката и взе другата. Челото му беше влажно от пот. Забоде късче стек с вилицата си.

— Бюрото използва ли някоя агенция за компаньонки? — запита той.

— О, разбира се, имаме открита сметка при „Цици и играчки“ — отвърна Смолев. — Ти какво мислиш, Франк? Че се обаждаме и казваме, че на ФБР му е станала онази работа, та дали биха изпратили някого?

Смолев се върна до прозореца. Един голям камион за доставки на някаква фирма за пране спря на паркинга.

— Господи, колко горещо е тук — оплака се Диценза.

— Не е толкова зле.

— Да, но ти не стоиш затворен тук цял ден.

— Малко остава — рече Смолев, като се обърна. — Както ти казах, снимките са доставени, Вандермайер е на безопасно място и нашият човек го замества. Най-много няколко дни.

Диценза погледна изкосо агента на ФБР.

— Откъде, по дяволите, намерихте такъв глупак, да застане на негово място?

Зъбът на Смолев отново се обади и той разтърка челюстта си.

— Не знам. Англичаните са го намерили.

— Така ли? А той знае ли с какво се захваща?

Смолев сви рамене.

— Това не е моя работа. Аз трябва само да те пазя, докато хванем убиеца.

Диценза навря нова шепа картофи с кетчуп в устата си и ги прокара с бира.

Смолев забеляза термостат на стената до вратата на банята. Настроен беше за шестдесет и пет градуса^[1] и той се чувстваше добре, но го намали.

— Каж ми, Франк, защо плати за убийството на Вандермайер?

Диценза се изсмя подигравателно.

— Това е само между мен и адвоката ми.

Смолев седна срещу него.

— Хайде, Франк, на мен можеш да кажеш.

Диценза разхлаби вратовръзката и горното копче на ризата си.

— Не би било умно от моя страна да ти кажа, нали?

Отблъсна чинията настрана.

— Нещо не е ли наред с храната?

— Вече не съм гладен. Може би стекът се е развалил.

Смолев вдигна чинията до носа си.

— Мирише ми добре. Тук храната трябва да е първокласна.

— Така ли? Е, може би готвачът има лош ден.

Диценза отпи още от бирата, а после се отпусна на дивана.

— Значи, искаш да разбереш защо поисках да елиминират Вандермайер? Предполагам, няма да ми навреди, ако ти кажа, като знам каква сделка изработи моят адвокат. Обвинението в заговор е снето, нали?

— Такава е сделката, Франк.

— Колко са ти казали?

— На мен? С мен се отнасят като с гъба.

— Гъба ли? — свъси вежди Франк.

— Знаеш де, държат ме на тъмно и ми бутат само лайна.

Отначало Диценза не схвана шегата, но после се разсмя.

— Добре го каза, Джими. Гъба. Добре.

Взе една бяла салфетка и обърса челото си с нея.

— Той уби брат ми.

— Така ли?

— Уби го, или е платил да го убият. Резултатът е един: мъртъв брат.

— И как така?

Диценза разкопча още едно копче на ризата си.

— Заедно разработвахме една сделка във Флорида, за хотели. Вандермайер даваше повечето пари, аз се занимавах с юридическата работа и търсех допълнителни инвеститори и екип мениджъри. Брат ми Рик ми помагаше. Правеше каквото трябва, за да може всички да са щастливи. Още беше хлапе. Двадесет и пет годишен. Тъкмо излязъл от Харвард.

Диценза разтърка гърлото си.

— Боже, колко съм жаден — каза. — Ще ми донесеш ли вода?

Смолев щеше да се възпротиви, но виждаше, че Диценза се измъчва. Отиде в банята и напълни една стъклена кана с вода.

— Защо Вандермайер уби брат ти? — извика той през отворената врата.

— Има си една сътрудничка, азиатка. Китайка или нещо такова. Винаги е с нея, никъде не ходи сам. Нещо като съветничка му е и господ знае какво още. Веднага намрази Рик. Не искаше да има нищо общо с него. Къде е водата?

— Идва. — Смолев подаде чашата на Диценза, като внимаваше да не я разлее.

— Изглежда, тя каза на Вандермайер, че на Рик не може да се има доверие — продължи Диценза, като пое чашата от Смолев и отпи жадно. После я сложи на масичката за кафе. — Странното беше, че излезе права. Дори аз не знаех. Той смяташе да вкара пари на мафията в инвестицията чрез една компания в Бахамските острови. Беше загубил една сумичка на хазарт и някакви доста кофти момчета го натискаха здраво.

Смолев отиде до прозореца и се загледа навън. Камионът от пералнята излизаше от паркинга.

— Значи Вандермайер го е убил?

— Не веднага. Рик отиде да говори с момичето. Нещата излязоха от контрол.

— Излязоха от контрол ли? В какъв смисъл?

— Зависи на кого ще повярваш. Рик каза, че тя го подвела, а тя — че той искал да я изнасили. След два дни Рик изчезна и сделката се развали.

Смолев видя един мъж да излиза от предния вход на хотела. Позна го смътно, но не можеше да си спомни къде го е виждал.

— Знаех, че е Вандермайер, но не можех да ида в полицията, нали? Един приятел в Далас ми даде телефонен номер, каза ми, че някакъв швейцарски банкер може да ми свърши работа за половин милион долара. Джими, не ми е добре. Май ми трябва лекар.

Смолев почука с пръсти по перваза, като гледаше в мъжа, който се отдалечаваше от хотела. Свъси вежди. Изведнъж разбра, че мъжът е сервитьорът, който беше донесъл храната на Диценза. Но сега изглеждаше различно. Косата му беше по-къса и нямаше мустаци. Смолев се извърна. Диценза лежеше по гръб на дивана с отворена уста, гърдите му се повдигаха. Разпенена бяла слюнка течеше от устните му и очите му бяха разширени и оцъкдени.

— О, мамка му — изстена Смолев.

Изтича при Диценза.

— Тед! — изкрещя. — Ела тук.

Краката на Диценза започнаха да се мятат и Смолев натисна раменете му върху дивана.

— Опитай да лежиш спокойно, Франк. Колкото повече се движиш, толкова по-бързо ще се разпространи отровата.

Вратата се отвори.

— Искаше ли... — поде Верити, но спря, като видя какво става. — Какво...

— Сервитьорът! — прекъсна го Смолев. — Сега е с къса коса и без мустаци и носи черно кожено яке и дънки. Излезе пеша, но сигурно наблизо има кола. Тръгвай!

Смолев се изправи и отиде до телефона, а Верити изтича по коридора. Каза на едно момиче на рецепцията да се обади за линейка и

да провери има ли лекар в хотела. Тресна слушалката върху телефона и се върна при Диценза. Той беше извил гръб и сухожилията на врата му бяха изопнати като стоманени въжета. Диценза изгруктя и дясната му ръка стисна рамото на Смолев като менгеме. Измърмори нещо неразбираемо.

— Ще се оправиш, Франк — каза Смолев. — Само лежи спокойно.

Диценза ритна с крак и едната бутилка се изтърколи по килима. Смолев осъзна, че отровата трябва да е била в бирата. Наруга себе си, наруга и сервитьора и неговите бели ръкавици. Нямаше пръстови отпечатъци, а описанието щеше да е напълно безполезно. Единствената му надежда беше, че Верити ще задържи мъжа, но знаеше, че тя е напразна. Убиецът беше професионалист. Внезапно Диценза се скова, а после се отпусна върху дивана. Смолев опипа врата му за пулс, но знаеше, че си губи времето. Диценза беше мъртъв. Също като кариерата ми във ФБР, помисли си Смолев.

Разговорната уредба на бюрото звънна. Крамър погледна Су Мин с очакване, тя дойде и натисна един бутон.

— Да, Джени? — запита.

— Господин Тарланов е тук — каза секретарката.

Крамър стана и издърпа маншетите на ризата си, а Су Мин отвори вратата на офиса. Чу Алан да спори с посетителя и излезе, за да види какъв е проблемът. Един висок мъж в кафяв шлифер стоеше до бюрото на Джени, притиснал алуминиев куфар до гърдите си с разтревожено изражение. Беше към четиридесетгодишен, с дебели вежди, които почти се събираха над носа му. Изглеждаше зле обръснат, лицето му беше изпито и уморено.

Алан стоеше пред него с разперени ръце и блокираше пътя му. Тарланов говореше нещо бързо на руски и клатеше глава. След това каза на английски със силен акцент:

— Не, не. Оставете ме.

— Стойте където сте, господин Вандермайер — каза Алан, като продължаваше да блокира Тарланов.

Мартин се премести и застана между Крамър и руснака.

— Какъв е проблемът? — запита Крамър Су Мин.

Тя каза нещо на Тарланов и той отвърна, очевидно облекчен, че някой говори собствения му език.

— Не иска да отвори куфарчето — каза тя.

— Защо?

Руснакът, изглежда, разбра въпроса, защото отново каза нещо на Су Мин. Тя кимна и погледна Крамър.

— Казва, че ще го отвори само пред теб.

— Трябва да го претърсим, Су Мин — каза Алан. — Кажи му.

Су Мин понечи да преведе, но Тарланов вече клатеше глава.

Крамър разбра, че той разбира поне малко английски.

— Върнете се в офиса и затворете вратата, господин Вандермайер — каза Алан.

— Няма проблем, Алан — отвърна Крамър. — Су Мин, кажи му, че само ще го опипаме, нищо повече. Може да отвори куфара в моя офис, но просто искаме да сме сигурни, че няма оръжие.

Су Мин мина край Мартин и заговори меко на руснака, сякаш опитваше да успокои подплашен кон. Той кимна, все още нервен, но после остави куфарчето на пода и вдигна ръце. Гледаше в Крамър, докато Алан го претърсва.

— Охо, какво е това? — каза Алан и посегна зад гърба на Тарланов.

Ръката му се появи с малък автоматичен пистолет и той го вдигна, за да може Крамър да го види. Мартин избута Крамър назад в офиса и извади своя пистолет.

Тарланов заговори бързо на руски, докато Алан го претърсваше.

— Казва, че това е за самозащита — обясни Су Мин. — Лондон бил опасен град.

Алан извади малък спрей от джоба на руснака. Разгледа го и внимателно го помириша. Сбърчи нос.

— „Мейс“ е — каза той.

Руснакът кимна енергично.

— За защита.

— Говорите ли английски — запита Крамър.

Тарланов се усмихна предразполагащо.

— Малко.

— Това е всичко — каза Алан и отстъпи назад. Избърса очите си, които бяха започнали да сълзят от спрея. Погледна пистолета в дланта

си. Малък, автоматичен, не много по-голям от този, който Крамър държеше в презраменния си кобур.

— Може ли? — запита Крамър, като протегна ръка. Алан му даде оръжието. Крамър не разпозна марката, макар че на цевта имаше надпис на руски.

— За самозащита — повтори руснакът.

Крамър извади пълнителя, пъкна го в джоба си и върна пистолета на руснака.

— Ще се чувствам по-спокоен, ако прегледам куфара — каза Алан на Крамър.

— Не. Само господин Вандермайер — настоя Тарланов със силния си акцент.

— Наблюдавай го, Мартин — каза Алан.

Мартин изръмжа. Той все още държеше автоматичния си пистолет в ръка. Алан кимна на Крамър да се върне в офиса и го последва, като затвори вратата зад себе си.

— Същата стойка горе-долу и не съм сигурен с акцента, освен това има пистолет. Може да е той, Майк.

Крамър направи гримаса.

— Според мен не се преструва. А нашият човек няма просто така да влезе тук, а сигурно щеше вече да е стрелял по теб и Мартин, а след това да ме е гръмнал и мен. Досега не е позволявал някой да го претърсва, просто почва да стреля.

Алан въздъхна дълбоко.

— Не искам да те оставям сам с него.

— Къде ще иде, Алан? Двамата с Мартин ще бъдете от другата страна на вратата. Това ще е самоубийство, а ние знаем, че убиецът не иска да умира.

Алан помисли няколко секунди.

— Добре. Но стой близо до него, внимавай, като отваря куфара и ако предприеме нещо заплашително...

— Да действам първи. Да, знам.

Алан изгледа Крамър в очите, а после се върна и отвори вратата.

— Нека влезе — каза той на Мартин.

Мартин спусна пистолета и отстъпи място на Тарланов. Руснакът взе металното куфарче и го внесе в офиса. Су Мин затвори вратата и

застана с гръб към нея. Тарланов кимна и се усмихна на Крамър, като сложи куфара на бюрото му.

— Не очаквах, че говорите английски — каза Крамър.

Тарланов свъси вежди и погледна Су Мин. Тя преведе и той сви рамене.

— Малко — каза.

— От коя част на Русия сте?

Тарланов отново се обърна веднага към Су Мин и Крамър разбра, че руснакът говори съвсем слабо английски.

Су Мин погледна Крамър.

— Мисля, че не трябва да му задаваме въпроси — каза бързо тя, за да не я разбере руснакът.

Крамър вдигна вежди.

— Запитай го откъде е, моля те.

Су Мин си придаде строго изражение.

— Нека не правим сцени — каза Крамър с любезна усмивка.

За момент Су Мин изглеждаше, сякаш е готова да спори, но след това проговори на Тарланов.

— Санкт Петербург — каза тя.

Крамър кимна.

— Добре. Да видим какво има в куфара.

Той посочи куфара и направи движение, сякаш го отваря. Руснакът кимна. Бръкна в джоба на шлифера си и Крамър застана нащрек, макар да знаеше, че Алан го претърси щателно. Ръката на Тарланов се появи с връзка ключове. Разрови я и с един от тях отвори ключалките.

Крамър се премести около бюрото така, че да застане зад руснака. Надникна над рамото му, когато вдигаше капака. Затаи дъх и ръката му се насочи към скрития пистолет.

Капакът се отвори и Крамър забеляза свитък листове. Тарланов ги взе и му ги подаде. Каза нещо на руски и Су Мин преведе:

— Това са документите за технологията и подробности за наличните количества.

Крамър разгърна листовите. Те бяха изцяло на руски и текстът беше изпъстрен с химически символи и уравнения. Той ги даде на Су Мин.

— Разбираш ли нещо?

Докато тя четеше, Тарланов застана отстрани и махна с ръка към отворения куфар. По-голямата му част беше запълнена със сив дунапрен, но в средата, разположена в тясна кухня, се намираще метална бутилка с формата на снаряд, сива в горната част, червена почти до края и с месингова капачка отдолу. Обектът беше около двадесет сантиметра на дължина с руски надписи върху червената част, предимно цифри.

Крамър се наведе над куфара и го разгледа, като се почесваше замислено по брадата. Сигурен беше, че това не е снаряд. Всъщност не приличаше на нито едно от оръжията, които беше виждал.

— Питай го дали мога да го докосна — каза той на Су Мин.

— Мисля, че идеята не е добра.

— Питай го — повтори Крамър с възможно най-любезен глас. Не искаше Тарланов да разбере по гласа му, че има нещо нередно.

Су Мин проговори на Тарланов на руски, изслуша отговора му и каза:

— Не е опасно.

Крамър вдигна енергично бутилката. Тежеше няколко килограма.

— Но казва да внимаваш да не го изпуснеш — добави Су Мин.

Крамър завъртя предмета в ръцете си. Беше гладък, без нитове или винтове и месинговата капачка изглеждаше като завита в червената метална част. Напомняше му на играчка за коледна елха, но много, много по-голяма.

— Откъде е? — запита Крамър.

Когато Су Мин не преведе, Крамър се обърна и я изгледа. Тя го наблюдаваше гневно, скръстила ръце на гърдите си.

— Не това се иска от нас.

— Усмихвай се, хлапе — каза Крамър. — И прави каквото ти казвам.

Руснакът погледна Су Мин с очакване. Тя се усмихна насила и му проговори на руски. Отговорът му се състоеше от една дума:

— Екатеринбург — каза Су Мин. — Това е град в Уралските планини, на около 600 километра от Москва.

Крамър кимна. Тарланов проговори отново и Су Мин се заслуша внимателно.

— Но това е произведено в Красноярск-26, военен град в Зеленогорск — преведе тя.

Крамър не можа да разбере нищо от надписа върху бутилката и затова я върна на мястото ѝ в куфара. Много му се искаше да пита руснака какво има вътре, но това беше невъзможно: очевидно е, че Вандермайер би знаел какво му носят.

— Колко струва? — запита той.

Руснакът отговори с безгрижно свиване на рамене.

— Зависи колко желаете — каза жената. — Базовата цена е четиристотин хиляди долара за килограм.

Руснакът затвори куфара.

— Питай го колко може да осигури — помоли Крамър.

Су Мин се обърна към Тарланов на руски. Той кимна, а после се извърна и тръгна към вратата. Крамър разбра, че Су Мин му е казала, че срещата приключи. Тя се втурна пред руснака, отвори вратата и го изкара, преди Крамър да успее да протестира.

В мига, когато руснакът излезе от офиса, Су Мин затвори вратата и застана с гръб към нея, с гневно бляскащи очи.

— Не трябваше да го питаш нищо — каза тя. — Господин Вандермайер каза, че трябва само да вземеш пратката. Не постъпи както ти е казано.

— Той е твой шеф, не мой.

— Можеше да развалиш всичко.

Крамър сви презрително рамене.

— Това не е мой проблем.

Посочи куфара.

— А това какво е, по дяволите? Какво е толкова важно, че се прави в руски военен град и струва четиристотин хиляди долара килограма?

— Не е твоя работа.

— Грещиш, Су Мин. Грещиш много. Аз се грижа за съдържанието на куфара, каквото и да е то, аз отговарям за него и ако е някакво биологично оръжие, имам право да знам.

— Не е биологично оръжие — каза тя и се нацупи като малко момиченце, което не получава каквото иска.

— Така казваш ти. Ами ако го изпусна, ако колата катастрофира? Да предположим, че съдържанието на бутилката изтече. Можем всички да умрем.

Су Мин поклати глава.

— Безопасно е.

— Откъде знаеш?

Тя размаха печатните листове пред лицето му.

— Защото така пише тук, ето откъде знам. Докато не бъде активирано, е практически инертно.

— Активирано ли? Какво искаш да кажеш? Какво е това, Су Мин?

Тя потупа листовете върху дланта си, докато го гледаше.

— Червен живак. Мостра за проверка от господин Вандермайер.

— Червен живак? — повтори Крамър. — Какво е това, някакъв експлозив ли?

— Не трябваше и това да ти казвам — отвърна жената.

Крамър отиде до нея. Тя изглеждаше толкова дребна пред него. Едва достигаше до рамото му и трябваше да вдига глава, за да го гледа в очите.

— За какво се използва? — настоя той.

Су Мин свъси вежди.

— Предимно за детонатори.

— За бомби ли?

Тя кимна.

— Но има и цивилно приложение. Миннодобивните фирми го използват при извличането на злато от рудата.

Крамър продължаваше да я гледа. Но беше сигурен, че тя не му казва всичко.

Мери погледна часовника си.

— Дали да сложа още пари в апарата? — запита тя.

Линч протегна ръка пред себе си и отвори и сви юмруци. Въздъхна.

— Да, май трябва.

Почука с пръсти по волана, докато гледаше през оживената улица към сградата с офиса на Вандермайер.

— Покажи се, покажи се, където и да си — прошепна той. Мери излезе от колата, сложи монети в паркинговия апарат и отново седна на мястото си.

— Разбира се, Крамър може и да не е тук.

— Тук е — отвърна Линч. — Сигурен съм.

— Искаш ли нещо за ядене? Сандвич или нещо друго?

Линч поклати глава. Потри се по тила. Изпитваше болка навсякъде по тялото. Имаше чувството, че е седял в колата с месеци.

— Може би едно кафе.

— Уморен ли си?

— Съсипан.

— Пет минава. Офисите скоро ще затварят. Аз ще взема кафе, преди да излезе тълпата.

Посегна към дръжката на вратата, когато Линч се изправи рязко.

— Чакай.

Ръката на Мери отскочи от дръжката, сякаш от електрически удар.

— Какво?

— Виж! — Линч кимна към блока. Там беше спрял един мерцедес и шофьорът, едър мъж в тъмносин костюм и шапка с козирка излизаше от него.

— Това е същата кола, с която бяха в Уелс — каза Мери.

— Същият модел. Друг номер. Но това е шофьорът.

Той запали двигателя.

— Извади картата. Пиковият час не е най-подходящ за следене из лондонските улици.

Линч подкара колата и даде мигач, че ще завие надясно. Искаше да е сигурен, че няма да го блокират в страничната уличка, когато мерцедесът тръгне. Една жена на средна възраст с раздрънкана кола светна с фаровете и Линч вкара своя ровър в трафика. Можеше да паркира само на една двойна жълта линия, но не смяташе, че ще се наложи да чака дълго, затова спря и се вгледа в мерцедеса в огледалото си за обратно виждане. Мери се извърна на седалката, за да наблюдава сградата.

— О, мамка му — каза Линч тихо.

Един чернокож полицай вървеше към тях с бележник в ръка. Намираще се на петдесетина крачки. Вървеше целенасочено към тяхната кола. Мери отвори вратата.

— Какво правиш?

— Ще говоря с него — каза тя.

Излезе от колата и тръгна към полицаия, усмихната и с карта в ръка. Каза нещо на полицаия и му показа картата. „Умно момиче“, помисли си Линч, но се съмняваше, че ще си спечелят повече от минута-две. Полицаят взе картата от Мери и започна да ѝ обяснява и да сочи надолу по пътя.

Линч се обърна, за да погледне през задното стъкло на ровъра. Вратата на сградата се отвори, но излезе една млада жена.

— Хайде, хайде — промърмори Линч.

Чувстваше се открит и уязвим тук на двойната жълта линия и с полицаи само на няколко метра от него. Наблизо нямаше други места за паркиране и ако трябваше да се махнат, щеше да се наложи да се върнат обратно, но в натовареното движение това щеше да им отнеме цели векове. Вратата на сградата отново се отвори и шофьорът излезе. Застана на входа, огледа се наляво и надясно, а после задържа вратата отворена. Излезе още един едър мъж с тъмносив костюм и Линч го разпозна веднага: същият, който се разхождаше с Крамър в училището в Уелс.

Мери все още разговаряше с полицаия. Линч не искаше да рискува и да натиска клаксона, въпреки че улицата беше претъпкана с коли и пешеходци. Светна с фаровете два пъти и тя му махна, преди да види двамата мъже. Мери взе картата от полицаия, каза нещо и след това бързо тръгна към колата. Линч не отделяше очи от огледалото. Излезе и трети човек. Линч присви очи. Крамър беше. Носеше алуминиево куфарче.

Мери влезе в колата и затвори вратата. Полицаят продължаваше да върви към тях. Мери свали стъклото и му отправи широка усмивка.

— Благодаря ви за помощта — извика тя и размаха картата към него.

Той отмина, но погледна към тях през рамо.

— Трябва да тръгваш — каза Мери. — Гледа ни.

— Престори се, че ми даваш указания — отвърна Линч.

Мери се наведе и демонстративно вдигна картата пред него, докато той продължаваше да гледа в огледалото. Тримата мъже се качваха в мерцедеса. Двамата едри мъже действаха бързо и Линч осъзна колко умно охраняваха Крамър. Младата азиатка излезе от сградата и сама отвори задната врата на колата. Мери продължи да

сочи картата и да кима. Линч поклати глава, сякаш съгласен с нея. В огледалото видя, че полицаят се отдалечава.

— Добре, тръгва — каза Линч.

Мерцедесът се отдели от бордюра. Като се изравни с ровъра, Линч обърна глава настрани. Пропусна две коли и след това се включи в движението. Мери държеше картата отворена в скута си и продължаваше да я гледа, докато Линч следваше мерцедеса. Движението беше бавно и Линч не се притесняваше, че мерцедесът ще му се измъкне, но искаше да е близо до него, в случай че го задържат някои светофари.

Едно такси се навря пред него и той изпсува.

— Завива наляво — каза Мери.

Линч даде мигач и последва мерцедеса по страничната улица. Мерцедесът направи още два завоя бързо един след друг. За момент Линч се замисли дали шофьорът не ги е забелязал, но след това изминаха почти цяла миля в права посока. Линч остави да го надминат две коли, но гледаше да не изостава.

— Фулъм — обади се Мери. — Тръгнаха са към Фулъм. Сигурно ще пресичат реката.

— Ако ще се връщат в Уелс, ще ме ядосат страшно — отвърна Линч през зъби.

— Не, отиват на североизток. За Уелс трябва да поемат на запад по шосе М4.

Минаха край антикварни магазини, пълни с позлатени мебели и екстравагантни осветителни тела, а след това край един футболен стадион.

— „Челси“ — каза Мери. — Тук играе „Челси“.

Трафикът се поразреди и Линч изостана, като остави доста място до мерцедеса. Нямахше голяма вероятност да го загуби — шофьорът спазваше ограничението на скоростта с религиозна точност.

— Мисля, че ни следят — каза Мартин, като погледна в огледалото.

Су Мин понечи да се обърне, но Крамър протегна ръка и хвана нейната.

— Не се обръщай.

— Сигурен ли си? — попита той Мартин.

— Забелязах ги преди пет минути, но това е най-хубавият път за Челси Харбър и сигурно е съвпадение. Двама души, едната е жена, струва ми се.

— Нашият човек обикновено работи сам — каза Алан.

— Да, но невинаги — отвърна Крамър. — Помниш ли убийството в Киприано? Наблизо е имало моторница, която го е взела. Има и други случаи, при които негов човек кара колата, с която избягва.

Алан обърна глава и леко завъртя страничното огледало така, че да вижда зад мерцедеса.

— Металносивият ровър ли?

— Точно той — отговори Мартин. — Не е някой от нашите, нали?

— Не, не е, мамка му. А ако беше наш, щях да им откъсна топките и да ги сложа на препечена филийка. Можеш ли да разчетеш регистрационния номер?

— Много далече са — каза Мартин. — Да им се измъкна ли?

Алан го погледна с укор.

— Ако им се измъкнем, ще знаят, че сме ги открили. А не това опитваме тук, нали?

— Шегувах се, Алан — каза Мартин.

— Забави, за да видя дали мога да им взема номера.

— Предполагам, че трябва да го направя, без да натискам спирачките, нали?

Мартин се усмихна на Алан и вдигна крак от газта.

Алан наблюдаваше ровъра в огледалото.

— И той забавя.

Шофьорът на черното такси зад тях натисна нетърпеливо клаксона си. Мартин отново ускори.

— Карай към апартамента — каза Алан. — Не могат да направят нищо, докато сме в колата. Да видим какво ще стане, като стигнем Челси Харбър.

Крамър се усмихна на Су Мин.

— Всичко ще бъде наред.

Жената кимна неубедително. Крамър разбра, че все още държи ръката ѝ. Пусна я и скръсти ръце.

— Може да не е той.

— Още са там — обади се Мартин.

Крамър стисна ръцете си. Усещаше как пистолетът притиска ребрата му, но това не го успокояваше.

Мартин сви по пътя към Челси Харбър, като местеше бързо очи между огледалото и пътя напред.

— Дава мигач — каза той. — Да, идва. Все още е прекалено далеч, за да видя регистрационния му номер.

Минаха край хотел „Конрад“ към високия блок с апартаментите със сините балкони и подобния на пирамида покрив. Мартин сви наляво, за да мине около паркинга.

— Фалшива тревога — обади се Алан. — Спират пред хотела.

Крамър опита да се отпусне. Освободи ръцете си, облегна глава на седалката и въздъхна. Сърцето му биеше бързо и дланите му се бяха изпотили.

— Добре ли си? — запита Алан, като влязоха в подземния гараж и спряха пред вратата за блока.

Крамър кимна мълчаливо. Мартин и Алан излязоха от колата и отидоха до вратата. Районът пред входа беше чист, но двамата мъже застанаха като защитна преграда, докато го съпровождаха към входа. Портиерът им кимна.

Те взеха асансьора до приземния етаж и тръгнаха през фоайето с мраморния под. Дежурният портиер не беше същият от сутринта, когато излязоха. Беше по-млад, със слабо лице и бледосини очи. Крамър премести металния куфар в лявата си ръка. Портиерът махна за поздрав на Алан, а после бръкна под плота на гишето. Крамър застана нащрек и сви пръстите на дясната си ръка.

— Спокойно — каза Алан с крайчеца на устата си. — От нашите е.

Портиерът измъкна един плик и го подаде на Су Мин, докато Алан и Мартин вървяха от двете страни на Крамър към асансьора.

Мери отвори вратата на ровъра и седна със зачервено от възлнение лице.

— Влязоха в жилищния блок, високия. Двамата едри мъже стояха съвсем близо до него, когато влизаха.

— Телохранители са значи — отговори Линч.

— За какво му е на Крамър телохранител? — запита Мери. — Смяташ ли, че знаят, че го търсим?

— Не виждам откъде могат да знаят — каза Линч. — Освен това няма логика. Ако се опитват да го пазят, ще го скрият някъде. Англичаните могат да му дадат нова самоличност, нов паспорт и билет за всяка точка в света. Нямаше да го излагат на показ така. Може би Вандермайер е в апартамента. Какво направиха с колата?

— Шофьорът излезе след няколко минути и я паркира.

— Значи ще поостанат, а? И кое е момичето с тях?

Мери сви рамене.

— Не знам. Но телохранителите определено не пазят нея. Тя ги следва.

Линч цъкна с език. Имаше този навик, когато беше нервен, и не осъзнаваше, че го прави, докато Мери не почна да го имитира.

— Извинявай — каза той. — Винаги правя така, когато мисля, още от дете. Адски ядосвах учителите по време на изпит.

— Сигурно. За какво мислиш?

— Какво да правим?

— Какви възможности имаме?

Линч наведе глава настрани, като се вгледа в Мери.

— Можем да продължим да го следваме и да разберем какво прави. Или да се оттеглим, да видим дали телохранителите са постоянно с него. Или пък можем да нападнем сега.

Мери сложи ръка на рамото му.

— Знаеш ли аз какво бих направила?

Линч се вгледа в очите ѝ.

— Да. Знам какво искаш.

Въздъхна и потри ръце по лицето си.

— Скапан съм — каза той. — Каквото и да правим, трябва да си починем малко.

Мери кимна към хотела.

— Е, намираме се точно където трябва.

Веднага щом влязоха в апартамента, Су Мин изчезна по коридора към спалнята с металното куфарче. Крамър чу да се затваря

една врата и реши, че навярно тя слага куфарчето в сейфа на Вандермайер. Мартин отиде към кухнята и Крамър и Алан го последваха.

— Умирам от глад — каза Мартин. — Отвори вратата на хладилника и надникна вътре. — Исусе Христе, та тук има храна за цял полк!

Свали сакото си, закачи го на облегалката на един стол, разкопча кобура си, после си свали ризата, под която се разкри тъмносинята му бронирана жилетка. Откачи залепящите я ленти, измъкна я и я пусна върху масата. Масата се разклати.

— Значи ще ти стигне до утре — обади се Алан и включи електрическата кана.

Мартин си облече ризата, взе от хладилника една кора яйца, пакет бекон в найлонова опаковка, пакет кренвирши и бучка масло.

— Виждате ли някакъв хляб? — попита той.

Крамър посочи голяма кутия от неръждаема стомана с гравирани отстрани надпис „ХЛЯБ“.

— Гадая, но според мен хлябът е там.

Мартин натрупа продуктите върху дъската до печката и отвори кутията за хляб.

— Идеално — каза и извади самун хляб „Ховис“. — Обичам пържен хляб.

От една кука на стената висеше голям тиган и Мартин го взе.

— Едно яйце или шест? — запитва Алан.

— Две. Пържени. Черни отдолу, рохкави отгоре, както винаги ги правиш.

— Майк?

Крамър поклати глава.

— Ти хич не се тревожиш за нивото на холестерина, а? — запитва Мартин. — Тази Су Мин май те накара да се замислиш за здравето си.

— Да, и истински се интересува от теб — добави Алан.

— Стига де — каза Крамър. — Тя просто си върши работата.

Мартин отвори със зъби опаковката бекон и пусна резените в тигана. Те започнаха да цвърчат и Мартин ги побутна с пластмасова бъркалка.

— Някой от вас двамата чувал ли е за червен живак? — запитва Крамър, като се облегна на кухненската врата.

— Измама е — каза Алан.

Отвори един от кухненските шкафове, погледна вътре и отново го затвори.

— Какво искаш да кажеш?

— Измислица. Няма такова нещо.

Алан отвори друг шкаф и извади буркан кафе. Сне капачката. Хартиеният уплътнител под нея беше недокоснат.

— От години се говори, но според Министерството на отбраната такова нещо няма.

Крамър прокара ръка през косата си.

— А какво би трябвало да представлява?

— Нещо свързано с ядрените оръжия. Предполага се, че ги прави по-ефективни или нещо такова. Би трябвало да е тайно руско оръжие, имаше слухове, че са го изобрели малко преди края на Студената война.

— А ти защо казваш, че е измислица?

— Защото още никой не го е пипнал. — Алан сипа с лъжичката кафе в три чаши. — Непрекъснато се появява по някой посредник, който твърди, че има от тази стока, но винаги се оказва, че е нещо друго. Руската мафия прави състояние, като будалка арабски купувачи.

— Да бе, чалмалиите купуват всичко — съгласи се Мартин и пусна кренвирши в тигана. — Освен пясък, мисля.

— Е, ако е измислица, защо продължават да го купуват?

— Защото — отговори Алан — винаги има вероятност да съществува и силните на деня да лъжат.

— А те защо биха лъгали? — запита Крамър.

— По навик — отговори Мартин, но Алан и Крамър не му обърнаха внимание.

Алан наля гореща вода в чашите и разбърка кафето.

— Аз чух, че ако това нещо е както руснаците го рекламират, то с него може да се направи атомна бомба колкото грейпфрут.

— Значи опитват да го спрат?

— Ако съществува — каза Алан. — И то с адски голямо „ако“. Руското правителство казва, че няма такова нещо.

— Да, те биха казали такова нещо, нали? — подхвърли Мартин.

Премести ловко с вилицата кренвирши и бекон в две чинии, а след това започна да чуپی яйца с една ръка върху горещата мазнина.

— Да, но ако съществува и ако руснаците го имат, биха го продали на янките, или янките биха платили, за да го махнат от пазара.

— Да, май е така.

Крамър не изглеждаше да е много убеден и Алан вдигна поглед от чашите за кафе.

— Хей, чакай малко. Да не казваш, че това е съдържанието на куфарчето? Вандермайер купува червен живак?

— Така ми каза.

— Е, губи си времето — отвърна Алан и подаде едната чаша на Крамър.

— Има и документация — каза Крамър.

— Предполагам, на руски.

Крамър кимна.

— Значи може да е и друго?

— Да. — Крамър остави чашата върху дъската до печката. — Но Вандермайер не ми прилича на човек, който би се хванал на такава въдица.

Мартин извади пържените яйца от тигана с пластмасовата бъркалка и постави на тяхно място две филии кафяв хляб.

— Е, това не е наш проблем, нали?

— Май си прав — каза Крамър. — Ти откъде знаеш толкова по този въпрос, Алан?

— Знам само каквото съм чел от вестниците. И мисля, че „Нюзуик“ писа нещо преди време. Хей, Мартин, аз искам пържена филия, не кремирана.

Той застана зад Мартин и надникна над рамото му в тигана и цвърчащото му съдържание.

— Малко въглен не вреди — отвърна Мартин и обърна филията.

— Важното е, че Вандермайер ми предложи пари, за да не допусна никой да не пита за куфара.

— Колко пари?

— Много.

— Ами вземи ги — каза Алан.

Бръкна в тигана, взе едната филия с пръсти и я пусна в чинията си. Изглежда намръщено Мартин.

— Той не би го направил, освен ако не е сигурен, че става въпрос за истинска стока, нали?

— По дяволите, Майк, не знам. Може би има повече пари, отколкото разум.

Алан занесе чинията си в хола. Крамър го последва. Алан седна в един от фотьойлите от кожа и стомана и започна да се храни от чинията, която сложи в скута си.

— На твое място бих взел парите, бих предал куфарчето и не бих му мислил — каза той.

Линч отиде до прозореца и погледна към жилищния блок.

— Отлично.

По-долу виждаше входа на блока, макар и от прекалено голям ъгъл, за да може да надникне във фойето.

— Стаята е съвсем наред — каза Мери и пусна чантата си върху голямото легло. — И така трябва, за тази цена.

— Аз имах предвид гледката — обади се Линч.

Мери отиде при него. Облегна глава на рамото му, загледана в блока отсреща.

— Той е там — прошепна тя. — Копелето, което уби родителите ми, е там.

Потрепери, сякаш усетила течение.

Линч се питаше на кой ли етаж е Крамър. Не можеше да надникне в апартаментите, защото или прозорците бяха леко оцветени, или пък вечерното слънце се отразяваше в стъклото. Както и да е, прозорците на блока гледаха Линч празни, като очите на мъртвец. Той се обърна настрана.

— Трябва да взема душ.

Банята беше луксозна, със златни аксесоари и безупречен мрамор. Линч се съблече и пусна водата. Огледа се в огледалото над мивката. Изглеждаше уморен, бялото на очите му беше изпъстрено с червени жилчици, а косата му бе мазна и рошава. Притесняваха се, че с разтревожения си и уморен външен вид ще предизвика въпроси на рецепцията, и затова Мери беше говорила с хората и използва собствената си кредитна карта, за да плати за стаята. На него му трябваше единствено да се измие и да поспи няколко часа. После щеше да измисли как да продължи.

Пристъпи под душа и остави димящата гореща вода да се плиска по лицето и врата му. Насапуниса се със затворени очи, докато водата падаше върху уморените му мускули.

Не чу Мери да влиза в банята и подскочи при допира на ръцете ѝ около кръста му.

— Успокой се, момче — каза тя и се притисна към гърба му.

Ръката ѝ се спусна между краката му и го хвана за члена. Линч понечи да се обърне, но Мери го стисна по-силно и му каза да не мърда. Той вдигна ръцете си и се облегна на плочките, докато Мери продължаваше да го гали.

Тя го целуна между лопатките, а меките ѝ гърди се притискаха в гърба му, докато го възбуждаше с ръце.

— Кажи ми какво ще правиш, Дермот?

Ръцете ѝ се свиха още и той изохка. Тя отпусна хватата си и го разтри агонизиращо бавно, възбуждащо, докато го накара да полудее от желание.

— Кажи ми, Дермот. Кажи ми какво ще правиш?

Линч отново опита да се обърне, но тя го притисна към стената на душа, без да го пуска.

— Ще го убия — изохка той. — Ще го застрелям като бясно куче.

Мери го пусна и той бързо се извърна. Грабна я и я вдигна. Тя се отблъсна от него със суров поглед.

— Обещаваш ли? Заклевах ли се, че ще го направиш?

— Да — изпъшка той.

Мери вдигна крака и той я натисна до стената и проникна в нея толкова силно, че почти я накара да изпищи.

Крамър вървеше към своята спалня. Изпод вратата на кабинета на Вандермайер се виждаше светлина. Той спря и се заслуша, но не чу нищо и почука леко. Су Мин запита кой е.

— Аз съм.

— Какво искаш?

Крамър се замисли за няколко секунди. Не беше сигурен, че иска нещо или пък защо беше почукал на вратата.

— Влез — каза тя накрая.

Крамър отвори вратата. Су Мин седеше на черен кожен диван в другия край на стаята, свила крака под тялото си. До себе си имаше малка купчина хартия и в ръце държеше един лист. За своя изненада, Крамър забеляза, че тя носи очила с овални стъкла и тънка телена рамка. Тя ги свали, когато вдигна поглед към него.

— Какво има, Майк Крамър? Не можеш ли да спиш?

Той отиде до прозореца. Стаята беше колкото голямата спалня, с изглед на север, към хотела с извитите балкони и бели каменни стени, и към тухлените офисгради на Челси Харбър. Между блока и хотела имаше малко пристанище за яхти с канал към Темза. Яхтите в пристанището бяха големи, скъпи модели, от онези, с които човек трябва да се покаже, а не да плава. От лявата и дясната страна на пристанището имаше жилищни блокове, чиито стени се белееха и блестяха като яхтите във водата.

— Съжалявам за онова, дете стана по-рано — каза Крамър. Тръгна из стаята. Стената в другия край беше облицована с огледални плочки, от което офисът изглеждаше два пъти по-голям от реалните си размери. Той загледа Су Мин в огледалната стена. Тя приличаше на ученичка, която учи за важен изпит.

— По-рано?

— Онази работа с руснака. Нещо не бях наред.

Тя не отговори и той се обърна с лице към нея. Су Мин го наблюдаваше с развеселена усмивка.

— Ти беше като дете, на което са казали, че все още не може да отвори коледния си подарък.

Крамър се ухили виновно.

— Да, държах се като дете, нали?

— Не си от хората, които обичат тайните. Но си прав, държа се зле. Можеше да ни злепоставиш. Господин Вандермайер изразходва много време и пари, за да се свърже с господин Тарланов.

Крамър посочи към листовете, които тя четеше.

— Това ли са документите, които той остави?

Су Мин кимна.

— Езикът е много технически. Имам затруднения с някои термини.

— Удивен съм, че изобщо говориш руски.

Тя направи гримаса.

— Езиците не са чак толкова трудни. Граматика и думи, това е. Като научиш два-три езика, забелязваш характерните неща и остава само да запомниш.

Крамър се приближи до голямото бюро, което доминираше в другия край на стаята, срещу огледалната стена. Върху него нямаше нищо, с изключение на един компютър, монитор и два телефона. На стената отзад имаше голяма карта на света. Крамър се загледа в нея. Англия изглеждаше толкова малка и незначителна в сравнение с общата земна маса на света. Имаше нещо егоцентрично в начина, по който страната беше поставена право в средата, сякаш всичко друго се върти около нея. Това може да е било вярно преди, когато повечето от страните на картата са били оцветени в розово и когато Англия е имала империя, но сега тя представляваше само малък остров на ръба на Европа.

— Да не се опитваш да откриеш себе си, Майк Крамър?

Той се усмихна. Тя грешеше много. Майк знаеше точно къде се намира и накъде върви. Обърна се.

— Ти често ли ходиш в Ню Йорк? — запита той.

— Доста често. През последната година повечето време бяхме в Далечния изток. Там са най-бързо развиващите се пазари.

— Ами червеният живак? Според теб шефът ти иска ли да го продава там?

— Възможно е. Защо?

— Той се използва за направата на бомби, казваш?

Тя събра ръце като дете, което се кани да си каже молитвата.

— Да, това е едно от приложенията, но става и за много други неща.

— Но не ми каза, че се използва за направата на ядрени бомби.

Ако Су Мин беше изненадана от новите познания на Крамър, не го показа.

— Червеният живак не е бомба. Той е химикал. С много начини на използване.

— Използва се за ядрени оръжия, да или не?

— Искреният отговор е, че не знаем. Никой не знае. Все още никой не е детонира ядрена бомба, в която има червен живак.

— Все още?

— Искам да кажа изобщо. Не се е случвало и може би няма да се случи никога.

— Ами тези документи? Какво пише в тях?

Тя махна с ръка към листовете.

— Според раздела, който четях, може да се използва за стартиране на ядрени реактори за цивилни нужди и нищо по-злокобно. Има и един раздел, в който се описва покритие, което позволява всяка боядисана с него вещь да става практически невидима за радари.

Крамър се приближи към нея. Масичката за кафе беше изсечена от блок черно-сив мрамор, способна да издържи много по-тежки неща от него, и затова той седна върху нея с лице към Су Мин. Преплете пръстите на ръцете си и се наведе към нея.

— Значи господин Вандермайер иска просто да стартира ядрени реактори и да помага за чистите небеса на приятелските страни, така ли?

— Господин Вандермайер е бизнесмен. Занимава се с всякакъв бизнес.

— Кажете ми за какво още може да се използва това.

Су Мин направи гримаса, сякаш току-що бе вкусила нещо неприятно.

— Казах ти за детонаторите. Може да се използва за задействане на бомби. Всякакви бомби, не само ядрени. Не разбирам точно как, но от него ядрените бомби стават по-ефективни.

Тя потупа купчинката хартия до себе си.

— Не разбирам химическата реакция, но е някакъв катализатор.

— И шефът ти ще го продаде на онзи, който даде най-много?

— Разбира се.

— Дори ако са терористи?

— Терористи? Не, господин Вандермайер не би търгувал с терористи.

— Сигурна ли си?

Тя свъси вежди, сякаш обмисля въпроса му, а после кимна.

— Да, сигурна съм.

Крамър поклати глава удивен. Не разбираше живота на Вандермайер — да обикаля света и да продава инструменти на смъртта на всеки, който може да си ги купи.

— А мострата, която ни даде Тарланов? Как е направена?

— Защо питаш?

Крамър сви рамене.

— Просто съм любопитен.

Су Мин го гледа известно време, а после взе листовете и ги запрелиства. Сложи си очилата и погледна към него над тях.

— Започва като живачно-антимониев окис.

Тя се зачете в листа няколко секунди, като движеше устата си беззвучно.

— Да, окис с кубична пирохлорна структура. — После му се усмихна. — Нямам представа какво означава това.

Крамър отвърна на усмивката.

— Аз също.

— Вземат кислорода и го разтварят в живак, а после го облъчват три седмици.

— Значи това в куфара е радиоактивно?

— Леко. Не се притеснявай, защитено е.

— Така ли? И Чернобил беше защитен.

— Сериозно говоря, Майк Крамър. Ако червеният живак ще се използва в ядрени оръжия, трябва да се добави плутоний и отново да се облъчва. След това става радиоактивен, но може да се съхранява само тридесет дни. Нашата мостра е инертна.

— И какво се надява да купи шефът ти? Инертния материал или радиоактивния?

— Не знам.

Крамър присви очи.

— Наистина — каза тя. — Не знам.

Крамър кимна към топчето хартия.

— Какво още пише там?

— Повечето е на прекалено технически език.

Тя разгледа листа.

— Тук се обяснява действието на червения живак — нещо във връзка с начина, по който променя атомното тегло на изотопите, което прави ядрения материал по-ефективен. Разбираш ли какво казвам?

Крамър поклати глава.

— Обърках се още при кубичната структура.

Су Мин се усмихна.

— Аз също не го разбирам. Мога да го превода, но това не означава, че го разбирам. Господин Вандермайер има специалисти, които ще му обяснят смисъла. — Тя отново свали очилата си. — Не е нещо, за което трябва да се тревожиш. Повече се вълнувай за човека, който се опитва да те убие.

Крамър сви рамене.

— Мога само да чакам.

Су Мин го изгледа няколко секунди, а после изведнъж се наведе напред и го целуна нежно по бузата, близо до устните. Докосването беше леко, почти нищожно, но накара Крамър да настръхне. Той остана с отворена уста, а тя се отдръпна и сложи очилата си.

— Това за какво беше? — запита той.

Су Мин не го погледна. Отново се зачете.

— Просто съм любопитна — каза.

Крамър я гледаше, зашеметен от внезапната целувка, и колкото повече седеше с преплетени пръсти, толкова повече му се струваше, че си е въобразил. Су Мин отметна кичур коса зад ухото си, докато разглеждаше печатния лист с набръчкано чело в опит да разбере техническата информация. Крамър искаше да я притисне, да я накара да му каже защо го целуна, но някак си въпросът не изглеждаше уместен. Стана и потърка мястото, където устните бяха докоснали кожата му.

— Е, аз ще ида да си легна.

— Лека нощ — отвърна тя, без да вдига поглед.

Крамър я остави на дивана. Затвори вратата зад себе си и бавно отиде в стаята си. Когато си легна и се загледа в тавана, вече не можеше да си спомни какво изпита от целувката.

Полковникът разглеждаше своя компютър за шах с набръчкано от размисъл чело. Настроил беше машината на най-високото ниво, което означаваше, че трябваша почти петнадесет минути между ходовете, и след два часа игра компютърът го беше поставил в почти безизходна ситуация. Той си помисли, че компютрите отнемат почти всичко забавно в шаха. Сега, когато можеха редовно да побеждават grosмайсторите, какъв смисъл имаше да се играе? Той се облегна и направи гримаса. Щеше да е мат след четири, най-много пет хода,

освен ако не пропуска нещо. Един от трите телефона на бюрото иззвъня и разби съсредоточението му. Продължи да гледа черно-белите фигури и вдигна слушалката. Обаждана се от чужбина.

— Полковник? — акцентът беше американски.

— Да.

— Обажда се Дан.

Дан Грийнбърг, свръзката на полковника в главната квартира на ФБР във Вашингтон.

— Какъв е проблемът, Дан?

Не можеше да не усети напрежението в гласа на Грийнбърг.

— Диценза е мъртъв.

— Предполагам, излишно е да се надявам, че причината е естествена.

— Убийство. Отрова.

Полковникът се отпусна в стола си.

— Това ми е най-малко необходимо сега, Дан.

— И на мен. В момента, докато си говорим, хвърчат глави.

Полковникът затвори очи и потърка костта на носа си. Ако Грийнбърг беше от неговите хора, полковникът щеше да го съдвече. Нямаше извинение за загубата на човек под полицейска защита. Никакво. А за Диценза отговаряше именно Грийнбърг: ако ще пада глава, то трябва да е неговата.

— Знаем ли кой го е направил?

— Бял мъж, малко над тридесетгодишен, около метър и осемдесет, с кафяви очи. Влязъл е като сервитьор. Имал е необходимите документи, Диценза тъкмо си бил поръчал храна в стаята...

— И истинският сервитьор се оказал мъртъв?

Полковникът отново отвори очи. Погледна през прозореца към хотел „Конрад“ от дясната му страна. Седеше в неизползвано жилище, реквизирано поради близостта си с жилищния блок, в който се намираше апартаментът на Вандермайер. В една съседна стая седяха двама бойци от специалните части, в кожени якета и дънки, пиеха кафе и гледаха телевизия с намален звук. Друг боец стоеше на кърмата на голяма моторна яхта в пристанището отдолу.

— В един склад. Удушен с гарота.

— Колко от твоите хора са го видели?

— Двама.

— И това е единственото описание, така ли?

— Носил е фалшиви мустаци и перука — оправда се Грийнбърг.

— Дори не сме сигурни за цвета на очите му. Един от агентите го помислил за мексиканец, но това може да е заради мустаците. Мислиш ли, че е нашият човек?

— Колко се е доближил до Диценза?

— Стоял е до него, защо?

— Защото, ако е бил толкова близо и ако е нашият убиец, би използвал пистолет. Изстрел в лицето, изстрел в сърцето. Рутина. Друг пострадал ли е?

— Не. Вкарал количката, отворил две бири и си излязъл. Две минути по-късно Диценза умрял. Ще идентифицираме отровата до утре.

— Не ми изглежда да е човекът, когото търсим — каза полковникът. — Доколкото ми е известно, не е използвал отрова.

— Знаеш какво значи, ако е бил той.

— Да, Дан. Знам какво означава това.

Ако убиецът е открил, че Диценза го е предал, то операцията се проваляше.

— Диценза имал ли е други врагове?

— Като кучето бълхи. Ядосал е доста кофти типове в Маями.

— От онези, дето са готови да убият човек под опеката на полицията?

— Възможно е.

— Възможно или вероятно?

Настъпи дълга тишина, след което Грийнбърг въздъхна.

— Не съм сигурен какво искаш да кажа. Оплескахме се. Не знам кой е убил Диценза. Може да е бил убиецът, може да е бил човек, нает от хора в Маями, по дяволите, може дори да е някой от друг град. И като гледам как се развиват нещата, мисля, че няма да разберем нещо повече, не и с това описание. Ти трябва да кажеш какво да правим. Ако искаш да прекратиш операцията, ще те разберем.

Полковникът почука слушалката по ухото си.

— Не, продължаваме — каза той. — Ситуацията е такава, че ще смятаме смъртта на Диценза за настъпила в неподходящ момент. Ако

убиецът не опита да очисти Вандермайер до две седмици, явно, че знае всичко.

— Става — каза Грийнбърг.

— Можеш ли да не разгласяваш ситуацията, поне за две седмици?

— Няма проблем. Правим аутопсията в наша лаборатория и никой не знае, че Диценза е мъртъв.

— Добре — каза полковникът. — Не искам да излезе, че уча баща си как се правят деца, но опитай да разбереш откъде убиецът е узнал къде се намира Диценза.

— Погрижихме се за това — отвърна Грийнбърг. — Ако открия нещо, първо на теб ще кажа. О, да, накарах нашите момчета да проверят дали в предишни убийства е използван същият метод. В Куантико вече са правили такова проучване, но аз извърших своя вътрешна проверка, за да съм сигурен сто процента.

— И?

— И както ти казах, няма съвпадение. Или поне не наскоро. Има един човек отпреди десет години, който е убивал жертвите си с изстрел в главата и един в сърцето, но той е в затвор с максимална сигурност. И е психар. Измъчвал е жертвите си с телени окачалки за дрехи. Невъзможно е да е нашият човек. Добре документиран е от аналитиците.

— Можеш ли да ми изпратиш досие?

— Разбира се. Ще ти пратя подробности по факса, но ще си загубиш времето. Питай Джакман. Мисля, че той е бил във ФБР, когато са го разпитвали. Как се справя Джакман?

— Каза, че заминава за Южна Африка, за да разследва убийството там. Даде ни малко информация, преди да замине.

— Помогна ли?

— Честно казано, не. Информацията му беше интересна от академична гледна точка, но на нас ни трябва описание, а не психологически портрет.

— Да, знам какво искаш да кажеш. Но залагам месечната си заплата, че като хванем оня, ще видиш, че напълно отговаря на профила според Джакман. Той е сред най-добрите. Момчетата от Куантико наистина го харесват. Късметлии сме, че го наехме за случая.

— Е, сигурен съм, че неговата цена отразява способностите му — сухо отговори полковникът.

— Не става въпрос за парите — каза Грийнбърг. — Джакман дойде при нас и ни предложи помощ, не ние сме го търсили. Работи по една книга за серийни убийци и предполагам, смята, че публичността от този случай ще го вкара в списъка на бестселърите. После, има и професионална гордост. Иска да бъде най-добрият или поне да бъде признат за такъв. Знаеш ги този тип хора. Сякаш трябва да доказва нещо.

— Да, познавам този тип хора.

Специалните части бяха пълни с такива хора, които трябваше да докажат, че са най-добрите. Майк Крамър беше такъв, желаше да се напряга извън границите на нормалната човешка издръжливост само за да демонстрира, че го може. И Крамър беше приел предложението не само заради смъртната си болест. Желанието му да се изправи срещу убиеца се дължеше и на подтика да докаже, че е все така добър, да се върне към дните на своята слава. Да, Крамър и Джакман имаха много общо, независимо че опитът на Крамър вероятно щеше да завърши със собствената му смърт, а Джакман рискуваше само професионалната си репутация.

Полковникът се загледа в компютъра, когато върна слушалката върху телефона. Проклетата машина го беше натикала в ъгъла, а полковникът не мразеше нищо повече от това някой друг да му налага решения. Изглежда жлъчно фигурите и потърка многократно чупения си нос отстрани. Играта вече не му доставяше удоволствие. Вече не беше забавна, дори не предлагаше интелектуално предизвикателство. Сега беше война.

[1] По фаренхайт. — Б.пр. ↑

Момчето гледаше телевизора с невиждащи очи. Даваха някакъв детективски филм за Сан Франциско, но всъщност то не гледаше. Непрекъснато вдигаше очи към тавана и очакваше всеки момент да чуе тупането на бастуна по пода на спалнята. Стана и закрачи из стаята с объркани мисли. На телевизора двамата полицаи арестуваха един чернокож, блъснаха го към колата и му сложиха белезници.

Момчето отиде в антрето и се заслуша, но чуваше само собственото си дишане. Върна се в хола и погледна месинговия часовник върху полицата на камината. Четири и половина. Оставаха два часа, докато баща му се върне. Момчето преглътна. Погледна отново към тавана, а после към часовника. Застана напълно неподвижно цели пет минути, а после отиде на пръсти по стълбите и почука плахо на вратата на спалнята на майка си. Никой не отговори. Залепи ухо на вратата и се заслуша, свъсило вежди. Чуваше как майка му охка. Бавно, сякаш се боеше, че дръжката на вратата ще го ухапе, то я хвана и я завъртя.

Майка му лежеше диагонално върху леглото с една ръка върху възглавницата, а другата — върху корема. Устата ѝ беше широко отворена и запенена, между зъбите ѝ се стичаше бяла течност и капеше по чаршафа. Момчето гледаше ужасено, когато тя се закашля и извърна глава настрани. Гърдите ѝ се вдигаха и спадаха и тя изви гръб, сякаш ударена от ток. Ръцете ѝ се свиваха и отпускаха, сякаш живееха отделно от тялото. Шишенцето с лекарство лежеше до нея. Празно.

Момчето застана до леглото, като гледаше майка си отгоре. Тя измърмори нещо и то се наведе, за да я чуе, но звуците от устата ѝ нямаха смисъл. Съборила беше една от възглавниците на пода и момчето я вдигна. Тя беше изцапана с повръщано и слюнка и по нея имаше петънца кръв. Момчето притисна възглавницата до гърдите си, затвори очи и обеща на Бога, че ще направи всичко само ако Той пощади майка му. Отвори очи. Бялото вече излизаше и от носа ѝ. Момчето осъзна, че това е млякото. Млякото, което то ѝ беше дало. Качи се на леглото и клекна над нея, а по бузите му се стекоха сълзи. Целуна я по челото леко, а после постави възглавницата на лицето ѝ и натисна с всички сили.

Мартин привършваше един сандвич с бекон, когато Алан влезе в кухнята.

— Готов ли си да тръгваме? — запита той, докато обличаше ризата върху бронезилетката си.

Мартин кимна и прокара сандвича с няколко глътки кафе.

— Ще взема мерцедеса — каза той и избърса уста с опакото на дланта си. — Той как е?

Алан сви едрите си рамене.

— Мълчи, но не му е лесно.

— Вярно е, доста кураж трябва, за да си мишена.

Той взе ключовете от колата.

— Ще чакам отвън.

Мартин взе асансьора до приземния етаж и мина през фойето. Не искаше да взема асансьора до паркинга и затова се спусна по стълбите. Дежурният портиер в долното фойе му кимна.

— Изглежда, ще вали — каза той.

Мартин разпозна в него Мат Ричардс, друг боец от специалните части, с когото бяха учили.

— Да, прогнозата е за шибан порой.

После отвори вратата към стълбите на паркинга. Стъпките му отекнаха в голите бетонни стени, когато слезе надолу.

Мерцедесът беше паркиран в далечния край на паркинга, в средното от трите места, определени за апартамента на Вандермайер. Преди да отвори вратата, Мартин огледа колата отдолу с малко огледало и надникна през стъклата, за да провери дали вътре нещо не е както трябва. Когато се убеди, че колата не е била докосвана, отвори вратата с дистанционното управление и седна в нея. Шофьорската му шапка се намираше на седалката на пътника и той си я сложи, а после се огледа в същото огледало, с което провери колата отдолу. Изплезе се на образа си, после пусна огледалото в джоба си.

— Давай, Силвър — промърмори и запали двигателя. Единственият звук през звукоизолацията на скъпата германска кола беше слабо мъркане, не се чувстваха почти никакви вибрации. Хубава кола, но ако Мартин имаше пари, не би избрал такава. Мерцедесът беше кола за мекушави хора, направена да ги изолира от външния свят. И беше проектирана не за да я кара човек, а да го вози в нея. Той

предпочиташе нещо по-агресивно, нещо мощно, което реве, а не мърка. Порше може би или ягуар.

Включи на скорост и бавно потегли на заден ход. Не видя сивата кола до последния момент и я удари странично, като бронята на мерцедеса блъсна задната врата на колата.

— Ти пък откъде се взе, по дяволите? — изруга той, като се загледа злобно в колата през огледалото за задно виждане. Съмняваше се, че е повредил мерцедеса — той беше много по-тежък от другата кола. Извърна се в седалката си. Шофьорът на другия автомобил излезе. Мартин се усмихна, като видя, че е жена, при това хубава.

— Жени шофьори — въздъхна Мартин, изключи от скорост и дръпна ръчната спирачка. Огледа жената отстрани, докато тя преминава към обратната страна на колата си. Беше брюнетка, привлекателна, с фигура на човек, който се занимава с аеробика. Двадесет и пет, тридесетгодишна и почти сигурно далеч над неговата класа. Тя сложи ръце на хълбок и огледа злобно повредата, а после ритна ядно предното колело. Мартин се усмихна на тази показност на яд, която не съответстваше никак на скъпите дрехи и грима като за модно списание. Отвори вратата и излезе.

— Не е много зле, нали?

Момичето се обърна към него с приятна усмивка.

— Идеално е.

Едва когато Мартин усети един пистолет да опира в кръста му, си спомни, че това е същата кола, която беше ги следвала по пътя към Челси Харбър предишната вечер.

Крамър гледаше през прозореца, когато Су Мин влезе в хола. Тя носеше кремав копринен костюм, със свободен панталон и сако с малка якичка, а в ръце държеше малка черна кожена чантичка.

— Добро утро — каза тя.

— Здравей — отвърна Крамър. — Ти написа ли си домашното?

Жената свъси вежди, учудена.

— Документите — обясни той. — Прочете ли ги докрай?

— А, да. Готови ли сме?

Говореше отсечено и делово и Крамър отново се замисли дали не си е представил откраднатата целувка.

Алан излезе от кухнята.

— Колата трябва да е долу — каза. — Да тръгваме.

Заедно отидоха до асансьора. Су Мин остана две крачки назад, сякаш искаше да се дистанцира от Крамър. Алан натисна бутона на асансьора и му се усмихна.

— Добре ли спа?

Крамър направи жест „горе-долу“ с ръка. Почти не беше спал.

Мери Хенеси избърса ръце в полата си. Те бяха мокри от пот, а не можеше да си позволи да се хлъзгат по волана. Усмихна се вътрешно, като осъзна колко странно е, че ръцете ѝ са мокри от пот, а устата — суха. Преглътна, но мускулите в гърлото ѝ сякаш не действаха. Ръцете ѝ се разтрепераха и тя стисна волана силно, за да ги спре. Щеше да го направи. Наистина. След минутка-две щеше да помогне да убият виновника за смъртта на родителите ѝ. Очакването имаше почти сексуален привкус. Толкова време беше чакала отмъщението и сега Дермот Линч щеше да ѝ помогне да го получи.

Натисна газта, за да е сигурна, че двигателят на ровъра няма да угасне. Ревът на двигателя отекна от бетонните стени на подземния паркинг и тя потрепна, като осъзна риска от това, че привлича вниманието към себе си. „Скоро — помисли си тя. — Скоро всичко ще приключи.“ Трябваше само да не губи самообладание и да прави точно каквото ѝ беше казал Дермот. Загледа се към входа на блока с разтуптяно сърце. През двойните врати премина една фигура. Това беше телохранителят — онзи с квадратната челюст и широките рамене. Мери включи на задна скорост. Време беше.

Полковникът погледна часовника си. Беше девет и според разписанието трябваше да тръгват от апартамента. На перваза на прозореца имаше приемо-предавател. Включен беше, но от говорителя му се разнасяше само пращане. Полковникът беше настоял за радиомълчание до мига, в който убиецът направи своя ход. Един от неговите бойци се приближи отзад.

— Кафе, шефе?

— Благодаря, Блеки — отговори полковникът, като взе чашата черно кафе. — Всичко готово ли е за Ню Йорк?

— Всичко е опаковано.

Полковникът тупна бастуна си на голия под.

— Кажи на момчетата да се държат добре с янките, като стигнем там. Никакви майтапи, знаеш колко са чувствителни.

Боецът се усмихна.

— Разбира се, шефе.

Полковникът се обърна към прозореца и отпи от димящото си кафе.

Сутринта беше студена, но Крамър се потеше в кашмиреното си палто. Су Мин все още го следваше по петите. Той се спря и изчака тя да го настигне.

— Добре ли си? — запита я.

Тя подскочи, стресната.

— Какво?

— Питам дали си добре.

Тя потрепери.

— Добре съм.

— Изглеждаше на километри от тук.

— Добре съм — повтори тя.

Този път в гласа ѝ се долови остра нотка, сякаш не хареса неговата намеса в мислите ѝ.

— Къде е колата?

Крамър се огледа. Права беше. Мерцедесът го нямаше. Алан застана на тротоара и се заоглежда, като потропваше нетърпеливо с крака.

— Не мърдайте от мястото си, господин Вандермайер — каза той.

Крамър се върна назад във фоайето заедно със Су Мин. Портиерът вдигна поглед, но после видимо се отпусна, като видя кой влиза.

— Добре — викна Алан. — Идва.

Линч изкара мерцедеса от паркинга. Пред себе си видя Мери в ровъра, леко смачкан от страната на пътника. От ауспуха му се вдигаше бял дим. Тя изглеждаше нервна, гледаше право напред, стиснала здраво ръце върху волана. Той искаше да кимне или да ѝ помахва, за да ѝ каже, че всичко е наред, но я беше предупредил да не поглежда към него, защото всяко подобно нещо би предупредило телохранителя.

— Всичко ще бъде наред, Мери, скъпа — прошепна тихо Линч.

Свалил беше козирката на шофьорската шапка ниско до носа си и носеше неговото сако. На седалката лежеше пистолетът, който шофьорът беше скрил в кобура на рамото си, но Линч възнамеряваше да използва своя чешки деветмилиметров пистолет. Десетте куршума в пълнителя щяха да стигнат, при условие че Мери не се изплаши. Линч зави надясно и подкара към входа на блока. На паважа телохранителят махаше на Крамър и момичето, за да излязат от фойето.

Алан се извърна, за да провери за възможни заплахи. Повечето от местата в паркинга бяха заети от скъпи автомобили, включително няколко ролс-ройса и едно „Ферари“. Една млада жена седеше зад волана на един ровър и се канеше да потегли. Изглежда, беше сама в колата. Крамър и Су Мин се присъединиха към Алан на тротоара.

Мерцедесът беше на петнадесетина метра и Алан застана на ръба на тротоара, готов да отвори вратата на Крамър и момичето. Ровърът ускори. Алан се намръщи. Не отиваше към изхода, а право към входа на блока. Нещо не беше както трябва.

Той пристъпи между колата и Крамър, вдигнал лявата си ръка настрани, готов да го избута назад. Не откъсваше очи от ровъра. Очакваше да види как на задната седалка се изправя мъж с пистолет, но младата жена определено беше сама в колата.

— Назад — каза Алан на Крамър.

Мерцедесът продължаваше да се движи към тях и Алан го подкани с ръка. Ако Мартин настъпи газта, ще застане пред ровъра и заплахата ще бъде неутрализирана. Мерцедесът продължи да лази към тях.

— Връщайте се във фойето — каза Алан, но в този момент гумите на ровъра изпищяха и той подскочи напред. Су Мин изпищя,

Алан посегна за пистолета си с дясната си ръка и бутна Крамър с лявата. Пръстите му докоснаха дръжката на пистолета, но преди да успее да го изтегли, колата стигна до него. Той се преметна надясно, но калникът го удари и чу как кракът му се счупи над коляното. Болката последва след миг, сякаш целият му крак гореше, и той прехапа устни, за да потисне вика.

Ровърът сви наляво и се отдалечи бързо. Алан се претърколи в агония по тротоара, а пистолетът изпадна от пръстите му. Мерцедесът ускори към тях, а двигателят ревеше между стените на паркинга.

Полковникът духна върху кафето. Парата кондензира върху прозореца и той я изтри с ръка. Долу в моторната яхта боецът миеше палубата с кофа и гъба.

Един сивокос мъж в сако и бял панталон помагаше на две русокоси момичета да се качат на една петнадесетина метра дълга моторна яхта. Нивото на Темза беше в най-ниската си точка за деня и каналът между пристана и нея беше празен, и затова очевидно мъжът не възнамеряваше да отплава, поне няколко часа. По-високото момиче се препъна, като стъпи от кея в яхтата и мъжът ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне. Полковникът предполагаше, че им е баща, но не можеше да обърка хищническия поглед в очите му. Изгубиха се вътре в яхтата. Полковникът си помисли, че е напълно възможно мъжът да иска да им покаже машинното отделение. „И налъмите ще цъфнат“ — помисли си той.

Погледна към жилищния блок. Апартаментът на Вандермайер се намираше почти на върха на сградата. Слънцето се отразяваше в прозорците и полковникът не можеше да види нищо вътре. Закри очи с дясната си ръка, но пак не виждаше нищо.

Зад него иззвъня факсът, три пъти, а после забръмча тихо, когато заизлизаха листовите. Долу в пристана моторната яхта започна да се поклаща леко. Полковникът поклати глава удивен, но осъзна, че всъщност е логично. Възрастен човек, наел стая в хотел с две млади момичета, би предизвикал учудване и затова една луксозна яхта, паркирана близо до града, представляваше отлично място за непозволени срещи, стига да имаш парите. Полковникът се зачуди колко ли струва яхтата. Сто хиляди лири? Може би повече.

Първият лист изпадна от факс машината. Беше записка от Дан Грийнбърг, в която той казваше, че подрежда записките за убиеца, за който си бяха говорили. Казваше се Антон Медели и през последните девет години лежеше в затвора „Марион“ в единична килия. Полковникът застана до машината, когато се показа вторият лист.

Листът беше излязъл наполовина, когато приемо-предавателят изпраця. Обаждаше се Ричард, младият боец, който седеше във фойето до паркинга.

— Алан е ударен. Ударен е на паркинга.

Полковникът изпусна чашата, като се обърна и хвана приемо-предавателя. Натисна бутона за излъчване.

— Тръгвайте! — извика. — Всички да тръгват веднага!

Крамър и Су Мин изтичаха към Алан. Той лежеше на тротоара като счупена кукла на конци, а десният му крак стърчеше под неприятен ъгъл и от коляното му течеше кръв.

— Връщайте се! — изкрещя Алан. — Изчезвайте от тук, мамка му!

— Няма проблем, тя изчезна — каза Крамър.

Докато Су Мин разглеждаше раната на крака на Алан, мерцедесът спря пред тях. Крамър вдигна очи, като очакваше да види Мартин на волана. Сепна се, щом осъзна, че това не е той.

Алан посегна към пистолета си. Мъжът в мерцедеса отвори рязко вратата и стреля два пъти към Алан. Първият куршум отскочи с писък от тротоара на сантиметри от главата му. Вторият попадна в рамото му, близо до врата. Крамър стана и бутна Су Мин зад себе си. Алан лежеше задъхан и от рамото му шуртеше кръв.

Мъжът с шофьорската шапка насочи пистолета към лицето на Крамър.

— Не — изкрещя Су Мин отзад.

Мат Ричардс не чу ускоряващия ровър, но чу звука от удара в Алан. Той изкрещя в приемо-предавателя, като извади своя автоматичен пистолет „Хеклер и Кох“ изпод стола си и се прехвърли през гишето. За малко не се подхлъзна на мраморния под, но бързо се овладя и вдигна пистолета си в положение за стрелба. Изтича към двойната врата, като пхна пръста си върху спусъка. Отвън на тротоара видя Крамър и момичето, застанали пред Мартин, а Алан лежеше на земята и от врата му бликаше кръв. Колата, която беше го ударила, се отдалечаваше с пищящи гуми към изхода. За секунда Ричардс се обърка, не можеше да разбере защо Крамър и Мартин не стрелят по колата. В този момент осъзна какво става и то му подежда като смразяващо студен душ — онзи с шофьорската шапка не беше Мартин и който и да беше, държеше пистолет, насочен към Крамър.

Двойните врати изсъскаха и се отвориха, когато Ричард стигна на три крачки от електронния сензор. Забеляза как мъжът с пистолета поглежда над рамото на Крамър. Очите му се разшириха от изненада, когато го видя. Ричардс отстъпи настрани, в опит да си осигури линия за стрелба, но Крамър и момичето му пречеха.

— Лягай! Лягай! Лягай! — изкрещя Ричардс и бързите му команди пронизаха въздуха като куршуми.

Линч нямаше представа кой е портиерът или защо държи мощен пистолет в ръце, но разбра, че е закъсал сериозно. Онова, което започна като обикновено нападение, се превръщаше в пълномащабна война. Насочи пистолета към лицето на Крамър и притисна пръста си към спусъка, но в този момент портиерът се развика на Крамър да легне и Линч осъзна, че ако не действа мигновено, щеше да умре тук, на тротоара.

Линч завъртя пистолета си наляво и стреля по портиера. Куршумът изсвистя на няколко сантиметра от лицето на Крамър. Първият изстрел улучи портиера право в гърдите и го събори, но Линч виждаше, че няма кръв. Лицето на мъжа беше изкривено от болка, но той не пускаше оръжието си. Линч разбра, че онзи сигурно носи бронезилетка под сивия си костюм.

Крамър отскочи настрани и бутна момичето встрани. Линч не му обърна внимание. Изстреля два куршума в бърза последователност. Първият улучи мъжа в горната част на гърдите и по тупкането Линч разбра, че е ударил бронезилетката. Попадението на втория куршум не можеше да предизвика съмнение. Удари портиера в гърлото и рязко отметна главата му назад. По гърдите му потече кръв и оръжието му изтрака долу. Крамър и момичето лежах на тротоара. Крамър беше върху нея и я криеше с тялото си, като бъркаше под палтото си. Линч се ухили и отново се прицели към лицето му. Имаше още пет патрона. Повече от достатъчно.

Мери Хенеси натисна спирачката. Погледна през рамо, като се чудеше защо Линч още стои пред входа на блока. Инструкциите му бяха кристално ясни. Тя трябваше да елиминира телохранителя с колата си. Линч трябваше да се приближи с мерцедеса, да застреля Крамър и после да се върне в ровъра. С помощта на картата бяха разработили най-бързия начин да стигнат до станцията на Фулъм Бродуей, където щяха да изоставят колата и да изчезнат в метрото.

Мери си беше изпълнила ролята, удари здраво човека, макар че изглежда не беше достатъчно, защото през огледалото за обратно виждане забеляза, че Линч го простреля два пъти, докато той лежеше на тротоара. Чуха се още три изстрела, но когато тя се обърна, видя, че Линч все още стои с пистолет, насочен към Крамър. Крамър не изглеждаше мъртъв, а лежеше върху азиатката и гледаше към Линч. Ръката му беше се скрила в палтото, но изглеждаше замръзнала там.

— Хайде, Дермот — просъска Мери. — Хайде.

Крамър изгледа злобно мъжа с пистолета, оголил зъби като куче, заклещено в ъгъла. Пръстите му докосваха дръжката на неговия валтер, но той знаеше, че ще е излишно да го изважда. Бавно отдръпна ръката си, като очите му оставаха фиксирани върху нападателя. Защо не стреля? Нямаше логика. Трябваше само да дръпне спусъка и всичко щеше да свърши. Усети, че Су Мин се съпротивлява, и се изтърколи от нея. Дулото на пистолета го следваше като обвинително насочен пръст. В далечината чу клаксонът на ровъра. Мъжът не му обърна внимание. В очите му се виждаше омраза, горящо презрение, което предполагаше, че ще му е приятно да го убие. Крамър остана отчасти изненадан от силните чувства на онзи, защото от всичко прочетено за убиеца знаеше, че той е хладнокръвен, свършен професионалист.

Су Мин се отдалечи пълзешком от него, с широко разтворени от страх очи.

— Не — прошепна тя. — Моля ви, не.

Крамър се чудеше дали тя се моли за собствения си живот или за неговия — не можеше да разбере. Както и да е, Крамър нямаше намерение да моли за милост.

— Направи го — изръмжа Крамър.

— Не! — изпищя Су Мин.

Крамър се претърколи, като увеличи разстоянието между себе си и Су Мин. Гледаше в цевта на пистолета. Стори му се, че вижда куршума, който след малко ще се забие в черепа му и ще размаже мозъка му по бетона. Студената, цинична част на съзнанието му се надяваше, че кръвта няма да опръска копирения костюм на Су Мин. С усилие отклони очи от пистолета към очите на мъжа, който щеше да прекрати живота му.

— Направи го! — изсъска Крамър.

Вдигна се от земята и коленичи. Изглежда злобно човека с пистолета.

Мъжът се усмихна жестоко. На Крамър му се стори, че вижда как кокалчето на показалеца му побелява от натиска. Изведнъж се почувства добре и разбра, че не го е страх от смъртта, че има по-лоши неща от изстрела в главата и че мъжът с пистолета всъщност му прави услуга. Крамър се усмихна.

Мъжът с пистолета изглеждаше объркан, сякаш най-малко очакваше усмивка от жертвата си. След това объркан ето му изчезна, заместено само от омразата в очите.

— Това е за... — започна той, но в този момент лицето му избухна в една маса от розова мозъчна тъкан и късчета бяла кост. Кървавите парченца се посипаха по Крамър и го заслепиха. Той не видя втория изстрел, нито третия, но когато избърса кръвта от очите си, видя как мъжът с пистолета подскочи напред и се стовари на земята.

Алан беше се изправил на лакът. Пистолетът му се намираше в лявата ръка и трепереше от усилието да застреля мъжа. Изхлузи се от ръката му и изтрака на тротоара.

Мери Хенеси изпищя, като видя Линч да пада и от лицето му да блика кръв. Тя включи на задна скорост и натисна газта докрай. Не се съмняваше, че Линч е мъртъв, от лицето му не беше останало почти нищо.

Барьерата на изхода на паркинга беше спусната, но Мери не се поколеба. Колата премина през пръта, който падна с писъка на разкъсан метал. Воланът се измъкна от ръцете ѝ като жив и Мери с усилие го овладя. Рязко го завъртя надясно и задните колела се хлъзнаха върху асфалта. Едно черно такси с включена червена лампа се движеше по пътя към нея и тя едва успя да избегне удара с него. Ровърът се блъсна в бордюра и единият тас падна в дъжд от искри, но Мери овладя автомобила и рязко ускори надолу по улицата.

Край нея като бяла каша прелетяха стените на жилищен блок. Рискува да хвърли един поглед в огледалото за задно виждане и се усмихна мрачно, като видя, че никой не я следи. Когато очите ѝ се

насочиха напред, забеляза един мъж в бял пуловер и дънки до пътя, хванал с две ръце голям автоматичен пистолет. Тя видя как пистолетът подскочи и в същия миг страничното стъкло на колата се пръсна. Парче стъкло срязва бузата ѝ, но тя почти не усети болката. Когато го подмина, мъжът стреля отново и тя чу кухо тупане от забилия се в калника куршум.

Мери изпита вълна на радост, като разбра, че се е измъкнала. Пътят пред нея беше празен и ако успееше да стигне до метрото, щеше да е на свобода и чиста. Натисна газта докрай, но изведнъж прозвуча нов изстрел и колата потрепери и тръгна наляво. Кормилото се измъкна от ръцете ѝ и колата удари бордюра. Мъжът с пуловера беше улучил едната от гумите. Колата се удари в уличен стълб и започна да пълзи странично. Преобърна се и главата на Мери се блъсна в облегалката на нейната седалка, достатъчно, за да я зашемети. Тя затвори очи и за малко не припадна. Стомахът ѝ се преобърна, когато колата се претърколи и главата ѝ фрасна тавана. Стъклата се пръснаха и върху нея се посипаха натрошени парченца, а след това тя отхвъркна напред върху волана така, че ѝ излезе въздухът. Колата спря нагоре с колелата, като се полюляваше странично. Мери усещаше кръв в устата си и осъзна, че си е прехапала езика. Изкашля се и се изплю, за да прочисти гърлото си, а после внимателно размърда ръцете и краката си. Всичко беше наред. Дори не бяха я ранили истински. Почувства се замаяна и се изкикоти неволно. Обстрелваха я, оцеля след катастрофа — сякаш съдбата беше решила, че тя трябва да излезе от поражението относително незасегната. Посегна към дръжката на вратата и опита да я отвори. Беше заяла заради изкривилата се при удара рамка. Мери се изви и успя да стигне едната си обувка. С нея строши остатъците от стъклото. Сега само трябваше да изпълзи и щеше да успее да изтича до метрото. Щеше да се оправи. В този момент долови миризмата на бензина, който се процеждаше от пробития резервоар. Чу се силно съскане, когато бензинът се запали и Мери Хенеси се разпищя, защото разбра колко жестоко чувство за хумор всъщност има съдбата.

Крамър изпълзя до Алан. От раната на рамото му течеше кръв, но не изглеждаше фатално. Той свали палтото си, нави го и го сложи под главата на Алан.

— Благодаря, мамо — каза Алан с все още затворени очи. За миг Крамър помисли, че Алан бълнува, но той отвори очи и му се ухили.

— Улучих го, нали? — запита Алан.

— И още как — отвърна Крамър. — По лицето ми е неговата кръв.

— Су Мин?

— Тя е добре. Сега не мърдай и млъкни.

— Добре, но ми кажи едно.

— Какво?

— Къде отиде шибаното ни обучение, Майк? Ти стоеше като заек пред фарове на кола.

Крамър почувства, че се изчервява.

— Съжалявам.

— Ти се гипсира.

— Да, гипсирах се. Съжалявам.

Су Мин се приближи зад Крамър. Свали ризата си и му я подаде.

— Използвай това — каза.

Крамър взе копринената риза и опита да спре кръвта от рамото на Алан. Куршумът, изглежда, беше излязъл от другата страна.

— Можеш ли да си мърдаш пръстите? — запита Крамър.

Видя как Алан размърда пръстите на дясната си ръка. Поне нервите му не бяха повредени.

— Мислиш ли, че отново ще мога да свиря на пиано? — запита Алан.

Крамър не успя да скрие усмивката си.

— Ще се оправи ли? — запита Су Мин.

— Да.

— Сега свърши ли се?

Крамър погледна към тялото на убиеца, проснато на земята и с ореол от съсирваща се кръв около главата.

— Да. Свърши се.

Каза го, но изпита някакво съмнение.

Крамър свали вратовръзката си и я захвърли върху един стол. Загледа се през прозореца към огромния град. Почти шест милиона души. Чудеше се колко от тях знаят за случилото се в подземния гараж.

Може би половин дузина. Това не беше от операциите, които се разгласяват в пресата. Телата ще бъдат изнесени, боецът погребан в Херефорд с минимум суетни, името му ще бъде добавено към плочата на стената на полковия храм, където специалните части поменаваха загиналите по време на служба; убиецът вероятно щеше да бъде кремиран без служба, която да отбележи смъртта му. Нямахше да има следствие, нито пък разгласа.

Пистолетът му още беше в кобура, но Крамър не искаше да го вади. Изваждането на пистолета щеше да означава, че операцията е приключила, а Крамър все още не беше готов за такова нещо. Всичко стана толкова бързо, че не му остана време да мисли за бъдещето. Своего бъдеще.

Разтърка корема си. Болката вече беше постоянна, макар от време на време да имаше чувство, че вътре се връзва нож, който му напомняше, че не трябва да е самодоволен, предстоеше по-лошо. Докато се обучаваше и чакаше убиеца да се появи, Крамър беше успял да изчисти болката от мисълта си, но сега тя се върна с още по-голяма сила.

Той осъзна, че Су Мин не е в стаята с него. Отиде да я търси и я намери в кабинета на Вандермайер, застанала до бюрото. Вдигна поглед, когато той тръгна към нея.

— Крамър... — каза тя с разтреперан глас.

Трепереше сякаш от треска и в очите ѝ се виждаха сълзи. Крамър пристъпи и я прегърна здраво, притисна я до себе си, сякаш от нея зависеше животът му. Малките ѝ ръце се плъзнаха около кръста му и тя зарови лице в гърдите му. Крамър галеше черната ѝ копринена коса с дясната си ръка, докато тя хлипаше.

— Хей, всичко е наред — успокой я той.

Улови образа си отразен в огледалната стена. Су Мин приличаше на дете до него и внезапно той се почувства едър и тромав. Крамър забеляза, че по лицето му все още стои кръвта на убиеца. Изглеждаше сякаш току-що е излязъл от пътна катастрофа, под очите си имаше черни кръгове, косата му беше рошава, а кожата му имаше нездрав цвят. До този момент не беше осъзнал колко болен изглежда. Тя го притисна, но почти без никаква сила и продължи да плаче тихо. Крамър се чудеше дали ѝ е за първи път да види как убиват човек. Едно нещо беше да летиш с първа класа по света заедно с търговец на

оръжие, но да видиш отблизо ефекта на онова, което продаваха, беше съвсем друго.

Звънецът на вратата се обади. Той опита да освободи ръцете ѝ от кръста си, но тя го стисна още по-силно и не пожела да го пусне. Звънецът се обади отново.

— Трябва да отворя — каза Крамър.

Су Мин го пусна с нежелание и той се върна в хола, за да отвори вратата.

Пред него стоеше полковникът.

— Добре ли си?

Крамър кимна.

— Как е Алан?

— Лекарите казват, че ще се оправи. Алан твърди, че раната е повърхността, но той би го казал дори и ако му е откъсната ръката. Знаеш го какъв е.

— Да. Той ми спаси живота.

— Свърши си работата. Двамата си свършихте работата, Джокер. Трябва да се гордееш със себе си.

— Оплесках се — отвърна Крамър. — Оплесках се страхотно.

— Пипнахме убиеца и това е важното.

— Аз се гипсирах. Избутах Су Мин настрана, а след това се гипсирах. Обърках всичко.

Полковникът чукна с бастуна по дървения под.

— Я престани да се правиш на мъченик! Ние елиминирахме професионален убиец, най-добрият в занаята. И го направихме с минимум жертви. Никой не те вини, Джокер. Никой. Как е Су Мин?

— Шокирана е — отвърна Крамър.

— Лекарят идва насам. Той ще ѝ даде нещо.

Крамър кимна, но не беше убеден, че Су Мин се нуждае от хапчета.

— Ами Мартин?

Полковникът се усмихна.

— Има само цицина на главата. Намираше се в багажника на мерцедеса, със завързани ръце и уста. Страшно се срамува.

— Късмет има, че онзи не го е убил.

— Не е било необходимо. Целта беше Вандермайер, а Мартин не е представлявал заплаха. Алан е бил заплахата.

Крамър потърка челото си с длан. Потеше се.

— Едно не мога да проумея — каза той. — Защо оня се поколеба?

— Какво искаш да кажеш?

— На мушката му бях, полковник. Точно на мушката. Но той чакаше.

— То беше цяла лудница, Джокер. Озовал се е посред престрелката. Ричардс се е появил. Алан е бил с изваден пистолет, нещата не са се развивали по плана му.

— Да, но в миналото винаги е бил добър професионалист. Нищо не го е обърквало.

— Никой не му е слагал капан преди.

Полковникът сложи ръка на рамото на Крамър, за да го успокои.

— Прекалено се тревожиш.

— Синдром на следтравматичен стрес ли? — запита саркастично Крамър. — Не мисля. Бил съм там и съм го правил. Но това беше различно. Нещо не е както трябва. Оня опита да ми каже нещо. Преди да натисне спусъка, искаше да ми каже нещо.

Полковникът стисна рамото му.

— Забрави това. Тревожиш се за нищо. Свърши добра работа, Джокер. Адски добра.

— Благодаря, полковник.

Крамър поклати глава, сякаш за да прочисти мислите си.

— А сега какво ще правим?

— Приключвам операцията. Ще пуснем отпечатъците на убиеца в лабораторията и до довечера ще знаем кой е.

— Искан да кажа, какво ще правим с мен?

Настъпи неудобна тишина, докато полковникът обмисли въпроса.

— Какво искаш да правиш — запита той накрая.

— Не знам. Наистина не знам.

— Защо не преспеш първо. Ще го обсъдим утре.

— Не че имам много варианти, нали?

— Ще го обсъдим утре — твърдо повтори полковникът. — Съгласен ли си?

Крамър кимна. Изпрати полковника до вратата, а после се върна в кабинета. Су Мин, изглежда, не беше мръднала от мястото си. Той я

прегърна. Вече не трепереше, а стоеше неподвижна като шивашки манекен. Двата останеха така неподвижни, загледани през прозореца.

Су Мин се съвзе първа.

— Трябва да се обадя на господин Вандермайер.

— Да. Ще се зарадва да чуе, че е на чисто.

Су Мин взе телефона и погледна Крамър. Посланието в погледа ѝ беше очевидно. Искаше да говори насаме.

Крамър сви рамене и тръгна натъжен към хола. Загледа се през прозореца, потънал в дълбок размисъл.

Няколко минути по-късно тя се появи с един мобилен телефон в ръка.

— Искан да говоря с теб — каза тя му и подаде апарата.

По линията имаше смущения и кратко забавяне заради спътника.

— Майк? Честито. Първокласна работа.

— Благодаря — каза Крамър.

Не мислеше, че двама души в болница и мъртъв боец от специалните части са повод за поздравления. Освен това все още се срамуваше от собственото си държане или липсата на такова.

— Майк, слушай? Помниш ли разговора ни? За руската пратка?

— Да.

— Е, искам да останеш с нея, докато дойда.

— Тя е в сейфа — отвърна Крамър. — Няма къде да отиде.

— Бих се чувствал много по-щастлив, ако ти я наглеждаш — каза Вандермайер. — Хонорарът, за който говорихме, е все още на разположение. Четвърт милион долара.

Крамър погледна Су Мин. Тя крачеше нагоре-надолу пред прозореца.

— Къде сте сега? — запита той.

— Мога да дойда за осем часа. Най-много девет.

Крамър кимна бавно.

— Добре. Ще бъда тук.

— Чудесно, Майк. Чудесно. Сега, ако обичаш, ми дай Су Мин.

Крамър ѝ подаде телефона. Тя го притисна до ухото си и тръгна през антрето към кабинета, а обувките ѝ не издаваха никакъв шум по полирания дървен под. На излизане от хола прошепна нещо в слушалката, но Крамър не чу какво.

Полковникът взе слушалката и набра личния номер на Дан Грийнбърг. Агентът от ФБР отговори на второто позвъняване. Полковникът му описа набързо ситуацията, но Грийнбърг го прекъсна още преди да свърши.

— Адски добра работа — каза той.

Полковникът го чу да вика на колегите си, че британците са хванали онзи.

— Заслужавате медал — каза Грийнбърг. — Освен това спестихте разходите за съдебен процес, а?

— Не беше нарочно, Дан — отвърна дяволито полковникът. — Той щеше да убие нашия човек.

— Същият начин на действие, както при предишните убийства, нали?

— Бил е близо и се е целил в главата — каза полковникът. — Не е бил сам. Имал е жена със себе си. И тя е мъртва.

— Не му е за първи път да си води помощници — обади се Грийнбърг. — Имаш ли представа коя е тя?

— Не, и едва ли някога ще разберем. Колата ѝ изгоря. Ще проверим за пломби и зъбни протези, но дори не знаем откъде е. Ще имаме повече късмет с убиеца. Лицето му е разбито от куршум, но в момента проверяваме отпечатъците му. Изпращам ти копия от тях.

— Ако го имаме в архива, ще го открием — каза Грийнбърг. — Благодаря, полковник. Длъжник съм ти.

Полковникът постави слушалката на мястото ѝ.

— Да, Дан — промърмори. — Определено си ми длъжник.

На вратата се позвъни. Су Мин все още се намираше в кабинета и затова Крамър стана от дивана и изохка, когато коремните му мускули се напрегнаха. Той отвори вратата и видя лекаря, когото за последен път беше виждал в училището в Уелс. Доктор Грийн огледа Крамър над бифокалните си очила в златна рамка.

— Сержант Крамър, няма да повярвате колко се радвам да ви видя цял.

Крамър отстъпи, за да го пусне да влезе. Докторът носеше същата кафява жилетка с кожени кръпки на лактите, с която беше и в Уелс. Крамър се запита дали това не е някаква своеобразна униформа, с която докторът предразполага пациентите си.

Лекарят остави черната си лекарска чанта на една от мраморните масички за кафе, а после се обърна към Крамър.

— Как се чувствате?

Крамър мислеше да отвърне нещо саркастично, но се въздържа. Знаеше, че човекът е искрен и само опитва да помогне.

— По-зле — отвърна. — Много по-зле.

Докторът кимна съчувствено.

— Ами как сте с перисталтиката?

Крамър се усмихна мрачно.

— Перисталтика? — повтори той.

— Знаете какво искам да кажа — отвърна доктор Грийн. — Как сте в тоалетната?

— Болезнено е — отвърна Крамър. — И с кръв.

— Постоянна болка?

— Постоянна, тъпа болка, като зъбобол. След това остри пристъпи, които отминават.

— И се засилват?

Крамър замълча за малко. Мразеше да се показва слаб, но осъзна, че няма смисъл да прикрива нищо. Болен беше и се нуждаеше от помощ. Кимна.

— Много по-зле.

Докторът се наведе над чантата. Ключалката ѝ щракна и той извади шишенце с капсули. Подаде го на Крамър.

— Вземайте от тези колкото ви трябва, за да успокоявате болката. Но не повече от осем дневно. По-силни са от предишните.

Крамър взе шишенцето. На него нямаше етикет. Той се замисли дали пък лекарят не му намеква колко да вземе, ако реши да сложи край на всичко.

— Благодаря — каза той.

Доктор Грийн го изгледа сериозно.

— Ще вършат работа само временно. Седмица, може би малко повече. След това ще трябва да ви дам нещо по-силно, нещо в течна форма. Ще дойда да ви видя следващата седмица и ще видим как сте.

Крамър сложи хапчетата в джоба на самото си. Искаше да глътне две още веднага, но това щеше да представлява прекалено голямо признание на лошото му състояние. Усмихна се насила.

— Надявам се да няма нужда.

Докторът го изгледа. Кимна, сякаш го разбра.

— Искате ми се да можех да направя повече.

— Не само вие, но и аз, докторе, но не се оплаквам.

Доктор Грийн затвори чантата си и я вдигна.

— Казахте ми, че момичето може да има нужда от мен. Как се казва? Сю или нещо такова?

— Су Мин — отговори Крамър. — Сега е добре.

Докторът вдигна едната си вежда.

— Мисля, че аз трябва да преценя това.

Крамър кимна уморено.

— В кабинета е. По коридора, вдясно.

Изчака доктора да излезе от хола, преди да извади шишенцето от джоба си. Преглътна две таблетки на сухо, като за малко не се задави с втората. Седна на дивана срещу балкона и изсипа капсулите от шишенцето в дланта си. Тридесет и шест. „Повече от достатъчно“ — обади се нещо в него. Върна капсулите в шишенцето и зави капачката му.

Доктор Грийн излезе от стаята.

— Изглежда, се е поуспокоила — каза той на Крамър.

— Предписахте ли й нещо?

Докторът поклати глава.

— Най-доброто за нея е чаша горещ, сладък чай. И някой да поговори с нея.

— Аз ще се погрижа — каза Крамър.

Стана и изпрати лекаря до вратата.

На прага той се обърна. Сложи длан на рамото на Крамър.

— Надявам се да се видим отново.

Крамър го изгледа спокойно.

— Не се надявайте, докторе — отговори тихо.

Докторът го изгледа в очите няколко секунди. На Крамър му се стори, че търси подходящи думи, но преди да успее да каже нещо, той затвори вратата. Върна се при дивана и седна. Шишенцето с таблетките се намиреше върху масичката, той го взе и го разтърси.

Докторът беше казал осем. Крамър смяташе, че шестнадесет ще са по-добре, за да е абсолютно сигурен. Започна да развива капачката, но изведнъж спря. Засрами се от постъпката си. Нямаше чест в гълтането на хапчета — това беше изходът на страхливеца. Хапчета вземаха крадливи счетоводители или обидени съпруги. Войниците не правеха така. Войниците се биеха като мъже и умираха като такива.

Извади пистолета от презраменния си кобур, изхвърли пълнителя и провери дали е зареден догоре — ненужна мярка, защото не го беше използвал, откакто тръгна от Уелс. Усмихна се вътрешно, защото си спомни един виц, научен по време на разузнавателна мисия във Фолкландските острови, когато прекара три дни в окопите, пиеше дъждовна вода и ходеше по нужда в найлонова торбичка. Във вица аржентинците играят на руска рулетка с автоматичен пистолет и тогава Крамър реши, че по-смешно нещо не е чувал. Сега, когато държеше в ръката си зареден автоматичен пистолет, вицът не му се струваше толкова забавен. Пъхна обратно пълнителя и премести предпазителя. Гърлото му беше сухо, но по-лесно щеше да преглътне куршум, отколкото капсулите.

Крамър си пое дъх дълбоко. Тъпата болка в стомаха започна да се губи. Чудеше се дали лекарството е започнало да действа, или пък страхът от предстоящото стимулираше естествените болкоуспокояващи възможности на тялото. Няколко пъти си пое дълбоко дъх, след което вдигна бавно пистолета така, че цевта да опира във върха на носа му. Усети миризмата на смазката от последното почистване. Облиза устните си. Бяха сухи като гърлото му. Затвори очи като при молитва, но Майк Крамър отдавна не вярваше в Бог или във висши сили. Не смяташе, че ще посети небето, а само едно тъмно и празно място без болка и съжаления. Трябваше просто да вкара цевта в устата си и да натисне спусъка. Стрелял беше с пистолета хиляди пъти в училището под насърчителните викове на Алан. Можеше да натисне спусъка за последен път. Представи си спокойния и уверен глас на Алан: „Насочи. Прицели се. Поеми си дъх. Издишай. Натисни, плавно.“ Крамър пъхна цевта между устните си. Почти се задави от металния цилиндър, когато палецът му се сви около спусъка. Пое дълбоко дъх. След това започна бавно да издиша.

— Крамър?

Гласът на Су Мин прониза мислите му като копие. Той отвори очи. Преди да успее да мръдне, тя беше хванала ръцете му и отстрани пистолета от лицето му.

— Какво правиш, по дяволите?

— На какво ти прилича?

— Как смееш? — запита тя гневно.

Изви пистолета и го измъкна от ръцете му. Той беше много посилен от нея, но тя го изненада.

— Как смееш?

Жената стоеше пред него с гневно бляскащи очи.

Крамър беше истински объркан.

— Какво искаш да кажеш?

Тя вдигна пистолета пред лицето му.

— Щеше да го направиш тук, в мое присъствие? Според теб как бих се чувствала? Да се самоубиеш, когато съм в съседната стая? И какво точно се очаква от мен, Майк Крамър? Да чакам за линейката ли? Или да те държа в ръцете си, докато умираш?

— Хей...

Тя поклати глава.

— Никакво „хей“ не ми пробутвай, да не си посмял да ми викаш „хей“!

Тя тресна пистолета върху масичката за кафе.

— Господи, Су Мин, внимавай — каза Крамър. — Може да гръмне.

Тя го изгледа злобно и Крамър не можа да сдържи усмивката си.

— Не ми се смей — обади се тя. — Не е смешно.

Крамър вдигна ръце в знак, че се предава.

— Не се смей на теб. Просто това е някаква ирония. Ето, щях да... сещаш се... а сега се притеснявам, че пистолетът може да гръмне случайно.

— Английски хумор може би? — каза пренебрежително Су Мин.

— Само че аз не мисля, че има нещо забавно в опита да се самоубие човек.

Крамър се облегна на дивана и погледна настрана. Тя взе шишенцето с хапчетата.

— Какво е това?

— Болкоуспокояващи — отвърна Крамър.

Жената свъси вежди и седна до него на дивана. Сложи ръка на крака му, докосването ѝ беше леко като детска целувка.

— Много ли си болен? — запита тя.

— Много — отговори Крамър.

Най-после се обърна и я погледна.

— Според теб защо бих...

— Не знаех — каза Су Мин. — Не бях разбрала за това.

— Мислех си, че имаш такива способности — отбеляза Крамър, без да успее да скрие горчивината в гласа си.

— Имам чувства и толкова. Но винаги ми е било трудно да те разчета, Крамър.

— Защо?

Су Мин сведе очи.

— Бях объркана.

— Е, сега знаеш — обади се той.

Погледна я. Косата ѝ беше паднала над лицето като черно було.

— Какво искаш да кажеш с това „объркана“?

— Нищо — отговори Су Мин.

Крамър изсумтя тихо.

— Не че сега това има значение.

— Какво искаш да кажеш?

— Аз умирам, Су Мин. Няма да оздравея и нищо не може да се направи. Аз умирам и ще умра в много болка.

— Няма ли...

— Няма нищо — рязко я прекъсна той. — Няма чудодейно лекарство, операция или друго.

Су Мин вдигна шишенцето с капсули.

— Тези неща не помагат ли?

— Малко. Но не са лекарства, а само притъпяват болката. Те са само временно решение. Но не ми се говори за това. Иди си. Остави ме сам.

— Значи си в състояние да се самоубиеш?

Крамър сви рамене вяло.

— Недей да усложняваш нещата.

Тя отметна косата зад ушите си. В очите ѝ се виждаха сълзи, но тя започна да мига, за да ги скрие, тъй като не искаше той да я види разплакана.

— Помниш ли, като ми гледа с книгата? — запита Крамър.

— Разбира се.

— Трябваше да задам въпрос, нали?

Су Мин кимна.

— И помниш ли отговора?

— Край на тъгата — тихо отвърна тя.

— Точно така. Край на тъгата. И аз сам трябваше да предизвикам този край. Това каза И Чин. Промяната трябва да дойде отвътре. Това беше отговорът на въпроса ми.

— А какъв беше въпросът, Крамър?

Крамър потри длани, сякаш да се стопли.

— Исках да знам как ще умра — отговори той с дрезгав шепот.

Су Мин мълча няколко секунди, а после внезапно го прегърна и се притисна в него. Той почувства меко докосване по бузата си и разбра, че тя го е целунала.

Полковникът седна на бюрото, докато двама бойци изнесат големите кашони от апартамента. Телефоните и факс апаратите все още стояха на мястото си. Полковникът се беше надявал да получи потвърждение за самоличността на убиеца, преди да тръгне за Херфорд, но очевидно това нямаше да стане. Помисли да позвъни на Дан Грийнбърг, за да види дали ФБР са успели да намерят нещо в своите архиви, но се въздържа. Сигурен беше, че Грийнбърг ще го информира, ако намери нещо.

В поставка към факс апарата лежеше сноп хартия. Тя представляваше информацията, изпратена от Грийнбърг, когато убиецът беше нападнал. Полковникът не беше намерил време да прегледа съобщенията. Взе ги с намерението да ги пусне в машината за унищожаване на документи, но се въздържа да го стори. Разгърна снопа. В него имаше двадесетина листа, повечето от досиета на ФБР. Полковникът седна във високия си стол и се зачете. Антон Медели представляваше нещо много кофти и ако не седеше заключен в затвора „Марион“, можеше спокойно да бъде заподозрян в извършените напоследък убийства. Затворът „Марион“ беше заведение със свръх максимална сигурност, построено от Американското федерално бюро за затворите като замяна на Алкатраз. Беше заобиколен с деветметрова

ограда и устойчиви на куршуми наблюдателни кули. Там се озоваваха само най-лошите и без изключение ги държаха в единични килии. Според психиатричните доклади преди осъждането на Медели той имал психопатни склонности, но добре осъзнавал какво прави. Измъчвал над дузина мъже и жени, а после ги убивал. Според психиатрите не присъствал сексуален мотив и изглежда, Медели се е интересувал повече от това да причини болка. И след като се насител да измъчва жертвите си, винаги ги убивал по един и същи начин — два изстрела с пистолет: един в лицето, другия в сърцето.

Полковникът се почеса по брадата. Според докладите Медели вярвал, че ако застреля човек в главата, ще затвори душата му в тялото и ще продължи мъченията му във вечността. Мъжът беше очевидно луд, но психиатрите твърдяха, че е нормален и че трябва да бъде съден като такъв. Полковникът се замисли дали някой роднина на Медели не е решил да продължи наследеното от него. Прехвърли няколко листа и стигна до един с биографични данни. Медели беше петдесет и две годишен, не се беше женил и нямаше деца. Бил е едно дете в семейството и майка му починала, когато бил дванадесетгодишен, а баща му го насилвал телесно и умствено. Медели бил взет под опека и прекарал четири години с други родители, които според него също го насилвали точно като баща му. Изглежда, Медели нямаше близки хора и полковникът отхвърли теорията си за член на семейството, убит от Алан в паркинга. Медели беше напуснал дома за сираци на шестнадесет години и прекарал остатъка от живота си на свобода и по затворите, отначало за кражба на коли и скоро след това за измами с пощенски чекове. Не беше известно да има приятели или съдружници — истински единак.

В досието се съдържаха резюмирани доклади на аналитиците на ФБР от Куантико, посещавали Медели в затвора „Марион“, независимо че бил необщителен. Последните два листа посочваха посетителите на Медели в затвора. Полковникът проследи списъка с пръст. Нямаше членове на семейството, нито приятели и всички имена бяха на полицаи, адвокати или психиатри. Името на Бърнард Джакман се появяваше на втория лист, като първоначално посещенията при Медели бяха по веднъж месечно, но след това зачестяваха, като в един момент той се срещал с убиеца цяла седмица. Името на Джакман отсъстваше от последния раздел на списъка, мястото му очевидно е

било заето от друг аналитик. Полковникът осъзна, че вероятно тогава Джакман е напуснал бюро и е започнал свой бизнес.

Един от бойците се върна в апартамента.

— Готови сме, шефе.

— Добре, Блеки, можеш да вземеш комуникационната техника.

Полковникът пхна листата в машината за унищожаване на документи до бюро.

— И тази машина — добави той.

Звънецът на вратата стресна Крамър и го събуди. Няколко секунди не можа да разбере какво става, докато осъзна, че е легнал на дивана с лице, заровено в меката черна кожа. Обърна се. Небето отвън беше потъмняло и сред облаците блещукаха няколко звезди.

Когато Крамър се изправи, му се зави свят, и той се зачуди дали това не е от болкоуспокояващите. Звънецът на вратата се обади отново. Су Мин влезе от антрето в хола.

— Аз ще отворя — каза тя.

— Да, извинявай — отвърна Крамър. — Заспал съм.

Той забеляза едно одеяло върху краката си.

— Знам — отговори тя с усмивка.

Преоблякла се беше в сини дънки и бяла копринена риза и изглеждаше свежда и чиста, сякаш току-що е взела душ.

Крамър усети нещо горчиво в устата си. Преглътна и направи гримаса. Огледа се и видя, че хапчетата и пистолетът не са вече на масичката. Су Мин сигурно ги е махнала, докато той е спал. Разтърка лицето си с ръце. Когато ги свали, Су Мин беше отворила вратата. В стаята влезе един мъж с тънко кожено куфарче. Той беше към петдесетгодишен — енергичен дребен човек, на ръст до метър и седемдесет. Косата му беше пригладена назад и имаше охранения вид на човек, който живее с големи сметки.

— Това е господин Вандермайер — каза Су Мин, докато затваряше вратата.

Вандермайер тръгна през стаята с протегнатата ръка като на продавач на коли на старо, който поздравява евентуален клиент.

— Майк, радвам се най-после да се видим!

Крамър се изправи нестабилно на крака, все още дезориентиран. Вандермайер грабна ръката му и я разтърси ентусиазирано. Крамър разпозна гласа му, но се изненада от външността. Вандермайер носеше безупречен и очевидно скъп костюм по поръчка, а под колосания маншет на бялата му риза блесна златен „Ролекс“, когато се ръкуваха, но очакваше далеч по-едър мъж. Въпреки че Вандермайер имаше дълбок и авторитетен глас, самият той не впечатляваше. Най-малкото, приличаше на дребен мошеник и имаше остри черти, които напомниха на Крамър за дребна птица.

— Щях да пристигна по-рано, но трафикът беше ужасен — каза Вандермайер. — Исках да монтираме хеликоптерна площадка, но съседите отказват.

— Жалко — каза Крамър.

Вандермайер пусна ръката му и постави куфарчето си на един нисък перваз. Пистолетът на Крамър лежеше там заедно с болкоуспокояващите лекарства. Вандермайер вдигна вежди, като видя пистолета.

— „Валтер“-РРК — каза той. — Мислех, че специалните части използват „Глок“.

— Аз съм бивш служител на специалните части.

Вандермайер кимна.

— И така да е, това не е от любимите ми оръжия. Може ли? — посочи той пистолета.

— Разбира се — отговори Крамър.

Вандермайер взе оръжието, извади пълнителя и го разглоби бързо и ефикасно, след което го събра също така ефективно и бързо. Крамър имаше чувството, че той го прави само за да покаже колко добре познава този пистолет. Вандермайер му върна пистолета и без да се замисли, Крамър го пхна в презраменния кобур под якето си. Забеляза, че Су Мин го гледа тревожно, но преди тя да успее да каже нещо, Вандермайер отиде до нея и я прегърна през раменете.

— Как си, мила?

— Страхотно — отвърна тя.

Вдигна глава нагоре и го целуна по устните. Крамър почувства внезапно дърпане вътре в себе си и изненадано осъзна, че ревнува. Извърна се, за да не гледа повече, като подозираше, че

демонстративната привързаност на Вандермайер е хитрина също както онова с пистолета.

— Липсвах ли ти? — запита Вандермайер.

— Да — тихо отговори Су Мин.

Вандермайер кимна, сякаш остана доволен. Обърна се към Крамър.

— Е, Майк, получи ли пратката?

— Тя е в сейфа — отвърна Су Мин преди Крамър. — Ще я донеса.

Когато Су Мин излезе, Вандермайер се приближи до прозореца и погледна навън.

— Не мога да се наситя на тази гледка.

— Да — каза Крамър без ентузиазъм.

— Най-добрият изглед в Лондон.

Крамър не отговори.

— Ти откъде си, Майк?

— Глазгоу.

— Така ли? Шотландски, а?

— Шотландец — поправи го Крамър. — Шотландски са уискитата.

— Не говориш като шотландец — каза Вандермайер. Хвана ръце зад гърба си и изправи рамене.

— Да, магнах се, когато бях още млад.

— За да се запишеш в армията ли?

— Да.

На Крамър не му харесваше да разговаря с този човек. Не беше сигурен дали е така, защото не обичаше да отговаря на въпроси за миналото си, или заради отношението на Вандермайер към Су Мин. В държането му имаше нещо собственическо, сякаш тя е просто допълнение към колата, апартамента, самолетите.

— Е, вече няма да трябва да работиш, с парите, които ти давам.

Крамър се усмихна горчиво.

— Да, рано пенсиониране.

Су Мин се върна в хола с металното куфарче. Тя го подаде на Вандермайер, който ѝ благодари с усмивка.

— Какво ще правите с това? — запита Крамър.

Вандермайер седна в един от фотьойлите от кожа и стомана и метна куфарчето на коленете си.

— Зависи — каза и натисна ключалките, които се отвориха с щракане.

— От какво?

— Най-напред ще накарам хората си да го проверят. И ако това е каквото ми казаха, че е, ще купувам колкото мога.

— И после?

Вандермайер извади металната бутилка. Държеше я с благоговение, сякаш е свята икона.

— Тогава? — повтори Вандермайер, без да отклонява погледа си от бутилката.

— На кого ще го продадете?

Вандермайер се ухили.

— На онзи, който дава най-много, Майк. На онзи, който дава най-много.

— Без значение кой е той?

Вандермайер върна бутилката в куфарчето. Затвори капака, извади една кърпичка от джоба си и грижливо избърса ръцете си.

— Това е бизнес, Майк. Стока, както всяка друга.

— Използва се в ядрените оръжия — каза Крамър.

Вандермайер рязко се извърна към Су Мин. Тя видимо се сви, сякаш я е ударил. Вандермайер се усмихна и отново се обърна към Крамър.

— Също и стоманата, Майк. Да спрем ли да продаваме стомана?

Той остави куфарчето на пода до стола си и скръсти крака.

— Има голяма разлика.

Вандермайер сви пренебрежително рамене и върна кърпичката в горния си джоб, като се постарая да я нагласи правилно.

— Всеки гледа на нещата посвоему, Майк. Освен това тази стока може да се използва за различни цели.

— Казваш, че няма да се използва в бомба?

Вандермайер се наведе напред и облегна лакти на коленете си.

— Не. Не казвам това. Но пък и не е твоя работа, нали?

Той вдигна вежди и кимна, сякаш искаше да накара Крамър да се съгласи. Крамър просто го гледаше, без да може да скрие презрението си. Вандермайер стана и отиде до един шкаф с напитки, направен от

стъкло и стомана. Взе една бутилка двадесетгодишно малцово уиски и разви капачката. Наля си голяма доза.

— Искаш ли шотландско? — Усмихна се тънко. — Или пък е шотландец?

Крамър поклати глава. Вече не усещаше вкуса на уискито. Загубил беше вкуса си за всичко. Телефонът звънна и Су Мин вдигна слушалката. Тя свъси вежди и сложи ръка върху слушалката. Погледна към Вандермайер.

— Долу има посетител за теб. Някой си господин Джакман.

— Джакман? — обади се Крамър. — Бърнард Джакман?

Су Мин кимна.

— Познавате ли го? — запита Вандермайер.

— Той е аналитикът от ФБР — отвърна Крамър. — Е, бивш аналитик от ФБР. Изготви профила на убиеца. Какво ли иска?

— Има един начин да разберем — каза Вандермайер.

Махна с ръка към Су Мин.

— Кажу ми да се качва. Искан да се срещнем.

Су Мин предаде съобщението на портиера и върна слушалката на място.

— Идва — каза тя.

— Какъв е той? — запита Вандермайер.

Крамър сви рамене несигурно.

— Умен е, но честно казано, не ни помогна много. Това, че знаехме особеностите на убиеца, не ни помогна да го заковем, копелето му с копеле. Алан с неговия „Глок“ свърши тази работа.

— Изчакай — каза Вандермайер. — Едно от най-ценните умения на Су Мин е, че може да преценява хората. Да решава дали може да им се има доверие или не.

Той взе металния куфар и го заключи.

— По-добре е да върна това в сейфа — каза той. — Бивш агент на ФБР...

Остави изречението недовършено и отиде в антрето към кабинета си.

Су Мин се приближи до Крамър. Изглеждаше сякаш иска да каже нещо, но преди да проговори, на вратата се позвъни. Тя подскочи, сякаш стресната от шума, и очите ѝ останаха фиксирани върху Крамър. Отново се позвъни. Су Мин отстъпи назад, след това се

завъртя на пети и отиде до входната врата. Отвори я и се отмести. Там стоеше Джакман. Носеше тъмнозелено яке и сив свободен панталон и когато влезе в стаята, Крамър забеляза, че е без опашчица. Косата му изглеждаше по-светла, сякаш е бил на слънце.

Джакман не обърна внимание на Су Мин и тръгна през хола. Стисна ръка на Крамър.

— Не ви очаквах — каза Крамър.

— Дойдох веднага, щом чух. Искрах да получа подробностите от вас, още докато са свежи.

— Подробности?

— За опита за убийство. Необходимо ми е да разбера всичко, което стана. За архивите. Ами Вандермайер? Той тук ли е?

— Пристигна малко преди вас — отговори Крамър. — Полковникът ли ви повика?

— Адски хубав апартамент — каза Джакман и се огледа. Крамър се учуди дали Джакман не го е чул, или нарочно не обърна внимание на въпроса му.

— Друг свят, нали? — запита Джакман, като се обърна, широко усмихнат.

Крамър се запита какво ли е станало с опашчицата. Акцентът също беше друг. По-слабо тексаско провличане и по-твърди звуци. Повече като по източното крайбрежие или Средния запад.

— Е, ще се запозная ли с човека, чийто живот спаси? — запита Джакман.

— В кабинета е — отвърна Су Мин.

Преди Крамър да го спре, Джакман тръгна през антрето. Крамър и Су Мин го последваха в кабинета, където Вандермайер разглеждаше списък с цени на акции на един от многото си монитори. Вдигна поглед при звука от стъпките им, а после се усмихна. Усмивката беше от същия тип, какъвто използваше и Джакман — безчувствено оголване на зъбите, бледо копие на истинската усмивка. Не беше приятна.

— Вие сте аналитикът, така ли? — каза Вандермайер.

Джакман кимна.

— А вие сте целта, така ли? — каза и усмивката му се уголеми.

— Вече не — засмя се Вандермайер. Подаде ръка.

Джакман също се засмя. Ръката му се пъхна в якето и се показа от там с късоцевен револвер. Приблужи се към Вандермайер с протегнатата ръка и го застреля от упор в лицето. Преди краката на убития да се подгънат, Джакман стреля отново, този път в гърдите му.

Су Мин изпищя, докато Вандермайер паднаше назад, с лице и гърди превърнати в кървава каша. Крамър посегна за пистолета си, но преди да го изтегли, Джакман се извърна и насочи оръжието си в лицето му.

— Много си бавен, Майк.

Крамър замръзна. Су Мин гледаше надолу към Вандермайер. Тялото на пода помръдна, а после се отпусна. Джакман не й обърна внимание.

— Извади пистолета си бавно — каза той. — С палеца и показалеца на лявата си ръка.

Крамър изпълни нареждането.

— Пусни го на пода, а после го ритни насам.

Крамър се подчини. Пистолетът спря до левия крак на Джакман. Аналитикът клекна, като продължаваше да сочи с пистолета си към Крамър. Взе валтера и се изправи. Су Мин беше вдигнала ръце до лицето си, с широко отворени от шока очи. Джакман й махна с пистолета да застане до Крамър.

— Е — каза му той. — Не можеш да си представиш колко чаках момента, за да си поговорим с теб, Майк.

Полковникът огледа апартамента. Оборудването, монтирано преди операцията, беше демонтирано. Останаха само мебелите, които си бяха тук и преди. Полковникът седеше на фотьойл с големи облегалки за ръце, разположен до празен шкаф за книги. Наведе се напред, събра дланите си и наведе глава, сякаш за да се моли. Нещо не беше както трябва, но не знаеше какво. Би трябвало да е безкрайно щастлив — постигнал беше целта си с относително малко пострадали. Но някъде в съзнанието му оставаше едно неприятно съмнение, усещане за недовършена работа.

Блеки надникна иззад вратата.

— Всичко е опаковано, шефе — каза той. — Идвате ли с нас?

— Не. Ще поостана малко — отвърна полковникът. — Имам собствен превоз.

Един от телефоните на бюрото иззвъня. Боецът погледна полковника с очакване, но той поклати глава.

— Аз ще отговоря.

Обаждаше се един главен инспектор в Скотланд Ярд, един от малкото цивилни във Великобритания, които знаеха за операцията.

— Боя се, че има добра и лоша новина — каза главният инспектор.

Сърцето на полковника замря.

— Не сте открили на кого са отпечатъците?

— О, открихме, и още как. Проблемът е, че той не е нашият убиец.

— Не разбирам.

— Убитият от вас човек е Дермот Линч. От Белфаст. Той е...

— Знам кой е — прекъсна го полковникът.

Искаше му се да пита дали не е възможно да са сгрешили, но знаеше, че главният инспектор е прекалено взискателен, за да позвъни с неточна информация.

— Проблемът е, че Линч беше под наше наблюдение доста време през миналата година — продължи инспекторът. — В Белфаст и навсякъде из Северна Ирландия. Знаем точно къде е бил по време на трите убийства. А и за него би било практически невъзможно да пътува до Съединените щати, без ние да знаем за това. Той е в списъците на ФБР.

Полковникът не каза нищо, но челото му се покри с дълбоки бръчки. Ако човекът, когото Алан уби, е Дермот Линч, то убиецът е все още на свобода. И договорът за убийството на Вандермайер е още в сила.

— Ало, още ли сте на телефона? — запита главният инспектор.

— Да. Извинявай, просто мислех.

— Възможно ли е да сме се объркали и убийствата да са били дело на ИРА? — запита главният инспектор. — Може би ИРА навлиза в нови територии. Продава опита си на онзи, който плаща най-много.

— Такава вероятност не съществува — отвърна полковникът.

— В такъв случай Линч сигурно е имал лична причина да нападне вашия човек?

— Боя се, че е така.

— Значи нещастно съвпадение и нищо повече, така ли?

Полковникът въздъхна.

— Да. Просто лош късмет. Най-лошият късмет. Както и да е, благодаря, че ме предупредихте толкова своевременно. Ние вече прибираме. Очевидно, предвид думите ви, операцията продължава. Ще информирам своя колега в Щатите.

Полковникът благодари на главния инспектор и прекъсна връзката. Не изгаряше от нетърпение да говори с Грийнбърг. Тъкмо щеше да набере телефона на агента на ФБР, когато се досети, че Майк Крамър все още не знае за най-новите събития. И сега, когато Алан и Мартин бяха в болница, полковникът трябваше да осигури други телохранители. Набра апартамента на Вандермайер.

Су Мин подскочи при звъна на телефона.

— Остави го — нареди Джакман.

Продължи да държи пистолета насочен към главата на Крамър.

— Нека си звъни.

— Защо правите това? — запита Су Мин.

— Не би разбрала — отвърна Джакман.

— Всичко е наред, Су Мин — каза Крамър. — Той не търси теб.

— Така ли — засмя се подигравателно към Крамър. — В такъв случай кажи ми, Майк, какво точно искам?

Крамър впери очи в Джакман, който отвърна на погледа му.

— Не знам — призна Крамър. — Не е пари, нали?

— Имам достатъчно — отговори Джакман. — Повече от достатъчно. Никога не е било за парите.

Телефонът продължаваше да звъни.

— И какво тогава? Предизвикателството?

Джакман поклати глава.

— Няма предизвикателство всъщност. Не и за човек като мен. Всичко е в планирането. Знаеш го. Ти си войник.

— Бях — отговори Крамър. — Бях войник. Вече не съм.

— Седни! — извика Джакман към Су Мин.

Тя бавно се прокрадваше към вратата, но той я спря на място.

— Аз, аз... — поде тя, но Джакман махна с пистолета към нея.

— Седни — повтори той.

Джакман държеше пистолета си насочен към двамата, докато седна в един кожен фотьойл, а после се прицели в Крамър.

— Колко души си убил, Майк?

— Не знам — отговори Крамър.

— Бабината ти, знаеш.

Телефонът спря да звъни.

— Колко?

— Девет.

Джакман се усмихна широко.

— Така ли? Девет? Аз съм убил петнадесет.

— Това не е състезание, Бърни — каза Крамър.

В досиетата му пишеше само за дванадесет души. Запита се дали Джакман лъже за бройката.

— Бърнард — каза Джакман, като наблегна на втората сричка. — Бърнард, не Бърни.

Крамър сви рамене, сякаш му беше все едно.

— Петнадесет? И все за пари?

— В повечето случаи. Както казах, не е за парите. Силата. Силата да отнемеш живот. Това не е ли най-невероятното чувство, Майк? Да отнемеш живота на друг човек?

Крамър разтри тила си в опит да го раздвижи.

— Не. Такова нещо не съм чувствал. Не съм го правил за удоволствие. Това ми беше работата.

— Да убиваш не е работа — каза Джакман. — То е призвание.

— Ти си откачен.

Джакман се усмихна тънко.

— Не, не съм откачен. Аз съм интервюирал психари, Майк. Прекарвал съм много време с тях, ровил съм се в главите им. Знаем как действат. Не съм откачен.

Крамър вдигна ръце напред, с дланите нагоре.

— Добре де, не си откачен.

Джакман присви очи.

— Не се будалкай, Майк. Не си достатъчно умен, за да си играеш на такива игрички с мен.

Крамър не отговори. Телефонът отново звънна.

— Как се чувстваш, когато убиеш някого?

Крамър помисли над въпроса няколко секунди.

— Никак през цялото време. Просто бях обучен да го правя.

Джакман свъси вежди, сякаш не разбираше.

— Не се вълнуваш? Не те обзема удоволствие?

Крамър не можеше да повярва на ушите си. Никога не беше обичал да убива. Никога. И не знаеше някой от специалните части да обича това. Нищо вълнуващо нямаше в това да отнемеш чужд живот, освен в огъня на битката. Той беше участвал в престрелките във Фолкландските острови и в Северна Ирландия, и бе убивал хора, за да спаси собствения си живот, но не беше изпитвал въодушевление нито пък прилив на адреналин.

— Не — каза. — Никога не ми е харесвало.

— Не ти вярвам — отвърна Джакман. — Това е най-хубавото чувство на света. Това е върховната сила. А да го правиш отблизо, да застанеш пред някого и да го гледаш, докато умира, това е абсолютно най-хубавото. По-хубаво е от дрога, от секс, от всичко.

Джакман поклати глава оживено.

— Не ми казвай, че не ти харесва, Майк.

Крамър скръсти ръце на гърдите си. Почувства нещо твърдо върху дясната си ръка. Камата. Беше забравил, че тя е все още закачена към лявата му китка.

— Не познавам никой в специалните части, който да харесва да убива. Може да им харесва да са в бой, но то е, защото така са обучавани. Но убиването — не. Никой не го обича. Само садистите и лудите убиват по избор.

Джакман се ухили.

— Така ли? И аз какъв съм, Майк?

Крамър отпусна ръцете си надолу. Телефонът отново спря да звъни. Джакман стоеше на три метра от него, с гръб към прозореца. Извън обсега на камата.

— Ти написа анализа — каза Крамър.

— Да, написах го. И това беше половината развлечение, ако искаш да знаеш. Да бъдеш близо до следствието, да гледаш как идиотите следват опашките си, да знаеш, че никога няма да те хванат.

— Освен ако не искаш да те хванат.

Джакман поклати глава.

— Не, не е това. Не искам да ме спрат. Не искам да бъда залавян и наказван, за да задоволя нечия вътрешна потребност от отмъщение. Възнамерявам да прекарам остатъка от живота си като свободен човек. Скътал съм достатъчно пари, за да живея където си поискам. Южна Америка. Африка. Има много места, където да се скрие един богат човек. А аз съм много, много богат човек, Майк.

Той се усмихна към тялото на Вандермайер, проснато на полирания паркет.

— Не колкото него, но пък той е мъртъв, нали? А парите не можеш да вземеш със себе си.

Джакман размахваше пистолета като диригент палката си. Крамър направи стъпка напред, но Джакман веднага насочи пистолета към лицето му.

— Дори не си го помисляй — предупреди го той. — Мога да вкарам куршум в черепа ти, преди да се доближиш до мен.

Крамър не отговори. С три крачки щеше да стигне до Джакман, но това му даваше достатъчно време да стреля. Крамър се нуждаеше от нещо за отклоняване на вниманието, за да има време да извади ножа и да се приближи. Погледна към Су Мин. Тя гледаше в Джакман, а по лицето ѝ се четеше страх. Крамър искаше тя да погледне към него, но очите ѝ останаха насочени към Джакман и пистолета.

— Какво почувства първия път? — запита Джакман.

Крамър така силно беше съсредоточил вниманието си върху Су Мин, че не чу добре въпроса.

— Какво?

— Първия път. Как беше?

Крамър сви рамене и не отговори.

— Защо уби Вандермайер? — запита той. — Защо го уби, след като знаеш, че ще те хванат?

— Не са ме хванали, Майк. Аз контролирам положението тук, а не ти.

— Но сега всичко свърши. Разкрит си. Ние знаем кой си.

Джакман сви устни.

— Това не можеше да не стане — каза той. — Беше въпрос на време. — Облиза устните си и те проблеснаха от влагата. — Както и да е, сега нямам нищо за губене, нали?

Крамър пристъпи напред, като се опитваше да изглежда възможно най-незастрашително.

— Пусни момичето.

— Може и да я пусна. И как беше първият път? Първото ти убийство?

Крамър неволно стисна зъби. Джакман погледна към Су Мин и махна с пистолета.

— Чакам — настоя той.

— Първият човек, когото убих, беше майка ми — каза Крамър.

Джакман отвори уста изненадан. След това удивеното му изражение се смени с възхищение. Той подсвирна тихо.

Полковникът отиде до прозореца и погледна към жилищния блок. Повечето етажи бяха тъмни, но в апартамента на Вандермайер светеше. Виждаше една фигура до прозореца, но не можеше да разбере дали тя гледа навън, или е с гръб към него. Полковникът дори не можеше да познае кой е това. Огледа се за бинокъла, но и той беше опакован и изнесен заедно с останалото оборудване. Полковникът потупа устните си с длан, докато мислеше какво може да направи. Фигурата на прозореца не мърдаше.

Джакман наклони глава настрани, загледан в Крамър.

— Майка си? Убил си собствената си майка? Защо, искал си да идеш на коледното тържество в дома за сираци или какво?

Су Мин извърна очи към Крамър. Той я погледна, искаше му се да ѝ подсказе да привлече вниманието, за да извади камата, защото, ако не направят нещо, Джакман ще ги убие. На убиеца му трябваше време, за да се измъкне, и можеше да го спечели единствено ако остави още две тела на пода до Вандермайер.

— Тя умираше — отговори Крамър.

— От рак ли? — запита Джакман.

— Тумор на мозъка. Не се оперира.

Джакман кимна с нещо като съчувствие.

— Лошо.

— Да. В наши дни вероятно щяха да я спасят. Тогава обаче не можеха да направят нищо. Изпратиха я у дома да умре.

Крамър погледна Су Мин. Необходимо беше тя да отвлече вниманието на Джакман само за момент. В мига, когато той насочи пистолета си към Су Мин, Крамър щеше да скочи. Една стъпка — изважда камата. Втора стъпка — насочва я напред. Последната стъпка — вкарва ножа в гърлото на Джакман. Трябваше му една секунда, най-много две. Су Мин го гледаше ужасена, с ръце на лицето, скрила устата си.

— Изпитваше болка всеки ден. Всяка минута. Болка, каквато не можеш да си представиш. Мразех да се прибирам от училище. Мотаех се навън колкото е възможно по-дълго.

Крамър знаеше, че трябва да говори, за да печели време.

— На колко години си бил? — запита Джакман. Интересът му, изглежда, беше академичен, като психиатър, който анализира случая.

— На единадесет.

— Как? Как го направи?

— Лекарят ѝ беше предписал силни болкоуспокояващи. Много силни. Баща ми ги криеше от нея. Тя постоянно ме молеше да ѝ донеса шишенцето.

Крамър пристъпи напред. Джакман, изглежда, не забеляза това.

— Аз ѝ занесох хапчетата и я гледах как ги гълта. Знаех, че се самоубива, но не направих опит да я спра.

— И как се чувстваше?

Крамър разтри слепоочията си с юмруци, сякаш го боли глава. Искаше Джакман да свикне с движенията на ръцете му.

— Тя имаше силни болки. А и без това умираше. Аз само ѝ помогнах.

— Убийство от милост?

— Да. Може и така да се каже.

Полковникът потупа слушалката до ухото си, докато чакаше портиера да вдигне телефона. Чуха се най-малко двадесет позвънявания, преди портиерът да отговори. Беше задъхан и се извиняваше, че помагал на един от живеещите в блока да пренесе куфарите си до асансьора. Полковникът го запита дали Вандермайер има посетители.

— Самият господин Вандермайер дойде преди половин час. И току-що изпратих един посетител при него.

— Кой е той?

— Изчакайте за миг, да проверя в книгата — отговори портиерът и остави слушалката.

Полковникът погледна към жилищния блок. Фигурата продължаваше да стои до прозореца на кабинета.

— Ето — обади се портиерът. — Името е Джакман. Бърнард Джакман. Не го очаквах, но господин Вандермайер каза, че ще го приеме. Има ли проблем?

— Не. Всичко е наред — отговори полковникът.

Остави слушалката и се намръщи. Очевидно Вандермайер, Крамър, Су Мин и Джакман бяха в апартамента, но защо не вдигат телефона? И какво прави горе Джакман?

Джакман продължаваше да държи пистолета насочен към главата на Крамър, като не му даваше никаква възможност да го заплаши. Дланите на Крамър се потяха и той ги избърса в панталона си. Дясната му ръка се намираше на сантиметри от дръжката на камата. Едно движение и щеше да я стисне в ръка. Три крачки напред и Джакман щеше да умре. Трябваше му само възможност. Отвлечане на вниманието. Джакман се отдалечи от прозореца, като продължи да държи пистолета срещу Крамър. Отиде до огледалната стена и застана с гръб към нея. Сега се намираше още по-далече от Крамър, доста извън обсега му. Крамър се насили да се отпусне, да скрие признаците, че се готви да нападне.

— Ами ти, Бърни? — запита Крамър. — Ти защо реши да се отдалечиш от ангелите?

Крамър виждаше отражението на Су Мин в огледалната стена. Тя седеше с притиснати един към друг крака, сплела длани в скута си.

— Заради удоволствието. Заради тръпката.

— Ти си предал...

— Нищо не съм предавал, Майк. Аз бях твърде добър за ФБР и го разбрах няколко седмици след като започнах там. Чувствал ли си се така? Като Гъливер, заобиколен от джуджета? Интелектуални дребосъци? Така се чувствах в гимназията, а и в колежа. Смятах, че

когато ида във ФБР, нещата ще бъдат различни, че най-после ще попадна сред служителите като мен. Хората на правителството, най-добрите и най-умните сред хората на закона. Така ни карат да мислим, но това са глупости. Тъпи са колкото ченгетата. Понякога и по-тъпи.

Джакман отново беше размахал пистолета, но Крамър смяташе, че той няма да стреля, докато не каже каквото има да казва. Помисли си, че това е като да слуша изповед. Само дете изповядващият се не мислеше да оставя свидетели.

— Ако бяха умни, нямаше да са полицаи — каза Крамър.

— Точно така — оживено отговори Джакман. — Истински умните хора не отиват в системата на правораздаването или пък напускат бързо. Като мен.

— По-добре е човек да работи за себе си, нали?

Джакман присви очи, сякаш се чудеше дали Крамър го будалка.

— Не става въпрос за парите, ако за това намекваш — каза Джакман. — Не напуснах заради парите. Ако исках пари, щях да започна бизнес. Можех да направя състояние, Майк. Можех да съм богат като Вандермайер. По-богат. Познавам доста богати хора, но повечето не са много по-умни от ченгетата. Не ти трябва мозък, за да направиш пари, трябва само да се съсипеш от работа. Виж ги виетнамците и китайците, които отиват в Щатите. Започват от нищо, но правят състояния. И не всички са гении, да ти кажа.

Крамър кимна разсеяно. Джакман говореше несвързано. Сякаш рядко имаше възможност да обясни нещо за себе си и сега, при тази завладяна публика, всичко се изливаше навън.

— И защо напусна? — запита Крамър.

— Най-после срещнах един човек, който беше на моето интелектуално ниво — отвърна Джакман. — Казваше се Антон Медели. Той е гений, Майк. Истински гений. Имах чувството, че срещам сродна душа.

Крамър погледна към образа на Су Мин в огледалната стена, но вниманието ѝ беше приковано в Джакман.

— Изпратиха ме да интервюирам Медели, за да обнова доклада на психоанализата. Отначало не искаше да говори, но още от първата среща разбрах, че той е нещо особено. Знаеше разни неща. Знаеше как работи мисълта на хората и какво ги движи. Можеше да се напъха в главата ти и да открие точно каквото търси. Каквото трябва.

— Той в затвора ли е бил? — запита Крамър.

Очите на Джакман проблеснаха.

— Знам за какво намекваш — изръмжа той. — Ако е бил толкова умен, как са го хванали? Нали така?

Крамър сви рамене несигурно. Просто искаше Джакман да говори.

— Ще ти кажа защо се е озовал в затвора. Доверил се на някого. Разкрил се пред онзи и той го предал. Ето защо. Единствената причина да го хванат. ФБР нямаше представа кой е той, защото никога не оставял следи, никога не е имало свидетели. Допуснал е една грешка и тя е, че се е доверил. Аз никога не съм се доверявал на никого, Майк. Затова никога няма да ме хванат.

Крамър кимна.

— Медели е бил убиец, така ли? Затова ли беше в затвора?

— Да, убивал е. Убиването е върховна сила, Майк. Това ме научи той. Аз не осъзнавах какво точно е убиването, докато не срещнах Антон. Интервюирал бях дузини убийци, от попрекалили биячи на съпруги до серийни убийци, и всички имаха свои основания за онова, което правят. Антон за първи път ми обясни психологията на нещата. Усещането. Не веднага, разбира се. Трябваше да мине много, много време, преди да ми се разкрие. И трябваше да издържа много изпити. Трябваше да докажа, че струвам нещо, да се проявя като достоен ученик. Но се справих, Майк. И тогава той ме пусна в главата си.

— Той те е прелъстил, Бърни.

— Прелъстил? Може би, но аз го исках. „Исках“ е слабо казано. Той ми обясни разни неща, които знаех наполовина и наполовина предполагах. Имах чувството, че съм късоглед и получавам очила.

— ФБР не схвана ли какво става?

Джакман поклати глава.

— Аз им казвах, че изграждам отношения с него с цел да разширя профила, и те го приеха. Докладите, които им давах, съдържаха достатъчно информация, за да ги карат да мислят, че лека-полека напредвам. Те не са твърде умни, Майк. Интелигентни — да. Но не и умни. Има разлика. Антон ме научи на това. И спри да ме наричаш Бърни, ако обичаш. Казвам се Бърnard.

— Искаш да кажеш, че преди да срещнеш Медели, не си мислил за убийства?

Горната устна на Джакман се повдигна в присмехулна усмивка.

— Не опитвай да ме анализираш, Майк. Нямах необходимите умствени способности.

Той насочи пистолета към лицето на Крамър. Пръстът му се сви около спусъка.

— Отговори ми на нещо все пак — каза Крамър.

Джакман мълчеше, но Крамър забеляза как пръстът върху спусъка се отпуска.

— Защо изстрел в главата? Защо ги застрелваш в главата, а после в гърдите? Това не е просто подпис, нали?

Джакман се ухили.

— Това е знак на почит — отвърна той. — Така е убивал жертвите си Антон. Казваше, че така блокирал душите им.

Забеляза израза на недоверие в очите на Крамър и усмивката му изчезна.

— Така казва той. Аз не съм казал, че му вярвам. Това си беше негова теория и толкова.

— А каква е истинската причина? Сигурно си се питал.

— Разбира се, че съм се питал.

Джакман закрачи напред-назад, без да отклонява пистолета от Крамър.

— Кажи ми тогава.

Джакман спря и се вгледа в Крамър. Майк отвърна на погледа му. Джакман се намираше на три крачки от него. Можеше да го достигне. Крамър събра ръцете си. Позата не беше застрашителна, но дясната му ръка отново се намираше на сантиметри от камата.

— Като дете бил малтретиран от баща си — продължи Джакман. — Особено жестоко физическо насилие. Майка му наблюдавала. Понякога държала Антон, за да може съпругът ѝ да прави каквото желае. Това си спомня най-силно. Не педерастията, не болката, а нейните очи. Те го гледали.

— И когато започнал да убива, ги застрелвал в лицето?

Джакман кимна.

— Да, позна.

— И ти реши да го правиш по същия начин...

— За да знае той — довърши Джакман. — Така ще знае, че съм добър колкото него. Дори по-добър, защото той е в затвора, а аз —

навън.

Джакман спря да приказва, сякаш осъзна, че вече беше казал твърде много. Протегна ръка, насочил пистолета към лицето на Крамър.

— Стига приказки — каза той. — Да приключваме.

Полковникът присви очи и се вгледа в прозорците на апартамента на Вандермайер. Човекът там, който и да беше той, не се виждаше. Полковникът се обърна и вдигна телефонната слушалка. Мислеше да набере номера за апартамента на Вандермайер, но промени решението си и отново се обади на портиера.

— Ще ми направите ли една услуга? — каза той, когато портиерът отговори. — Не мога да се свържа с апартамента на господин Вандермайер. Бихте ли се качили да проверите дали няма проблем с телефона?

— Разбира се — отговори портиерът. — Въпреки че когато се обадох преди, телефонът работеше.

— Опитайте пак. Ако се свържете, помолете го да ми звънне!

Полковникът продиктува номера на телефона в апартамента, в който се намираше.

— Ако не ви отговорят, качете се и вижте дали има някакъв проблем с телефона.

Полковникът остави слушалката и седна пред бюрото. Тупна бастуна в пода, потънал в дълбок размисъл. Нещо беше се объркало. Много, много сериозно.

— Пусни момичето — каза Крамър. — Това е между мен и теб.

— Това няма нищо общо с нас двамата — отвърна Джакман. — Аз просто си гледам бизнеса, това е.

Натисна леко спусъка.

— Знаеш ли кое харесвам най-много? — запита Джакман. — Погледът в очите им, когато разберат, че ще умрат.

Крамър впери очи в Джакман.

— Хайде, Бърни — каза тихо, — дръпни спусъка и да свършваме.

Джакман сви вежди.

— Не те ли е страх?

— Не.

— Ако ме помолиш за живота си, може и да не те убия.

— Така ли?

— Да — отвърна Джакман.

— Не мисля.

— Крамър, послушай го — обади се Су Мин.

Той се извърна и я погледна. Почти беше забравил, че тя е още в стаята.

— Той и без това ще ме убие, Су Мин.

Джакман погледна към нея и се усмихна жестоко.

— Ами ти, малка госпожо? Защо ти не се помолиш за живота си?

— Су Мин, недей — каза Крамър.

Джакман беше пренасочил вниманието си към нея, но пистолетът все още сочеше лицето на Крамър. Той премести съвсем малко дясната си ръка и пръстите му се пъгнаха в ръкава и напипаха камата.

Джакман изведнъж се обърна към Крамър, който отпусна ръцете си надолу.

— Мислиш си, че си по-добър от мен, така ли?

— Не знам за какво говориш.

— Знаеш. Избрали са те да ме очистиш и ти си решил, че си достатъчно добър, за да се мериш с мен.

— С приказки ли ще ме убиваш, Бърни? Или ще натискаш спусъка?

Погледът на Джакман стана суров.

— Това би било твърде лесно, а? На мушката си ми и ако те гръмна, няма да докажа нищо, нали?

— Стреляй, Бърни.

В продължение на няколко секунди Джакман го изучава.

— Защо? — запита той накрая. — Защо правиш това? Никой не иска да умира.

— Той иска — обади се тихо Су Мин.

Крамър се извърна към нея и я изгледа злобно.

— Млъкни! — изсъска той.

Су Мин не го погледна. Тя се изправи и застана с лице към Джакман.

— Той умира. Болен е от рак. Искан да го убият, защото е лек изход за него.

— Су Мин, млъквай, мамицата му! — извика Крамър.

— Ако го убиеш, ще му направиш услуга — каза Су Мин, без да му обръща внимание.

Джакман се разкикоти. Раменете му се тресяха, докато се смееше, но очите запазиха суровия си поглед.

— Виж ти! Кой би се сетил? Желание за смърт.

Отстъпи от Крамър и взе валтера от бюрото. Претегли го с ръка.

— Малък пистолет, без особена възпираща сила — каза той.

— Върши работа — обади се Крамър.

Вдясно от него имаше масичка за кафе от черен мрамор с бели жилки. Джакман отиде до нея и сложи пистолета там, с дръжката към Крамър. После бавно отстъпи назад, докато пистолетът се окажа по средата между тях. Крамър погледна оръжието. Предпазителят беше свален. Намираше се на две крачки разстояние, а Джакман — на още две от другата страна на масата.

Джакман махна към пистолета.

— Хайде.

Крамър поклати глава.

— Аз свърших с игрите.

Джакман го изгледа застрашително. След това бавно и преднамерено насочи пистолета към Су Мин.

— Ако не го направиш, ще стрелям първо в нея. В корема. След това ще убия теб.

Су Мин обви тялото си с ръце, сякаш се прегърна сама. Крамър изгледа злобно Джакман.

— Ако взема пистолета, ще я пуснеш ли да си иде?

Джакман въздъхна уморено.

— Ти как мислиш?

— Мисля, че ще я убиеш въпреки всичко.

Джакман кимна към пистолета на Крамър.

— Ако го вземеш, поне ще имаш шанс да й спасиш живота, а също и своя.

Крамър погледна пистолета. Две крачки. Повече от достатъчно Джакман да се прицели и да стреля. Това не беше никакъв шанс. Крамър сложи ръце на хълбока си и се вгледа в Джакман.

— Е? — запита той. — Да броя ли до три или какво?

— Досега не си се притеснявал да застреляш невъоръжен човек? — каза Крамър. — Убивал си жени и деца, и старци, така че какво е това внезапно желание да ми дадеш шанс?

Джакман сви устни, сякаш замислен какво да отговори.

— Удоволствието — каза. — Предизвикателството. Всичко до момента е твърде лесно.

— Искаш да докажеш, че си по-добър от мен, така ли? Да си побързият каубой.

Джакман кимна бавно.

— Може би.

— Върви по дяволите — каза Крамър.

Отстъпи настрани от мраморната масичка за кафе. Направи нова стъпка. Така пистолетът се озова далеч от него, но Джакман беше по-близо. Но не достатъчно.

Портиерът набра кода за етаж на Вандермайер върху таблото на асансьора и вратите започнаха да се затварят. Дочу вик и натисна бутона, за да ги отвори отново. Госпожа Кери, разведена над петдесетгодишна жена, влетя в асансьора, притиснала към пищната си гръд своя йоркширски териер.

— Добър вечер, Ерик — каза тя. — Би ли натиснал копчетата за моя етаж? Знаеш кода, нали?

— Разбира се, госпожо Кери — отговори Ерик.

Набра кода и вратите отново се затвориха.

— И как е малката Джейни днес?

Посегна да погали кучето, но то изръмжа и Ерик отдръпна ръката си.

— Има болки в коремчето — обясни госпожа Кери, като целуна кучето по врата.

— Бедничката — каза Ерик, който с голямо удоволствие би удушил злобното псе.

Госпожа Кери живееше на етаж под Вандермайер и беше сред най-богатите обитатели на блока. На нея винаги можеше да се разчита за голям бакшиш на Коледа, за разлика от господин Вандермайер, който рядко присъстваше по празниците. Ерик се зачуди за какво ли е цялата тази суетня и защо е толкова важно да се качи горе и да провери Вандермайер. През последните няколко дни ставаха разни странни неща — смениха се телохранителите и имаше едно ново лице, което живееше в апартамента със сътрудничката на Вандермайер, а и двамата едри телохранители се държаха така, сякаш притежават апартамента.

— Извинете, какво казахте? — запита госпожа Кери.

Ерик осъзна, че сигурно е разсъждавал на глас.

— Нищо, госпожо — отговори той.

Асансьорът спря на нейния етаж.

Внезапно Крамър почувства, че му се замайва главата. Не беше сигурен дали е от болкоуспокояващите или от адреналина. Трябваше скоро да действа и тялото му се подготвяше. Пое си дълбоко дъх.

— Не е кой знае какъв избор, Майк, знам, но обикновено не давам толкова на целите си.

— Цели? Така ли ги наричаш? За да се дистанцираш от онова, което правиш, нали? Затова ги прострелваш в лицата. Защото тогава вече не са хора. Това им отнема човешкото, нали? За да можеш да го понесеш. Знаеш, че си откачен, Бърни. Знаеш го, но не можеш да се справиш.

Джакман не му обърна внимание.

— Едно — каза.

Крамър сви пръстите си. Погледна пистолета на масата. След това хвърли поглед към пистолета в ръката на Джакман.

— Това не е честно — каза Крамър.

Устните на Джакман се събраха в тънка линия.

— Две.

Су Мин се изправи. Направи крачка към Джакман, стиснала длани пред себе си като при молитва.

— Не го убивай! Моля те, не го убивай.

Джакман не я погледна. Очите му бяха фиксирани върху Крамър.

— Няма да кажем нищо — продължи да се моли Су Мин. — Можеш просто да си идеш. Направи онова, за което ти плащат. Вече изпълни договора си.

— Не се моли, Су Мин — каза Крамър.

— Но... — поде Су Мин.

Преди да свърши, на вратата се позвъни. Крамър се напрегна. Джакман погледна към входната врата. Дясната ръка на Крамър се насочи към лявата. Той успокои дишането си. Почувства внезапно въодушевление. Това беше. Единственият му шанс.

На вратата се позвъни отново, този път по-настоятелно.

— Очакваш ли някого? — прошепна Джакман на Су Мин.

Тя поклати глава. Крамър пхна пръстите си под ръкава. Докосна дръжката на ножа. Съзнанието му крещеше, че това е моментът, но той се въздържа. Пистолетът на Джакман все още сочеше корема му и трябваше само да стегне пръста си и нямаше да пропусне целта. Крамър започна да диша леко, така че гръдният му кош почти не се повдигаше. Пистолетът помръдна. Отмести се само на няколко градуса, но това беше достатъчно. Крамър тръгна.

Отмести се върху предната част на стъпалата си и пристъпи напред, а ръката му стисна камата. Тя се измъкна леко от ножницата си с едва доловим шепот на пластмаса и найлонова материя.

Джакман усети движението и понечи да се извърти към него. Су Мин също видя движението на Крамър. Устата ѝ се отвори от изненада. Тя беше по-близо до Джакман и се хвърли напред в опит да хване пистолета.

Крамър направи още една стъпка, стиснал камата ниско долу, готов да я забие нагоре, в гърлото на Джакман. Усети, че Су Мин се хвърля към Джакман, но не отклони вниманието си от онова, което правеше. Протегна лявата си ръка, за да хване якето на Джакман, защото знаеше, че ще му е по-лесно, ако може да го дръпне към острието, когато замахне с него.

Су Мин се опита да хване ръката на Джакман, но той беше твърде бърз за нея. Замахна с пистолета към лицето ѝ и я удари под брадата. Главата ѝ отскочи назад. В същия миг Джакман насочи пистолета обратно към Крамър.

Крамър все още се намираше на две стъпки разстояние от него, но беше набрал инерция и не би могъл да спре. Лявата ръка на Крамър беше протегната и Джакман не можа да вдигне пистолета си и да стреля в главата му. Пистолетът изглеждаше огромен в ръката на Джакман, но Крамър не му обърна внимание. Интересуваше го единствено камата.

Лявата му ръка докосна леко ревера на якето на Джакман. Очите на убиеца се бяха свили и приличаха на цепки. Крамър се вгледа в тях и разбра, че Джакман ще натисне спусъка. Присви лявата си ръка и стисна якето на Джакман. Пистолетът гръмна и Крамър усети внезапен удар в корема, който му изкара въздуха. Шумът беше оглушителен. Крамър притегли Джакман към себе си и замахна с камата нагоре с всички сили. Острието на камата срязва бузата на Джакман, а после се заби между хрускащи хрущяли и кости. Пистолетът отново гръмна и Крамър извика, отчасти от болка, но повече от омраза и гняв.

Джакман падна назад, а Крамър продължи да го държи и да натиска камата още по-нагоре в черепа му. Свлякоха се на земята заедно. Пистолетът на Джакман изпадна от безжизнените му пръсти и изтрака на паркета.

Крамър дочу писъка на Су Мин, но я чуваше сякаш от километри, на края на дълъг, дълъг тунел. Той се отблъсна от Джакман. Щеше да припадне от болка. Очите на Джакман бяха широко отворени, но в тях нямаше живот. По острието и ръцете на Крамър бликаше кръв,

а между устните на Джакман се пукаха мехурчета от червена пяна. Крамър пусна камата. Тя остана забита до дръжката. Крамър беше на колене и се опитваше да остане в съзнание. Знаеше, че от коремни рани се умира много бавно. А и дори да успееш отново да го съберат, то ще бъде само за да се мъчи пак с рака, който го изяждаше. Притисна длани върху корема си. Захапа долната си устна, за да не извика, толкова силна беше болката. Опита да я преодолее, да пропъди агонията, но тя се засилваше на вълни. Усети вкус на кръв в устата си и разбра, че е прехапал устната си. Нещо топло и мокро лепнеше между пръстите му. Погледна надолу. Бедрата му бяха подгизнали от лепкава червена кръв, неговата собствена кръв, примесена с тази на Джакман. Су Мин допря дланта си до неговите ръце, сякаш да сподели страданията му.

— Су Мин, трябва да ми помогнеш — каза той.

Болката отново го заля като вълна. Въпреки хапчетата тя беше прекалено силна, за да я изтърпи, и знаеше, че е само прелюдия към онова, което го чакаше.

— Ще ти помогна — обеща тя.

— Боли — изстена той. — Много боли.

— Знаем — каза тя.

Крамър видя в огледалната стена как тя отиде до тялото на Джакман и взе пистолета му. Изправи се загледана в оръжието, сякаш не беше сигурна какво трябва да направи. Вдигна очи и за секунда погледите им се срещнаха в огледалото. Тя плачеше. Крамър обърна глава.

— Няма нужда да плачеш.

Су Мин кимна. По лявата ѝ буза се плъзна сълза и тя я избърса с опакото на дланта си.

— Знаем — каза тя.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.